

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON THE ROCKS

MARJA GRAHAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ON THE *ROCKS*

MARJA GRAHAM

On The Rocks

Telif hakkı © 2024 Marja Graham

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Burada anlatılan olaylar hayal ürünüdür: İsimler, ortamlar, yerler ve karakterler hayali olup, yaşayan veya ölmüş belirli yerleri veya kişileri temsil etme amacı taşımamaktadır. Gerçek olaylar veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Düzenleme: Sheisa Tapia (@authorsheisatapia)

Kapak Tasarımı: Grace Steffen (@gracesteffenart)

Düzeltilme: Sheisa Tapia, Miah Onsha

ISBN: 979-8-9904635-0-9 (ciltsiz) ASIN:

B0CR2SFGDD (e-kitap)

İlk Baskı: Nisan 2024 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

1. [İthaf](#)
2. [Çalma Listesi](#)
3. [Yazarın notu](#)
4. [1. Lacey](#) .
5. [2. Drew](#)
6. [3. Lacey](#) .
7. [4. Lacey](#) .
8. [5. Drew](#)
9. [6. Lacey](#) .
10. [7. Drew](#)
11. [8. Lacey](#) .
12. [9. Drew](#)
13. [10. Lacey](#) .
14. [11. Lacey](#) .
15. [12. Drew](#)
16. [13. Lacey](#) .
17. [14. Lacey](#) .
18. [15. Drew](#)
19. [16. Drew](#)
20. [17. Lacey](#) .
21. [18. Lacey](#) .
22. [19. Drew](#)
23. [20. Drew](#)
24. [21. Lacey](#) .
25. [22. Drew](#)
26. [23. Lacey](#) .

27. [24. Drew](#)
28. [25. Lacey](#) .
29. [26. Drew](#)
30. [27. Lacey](#) .
31. [28. Drew](#)
32. [29. Lacey](#) .
33. [30. Lacey](#) .
34. [31. Drew](#)
35. [32. Lacey](#) .
36. [33. Lacey](#) .
37. [34. Drew](#)
38. [35. Lacey](#) .
39. [36. Drew](#)
40. [37. Lacey](#) .
41. [38. Drew](#)
42. [39. Lacey](#) .
43. [40. Drew](#)
44. [41. Lacey](#) .
45. [42. Drew](#)
46. [43. Lacey](#) .
47. [44. Lacey](#) .
48. [45. Drew](#)
49. [46. Lacey](#) .
50. [47. Lacey](#) .
51. [Teşekkür](#)
52. [Yazar hakkında](#)

*Tüm hayallerin gerçekleşmediğini öğrenen küçük kıza ve bir kitabın sayfalarında
yeni bir
bir kitap sayfasında yeni bir rüya bulan kadına.*

*Bu benim için,
ve ikinci bir şansa ihtiyaç duyan tüm diğer yorgun hayalperestler için.*

PLAYLIST

Gimme Shelter - Rolling Stones

Cold Cold Cold - Cage the Elephant

Perfect Strangers - Cece Coakley

Sweet Nothing - Taylor Swift

Volare (Nel Blu Di Pinto Di Blu) - Dean Maxin

Like Real Peoele Do - Hazier

Senin Olmak İstiyorum - Arctic Monkeys

Kafanda Takılıp Kalan Bir Sohbeta Övgü - Del Water Gap

Scott Street - Pheobe Bridgers

Bandaïd - JaEkie Hayes, Billy Lemos

la-e olmaktan nefret ediyorum - Lizzy ?ñcAlpine, FINNEAS

\y Cennet Gibi Bir Ruh Hali - Lewis Capaldi

Yazarın notu

Sevgili
Okuyucu

Bana, karakterlerime ve paylaştığımız hikayeye şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu hikayeyi yazmak benim için çok iyileştirici ve karmaşık bir süreçti. Drew gibi ben de müzisyendim (ama kesinlikle ünlü değildim) ve bir gün uyandığımda, her şeyimi adadığım hayatım ve tutkumdan terk edilmiş hissettim.

Ancak yıllar sonra yeni bir hayal buldum ve bunu okuyarak, siz de artık bu hayalin bir parçası oldunuz. Teşekkür ederim.

Bununla birlikte, ruh sağlığınız önemlidir ve hikayede sunulan aşağıdaki içeriği ve temaları dikkate almanızı öneririm:

Keder ve yas hakkında tartışmalar

Ebeveynin ölümü (kitabın dışında ve kitabın başlangıcından önce)

Yok olan ebeveyn

Anksiyete

Sayfada panik ataklar

Uyuşturucu ve alkol

kullanımı Açık cinsel

içerik

1

— • —

Lacey

Savaş ya da kaç içgüdümün bozuk olduğundan oldukça eminim. Muhtemelen bu yüzden, buz üzerinde bana doğru hızla yaklaşan 90 kilodan fazla iki hokey oyuncusu karşısında biraz fazla heyecanlanıyorum. Zihinsel olarak, yerimde durarak onları kendime yaklaştırıyorum.

Biraz daha yaklaşın.

Bir saniye daha riske girmeye değer olduğunu bilerek, kıpırdamıyorum. Bir metre uzaklıkta.

İki.

Bir.

Biraz daha.

İşaret parmağımla baskı uyguluyorum ve sahneyi yakalarken kameranın deklanşörü hızla yanıp sönüyor.

Bitti.

Memnuniyetle, lensimi camdaki fotoğrafçı deliğinden çıkarır, koruyucu kapağı yerine kaydırırken kas hafızamın devreye girmesine izin veririm.

Bir nefes sonra, oyuncular tam önümdeki tahtaya çarpıyor. Çarpışmanın saf kinetik gücü, kalabalığı sanki bir şok dalgası tarafından itilmiş gibi geriye doğru savuruyor.

Ama ben hiç irkilmiyorum. Yıllarca mükemmel çekimler yapmak için pratik yaparak vücudumu içgüdülerimi görmezden gelip sürece güvenmeye alıştırdım. Irkılmak, bir daha gelmeyecek, kariyerimi belirleyecek bir fırsat olan bir sonraki önemli anı kaçırmak anlamına gelebilir. Ve ödüllerim bir gösterge ise, ben asla kaçırmam.

Oyuncular benim görevlendirildiğim yerden güvenli bir şekilde uzaklaştıkları anda, kapağı çıkarıp kameramı tekrar yerine yerleştirerek aksiyonu takip etmeye başlıyorum.

Bana neden düğünler yerine hokeyi tercih ettiğimi soranlar oldu. Elbette, mihrapta sonsuz bir birlikteliği mühürleyen bir öpücük harika bir şey, ama insan gözünün algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde buz üzerinde uçan, saatte 160 km hızla atılan bir şutun ham gücüne tanık olmakla kıyaslanamaz.

Düğünler büyüldür. Hokey ise *bağımlılık* yapar.

Hâkimiyet için gergin bir mücadele. Üç periyotta gelişen bir drama.

Aslında yaptığım şey, bir oyun içinde oyun oynamak ve bir adım önde olmak. İnsanlar her zaman bunun puck'ı takip etmek kadar basit olduğunu düşünürler. Ama

bunu yaparsanız, zaten geride kalmış olursunuz. Önemli olan oyuncuları okumak, takımı ve hareketlerini o kadar iyi tanımak ki, aksiyonun doruk noktasına ulaşmadan önce yükselen dalgayı öngörebilmek.

Cobra'nın sağ kanat oyuncusu Jonathan Hernandez, Houston'ın savunması kendini toparlayamadan, köşeden puck'ı çıkarır ve hiç zorlanmadan yeni oyuncumuz Aaron Nelson'a pas atar.

Her kamera tıklamasıyla, ağzım giderek daha fazla gülümsemeye dönüşüyor. Sıkı çalışmaları meyvesini veriyor. Benim oyuncularım geçen sezondan daha hızlı oldukları için, Houston takımı bunun kolay bir mücadele olacağını düşünerek aptallık etti.

Bu sezonun açılış maçı, hokey hayranlarının rüyası gibi: geçen sezonun zayıf takımı ile konferans şampiyonluğu için favori gösterilen takım karşı karşıya.

Atlanta Cobras 2 - Houston Knights 2

Bir gol daha beklerken, Aaron kalecinin savunmasını aşan bir şut attığında net kameranın uzaktan kumandasına basıyorum. En çok nefret ettiğim şeylerden biri net kameralardır. Sürekli bozulurlar, çünkü hangi ekipman bir hokey topunun tüm gücüne dayanabilir ki?

Ama tanrım, en nefes kesici fotoğrafları çekiyorlar ve sizi sanki oyunun içindeymişsiniz gibi hissettiriyorlar. Puck ön planda gerçek boyutundan daha büyük görünürken, oyuncular çerçevenin arka planında hala o anı sindirmeye çalışıyorlar, hepsi de toz gibi buz parçacıklarının oluşturduğu bir hale altında.

Sonunda süre doluyor ve zil çalıyor, yeni sezonun mükemmel ilk maçı sona eriyor.

Sıkıcı maç sonrası basın toplantısından sonra, soyunma odalarının dışındaki koridorda Price'ı bekliyorum. Liseden beri bu rutinimiz var. O milyonlarca dolarlık bir sözleşme imzalamadan ve ben bir spor fotoğrafçısı için ortalamanın biraz üzerinde bir maaşla işe başlamadan çok önce, o benim en iyi arkadaşımdı.

Telefonumda sonsuz e-postaları gözden geçirirken, onun iri cüssesi ortaya çıkar ve tek kullanımlık kameranın flaşı neredeyse gözlerimi kör eder. Bu, geçen bahar onun düğün fotoğraflarının hepsinde bir tanesi hariç hiçbirinde yer almadığımı fark ettiğinden beri edindiği talihsiz bir alışkanlıktır.

Ama düğün partisinde diğerleriyle birlikte poz vermemi ve doğal görünmemi beklediği için bu onun suçu. Benim her zaman spot ışığından çok kamera arkasında daha rahat olduğumu bilir

olduğumu biliyordu. Bu, bir rock yıldızının tek çocuğu olmanın birçok talihsiz yan etkisinden biriydi.

Kontrol bende olmadığına, vücudum kalıcılıktan fiziksel olarak nefret ediyormuş gibi donup kalıyorum. Price'ın fotoğrafları çekmesine izin vermek, maruz kalma terapisine benziyor sanırım.

"Bu gece ortalığı gerçekten salladık," diyor, dişçisinin mucizevi çalışmasını ortaya çıkaran, her zamanki çarpık gülümsemesiyle. Bahse girecek olursam, onca yıl çaldıktan sonra dişlerinin sadece yarısı gerçek.

Biz koridordan çıkışa doğru ilerlerken, Price diğer personele el sallıyor, hepsi de eve gitmek için acele ediyorlar. Buz üzerinde rakiplerini delip geçen kahverengi gözleri ve ölümcül çevikliğiyle korkutucu bir adam olmasına rağmen, herkes onunla çalışmayı seviyor.

"*Sen* kale önünde bacaklarını açarken, onlar Houston'ı mahvettiler. Görünüşe bakılırsa, Cirque du Soleil seçmelerinde şansın yüksek." Tuğla ev gibi yapılı olmasına rağmen, bir balerin gibi esnek kalçaları var.

"Mari benim esnekliğimden hiç şikayet etmedi. Aslında, benim jimnastik yeteneklerimin bir numaralı hayranı olduğunu söyleyebilirim." Price bu öneriye kaşlarını kaldırır.

"Kafamda istemediğim görüntüler listesinde, bu muhtemelen en üstte yer alır. Evlilik hayatından memnun olmana sevindim, ama ayrıntılara ihtiyacım yok." Titriyorum. Price'ı kardeşim gibi seviyorum; dokuz yıldır tanışıyoruz ve birbirimize karşı bir rahatlık hissediyoruz, ama aşmamamız gereken sınırlar var.

"Bu akşam bizimle dışarı çıkıp, bir iki bira içerek o korkunç görüntüyü aklından silebilirsin. Kilise ve devletin ayrılığına inandığını biliyorum, ama değişiklik olsun diye sosyal bir şeyler yapmak zarar vermez. Eğlenceli olacak. Nasıl eğlenileceğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye ısrar ederken, asansöre gireriz ve ben birinci katın düğmesine basarım.

"Çok eğleniyorum." Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ortalama bir gecemi maç kayıtlarını izleyerek, Photoshop ön ayarlarında küçük değişiklikler yaparak ya da B sınıfı korku filmleri izleyip, beş dolarlık bir şişe Sauvignon

Blanc ile kullanılmış kitapları okuyarak geçiriyorum. "Ve zaten bu gece planlarım var." "Kahretsin, babanla ilgili olan şey, değil mi? Hâlâ benimle gelmemi istemediğinden emin misin?" Price, başının üstündeki gevşek koyu renkli bukleleri eliyle tarayarak garip bir açıyla dikleştirdi ve yüzünü buruşturdu.

Bu onun ilk teklifi değil ve o benim kardeşim gibi olsa da, onu duygusal bir darbeye maruz kalacağı bir duruma sürüklemek istemiyorum.

"Hayır, sen kutlamaya git. Ciddiyim," diyorum ona, ama sırtışı daha da genişliyor. "Arkamı dönüp seni yarım yamalak bir kılıkta görmesem iyi olur. Bu geceden sonra her şey bitecek, o yüzden güzel, sürekli sarsıntı geçiren kafanı bu konuda yormaya gerek yok."

Daha önce de yaptı bunu, kılık değiştirmeyi yani. Hiçbir takdir yeteneği olmayan ve trajik bir şekilde sahte bıyığı olan 1,95 boyundaki bir hokey oyuncusu, randevunu dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışana kadar, ergenlik çağının en utanç verici anını yaşamış sayılmazsın.

Hızlıca güldük, sonra onun ifadesi ciddileşti. "Anlamadığım şey bu. Yıllardır onun varlığından mutlu bir şekilde kaçındığın halde, bu ekstra strese girip, bir geceliğine babanı hayatına geri almayı planlıyorsun."

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun." Sözlerim, onun için olduğu kadar benim için de bir hatırlatma niteliğinde. Her zamanki gibi, maç sırasında unutmayı başardım — toplantıyı, onu.

"Saçmalık. Egonu inciten sınırlar koymakta hiç sorun yaşamadın. Diğerleriyle iyi geçinemediğini açıkladığında zavallı Nelson'ı üzgün bir köpek yavrusu gibi bıraktın," diyor asansörden çıkarken, o talihsiz gerçeğe bir adım daha yaklaşırken.

Diğerleriyle iyi geçinemediğimden değil. Hayatımda sadece belirli sayıda insana yer var ve bu yerler son altı yıldır aynı insanlara ait. Onlara hak ettikleri ilgiyi gösterebileceğimi bilmediğim sürece hayatıma yeni insanlar sokmayı sevmiyorum. Nelson, ne kadar tatlı görünse de, asla bu listeye giremezdi.

"Nelson bunu atlattı." Ancak, iki hafta önce onun tanıtım fotoğraflarını çektiğimde bana üzgün gözlerle baktı. "Peki. Babama hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyorum, ama benim yerimde olsaydım, birinin bunu şahsen yapmasını isterdim." Devam etmeden önce bir saniye duruyorum çünkü ağzımdan çıkacak sözlerin sert olacağını biliyorum, ama kimse beni sözlerimi yumuşatmakla suçlamadı: "Belki ben de biraz kindarım. Onun gözlerine bakıp haklı olduğumu görmek istiyorum. Onun eski karısının cenazesine bile gelmeyen bir pislik olduğunu." Alt dudağımı ısırıyorum.

"Sonra ne olacak?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, başımı eğip ona ne söyleyeceğimi düşünerek. Oyunlarda her zaman bir adım önde olmam komik, ama hayatımda?

Bu başka bir hikaye. "Sanırım o benim bir parçam olduğu için."

"Sen baban değilsin, Lace," diyor Price, satır aralarını okuyarak.

"Sen öyle diyorsun, ama onu tanıımıyorsun." Elbette, ben de onu tanıımıyordum, ama hayatım boyunca onun ayrılışının yarattığı yıkıntılarla başa çıkmak zorunda kaldım. Dört yaşındaki bir çocuğun bulanık anıları, net veya güvenilir olarak nitelendirilemez. Ama benim korkumun kaynağı bu değil.

Elimdeki sınırlı bilgilere dayanarak bile, sahip olduğum her özelliğin kaynağı kesin olarak ona veya anneme kadar izlenebilir. Kişiliğimi bir harita üzerinde gösterirsem, suçluları ve kanıtları raptiyeler ve kırmızı ipliklerle birbirine bağlayan suç soruşturma panolarından birine benzer. Ben, özverili, işkolik annem ile kaçma riski olan, inkar edilemez yetenekli babamın arasında bir yerdeyim. Annem artık kimliğimi bir araya getirmeme yardım edemeyeceği için endişelerim bilinçaltımda daha da derinleşti.

"En iyi arkadaşımın, işler zorlaştığında ortadan kaybolan, kadın düşkünü bir narsist olduğunu bilirdim herhalde. Ama aynı zamanda, bir gecenin bir ömür boyu süren soruları çözmeye yetmeyeceğini de düşünüyorum." Ona sert bir bakış attım, o da savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Bundan daha fazlası çıkarsa şaşırma," dedi, biz çalışan otoparkına açılan kapıdan geçerken.

Atlanta'nın sıcak ve yoğun havası, stadyumun keskin soğuğuna kıyasla şok edici.

"İyi insanlar, birkaç on yılda bir, bir hevesle hayatına girip çıkmazlar. Onun bir aziz olmadığını gösteren yeterince kanıt var. Bilmem gereken tek şey bu." Ona hatırlatırım. Price bu duruma yabancı değil, ama genel olarak benden daha iyi bir insan ve ben onun azizliğini taklit edecek havada değilim. "Her neyse, biliyorsun, bunu kendim için yapmıyorum."

Bana bakıyor. "Bittiğinde arar mısın? Gecenin ne kadar berbat geçtiğini ve benim umutsuz bir iyimser olduğumu övünmene bile izin veririm." En azından kendini tanıyor. Yine de, onun iyimserliği bu işten başka bir şey çıkmayacağı gerçeğini değiştirmiyor.

Dinamimiz dengeli. Price her zaman hayalperestti, ikimiz için büyük hayaller kurardı, ben ise iki ayağım da gerçekte dururdum. O helyum dolu balon, ben ise onun uçup gitmesini engelleyen kağıt ağırlığıyım. Ama son birkaç yılda kağıt ağırlığından çok, beş tonluk bir kaya parçası gibi olduğumu düşünüyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki, eve gidip Mari'ye sarılmadan önce en fazla bir bira içebilirsin. Ben sana bir şey anlatamadan uykuya dalacaksın; yarın konuşuruz." Subaru'na doğru yürürken ona el salladım.

Dürüst davranmadım ama böylesi daha iyi. Onun, benim iyi olduğumu düşünmesini, beni kontrol edip bir şeylerin yolunda olmadığını hatırlatmasını tercih ederim.

Anksiyete dalgası midemden yükselip boğazıma kadar çıkıyor. Bu deneyimin tanıdık olması son derece yorucu. Ama annemin kazasından sonra psikiyatristin reçete ettiği ilacı almak istemediğim için ödemem gereken bedel bu.

İlaçlar işini çok iyi yaptı ve dünyayı biraz bulanık hissettirdi. Öyle ki, istediğim gibi fotoğraf çekemiyordum. Bu işi sadece sevdiğim için değil, sahip olduğum birkaç şeyden biri olduğu için de yapmam gerekiyor. Her şeyin aynı kalması için geçici bir rahatsızlığa katlanabilirim.

Geçmesini bekliyorum, nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Atlanta'nın en son ihtiyacı olan şey, labirent gibi yollarında bir tane daha endişeli sürücü. Yolcu koltuğunda duran mektuplara son bir kez bakıyorum.

Gerçekliği altüst eden küçük kağıt parçaları. Onları bu yaz annemin eski yazı masasında saklanmış olarak buldum. Annemin oturup, gününü neşelendiren herkese uzun teşekkür kartları yazdığı masa. Uyumsuz kırtasiye malzemelerini ayırırken, bağışlamaya değer bir şey bulmaya çalışıyordum ve onları buldum.

Biri benim için.

Biri babam için.

İki yılın üzerinden geçtikten sonra, evi toparlayıp satacak kadar iyi olduğuma emin olmuştum, ama mektuplar beni, bir düzine cevapsız telefon ve onun öldüğü haberiyle uyandığım sabaha geri götürdü.

Mektuplar her şeyi içerebilirdi. Nesiller boyu aktarılan bir aile tarifi. Gizli bir şekilde küçük bir Avrupa ülkesinin kraliyet ailesinden olduğumuzu gösteren bir belge. Ama korkuyordum. Hala da korkuyorum. Gerçeğin çok daha acı verici olacağından korkuyorum. Bu yüzden mektupları açmadım, daha fazla kalp acısı çekmemek için memnuniyetle erteledim, bu onun son parçasını mühürlü tutmak anlamına gelse bile.

Çünkü umut kanatlı bir şeyse, keder pençeli bir şeydir. İçine saplanan ve bırakmayan pençeler.

Ve bu geceden sonra, mektuplardan biri artık benim sorunum olmayacak. Belki o lanet pençeler de biraz gevşer.

2

— • —

Drew

"Sözleşmeyi imzaladın," diye Hartly telefonun diğer ucundan bağıyor, sesi hayal kırıklığından çatlıyor.

Yirmi dakikadır tartışıyoruz ve açıkçası, nazik tavırlı menajerimin sonunda sinirlenmesine bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sonuçta, bana kızmak için her türlü hakkı var. Teknik olarak, bugünkü toplantıya katılmayarak söz konusu sözleşmenin şartlarını ihlal ettim.

Gelmeyeceğimi anladıklarında odadaki tepkiyi sadece hayal edebiliyorum. Bu, arkadaşlarımdan başından beri benden bekledikleri şeyin bir başka kanıtıydı: grubu hayal kırıklığına uğratmak. Fool's Gambit artık sadece bir anı olsa da, bu son birkaç yılda bu çok kolay oldu. Tabii, eski sözleşmelerin şartları bugün resmi olarak yürürlüğe girene kadar.

"İmzaladığımda yirmi üç yaşıyordum. O zamanlar karar verme konusunda ne kadar iyiydim sence?" Savunmam kulağıma zayıf geliyor ama umurumda değil.

On yıl önce imzaladığımda, hala müziğe aşık olduğum zamanlarda, farklı bir insandım. Hatta, hala müzik *çalabildiğim* zamanlarda. Ve çalabilmek, bu anlaşmanın en önemli faktörü ve ben bunun işe yaramayabileceğini söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

Kolum kırık ya da fiziksel bir sorunum var diye değil. Hayır, bu çok basit olurdu, insanların kolayca görebileceği ve anlayabileceği bir şey. Bunun yerine, her şeyin bittiği günden beri, beynimde yerine oturmamış, gevşek bir şey var.

"Bir oda dolusu avukata, müvekkilimin yasal olarak bağlayıcı bir belgeyi imzalarken ön lobunun tam olarak gelişmediğini unuttuğunu söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Takım için fedakarlık yaptığın için teşekkürler," diye şaka yapıyorum, alaycı sözlerimin ortamı hafifleteceğini umarak.

Ama havayı hafifletmiyor ve bana sinirlendiğinde yaptığı gibi burnunun köprüsünü tuttuğunu görebiliyorum. "Lütfen bir kez olsun dinle. Herkes kabul etti. Sen hariç herkes geldi. Ve yöneticiler bana çok baskı yapıyor. Senin sayende artık başka müvekkillerim de var."

"Jared bile mi?" Bu gerçekten bir soru değil. Ritim gitaristimiz her zaman kurallara uyan biri olmuştur.

"Evet, en sevdiğimiz ev babası bile bu işi başarmak için aile zamanından fedakarlık ediyor. Şimdi, yeniden bir araya gelmeyi kabul edebilir misin? Sadece bir gece." Evet, bir gece artı provalar ve toplantılar. "Davullarınla köşede oturup birkaç el sıkışıp, bir zamanlar süperstar olduğunı unutabilirsin."

Yeniden bir araya gelme. Fool's Gambit'in dağılmasının şartlarından biri. Ve plak şirketinin biraz daha para kazanmasının son yolu, gerçi biz onların yatırımını fazlasıyla geri ödemiştik.

Fool's Gambit: Tennessee'den gelen, tek bir şarkıyla kalbinizi kırıp sonra yeniden inşa eden dört genç.

Bu manşet her şeyin başlangıcı oldu.

Müziğimiz hala pop hitleri listelerinde sıkça çalınıyor. Kız kardeşim Evelyn, internette bulduğu en son hayran kurgularını bana göndermek için kendine görev edinmiş. Okumaktansa gözlerimi oymayı tercih etsem de, yeni ve tuhaf olay örgüleriyle ortaya çıkanların sayısının bu kadar fazla olması beni gerçekten etkiliyor.

"Popstar" diye düzeltiyorum, sadece onu biraz daha sinirlendirmek için, ama arada bir fark var. Popstar bir meslek tanımıdır. Superstar ise karizma yayarak ve bebekleri öperek kazandığınız bir övgüdür. Ben hiç bebeklerle ilgilenmeyi sevemedim. Hayranlarla etkileşim kurmak bana hiç kolay gelmedi ve nedense, bu anlamsal ayrım önemli.

Anlamsal farklılıklar bir yana, resmen köşeye sıkıştım. En azından kavramsal olarak o sözleşmeyi imzaladığımı biliyorum. Sadece daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm — kabul ediyorum, bu yükümlülüğten kurtulmak için bir hukuk ekibi tutmayı erteliyordum, ama yıllar geçtikçe bu konu giderek daha az acil hale geldi. Yani, şimdiye kadar. Ve plak şirketi bu projeye görünüşe göre para akıtıyor, ben de boku yedim.

Kesinlikle boku yedim.

"Litvanya Kralı olarak tanınmak istemen umurumda değil. Sadece gel." Hartly, sabrı tükenmek üzereyken içini çekti.

"Tamam, o zaman after party'yi Half a Memory'de yapacağız." Barımın mekan olması şartını koymak aptalca bir şart, ama bu durumdan en azından bir savaşı kazanarak çıkmam gerekiyor.

"Bana uyar. Seni mekana götürmek için birini tutmam gerekmediği sürece mutluyum." Ve gerçekten gerekli olduğunu düşünürse, bunu yapacağından hiç şüphem yok.

gerekli görürse bunu yapacağından hiç şüphem yok.

"Peki," diye pes ederek kabul ettim.

"Eğer gelmezsen, seni kendi ellerimle öldürürüm. Senin milyonlarca dolarlık kışın bundan kurtulabilir, ama ben kurtulmam."

"Orada olacağım dedim, o zaman orada olacağım."

"İyi," diyor, sonunda rahatlamış gibi.

O harika bir menajer ve bunca yıldır bana katlandığı için daha da harika bir insan. Dünya beni Fool's Gambit'in en önemsiz üyesi, hiçbir zaman önemli bir katkı sağlamamış ve kişilikten yoksun bir grup üyesi olarak görebilir, ama Hartly her adımda bana destek oldu ve şimdi benim değil, onun başı tehlikedeyken onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Hartly, lütfen bana bundan sonra başka sürprizleri ya da sözleşmelerde gizli maddeler olmadığını söyle."

"Bu bir sürpriz değildi, sen ne kadar öyle düşünürsen düşün. Ama hayır. Bu iş bittiğinde, sen de bitmiş olacaksın." Paranoyakmışım gibi davranıyor, belki de öyleyim, ama yirmi üç yaşındayken çok aptalca şeyler imzalamış olurdum. Bunun kanıtı, bu konuşmayı yapıyor olmamızdır.

"Bitecek," diyorum, neredeyse kendime. Ocak ayında özgür olacağım. Son birkaç yıldır barım dışında grupta pek bir ilgim olmadı.

Ayrılıktan iki yıl sonra, yirmi beş yaşındaki ben, geçmişe adanmış bir bar açarak çaresizce eski günleri ve o günlerin getirdiği mutluluğu yeniden yaşamaya çalışıyordum. Yine de uzun vadeli düşünmüyordu, çünkü şimdi ben bu barla baş başa kaldım ve onun mutlu bir nostaljiden çok bir hayalete dönüşmesini izliyorum. Yenilikçiliği, onu hala müziğimizi dinleyen turistler ve süper hayranlar için bir cazibe merkezi haline getiriyor.

Yakında, bir çift davul çubuğu almayı veya yirmili yaşlarımın başından beri kendimle alakalı olmayan konular hakkında şarkı söylemeyi bir daha düşünmek zorunda kalmayacağım.

"Evet. Artık bana ihtiyacın olmadığını düşünüyorsan anlarım," diye ekliyor Hartly ciddi bir tonla, beni özgürlük hayallerimden koparıyor, "ama hala halletmen gereken çok şey var. Hala senin yüzünün olduğu oyuncaklar yapmaya çalıştıklarını biliyor musun?"

"Bebekler konusunda cevabım hala ve sonsuza kadar hayır. Hartly, yemin ederim seni asla bırakmayacağım. Kafamı karıştıran tüm sorunlarla sen ilgileniyorsun. Ücretini yüzde bin artırsan bile, yine de ödeyeceğim."

"Beni kışkırtma."

"Bana bakacağını bildiğim gibi, bunu yapmayacağını da biliyorum." Bir an duruyorum. "Gizli maddeler kalmadığını üç kez kontrol edebilir misin?" Son ihtiyacım olan şey, tamamen kurtulduğumu düşünmek ve sonra tekrar geri çekilmek.

Hartly cevap verirken sesinden gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Hemen hallederim."

"Sen en iyisisin."

"Biliyorum," diyor ve telefonu kapatıyor.

Yorgunluktan bitkin bir halde, başımı penceremin soğuk camına dayıyorum. Dışarıda yağan hafif yağmur, Atlanta'nın sıcak gecesinin sıcaklığını düşürmeye başlıyor. Yarın havanın nemden dolayı dayanılmaz derecede ağır olacağını biliyorum, ama muhtemelen dışarı çıkıp bunu deneyimlemeyeceğim bile. Evde kalıp barın envanterini çıkaracağım ya da birkaç ay daha yapılmasına gerek olmayan başka bir iş yapacağım. Herhangi *bir şey*.

Her şeyi. Böylece, uzun zaman sonra bir fark yarattığımı iddia edebileyim.

En sevilen kişi ben değildim ama birlikte gerçek bir etki yarattık. Evet, bir parçam ilerlemek için sabırsızlanıyor. Yine de, o son adımı atmak korkutucu çünkü her şey çok iyi başlamıştı. Ve şimdi geriye kalan tek şey, dünyanın artık seni sevmediğinde acımasız olduğunu çok geç fark eden dört tükenmiş hayalperest. Ama açıkçası, ben grup arkadaşlarım ilerlemeye hazırlanırken dünya bizi sonsuza kadar sevecekmiş gibi geliyordu.

Medyaya verilen ayrılık hikayesi, dostane bir ayrılık olduğu yönündeydi. Herkes hayatının yeni bir aşamasına geçmek, yeni tutkuların peşinden gitmek ve grubu eski güzel günlerin güzel anıları olarak saklamak istiyordu. Bu neredeyse doğruydı.

Jared bir aile kurmak istiyordu. Garrett, saçlarının altında bir beyin olduğunu dünyaya göstermek istiyordu. Wes, egosundan başka kimseyle sahneyi paylaşamayacak kadar büyük olmuştu.

Ben ise istisnaydım. İkinci bir tutkum yoktu. Hayatıma devam etmek istemiyordum, ama solo kariyer yapma şansım da yoktu. Bu yüzden, kararlarını bana söylediklerinde, bu benim için telafi edilemez bir ihanet oldu. Ama ben şikayet eden biri olmadım hiç.

Bütün bunların ironisi, o lanet sözleşmeyi imzaladığımda, bu yeniden bir araya gelmeyi herkesten çok arzulamış olmamdı. Bu, hayali canlı tutmak için bir fırsattı. Aslında hiç veda etmek istemediğim bir hayaldi. Ama şimdi buradayım, katılmaktan neredeyse aciz durumdayım.

Bunu bilen var mı? Hayır.

Sonunda bunu itiraf etmek zorunda kalacak mıyım? Şu anda cevabı bilmeme gerek yok.

İhtiyacım olan şey bir içki ve neyse ki bir barın üstünde yaşıyorum.

Silahsız girmenin çok tehlikeli olduğu bir bar, özellikle de grubun "One Night Only" etkinliğinin duyurusu tüm sosyal medya platformlarında hızla yayılırken ve bunun sonucunda telefonum bütün gün çalmaya devam ederken.

Listenin başında, haberleri onlara şahsen söylemediğim için ne kadar kırıldıklarını, ama gözlerinde hayatımı yeniden düzene soktuğum için gurur duyduklarını anlatan ailemin mesajları vardı. Kız kardeşim, ailemin dikkatini ondan uzaklaştırdığımı bildiği için muhtemelen şu anda sevinçten dans ediyordur. Ve tabii ki, sadece bir sezon süren eski sevgililerim ve arkadaşlarım da hayatıma geri dönmek için bana ulaşmaya çalışıyor.

O zamandan beri iş e-postam ve yıllar önce aldığım ayrı iş telefon numarası dışında her şeyi susturdum. Barım bu kaostun gölgesinde kalmayacak.

Yerdeki çeşitli yığınlardan birinden bir kapüşonlu sweatshirt ve bir beyzbol şapkası alıp giydikten sonra, gıcırdayan merdivenlerden aşağı inip bara doğru yöneldim. Müziğin Willie Nelson şarkısından Craig'in sürekli çalması için hatırlatılan pop şarkı listesine geçtiğini fark ettim.

Müşteriler belirli bir deneyim bekliyorlar ve bu deneyim son yirmi yılın en popüler kırk şarkısını içeriyorsa, öyle olsun.

"Vay canına, Kaptan Amerika. Sen bir kılık değiştirme ustasısn," diyor Craig, kapıdan en uzak bar taburesinde her zamanki yerime oturduğumda.

Haklı. Ne yazık ki, bu gece gibi, hayranların duyuruya ekstra heyecanlandıkları ve muhtemelen bunun grubun yeniden bir araya geleceği anlamına geldiğini düşündükleri gecelerde, hayranlar tarafından fark edilmeye uygun bir yer yarattım, ki hayır, bu asla olmayacak.

"Buna açıkta saklanmak denir."

"Buna kolektif IQ'muzu düşürmek denir. Zaten güzel olan benim, bir de akıllı olan ben olamam."

"Çok komik, ama son baktığımda, susamış müşteriler varken benimle dalga geçmen için sana para ödemiordum," diye şaka yapıyorum.

Craig, isteyebileceğim en iyi menajer ve arkadaş. Güvenilir ve benim geçmişimi umursamıyor, maaşını ise daha da umursamıyor çünkü dövmeleri ve tek cümlelik esprilerinin altında, benim banka hesabımı bozuk para gibi gösteren bir servetin varisi. Sonuçta, biz sadece başkalarının beklentilerinden kaçan iki aptalız.

"Bu gece çok pislik olursan, sana sarhoş hayran kızları gönderirim. O zaman şapka ve somurtkanlığın sana ne kadar yararı olur bilmiyorum," diye tehdit ediyor, önümdeki bar tezgahını silip kokteyl peçetesini koyarken.

"Bunu yapmazsın." Yapardı ve ben onu denemeye teşvik etmemeliydim, ama her zamankinden daha kötü bir ruh halindeyim, bu da kendimi yok etme eğiliminin biraz fazla yüzeye çıktığı anlamına geliyor.

Buna karşılık, göz kırparak işini yapmak için uzaklaşır.

Sonsuz bir imza akışına imza atmak zorunda kalmadan barda rahatça takılabilmem insanları şaşırtabilir, ama bu kasıtlı bir şey.

Fool's Gambit hayranlarının ne istediğini çok iyi biliyorum: Wesley Hart ve Garrett Larsen'in yüzlerinin dramatik boyutlara büyütülmüş, gösterişli ve nostaljik bir şey. Sahnede olmak ve posterlerin çoğunda isimlerinin etrafında parlak kalpler görmek, o zamanlar olması gerekenden daha fazla beni etkiledi. Ama şimdi bunu, barın ayakta kalmasını sağlamak için tam olarak hedef kitleyi bilmek olarak görüyorum.

Tüm posterlerde ya ikisi var ya da ara sıra Jared ön planda. Tek başıma poz verdiğim tek bir poster var ve o da buradan yasaklandı. İnsanlar karanlık ışıkta grup fotoğraflarının arka planında bana odaklansa bile, ben değiştim. Spot ışıklarından kaçınan, çıktığım kızlar veya diğerlerine kıyasla doğal olarak sahip olmadığım karizma nedeniyle PR kabusu olan utangaç bir çocuktum. Bu da birçok kişinin dış görünüşümün karanlık bir geçmişi gizlediğini düşünmesine neden oluyordu.

Öyle değildi. Ailemle iyi bir ilişkim var ve istikrarlı bir banliyö üst-orta sınıf aileden geliyorum. İtalyan göçmen olan ailem, bize karşılaştıkları engelleri hatırlatarak her zaman başarılı olmamız için bir baskı uygulardı. Bu, onların sevgilerini gösterme biçimiydi ve müzik kariyerinin yararları konusunda farklı görüşlerimiz olsa da, bu hiçbir zaman felaket boyutuna ulaşmadı.

Yani, hayır, hayatımı mahveden bir sırrım ya da bir kızın bana çözülmesi gereken bir bulmaca gibi bakmasına neden olan bir travmam yok. İnsanlar beni o kadar çok sevmek istiyorlardı ki, ortaya atılan hikayeler tabloid gazetelerine konu oldu, sonra da yalanlandı. Benim hakkımda tutunmak istedikleri bir fikirleri vardı, ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece benim hakkımda bilinmeye değer pek bir şey olmadığını ortaya çıkardı.

Bir tur siparişleri hazırladıktan sonra, Craig bana sormadan bir bira uzattı. Bu sessiz hareket tek bir anlama geliyordu: uzun bir gece olacaktı.

Yaraya tuz basmak gibi, Craig en sevdiğim kanalı en yakınımıdaki televizyonda açar, sanki burada birkaç bölüm izleyecek kadar uzun süre yalnız kalacağımı tahmin ediyormuş gibi.

Muhtemelen haklıdır. Gidecek başka yerim yok.

Geceler hep aynıdır. Kaçınılmaz olarak, biri bana yaklaşıp. Beni tanımamış gibi davranarak, küçük bir sohbet yaparız. Sabahleyin, büyük resimde önemi olmayan bir hesaptan, dedikodu içeren bir gönderide etiketlenirim.

Sonra yarın yine aynı şeyi yapacağım.

Anlamsız etkileşimlerin anlamsız döngüsünü tekrarlamak.

Seinfeld'in bir bölümünü izlerken, küçümseme dolu bir kadın barıma girip seksi kışını benden iki koltuk öteye oturtur.

O koltuktan kayarken, barıma ölümcül bir tutuşla sarıldığını görünce donakalıyorum. Bariz tiksintisi onu anında buradaki en ilginç şey yapar. Çoğu insan için bu bina bir kaçış ya da neon ışıklı bir rüya gibidir ve genellikle yapışkan zeminleri ve rahatsız koltukları görmezden gelirler.

Ama beni çeken tek şey onun ruh hali değil.

Gözlerini tanıyorum, ama yüzü bana yabancı geliyor. Onu bulmak için hafızamı hızla tarıyorum. Yumuşak, pembe dudakları, belirgin elmacık kemikleri - çillerle dolu - hepsi sıkı at kuyruğundan kurtulmuş koyu saçlarla çerçevelenmiş.

Onun gibi bir yüzü hatırlayacağımı biliyorum.

3

— • —

Lacey

Geç kaldı.

Titiz davranırsam, yirmi yıl geç kaldı, ama beni yağmurda otuz dakika bekletmiş olması daha çok canımı sıkıyor. Buna yağmur demek biraz cömertçe olabilir. Daha çok, havayı boğucu bir nemle dolduran, uzun süre kalıcı bir sis gibi.

Güneydeki yaz gecelerini romantikleştirmek için bilgisizce öneride bulunan kişi, yanlış reklamdan dava edilmeli. Dışarı çıktığınız anda cildinize yapışan yoğun hava ve ince ter tabakası hakkında güzel veya çekici hiçbir şey yok.

Bir araba yağmur suyu birikintisinin içinden hızla geçerken telefonumu tekrar kontrol ediyorum, sıçrayan su yıpranmış savaş botlarımı sokak pisliğiyle kaplıyor. Su deriye sızmasa da, soğuk ve istenmeyen bu ani akıntı bacağımda bir ürperti yaratıyor.

Sokağa bu kadar yakın durmamam gerekirdi, ama o zamanında gelseydi dışarıda duruyor olmazdım. Zihnimde ona karşı bir işaret koyuyorum, gece boyunca devam edeceğini tahmin ettiğim hayali bir puan.

O.

Babam hakkındaki bilgilerim, kindar bir şekilde yazılmış bir Wikipedia sayfası gibi zihnimde akıp gidiyor: Martin Hall, listelerin zirvesinde yer alan rock yıldızı, Midas dokunuşuyla tanınan müzik yapımcısı; hiç kimseleri, stadyumları dolduran ve taşıyamayacakları kadar çok ödül kazanan sanatçılara dönüştüren adam.

Onun şöhreti benim için her zaman rahatsız edici, hatta parazit gibi olmuştur. Martin fiziksel olarak orada olmasa bile, varlığı hayatımın o kadar büyük bir bölümünü belirliyordu ki, kendi gerçekliğimde bir dipnot gibi hissediyordum. Tıpkı televizyonda ünlü bir çift gördüğünüzde, her zaman eşit derecede ünlü, hatta daha muhteşem olan kadına "eşi" diye hitap etmeleri gibi.

Onlar asla bireysel olarak tanınmazlar, benim durumumda ise kimin akrabası oldukları ile tanınırlar.

Martin Hall'un kızı olarak bilinmeye mahkumum.

Yağmur şiddetini artırmaya başladığında, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum: anneme olan sevgim. Onun son parçacığını saklamak, diğer tüm parçalarını parçaladığı gibi bunu da parçalamaması için saklamak, milyonlarca kez aklımdan geçti.

Annemle evlendiğinde, uzun süren kamuoyuna mal olan boşanmanın ardından onu ortada bırakacak bir evlilik sözleşmesi yapmak için yeterince kötü şöhrete sahipti. Annemin ya çalışmak, ya uyumak ya da benim futbol maçlarımı asla kaçırmamak için çabalayan bir hayat sürmesine neden olan kötü adamdı. Onun yokluğu annemi kararttı.

Bu durum, ona dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya, onun ilgisini çekecek ve gurur duyacağı bir şeyleri olduğunu ikna etmeye çalışmaya itti beni. Sanırım ben her zaman aşırı eleştirel ve başarıya odaklı biri olacaktım, ama babamla ilgili sorunların bu denklemde ne kadar etkili olduğunu da göz ardı edemeyiz. Sonunda, ona olan saygım kızgınlığımdan ağır bastı ve bu yüzden buradayım.

Beni gerçeğe geri getiren, telefonumun sesi. Telefonu kaldırıp ekranı yağmurdan koruyarak en kötü senaryoyu ortaya çıkardım.

Martin

Uçak hava koşulları nedeniyle Baltimore'da mahsur kaldı. Bu gece gelemeyecek.

Hava koşulları için onu suçlayamam. Müzik endüstrisinin önde gelen isimleriyle çalışarak muhtemelen birçok bağlantısı vardır, ama Tanrı ile doğrudan bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Bu durumun bu geceden daha uzun süreceğini bilmekle gelen öfkeyi bastırıyorum.

Lacey

Martin

Buluşmak için yeterince uzun kalmayacak. Yakında mı?

Lacey

Bir tarihe ihtiyacım var. Bir bitiş çizgisine. Sonunu garanti edecek bir şeye.

Martin

Seni bu akşam buna davet edecektim.

Ekli dosyada 14 Ocak tarihli bir etkinliğin e-bileti var.

Etkinliğin kimin için olduğunu okurken midem bulanıyor, rahatsız edici ve mide bulandırıcı akrobatik hareketler yapıyorum.

Fool's Gambit'in Onuncu Yıl Dönümü Buluşması.

Çoğu insan için bu, Willy Wonka'nın altın bileti ile eşdeğer bir şey. Ama benim için bu, yüzüme atılmış bir tokat gibi.

Fool's Gambit dışında başka birinin yapımcısı olsaydı, onu tamamen unutmuş olabilirdim. Grup, özellikle yirmili yaşlarının başında, saçları dağınık, genç kızları klişe sözlerle bayılttıran erkeklerden oluşuyordu, en azından ben öyle olduğunu varsayıyorum. Hiç pes edip onların müziğini dinleyerek şiirsel karmaşıklığını değerlendirmemiştim.

Aslında, onların yüzlerinin olduğu her şeyden kaçındım, ama isimlerinden ve sorulardan kaçmak imkansızdı. Biri benden VIP bilet veya Wesley Hart'ın telefon numarası gibi küçük bir iyilik istediğinde bir dolar alsaydım, onların pahalı tanışma etkinliklerinden birine katılabilirdim.

Yine de, annem ve ben, grubun hiç var olmadığı alternatif bir evrende yaşıyormuş gibi davranmayı seviyorduk. Annemin babamla hiç evlenmediği ve benim sadece kusursuz bir gebelik sonucu dünyaya geldiğim bir evrende.

Ama gizlice, kalbi hala geçmiştaydı. Ben odaya girdiğimde magazin dergilerini ve *E!* kanalından *Wheel of Fortune* kanalına geçtiğini saklamaya çalıştı, ben ise atılmış dergileri ve anlık kanal değişikliklerini fark etmemiş gibi davrandım. Aşkımız o kadar derindi ki, farkında olmadan duygularımızı saklamak için aramızda bir uçurum yarattık. Ancak bu mesafe, ilişkimizin sınırlarını bulanıklaştırdı ve kimin kime değer verdiğini bilemez hale geldik.

Parmağım telefonun tuşlarında dolaşıyor, bilgileri gözden geçiriyorum. Onun yeni daveti, işler kaçınılmaz olarak duygusal olarak çok yorucu hale geldiğinde çekip gidebileceğim basit bir devir tesliminden daha fazlasını katlanmam gerekeceği anlamına geliyor.

Ama bunlar gelecekteki Lacey'nin sorunları. Haftalarca bu gece için kendimi heyecanlandırdım ve şimdi başladığım yere geri döndüm.

Eve gidebilir ya da Price ve ekiple buluşabilirim, ama şu anda aşırı olumsuz ve değişken duygularım varken onların yanında kendime güvenemiyorum. Ama yine de, zaten buradayım. Barın, aramızdaki bu an için tuhaf bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama Martin ısrar etti, o yüzden en iyisi bundan en iyi şekilde yararlanayım.

Girişten içeri girerken, içini görünce neredeyse çıkıp gidiyordum. Ama içeri girip hemen çıkmak kabalık olurdu, özellikle de dövme barmenle uzun uzun göz göze geldikten sonra. Belki bir gün *sosyal kuralları umursamayan* bir tavır takınabilirim, ama bugün o gün değil.

Meğer barın adı Half a Memory, alkolün neden olduğu hafıza kaybına atıfta bulunmuyormuş. Bu, Fool's Gambit'in hit şarkısıymış, çünkü neden olmasın ki?

olmasın ki?

Bu tür saçmalıklar bu gecenin temasına çok uygun. Martin neden bu fırsatı değerlendirip egosunu okşamak ve bana parasosyal düşmanlarımı tek seferde hatırlatmak istemesin ki? Ne kadar alçakgönüllü ve tamamen duyarsız bir davranış.

Babamın gerçekten bir pislik olduğu listesine zihnimde bir tik daha koyuyorum. Orada olmadan bunu yapabilmesi etkileyici.

Bar odası, 2010'ların ateşli rüyasının gerçeğe dönüşmüş hali. İmzalı grup posterleri ve duvar kağıdı olarak yapııştırılmış çizgi film alevleri. Vızıldayan neon ışıklar, barda oturan müşterilerin üzerine pembe bir hale oluşturuyor.

Sadece hatıra eşyaları bile küçük bir servete mal olmuş olmalı, çünkü her şey büyük boy Sharpied imzalarıyla lekelenmiş. Etkileyici estetik, arka cebimden telefonumu çıkarsam, kullanmak için onu açmam gerekeceğine beni yarı yarıya ikna ediyor.

Yine de bunun iyi bir yanı var. Kimsenin beni öfkeli görmesi umurumda değil, çünkü bir daha buraya gelmem imkansız.

Bar tezgahına ulaştığımda, kaygan, parlak vinil bar taburesine kayıyorum ve neredeyse düşüyordum. Biri bu şeyleri bowling topu gibi cilalıyor mu?

Ama bir mobilya parçası beni yenemez. Gururum söz konusu olduğunda, daha fazla kaymamak için destek almak için tezgahı tutuyorum. Aşağıya baktığımda, Teen Vogue dergisi kesikleri ve dağınık grup çıkartmaları arasında bana bakan grup üyelerinin daha fazla resmini görüyorum.

"Bir şey içmek ister misiniz?" Daha önce gördüğüm barmen yanıma yaklaşır, yüksek elmacık kemikli ve kolay gülümseyen zayıf bir Koreli adamdır. Derin gözlerinde dans eden neşe, bana onun sürekli eğlendiği izlenimini verir.

"Sadece buzlu viski lütfen," diyorum. Sözlerim birkaç koltuk ötedeki adamın burnundan bir homurtu çıkarır ve onun bana baktığını fark ederim. "İçecek siparişimle ilgili söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hiçbir şey. Sipariş ettiğin için cesursun," diyor huysuz adam. Beyzbol şapkası yüzünü kapatan bir gölge oluşturuyor. Bakışları benimle Seinfeld'in tekrar yayınlanan bölümleri arasında gidip geliyor.

"Viski viskidir," diye savunuyorum.

"O zaman muhtemelen saf etanolün tadını seversin."

"Ve eminim terapinin faydalarını da seversin, ama ikimizin de denemeyeceği şeyleri sıralamanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum." Yabancıların yanında asla filtre koymaya çalışmam. İş yerinde, bazen sadece gülümsemek ve susmak zorunda kalırım

. Spor dünyasında bir kadını ve ne yaptığını bilmiyormuşum gibi konuşulmak, iş tanımının bir parçası gibiydi.

Ama günün sonunda oradan ayrılacağımı bildiğim için, bu rastgele etkileşimlerde nazik davranmak zorunda değilim.

Barmen içkiyi önüme koyar ve huysuz arkadaşımın yanıldığını kanıtlamak için sağlıklı bir yudum alırım. Bu kötü bir hareket olur, çünkü bu içtiğim en kötü içkidir. Yutarken boğazımdan sıvı ateş akar ve neredeyse boğulurum.

"Söylemiştim." Adam hafifçe bana doğru dönerek sırtıttı.

"İşini görecektir," diye ısrar ettim, hala bir noktaya değinmeye kararlıyım. "Tam olarak ne işi?"

"Genelde kötü günleri silip süpürmeye yardımcı olur." Kötü günler için viski, kutlamalar için tekila, diğer her şey için şarap.

"Mantıklı. Muhtemelen ev temizliğinde de kullanılabilir.

Bu özel durumda silinmeye değer özel bir şey var mı?"

"Beni ektiler." Tam olarak öyle değil, ama duygu aynı. Heyecanla dolu bir beklenti, hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Onların kaybı benim

kazancım." "*Babam*

tarafından."

"Bana d diyebilirsin..."

Barmen onu keser. "Yemin ederim, o cümleyi bitirirsen, o çok nazik olsa bile yüzüne içkiyi fırlatırım."

"Kesinlikle içkiyi fırlatırdım, ama teşekkür ederim." Barın arkasındaki yeni en iyi arkadaşıma, biraz kötü de olsa, samimi bir gülümseme atıyorum.

"Uslu duracağım Craig," der arkadaşım, azarlanmış gibi ses tonuyla, ama Craig'in yüzündeki ifade, onun tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyor.

"Sakın bana erkek grubu barının müdavimi olduğunu söyleme," diye gülmeme engel olmak için çaba sarf ederek hırıltılı bir sesle söylüyorum. Dürüst olmak gerekirse, kim eğlenmek için böyle bir yerde kamp kurar ki?

Artık bana tam olarak dönmüş olan adam, daha keskin görünüyor, sanki aramızdaki konuşma onu gerçekliğin sınırlarından çekip çıkarmış gibi.

Bu değişiklik, onun buraya ait olmadığını anlamamı sağladı. Muhtemelen burada benim yanımda oturmaktansa, duvardaki ünlülerden biri olarak daha rahat hissederdi.

Keskin hatları ve kare çenesi, hafif bir sakalla süslenmiştir. Yüzünün hatları, neon ışığın sarhoş edici, unutulmaz parıltısıyla aydınlatılmıştır.

. Kepinin altından görünen kahverengi saçları, keskin hatlarını yumuşatıyor.

Ama beni asıl etkileyen gözleri. Ormanda kaybolmuş gibi hissettiren zengin, derin yeşil gözleri.

Gözlerimi indirdiğimde, kaslı ön kollarını kaplayan dövmelere bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ön kolların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

"Öyleyse ne olmuş?" Hiç de alınmış gibi görünmüyor.

"O sadece bizim WiFi ve baktan kablolu yayınımızı kullanmayı seviyor," diye bağıyor Craig. "Sen kimin tarafındasın?" diye şikayet ediyor arkadaşım.

"Senin tarafında olmadığın tarafta," diye espri yapıyor Craig, içime kendini beğenmiş bir zafer duygusu yayıyor.

"Ah, acıttın. Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Adam incinmiş gibi davranıyor, elini kalbine koyuyor ve sanki vurulmuş gibi geriye yaslanıyor. "Craig beni sevdiğini biliyor, sadece itiraf etmiyor." Bana göz kırpmıyor, uzun kirpikleri neredeyse yanaklarına değecek kadar uzundur.

Yabancı adam, kesintisiz bir hareketle yanımdaki koltuğa atlar. Konuşmamızın hangi kısmının "*arkadaş olalım*" havası verdiğini bilmiyorum. Fazla düşünmüyorum çünkü o yerine yerleşirken, dikkatim bacağıma değen bacağına kayıyor.

"Ben Drew," diyor ve elini uzatıyor. Kısa bir süre elini tutuyorum, sonra içkime geri dönüyorum. "Birisi kendini tanıttikten sonra kendi adını söylemenin gelenek olduğunu biliyor musun?"

"Yabancılara kişisel bilgileri vermem. Ayrıca, el sıkışmanın artık modası geçtiğini kimse sana söylemedi mi?" diye sorarak konuyu saptırıyorum.

İnsanlara kendim hakkında çok fazla bilgi vermemeyi alışkanlık haline getirdim; hayatımın önemli kısımları genellikle kaçınmak istediğim konuşmalara yol açıyor. Düşünelim: Ünlü bir baba, ölen bir anne, ya da NHL için çalıştığımı anlatmak, ama sonunda gerçek işimden çok oyuncular hakkında konuşmak zorunda kalmak.

Sohbeti bozmak yerine, sohbeti devam ettirmek için yalan söylemekten çekinmem. Ama aramızda kurduğumuz samimi ilişkiyi seviyorum ve gereksiz bir dürüstlikle bunu mahvetmek istemiyorum.

"Ama biz aslında yabancı değiliz. Sen benim adımı biliyorsun, ben de senin hatalı olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçı olduğumu biliyorum."

"Eğer tek gereken bilgi buysa, baristamla da en iyi arkadaş olurdum." "Özel muamele görmediğimi bilmek güzel, ama eminim barista en azından adını öğreniyordur."

"Siparişim hazır olduğunda başka nasıl bileceğim?" Bariz bir şeyi açıklamak zorunda kaldığım için gözlerimi devirdim.

"O zaman seni kahve içmeye götürmek zorunda kalacağım galiba."

"Olmaz. Olsa bile, siparişi senin vermeni beklerim, yani siparişte benim adım değil senin adın yazılır ve bu da planının tüm amacını boşa çıkarır."

"İkinci ve daha önemli amacı unutuyorsun." Bir süre durur. "Güzel bir kadına içki ısmarlamak. Ama izin verirsen, bunu şimdi de yapabilirim."

"Kendi içkimi kendim alabilirim. Teşekkürler."

"Şu anki kanıtlara göre," der, bardağımda kalan kehribar rengi sıvıyı işaret ederek. "Kendi içkini alacağına güvenmiyorum ve bana borçlusun."

"Neden?"

"Sana adımı verdim ve burada, senin bu yerin anahtar demografik grubu olduğunu bilmekten başka hiçbir şeyim yok, ama bu da pek bir şey değil."

"Ben 'anahtar demografik grup'a nasıl uyuyorum?" Bu yoruma sinirlenmemek için elimden geleni yapıyorum. Asla itiraf etmeyeceğim şekillerde haklı olduğunu bilmesem, kırılırdım.

"Hmmm, Fool's Gambit gibi gruplar popülerken sen muhtemelen bir ergendin. Muhtemelen Noel için onların konserlerinden birine bilet almıştın, bir hafta boyunca 'I heart Wesley Hart' gibi tahmin edilebilir bir pankart hazırlamıştın ve muhtemelen nostalji için karton bir kutuda sakladığın, atmaya kıyamadığın pahalı hatıra eşyaların vardır." Her bir nedeni parmaklarıyla sayıyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor; beni köşeye sıkıştırdığından emin.

Gülüyorum, onun beklentilerini yıkmaya hazırım. "Umarım sana pazar araştırması için para ödemiyorlardır. Ben müzik insanı değilim, hiç konsere gitmedim ve paramı, sonunda yatağımın altındaki karton kutuda kalacak hatıra eşyalarına harcamaktansa çok daha iyi şeyler için harcıyorum," diyorum ona. Yemin ederim, sırtışı büyüyor, sanki onu yanılttığımı kanıtlamak tam da istediği şeymiş gibi. "Sen ise, oldukça kolay okunuyorsun. Muhtemelen lise yıllarında veya hemen sonrasında zirveye ulaşmışsın. Happy hour için yaşıyorsun, çünkü buraya gelip tek başına içmenin kabul edilebilir olduğu ilk zaman bu. Muhtemelen seni sinir bozucu değil, seksi bulan herkesle eve gidiyorsun ve ertesi gece aynı şeyi tekrar yapıyorsun."

"Müziği nasıl sevmezsin? Bu temel bir insan ihtiyacı gibi." Soru suçlayıcı bir şekilde sorulmuyor. İnsanlara bunu söylediğimde, genellikle kişisel bir hakaretmiş gibi algılarlar, sanki benim nefretim onların kişisel zevkleri hakkında bir yorummuş gibi. Ama bu adam sadece kızgın gibi geliyor.

Şöyle bir açıklama seçmeye çalışıyorum: *Bu barı görüyor musun? Evet, babam bu grupla çalışıyordu ve bana müzik konusunda genel olarak kötü bir zevk aşıladı.*

Genelde bu konulara bu kadar takılmam, ama sanırım şu anki koşullar bunları çok belirgin hale getirdi.

"Sadece hiç bağlanamadım. Her zaman beni bu müziğe kaptırmamamı sağlayan bir şey vardı. Müzik dinlemediğimden değil. Hiç müzikle kendimi kaptırma deneyimi yaşamadım." Bu şey, radyoda bir şarkıya aşık olup, babamın bu şarkının yapımında parmağı olduğunu öğrenmekten hep korktuğumdu. Onun güzel şeyler yaratabilecek biri olduğunu düşünmek istemedim.

"O zaman erkek gruplarına hayır mı?" İçkisini kullanarak çevremizi işaret ediyor.

"Bu an." Onun hareketini taklit ediyorum. "Burada olmam, açıklamak için zihinsel enerjim olmayan, evrenin yaptığı acımasız bir şaka. Dürüst olmak gerekirse, neden birisi onları yücelten bir bar açsın ki? Bu yerin sahibi takıntılı olmalı. Sence de biraz ürkütücü değil mi? Hangi aklı başında insan bir bar açmayı düşünür ve son on yıldır bir arada olmayan bir gruba övgü niteliğinde bir isim seçer ki?"

"Sahibinin eski grup üyelerinden biri olduğunu duydum." Sanki herkesin bildiği bir şey gibi omuz silkiyor.

"Demek *kendine takıntılı* ve muhtemelen penisi de küçüktür. O zaman onunla asla tanışmamaya dikkat ederim."

Gülerek ekler: "Evet, muhtemelen düzgün bir sohbet bile kuramaz."

İlk içkimin geri kalanını zorlukla bitirdikten sonra bir margarita sipariş ediyorum. Sushi'deki çiğ balığın yararlarından (o nefret ediyor, ben ise onun biraz olgunlaşması gerektiğini düşünüyorum) sitcomların eskisi kadar iyi olmamasına kadar, hiçbir şey ve her şey hakkında tartışmaya devam ediyoruz.

Drew içkisini masaya koyarken, bir kısmı bara dökülüyor. Peçete almak için öne eğiliyor ve bu sırada eli bacağıma dokunuyor. Onu durdurmuyorum ya da elinden çekilmiyorum. Elini geri çekmek benim için sorun olmazdı, ama parmakları kotumun dikişini okşarken

uzun, kalın parmaklarının vücudumun diğer yerlerini okşarken nasıl hissettireceğini düşünmeden edemem.

Başını eğdi, dudakları kulağıma değerek, "Bana böyle bakmaya devam edeceksen, bunu daha özel bir yerde yapmayı tercih ederim, böylece düzgün bir şekilde yapabilirsin," dedi.

İşte bu kadar.

Nefes almayı unuttum.

Şok içinde ayağa kalkarım, ama ayağım tabureye takılır. Düşmeye başlarken, büyük eller belimi kavradığında hiç gelmeyen darbeye hazırlanırım. Drew'un gözlerine bakarım ve gözlerinin içimi yakıcı bakışından neredeyse tekrar tökezlerim.

"Şimdi bana mı aşık oldun? Bana dokunmak için o kadar uzağa gitmene gerek yoktu." Sesinin gürültüsü beni büyüsünden çıkarır.

"Siktir git."

"Güzelce istersen izin veririm." Sırıtsı çok kibirli, ama bu, zihnimden geçen görüntüyü durdurmaya yetmiyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Yüzümün kızardığını fark edince, o lanet sırıtsı daha da genişliyor.

Ayaklarım yere sağlam basınca, ellerini çekiyor. Banyoya doğru çekiliyorum, mesafenin aklımı başıma getirmesine yardımcı olacağını umarak.

Tanrım.

Bu gece planladığım gibi gitmiyor. Ve komik olan şey, güzel geçiyor olması. Gergin, zoraki bir tanışma seansına hazırlıklıydım, endişelerimi unutturan bir sözlü düelloya değil.

Buna kendimi bırakmanın ne zararı var ki? Bu gece için seksi bir yabancıyla birlikte olmaktan daha kötüsü de olabilirdi.

Geri döndüğümde, dördüncü içki benim sonum oldu. Bu içki, bizi mikrofon şeklindeki neon ışığın altındaki loş arka köşede birbirimize yapışık hale getirdi.

Aç ve çaresiz, her dokunuş vücudumu ateşliyor ve çok uzun süredir bastırdığım duyguları uyandırıyor.

Onun sıcak eli gömleğimin kenarıyla oynarken ve boynumun uzunluğu boyunca ısırırken, iki ya da üç içki içen Lacey'i tamamen utandıracak sesler çıkarıyorum. Ama beni duvara iten onun sert uzunluğundan başka bir şey düşünemiyorum.

Bana bakmak için geri çekildiğinde, morarmış dudaklarım daha fazlasını istiyordu.

"Eğer bu sesleri çıkarmaya devam edeceksen, kıbarca gitmemiz istenmeden başka bir yere gidelim," diyor ve dudaklarına eğilip konuşuyor. "O güzel ağzından çıkacak sonraki sözler 'Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam' ya da 'Ben öyle bir kız değilim' ise, hemen bana söyle ki sana eve gitmen için Uber çağırayım ve ben de kendime bakayım."

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip kulağına fısıldamadan önce dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum: "Senin şansın. Ben sadece tek gecelik ilişkiler yaparım."

4

— • —

Lacey

Anahtarlarımı giriş holündeki kaba koymaya zamanım olur, sonra sırtım kapımın sert yüzeyine yapışır. Dudakları benimkini bulur ve o kadar coşkulu bir şekilde öper ki, sanki onu tatmin edebilecek tek şey benimmişim gibi hissedirim.

O benim at kuyruğumu tutup çenemin eklem yerindeki hassas cildi dişleriyle okşarken, hafif bir acı hissini zevkle tadıyorum. Bu acıya tepki olarak sırtım kavisleniyor ve onun uyluğuna sürtünüyorum.

O, bu fırsatı değerlendirerek karnımdaki açıkta kalan deriyi okşuyor ve ben elektrikleniyorum. Tekrar tekrar vurulan bir paratoner gibiyim, büyüyen arzum besleniyor.

"Önümüzdeki bir saati beni öperek mi geçireceksin, yoksa sözünü yerine mi getireceksin?" diye soruyorum, daha fazlasını istiyorum. Ona karışmak istiyorum. Zeki parmakları ve acımasız diliyle neler yapabileceğini bilmek istiyorum.

Zümrüt yeşili gözleri kısıılır. "Merak etme. Seni en yüksek sesle inletecek yere ağzımı koyacağım."

Şeytanın yeşil gözleri olmalı, çünkü hayatımda onun bakışlarının beni yiyip bitirdiği kadar günahkar bir şey görmedim. Sanki sözlerini vurgulamak istercesine, eli gömleğimin içine girip, sertleşmiş meme ucumu bulur, parmakları arasında yuvarlar ve dudaklarımdan şaşkın bir inilti koparır.

Bu hissi tam olarak kavrayamadan, bacaklarımı beline doladı ve beni mutfağa taşıdı, sonra tezgahın üzerine koydu.

Gömleğim ve sütyenim kolayca çıkarılır, ama kot pantolonum cildime yapışır, nemli pamuklu kumaş uyluklarıma yapışır, sanki bu evrendeki tek amacı bu gece seks yapmamı engellemekmiş gibi. Yağmurda koşmak, kıyafetlerin gerçek sihrin önünü kesene kadar lanet bir film gibi gelir.

İlk başta direnerek onları kalçalarımın çıkarmaya çalıştım, ama Drew devraldı.

O kumaşı sıyırırken aramızdaki gerginliği bozan hiçbir garip his yok, sanki ambalajım açılıyormuş gibi hissediyorum. Her santimini yavaşça ortaya çıkarırken, dokunuşları iç uyluklarımdan aşağıya doğru kayarken, bu onun zevki için bir hediye.

Onun önünde tamamen çıplakken, mermerin soğuşu tenimde bir titreme yaratıyor. Yukarı baktığımda, gözleri beni yakacak kadar yoğun bir şekilde bana kilitlenmiş durumda.

Elini uzatıp parmağını merkezime doğru kaydırıyor. "Şu haline bak, şimdiden sırlıklam olmuşsun."

"Bu sadece yağmurdan dolayı." Bu noktada, cevap vermek nefes almak kadar kolaydır.

"Öyle mi? Yağmur seni sikişmeye hazır hale mi getirdi?" Kendini beğenmiş, çok kendini beğenmiş. Ben cevap veremedim, başparmağının ucu klitorisimi daireler çizerek okşadı. Kalçalarım tezgahıtan sıçradı, o da beni yerinde tutmak için kocaman ellerinden birini kullanmak zorunda kaldı. "Küçük kavgamız seni tahrik mi etti? Eminim barda olduğumuz süre boyunca hep böyleydin. Kontrol etseydim ne bulurdum acaba?"

"Hiçbir şey," diyorum, bir saatin büyük bir kısmında karnımın altında bir sıcaklık birikmiş olmasına rağmen.

"Yalancı. Beni sinir bozucu buluyor olabilirsin, ama amın neredeyse benim ilgimi çekmek için yalvarıyor." Bir parmak içime girip kıvrıldığında zihnim boşalır, tam da beynimi kapatacak şekilde vurur.

İkinci parmak, onun eline sürünmememe neden oluyor.

"İşte böyle. Parmaklarımin üzerinde sürün." Bu övgü kesinlikle tehlikelidir, beni ayak parmaklarımin ucuna kadar hissettiğim bir sıcaklık dalgası geçirir.

Uyluklarımin titreyene kadar onun emirlerini yerine getiriyorum ve tehlikeli bir şekilde boşalmanın eşiğine yaklaşıyorum.

Sonra durur. Lanet olsun, durur, elini çeker ve beni boş ve tamamen muhtaç bırakır.

Boğazımdan çığlık ve inilti arasında bir öfke sesi patladı. "Siktir git."

"Yakında, söz veriyorum. Ama önce seni ne kadar kızdırabileceğimi görmek eğlenceli olacak. Daha önce seni deli ettiğimi düşünmüş olabilirsin, ama inan bana, seni kıvrandırmak için daha işim bitmedi."

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye. Herhangi bir duyguya.

Elimi uzatıp kot pantolonunun düğmesini açmak istiyorum, ama parmaklarımin pantolonunun kumaşına dokunur dokunmaz tek eliyle bileklerimi yakalıyor. Kendi arzusunun kanıtıyla gerginleşen kumaş.

Gözlerimle ona attığım bakışlar onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor. "Oh, henüz sana sikimi vermeyeceğim, seni açgözlü şey. Önce bunu hak etmelisin."

Hâlâ bileklerimi yanlara doğru tutarken, dizlerinin üzerine çöküyor ve bu çok güzel bir manzara. Dudakları kalçamın kıvrımındaki hassas eti okşuyor ve bacaklarımı onun için açmamı teşvik ediyor.

Ben de bu daveti memnuniyetle kabul ediyorum.

Başını bacaklarımın arasına gömüyor. Dili klitorisimin etrafında dans ediyor, beni kızdırıyor, tam istediğim yere dokunmuyor. Cehaletinden değil, kendimizi içine attığımız irade savaşının bir parçası olarak. Bana bir anlık zevk verdiği için çaresizce kalçalarımı hareket ettiriyorum.

"Siktir. Tüm zehrine rağmen tadı çok tatlısın," sözlerindeki sertlik içimde titreşiyor. Bu sefer başını eğdiğinde beni yutuyor, dili içime dalıyor, başparmağı klitorisime dokunuyor ve aynı hassas daireleri çiziyor.

"Bu mükemmel," diye inliyorum, beni parçalamak üzere olan bir ecstasy dalgası. Hiçbir şey hissetmiyorum, sadece orgazm olurken her hassas sinirimi ateşlediği gibi, sanki lanet bir havai fişek gösterisiymişim gibi. Geri çekiliyor, bileklerimi serbest bırakıyor, sonra kalkıp bir eliyle çenemi kavriyor.

"Neredeyse senin iyi bir kız olduğuna beni ikna edecektin. Yüzüme boşaldıktan sonra melek gibi görünüyordun. Ne yazık ki gerçeği biliyorum." Yaklaşarak, sözleri yanağıma degecek kadar yaklaştı. "Sen küçük bir şeytansın."

Ağzını ağzıma bastırdığında, dillerimiz çarpışırken kendi heyecanımın tadını alıyorum. Sinir bozucu biri, ama hakkını vermeliyim. Yetkin erkekler var, bir de benim vücudumun haritasını zihnine kazımış gibi görünen bu adam var.

"Senin bu kadar cömert olacağını hiç beklemiyordum. Olmasan bile, hak ettiğimi almayı başardım," diyorum, onun dudaklarına karşı kendimi kaybetmemiş biri gibi kendinden emin bir şekilde.

"Ben bir beyefendiden başka bir şey değilim." "Sen beyefendi değilsin."

"Haklısın. Bunu bilmen iyi oldu, çünkü ikimiz de bundan sonra nazik davranmamı istemiyoruz."

Doğru. Ezilip atılacak bir gül gibi hissetmek istemiyorum. Bana ısırmasını istiyorum, böylece ben de ısırma için bir bahanem olur.

Gözlerim, gömleğini kaldırıp koyu renkli dövmeler ve heykel gibi kas konturlarından oluşan bir mozaik ortaya çıkardığı hareketlerini takip ediyor. Tanrı'nın bir kadın olduğuna hiç şüphem yok, çünkü onun bu kadar iyi yaratılmış olmasının başka bir açıklaması yok.

Kemerini çözüp pantolonunu indirdiğinde ağzım kurur.

"Sen..."

"Çok büyük derssen, hayal kırıklığına uğrarım. Zorlu bir mücadeleyi seveceğini düşünmüştüm, yoksa sadece lafta mı kalıyorsun?"

"Yeterli diyecektim." Öyle değildim ve onun tembel, kendini beğenmiş ifadesinden, onun da bunu bildiğini anlıyorum.

"*Yeterli mi?* Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

Bir kez daha beni havaya kaldırıyor. Bu adam ve beni taşımaya olan takıntısı biraz bağımlılık yapıyor, kendimi tüy kadar hafif ve tamamen korunduğumu hissediyorum.

"Hazır mısınız?" diye sordu ve beni yatağıma yatırdı.

"Evet. Komodininin üst çekmecesinde prezervatif var." Ona yol gösteriyorum, ama elinde zaten bir tane var, ambalajını yırtıp etkileyici uzunluğuna sarıyor.

Elleri baldırlarıma dolanıyor ve beni yatağın kenarına doğru kaydırıyor, dudaklarımdan utanç verici bir çığlık çıkıyor. İsteddiği yere geldiğimde, uyluklarımı kavrayıp ayırıyor, böylece aralarına girebiliyor. Kendini hizalayıp yavaşça içime girmeden önce, elini penisinin üzerinde aşağı doğru pompalarken izliyorum, böylece her santimini hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye inlerim, vücudum onun penisinin boyutuna alışırken.

"Tanrı değil. Sana adımı verdim ve onu kullanmanı bekliyorum," diye emrediyor ve kalçalarını sallamaya başlıyor, benim arzuladığım hızın aksine, dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda içime girip çıkıyor.

"Tamam o zaman, *Drew*. Vakit kaybetmeyi bırak ve benden nefret ediyormuş gibi sik beni." Sözlerim aramızdaki son tereddütleri ortadan kaldırıyor ve o, kalçalarını acımasız bir güçle ileri doğru itiyor. Vücudumu çılgına çeviriyor, altında kıvranmama neden oluyor.

"Beni ne kadar sinirlendirdiğini hissediyor musun? İkna oldun mu?" diye sorar.

"Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum," diye yalan söylüyorum, içgüdüsel olarak sözlerimle ona karşı koyuyorum. Bu sadece bacaklarımı omuzlarına doğru yönlendirmesine neden oluyor, bu da beni hem bütün hissettiriyor hem de ikiye bölünecekmişim gibi hissettiriyor. Beni parçalamasını istiyorum. Kontrolü ele almasını ve düşünme ihtiyacımı ortadan kaldırmasını istiyorum.

"Peki ya şimdi? Bu sana *yeterli* geliyor mu?" diye soruyor, kasıtlı bir hareketle içime girerken sözlerimi bana karşı kullanıyor.

Kelimeleri bir araya getirme yeteneğim yok oluyor. İçimi kaplayan hislere teslim olmaktan başka çarem yok, parmaklarımı

parmaklarımı onun pazılarına batırarak, tırnaklarımın altındaki derisini zevkle okşuyorum. Onun beni hissettiği kadar benim de onu hissetmesini sağlıyorum. Unutulmayacağımı talep ediyorum.

"Seni bedeninin için kullandığımı biliyorsun, umarım," diyorum, neredeyse tanıyamadığım nefes nefese bir sesle. Ne kadar iyi olursa olsun, derimin altında kaç yıldız hissedersen hissedeyim, bunu pekiştirmek istiyorum. Bu sadece seks. Tekrar tekrar rüyama girecek birinci sınıf seks, ama hepsi bu.

"Ne zaman istersen bedenimi kullanmana izin veririm." Bacaklarımı indirerek vurgu yapar, sonra üzerime eğilir ve meme ucumu ağzına alır, dişlerini hassas derimin üzerinde gezdirir.

Dokunuşu beni kolayca içine çekiyor ve o gözlerde, onda, birinde kayboluyorum. Ama aynı hızla, kontrol etme ihtiyacım boğazımı sıkıca kavırıyor ve onu bir anlığına itiyorum.

Geri çekilir ve bu gece ilk kez benim öncülük etmeme izin verir, onu yatağa yönlendiririm, böylece onun üzerine çıkıp onun penisine oturabilirim. Yeni aç tamamen coşku verici.

Güçlü parmakları kalçalarımı yönlendirmeye çalışırken kalçalarımı bastırıyor, ama o zaten sırasını aldı. "Hareket etmeyi bırak ve seni istediğim gibi kullanmama izin ver."

Bileklerini kalçalarının iki yanına sabitleyip orada tutuyorum, ihtiyacım olanı tam olarak alırken dengemi sağlamak için onları kullanıyorum.

Hareketlerimi takip eden hayran bakışlarını hissediyorum, sanki içimi görebiliyormuş gibi odaklanmış, bu gece ona ısrarla sattığım her şeyi sorguluyor.

Ellerimden birini onun sert göğsüne koyuyorum, başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum, hızlanan kalbime uyum sağlamak için ritmimi hızlandırıyorum. Bir parçam, bunun onun dikkatini o kırılgan parçalara çok yakından bakmaktan uzaklaştırmak için yeterli bir dikkat dağıtıcı olmasını umuyor.

"Siktir, *sconosciuta*. Çok iyi hissettiriyorsun. İhtiyacın olanı al, her şeyi al." Bu övgü, ikinci bir orgazmın beni sarması için gereken son itici güç oluyor ve o da hemen ardından geliyor.

Sonunda ayrıldığımızda, bir boşluk hissediyorum ve en son ne zaman bu kadar tatmin olduğumu hatırlayamadığımı fark ediyorum. Bir erkeğe orgazm olabilmem için ne yapması gerektiğini söylemekte hiçbir sorunum yok. Beni tatmin edemeyen biriyle geceyi boşa harcamaya gerek yok. Onların egolarını biraz incitmeyi ve bu süreçte bir sonraki kız arkadaşlarına yardım etmeyi tercih ederim.

Nefes vererek, ona gidebileceğini belirtmek için ona dönüyorum. Ama daha bir kelime bile söylemeden, ıslak giysilerini toplamaya başlıyor ve ben utanmadan

giyinmesini utanmadan izliyorum. İkimizin de bunun gerçekte olduğundan daha fazlası olduğuna dair hiçbir yanılsamaya kapılmaması rahatlatıcı.

"Sonunda adını öğrenebilecek miyim?" diye soruyor, onu izlerken beni yakalıyor.

"Bu zamana kadar isimsiz de idare ettik. Neden gereksiz ayrıntılarla iyi bir şeyi mahvedelim?" Bu tür karşılaşmalarda kimseye ismimi vermem. Ertelemek kolaydır; isimler ve diğer önemsiz bilgiler, insanların birbirlerinin pantolonuna girmek için dağıttıkları nezaket sözleridir.

"Belki bir dahaki sefere?" diye soruyor ve ilk düşüncem hemen "hayır" olmamasına şaşırıyorum, çünkü bu benim için hiç iyi sonuçlanmamıştı.

"Bir dahaki sefer olacağından neden bu kadar eminsin?"

Kalın kaşlarından birini kaldırır. "Sana ayrıntılı bir açıklama yapmamı ister misin? Bu noktayı kanıtlamak için kalırdım, ama gitmem gereken bir yer var."

"Umutlanma. Ben tek seferlik bir kıyım. Seninle geçirdiğim bir gece bunu değiştirmedim." Karmaşık olmayan, temiz bir ayrılık olması gerekiyor.

"Aklın başına geldiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Tabii. Tabii başka biri Atlanta'nın en ucuz barını uğrak yeri haline getirmese."

"Sanırım o niş pazarı tekeline aldım." Elini boğazımın arkasına dolayarak beni son bir öpücük için kendine çekti ve dudaklarımda yakıcı bir iz bıraktı. Onun ayrılışını izlerken, dokunuşu hala tenimde hissedilirken, neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Günün sonunda, omuzlarım genellikle gerginlikten o kadar sertleşir ki kulaklarıma kadar yükselir. Gecenin nasıl başladığını düşünürsek, kendimi bitkin ve gergin hissetmem gerekirdi, ama zihnimde tüm vücudumu taradığımda, hafiflikten başka bir şey hissetmiyorum.

Özgür.

Drew bana bir rahatlama, kafamın içinde dikkat çekmek için savaşılan tüm duyguları dışarı çıkarmak için bir hedef verdi. Seks her zaman stresi atmak için mükemmel bir yol olmuştur, ama daha önce hiç bu kadar etkili olmamıştı. Çoğu insanın yaptığı gibi yatakta sohbet etmek veya nazik davranmak için kalmadı, bu da hoştu.

Zevk ve veda arasındaki o bulanık ara bölge aldatıcıdır. Hayatında hiçbir yeri olmayan birine ruhunu dökmek caziptir. Bir keresinde bir adam, o gece benim terapistim olmak için resmen yalvardı. Sonuç, boş bir kafa yerine dolu bir kafa oldu.

Bu yüzden kimse geceyi benimle geçiremez. Kimse, çok ileri gitmeden önce iyi bir fikir gibi görünen kişisel sorular soramaz. Ve kimse, hayır

Eski sevgilim Henry bile, seni seviyorum demek zorunda kaldı.

Seni seviyorum — bir gemiyi batıracak kadar ağırlığı olan kelimeler.

Yine de bazı insanlar bu kelimeleri kupon gibi kullanıyor, sanki kolayca tüketilip atılabilecekmiş gibi. Belki bazı insanlar gerçekten bu kadar çok sevgi verebiliyorlardır, ama ben onlara inanmıyorum. Kim bu kadar duygusal olabilir ki?

Korkunç bir karşılaşma sırasında, sigara içmenin "Avrupai" olduğunu ısrarla savunan sanatçı ruhlu Thomas, ikinci buluşmamızda bu kelimeleri söyledi. Bu kesinlikle o anın heyecanıyla söylenen, muhtemelen "vücudunu seviyorum" veya "seni sikmeyi seviyorum" anlamına gelen bir şeydi, ama ben umursamadım ve hala umursamıyorum. Kibarca ondan uzaklaştım, kıyafetlerini uzattım ve onu kapıya kadar geçirdim.

Tek gecelik ilişki kuralı bir kanundur ve henüz hiç başarısız olmamıştır.

Büyük beden bir tişört giyip Cara'ya kızlar arasında sohbet etmek için bir mesaj attım. Gece yarısını geçmesine rağmen, tek kız arkadaşımın uyanık olduğunu ve ödevleri notlandırıldığını biliyorum.

O, en alışılmadık saatlerde üretken olan insanlardan biri. Üniversitede birlikte yaşadığımız dönemlerde, ya kız arkadaşının ya da erkek arkadaşının evinde ya da kütüphanede olduğu için neredeyse hiç evde olmazdı. Ama akademik başarıya olan ortak tutkumuz, birbirimizle bu kadar iyi anlaşmamızın bir nedeniydi. Tamamen farklı alanlarda olmamız, rakip olmak yerine birbirimizin en büyük destekçisi olmamızı sağladı.

Şimdi, Ithaca'da moleküler fizik alanında doktorasını tamamlayarak araştırma alanında ön saflarda yer alıyor. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen, bu alanda uluslararası düzeyde tanınan katkılar yapıyor. Bir gün, muhtemelen onun keşiflerinin ders kitaplarında ölümsüzleştirileceği bir ödül töreninde kalabalığın içinde olacağım.

Onun aramasını beklerken, lavabonun altından dezenfektan ve bir bez alıyorum. Beni istediğiniz kadar titiz olarak nitelendirebilirsiniz, ama temizlenene kadar tezgahıma rahatça bakamıyorum.

"Selam," onun tarafında hafif bir tuş sesi duyuyorum. Daktilo gibi hissettiren klavyelerden birine sahip; gereksiz yere gürültülü, ama o onu seviyor. "Yine bir yabancıyı dairenizden mi attınız?"

"Evet, ama onlara öyle demen hoşuma gitmiyor. Ürkütücü." Yabancıları daireme getirmeyi düşünmek, söz konusu yabancılarla ilgili sonuçları düşünmediğimde çok daha keyifli.

"Peki, bu konuda daha dikkatli olmalısın."

"Yine *Criminal Minds* mı izliyorsun?" Hayatımla ilgili endişeleri, şu anda takıntılı olduğu diziye dayanıyor. *Gossip Girl*'ü tekrar izlediğinde, siyah üstler ve kot pantolonlara olan takıntımından kurtulmam için elinden geleni yaptı. Sürekli karar verme yorgunluğum, minimalist gardırobumu tüketimcilik karşıtı bir isyandan çok bir zorunluluk haline getiriyor.

O da kendi sinir bozucu ama doğru suçlamasıyla karşılık veriyor: "Eminim şu anda temizlik yapıyorsundur. Saat kaç, sabahın ikisi mi? Programındaki değişikliği unutacak kadar iyi seks yaptın, bu yüzden ilk tepkin temizlik yapmak. Biliyorsun, her yüzeyi dezenfekte etmek, samimiyetin izlerini silmez. Ne zaman barlarda yabancılarla takılmayı bırakıp sürdürülebilir bir şey bulacaksın?"

Konuşma her zaman bu noktaya gelirdi. Ne zaman *açılacaksın ve dünyaya ne kadar harika olduğunu göstereceksin?* Son altı yıldır sosyal çevrem iki kişiden ibaret olduğu için bu konuşmayı ciddiye almamalıyım.

"İşimi, oyuncu istatistikleri ve takımı tanıma olasılığı hakkında sorguya çekilmeden konuşabileceğim an," diyorum ona, her zamanki gibi.

"Gerçekten o kadar kötü mü? Sen de o şeyleri seviyorsun. Bunu bir bağ kurma deneyimi olarak düşün. Trivia'da o adamların hepsini geride bırakabilirsin."

"Ve ikimiz de erkeklerin egolarının böyle bir darbeye çok iyi tepki verdiğini biliyoruz. Araştırma metodolojisindeki bir sorunu işaret ettikten sonra kimya profesörünün ne yaptığını hatırlatır mısın?"

Kendi kariyerlerimize başlamadan önce arkadaştık. Ancak, ikimizin de erkek egemen alanlarda çalışıyor olması, özel bir tür yakınlık yaratıyor. İnsanlar, yıllarca edindiğimiz niteliklerin sadece özenle uydurulmuş birer yalan olmadığını doğrulamak istercesine, sürekli olarak yeteneklerimizi sorguladıkları anları paylaşıyoruz.

"En azından nasıl olduğunu anlat bana. Aşk hayatın benim en sevdiğim reality TV programı. Beni her zaman neşelendiriyor."

"Romantik hayatımın o kadar kötü olduğunu mu söylüyorsun ki, sen kendini daha iyi hissediyorsun? Çünkü ben durumumdan memnunum," diye ısrar ediyorum.

"Hayır. Kötü kararlarınla ikimizi de işkence ediyorsun." "Bu tamamen mantıklı."

"Barlarda insanlara yalan söylemek ve onlara adını vermemek, dengeli bir insanın davranışı değildir."

Doğru, ama bu, etkileşimlerden tam olarak istediğimi elde edemediğim anlamına gelmez.

"Benim dengeli olduğumu varsaymak senin hatan," diye alay ediyorum. "Hâlâ ayrıntıları bekliyorum."

Son birkaç saati hatırlayınca yüzüme bir gülümseme yayılır. "Peki. Hiç birinden o kadar rahatsız oldun ki, seni tahrik etti mi? Onu dövmek mi yoksa sikmek mi istediğine karar veremediğin, sırf çenesini kapatsın diye."

"Hayır, ama sen beni gerçekten öyle hissettiriyorsun. Birini sinirlendirmek amacıyla bir bara gitmek eğlenceli olabilir."

"Sen kimseyi o kadar kızdıracak kadar sevimli birisin." Cara'nın düşünceli ama azimli yapısı, bizim harika bir çift olmamızın nedeni. Anlayışlı ve ben çok açık sözlü olduğumda savunmaya geçmiyor.

"Barda söylediği kaba sözler, yatak odamda bana söylediği pisliklerin yanında hiçbir şeydi. Mutfakta da öyle, bu yüzden temizlik yapıyorum. Oraya bir rahip falan çağırmam gerektiğini hissediyorum."

"Yüzeyleri dezenfekte etmekten bahsederek benim dolaylı heyecanımı öldürdün," diye hayal kırıklığıyla inliyor.

"Her neyse, adrenalin etkisi geçince detaylar çok net değil ve ben hala içkiden biraz sarhoşum." Lavabonun altındaki dolabı açıp temizlik malzemelerini yerlerine geri koyuyorum.

"Bunun basit bir çözümü var. Onunla tekrar yat, notlar al ve bana rapor ver."

"Bu çok komik."

"Sadece bara geri dön," diye neredeyse yalvarır.

"Olmaz." Dairemi düzene soktukten sonra yatağıma geçip, onun kolonyasının hafif izlerinin kaldığı çarşafın altına kıvrılıyorum.

"Ama gitmelisin. Beni haberdar etsen iyi olur. Adam senin yatağında çıplak olsa bile umurumda değil. Tekrar olursa bana haber versen iyi olur."

"Eğer bir hata yaparsam, sana sesli not ve her şeyi anlatırım," diye biraz yumuşadım.

"Daha sonra tekrar dinleyebilmem için onu azgın sesli kitaplar gibi yapmalısın. Ayrıca saha notları gibi bir günlük tutmalısın," diye devam ediyor, kendini kaptırmış bir şekilde.

"Cara, lütfen benim maceralarımı kötü amaçlarla kullanma," diyorum, buna hiç de katılmadığımı belirtmek için.

"Sadece eğitici olanlar. Eğer o kadar iyiye, yoga gibi hayatı değiştiren faydalar gibi, ben de bunu nasıl yapabileceğimi öğrenmek istiyorum. Bence geri dönüp sonunda bir ilişkiyi düşünmelisin, özellikle de söylediğin kadar eğlenceli bir şeyse."

"Ben ilişki işini çoktan yaptım,"

Cara öfkeyle söylüyor. "İkimiz de Henry'nin erkek arkadaşdan çok bir yara bandı olduğunu biliyoruz. Benim yapmam gerekmeden onu koparıp attığın için mutluyum."

"O kadar da kötü değildi," diye onu savunuyorum, ilişkimizde yaptığı her şeye rağmen. Onun gibi kontrolcü ve kendini beğenmiş biriyle bir daha asla birlikte olamazdım. Ama o zamanlar tam da ihtiyacım olan şeydi.

Henry ile annemin cenazesinden altı ay sonra, zar zor ayakta durduğum bir dönemde bir bağış etkinliğinde tanıştık. Oldukça çekici biriydi, ki sevilen bir spor yorumcusu olduğu için bu neredeyse garantiydi. Daha da önemlisi, ben kendim için bunları yapmak istemediğim bir dönemde bana ne yapmam ve nasıl olmam gerektiğini söylemekte hiç sorun yaşamıyordu. Onu terk etmemin tek nedeni, sonunda çok ileri gitmesi ve bana başka seçenek bırakmamasıydı.

"Gitmem gerek. Öğrencilerim notları konusunda isyan çıkarıyorlar. Beer pong falan oynamayacaklar mı?" O, derslerde asistanlık yapmayı bırakıp sadece araştırmaya odaklanabileceği günü hayal ederek inliyor.

"Acımasız olduğun için başına gelen bu."

"Onların evrenin temel yasalarını temel düzeyde kavramalarını istemem için beni affet. Hoşça kal."

Ne derse desin, bu geceyi bir anı olarak bırakmak en iyisi. Daha fazla keşifle bozulmaması gereken türden bir şey.

Drew

Yağmurun son damlaları, damarlarımda dolaşan hoş uğultuyu hiç bozmuyor. Bar'a dönerken, neredeyse kaldırımdan havalanacak kadar neşeliyim.

En son ne zaman biri bana o ince tanıma ısıltısı olmadan öyle bir bakmıştı? Gözlerindeki o ısıltı, o kişinin *şunu* düşündüğünü her zaman bana belli eder: *Buna değer misin? Eğer öyleyse, senden ne istiyorum?* Bu bakışlar beni her zaman kullanılmış bir diş macunu tüpü gibi hissettirir, birinin biraz daha sıkılaşmak için kararlı olduğu, ihtiyacı olanı elde edene kadar ambalajı sıkıp bükerek. Bu süreçte beni biraz daha boşaltarak.

Onun samimi ve dürüst konuşması tam tersiydi, bana farkında olmadan özlediğim bir şeyi geri verdi. Kendimi ona tanıtmak konusunda hala bir genç gibi heyecanlıyım, her ne kadar tamamen dürüst olmasam da. Ama iyi bir şeyi başlamadan mahvetmenin bir anlamı yoktu. Ve bu gerçekten de çok iyi bir şeydi.

Hâlâ parmak uçlarımda onun yumuşak teninin hayali baskısını, saçlarını okşayan parmaklarının lezzetli dokunuşunu ve kendini kaybettiği anki bakışını hissedebiliyorum. Bunların sonsuza kadar beynime kazınacağından eminim.

Bara geri döndüğümde, Craig kapanış işlerini bitirmiş, etrafa saçılmış kokteyl pipetlerini ve süs şişlerini süpürüyordu. Onu terk ettiğim için neredeyse suçluluk duyuyordum, *neredeyse*. Adam, sanki bu gecenin olaylarını kendisi düzenlemiş gibi, fazla kendini beğenmiş görünüyordu.

"Ağzını açıp bunu mahvedersen, televizyonları ev dekorasyonu kanalına ayarlayıp tüm uzaktan kumandaları saklarım," diyorum ona.

"Sadece getirdiğin suyla paspaslamama yardım eder misin diye soracaktım." Gülümsemesi, paspaslardan bahsetmeyi planlamadığını gösteriyor. "Ama aklıma gelseydi, o kızın seni papatya gibi taze gösterdiğini söyledim."

"Aklına gelmemiş olması iyi, çünkü bu çok klişe olurdu. Ben daha çok bir gül gibiyim."

"Senin bu halini seviyorum. Uzun zamandır kimse seni bu kadar dikkatini dağıtmıyordu. Bazen ara vermek lazım patron. Hayır, kendi barında oturup, her tarafına asılan grup arkadaşlarının yüzlerine bakmak

. Muhtemelen bir tür kendine eziyet olarak kabul edilir. Buranın karnaval eğlence evlerinden birine dönüşmesiyle ilgili kabuslar görüyorum. Bu kadar pembe olmadan da yaşayabiliriz." Gözleri bir an için donuklaşır, omuzları sanki o kabusları canlı bir şekilde hayal ediyormuş gibi titrer.

"İstenmeyen iç tasarım tavsiyenin bir yana, eğer bu düşünceler aklından geçtiyse, muhtemelen sana iyi bir arkadaş olduğunu söyledim." Temizlik dolabından paspas almaya gittim ve geri döndüğümde Craig'e, "Bu fırtınanın bir dalgası daha gelmeden buradan defolup git. Şu anda uğraşmam gereken sorunlar listesine yeni bir yönetici bulmayı da eklemek istemiyorum. Kapanışı ben hallederim."

"Yeni bir en iyi arkadaş bulman gerektiğini de unutma. Ve bu imkansız çünkü ben yeri doldurulamaz biriyim," diyor, eşyalarını toplayıp yağmurlukunu giyerek.

"Siktir git," diye gülüyorum.

İçeriye bıraktığım su birikintisini silerken, Craig'in söylediği sözler aklımda kalıyor. Tek gecelik ilişkiler genellikle kaybolan bir tişört ve birinin benim yastığımda baygın halde çektiği fotoğrafta etiketlenmemle sonuçlanır. Onlar bir isimle, en sevdikleri parti hikayesi olacak bir nostalji parçasıyla yatıyorlar, umursamadıkları biriyle değil.

Bu gece hissettiğim anonimlik duygusu, sırları ortaya çıkarmak ya da yönlendirici sorular sormak anlamına gelmiyordu.

Belki de o haklıydı ve ben geçmişe takıntılıydım. Hareket etmemek için bir neden yaratmak amacıyla bu barı kurdum. Duymak istediğim şeyleri duymak yerine, onun acımasız dürüstlüğünü duymak güzeldi.

Hayatımda buna daha çok ihtiyacım var. Craig var ama onun bile bazen, sanki sadece bir ayağımın şimdiki zamanda olduğunu hissederek, sözlerini yumuşattığını görebiliyorum.

Onun sözlerinin hayatımı dolduran tüm saçmalıkları kesip atmasını istiyorum.

O kadar iyi uyuyorum ki, beni uyandırmak için deprem olması gerekiyor. Ya da en azından Craig'in üzerimde beliren çarpık gülümsemesiyle karşılaşana kadar bunun deprem olduğunu sanıyorum. Ondan yayılan sadistçe bir neşe, gerçekten de ürkütücü.

"Nasıl oldu bu? Ve *neden*, saat sabahın yedisi gibi?" diye soruyorum, onun nasıl girdiğini çok iyi bilerek.

Craig'in barın anahtarları var ama benim daireme girebilecek hiçbir şeyi yok. Ama daha önce pek çok kez olduğu gibi, kapıların onun için bir engel olmadığını kanıtladı. Diğer zengin çocuklar eğlence için hırsızlık yaparken, Craig istediği yere girme konusunda usta oldu.

Sanırım bugün, istediği yerler arasında benim yatak odam da var.

"En iyi arkadaşını görmek isteyen bir adamı suçlayamazsın, ama kilitleri değiştirmek için para harcamayı bırakmalısın. Ayrıca saat 11," diyor, benim düşündüğüm kadar erken olmasa da hala çok neşeli.

"Beni on iki saatten az bir süre önce gördün. Mesaj atabilirdin."

"Evet, bu mantıklı çünkü son baktığımda, insanlar artık uykularında mesajlara cevap verebiliyorlardı. Al." Bana getirdiği kahve bardaklarından birini uzattı, üzerinde caddenin aşağısındaki The Cup'ın küçük bir kupa logosu vardı.

Dört shot espressodan bir yudum alıyorum ve öğürüyorum. "Bu ne?" Espresso ekşi, beklediğim çikolata ve kiraz aromalı zengin karışımından çok uzak.

"Yeni barista," diye açıklıyor. "Zavallı çocuk çok kaybolmuş görünüyordu, ama tatlıydı." "Ve sen ona içeceklerimizi hazırlaması için güvendi mi?"

"*Senin* içeceğin için ona güvendim. Fazladan bahşiş verdim, böylece Sarah benimkini yaptı," diyor, her zamanki baristamız olan güzel yüksek lisans öğrencisini kastederek.

"Çocuğun becerilerini benim damak tadım üzerinde denemesine izin verdiğin için teşekkürler," diye sızlanıyorum, kötü kahveyle güne başlamak hiç de hoşuma gitmiyor.

"Bu bana seninle konuşmak için geldiğim şeyi hatırlattı."

"Sadece en iyi arkadaşını görmek istediğini sanıyordum."

"Bu iki yönlü bir görev." Duvara yaslanarak, bir anda şakacı tavrından ciddi bir tavra geçer. "Barda ne zaman işin bitecek?"

"Bitirmek mi, kapatmak gibi mi? Neden bunu yapayım ki?"

"Hayır, o kadar ileri gitmeyi asla önermem. Sadece eski şeyleri atmak. Onları daha az, seni daha çok ön plana çıkarmak."

Muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek yerine, bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Sadece farklı müzik çalmak için bir bahane arıyorsun."

"Sen yokken istediğim müziği çalıyorum. Ve tabii, bu parlak renklerden gözlerim kör olabilir, ama ben çoğunlukla özverili nedenlerle buradayım."

"Maaşından kesinti yapacağım."

"Devam et. İstedığın kadar kes, tüm maaşımı al. Bu saçma sapan yeniden bir araya gelme olayı bittiğinde, kendine bir şans ver ve hayatına devam et."

Ya da bir düşün. Tek istediğim bu." Hareket ederek rahat bir pozisyon aldı ve kanepemde uzandı. "Bu da beni üçüncü görevime getiriyor."

"Sadece iki tane olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Sadece seni bu konuda rahatlatmam gerekiyordu," diyor, ki bu tek bir anlama geliyor. "Çalmayı ve şarkı söylemeyi beceremediğin halde, bu buluşmada ne yapacaksın?"

Bu yüzden kaçırdığım toplantıyı hatırlatan telefonları ve e-postaları görmezden geldim.

"Sahte oynayacağım."

"Evet, çünkü bu hiç de belli olmayacak. Davulcular için playback yapmanın bir karşılığı yok, biliyorsun. Bir çözüm bulmalısın. Ya da onlara gerçeği söylemelisin." Craig, sorunun ne olduğunu bilen tek kişi. Ben çalmaya çalıştığımda ortaya çıkan çirkin sonucu gördü.

"Bu komik. Bazen ne kadar komik olduğunu unutuyorum çünkü bu bir şaka olmalı. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Wes'in bununla ne kadar eğleneceğini bir düşün."

"Tamam, Wesley kesinlikle sinir bozucu ve kıcımlı öpebilir, özellikle de yaptığı diğer tüm saçmalıklar yüzünden. Ama diğer herkesin, özellikle de kendi kız kardeşinin, senin yanında olacağını biliyorsun."

Evelyn grubun bir parçası olmasa da, biz hala ebeveynlerimizin garajında prova yaparken ilk günden beri bizimle birlikte. Ama ona bu yanımı göstermem, ona abla olarak bir kez daha başarısız olduğumu göstermek anlamına gelir.

"Şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz? Seni anlıyorum ve dün Hartly'yi de dinledim. Bir çözüm bulacağım." İç çekiyorum. Bu kısa konuşma şimdiden tüm enerjimi tüketmiş durumda.

"Neyse." Craig kanepeden kalkar ve küçük siyah bir kutu taşıyarak banyoya gider.

Aklım dün geceye, bilinmezlik hissine geri dönüyor. Ben bir hiçtim, tekrar olmak istediğim halimdi, ama kısa bir süre önce bu fikri nefret ederdim.

Her şey değişir.

On yedi yaşında olmak ve bildiğin dünyanın anahtarlarına sahip olmanın paradoksu, her fırsatta inkar etsen de, hala bir çocuk olmandır. Sonra bir gün uyanırsın ve artık çocuk değilsindir ve zamanı geri getiremezsin. Dünya, sen en üstte sıkışıp kalsan bile

Ve dünyanın etrafımda akıp giderken ihtiyacım olan tüm paraya sahip olmanın bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğundan emin değilim.

Belki de ilerlemeye devam etmek için bir nedenim olsaydı bu kadar ağırlık hissetmezdim. Beni, kendi iyiliğim için fazla inatçı, çalkantılı bir nehrin dibinde bir kaya gibi hissettirmekten alıkoyacak bir şey.

Şansım olsaydı, her şeyi geri verirdim mi? Yine de sözleşmeleri imzalar ve hayallerimi gerçekleştirmek için parayı alır mıydım? Doğru cevap hiç olmadı.

Her zaman istediğim her şey oldum, ama bunun bir bedeli vardı. Ruhumu satmadım, ama kesinlikle bir parçasını sattım. Ama bu daha mı iyi? Seni bir anda değil, yavaş yavaş yok eden bir hayat? Ayrıca, başka bir evrende, şu anda yaptığım şeyi yapma ihtimalim çok az da olsa var: geceleri bira içip zihnimi boşaltmak. Tek fark, bar sahibi olmamam olurdu.

Martin Hall, bizimle yapımcı olarak çalışmaya başladığında, yolculuğumuz boyunca bize tavsiye ve destek veren idolümüzdü. Bir keresinde, Wesley'e "*vardığını* anlarsın; bu, başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kadar inkar edilemez bir içgüdüdür" dediğini duydum. Hiçbirimiz, çok erken varmış olmanın gerçekliğini düşünmemiştik.

Çünkü vardığınızda, geriye ne kalır ki? Yirmi üç yaşında, hayatımın amacını gerçekleştirmiştım ve önümdeki uzun yıllar bana ezici gelmeye başlamıştı.

Aslında bu Martin'in suçu. Bizim birlikte şarkı söylediğimizi duydu ve dolar işaretleriyle dolu bir vizyon gördü. Kötü anlamda söylemiyorum; o, kimseye umulabileceğinden daha fazla bizi önemseyen iyi biriydi, ama bu bir işti ve bizim başarımız onun başarısını belirliyordu.

Hiçbirimizin dans konusunda beceriksiz olmadığı kesinleşince plan harekete geçirildi. Ve başardık. Bir erkek grubu olarak yıldızlardık, istediğimiz her şeye sahiptik. Ama atmosfere çarpan bir yıldız gibi, sonunda ben de yandım ve toz oldum, eskiden olduğum kişinin parçalarına ayrıldım. Sanki saf inatçılıktan nefesimi tutarak dolaşıyormuşum da, bu kadın gelip karnıma yumruk atıp "Nefes al, seni aptal" demiş gibi. Beni tanıdığı için değil. Beni tanımadan bile bunu görebildiği için.

Espresso içmeye devam ediyorum, çünkü elimde ve ne kadar kötü olduğunu sürekli unutuyorum. Bugün yapmam gerekenlerin listesini gözden geçiriyorum

, likör distribütörünü ve kaybolan kokteyl çalkalayıcılarını takip etmekle başlayarak. İki şey, ama yine de bu iki şey beni zorlamaya başlıyor.

Banyomdan ani bir vızıltı sesi geliyor, ki bu sesin şu anda gelmemesi gerekiyor. Ya da hiç gelmemesi.

"Craig!" diye bağıyorum ve sonunda yataktan kalkıyorum, araştırmaya başlamadan önce giyinmeye bile zahmet etmiyorum. Arkadaşımın saçının ortasının eksik olduğunu, sarkık bir ters mohawk olduğunu görüyorum.

"Ne?" Bana dönerek, *"Hayır, saçlarım banyonun her yerini kaplamıyor, sadece çoğunu kaplıyor. Bu tamamen normal bir davranış."* der gibi masum bir bakış atıyor.

"Saç kesme makinesinin nereden geldiğini ve seni benim dairemde ne halt yediğine iten şeyi açıklamak ister misin?"

"Sarah, kısa saçlı erkekleri sevdiğini söylemişti, ben de denemeye değer olduğunu düşündüm."

"Yirmi iki yaşındaki barista sana saçsız erkekleri sevdiğini söyledi, senin ilk içgüdün kel olmak mı?"

"O çok seksi. Seksi kadınları dinlemek hayatımın kuralıdır," diyor, sanki bu dünyadaki en mantıklı nedenmiş gibi.

Onu kendi haline bırakıp, köşedeki temiz giysi yığınının doğru yönelerek bir gömlek ve bir eşofman altı giyiyorum.

Kısa bir süre sonra, başının arkasındaki ulaşılması zor kısımlarda yardımına ihtiyaç duyuyor. Onu, dürtüsel kararının sonuçlarıyla başa çıkmaya zorlayıp, saçındaki garip izi olduğu gibi bırakmak istiyorum, ama adam elinden geleni yapıyor.

Bu, barista Sarah için olduğu kadar benim için de geçerliydi. Beni güldürmek için böyle şeyler yapıyor, duygularımı ortaya çıkarmak için aşırıya kaçıyor. Onun lehine olan şey, bunu gerçekten çok iyi yapıyor olması. Genellikle onurunun bir kısmını feda etmeyi gerektiren fikirler buluyor. Ben bunu anlamaya çalışmıyorum.

Craig'i anlamaya çalışmak, gözleri bağlı bir şekilde Rubik küpünü çözmeye çalışmak gibidir; dışarıda bunu şans eseri başarabilen biri olabilir, ama o kişi kesinlikle ben değilim.

Elbette, onun çoğu şakası, önümüzdeki birkaç gün boyunca temizleyeceğimi bildiğim saç yığınları bırakmıyor.

6

— • —

Lacey

İnsanları medyada nasıl gösterildiklerine bakarak tanıdığınızı düşünme tuzağına düşmek kolaydır. Sporcular ve ünlüler hakkında canlı hikayelerle örülü fotoğraflar ve röportajlar, onları en iyi arkadaşlarınız gibi tanıdığınızı düşünmenizi sağlamak için tasarlanmıştır. İnsanların bu ünlülerin kendilerini nasıl sunacakları konusunda onları eğiten ekipler olduğunu unutmaları için akıllıca oluşturulmuş bir cephe.

Sıradan insanlar, kamera artık üzerlerinde olmadığını anladıklarında insanların duruşlarının nasıl bozulduğunu veya tatlı komşu çocuk gibi görünen defans oyuncusunun ağzının sabunla yıkanması gerektiğini görmezler.

Koridorda çömelmiş, adamın giydiği kıyafetleri fotoğraflarken bu aklıma geliyor. Jonathan, kömür rengi balıkçı yaka üstüne mor takım elbise ceketiyse bana doğru yürürken, ben de ağırlığımı kaydırıp açımı ayarlamak için dizlerimden inerken, eli boş bir su şişesini hafifçe kavrar. Yanıma geldiği anda, odaklanmış ifadesi bir gülümsemeye dönüşür. Hızlı bir hareketle, şişeyle şakacı bir şekilde kafama vurur ve soyunma odasına doğru koşar.

Bana erkekleri iyi göstermeye çalışmam için para ödüyorlar, ama onlara sadece bir grup aptal olduklarını göstermek çok daha kolay olurdu — benim aptallarım, ama yine de.

Sırada Aaron var, gök mavisi gözlerini ortaya çıkaran muhteşem bir arduvaz rengi çizgili takım elbise giyiyor. Diğerlerinden farklı olarak, hareketleri daha az zarif. Medya eğitimi, onun rahat tavırlarını ortadan kaldırmamış. Belirli bir imaja uymak için kendinden bir şeyler kesip atmamış birini görmek hoşuma gidiyor.

Bana ulaştığında, tereddütle fısıldıyor: "Garip mi göründü? Tekrar yapayım mı?"

Gözlerine bakıyorum. "Seni asla kötü göstermeyeceğim. Bu fotoğraflarla kalpleri kıracaksın, yemin ederim." Bu da işin bir parçası, onlara bunun benim endişelenmem gereken bir şey olduğunu ve onları destekleyen koca bir ekip olduğunu hatırlatmak.

Bu endişeyi çok iyi anlıyorum. Martin, ben dört yaşındayken bizimle yaşamayı bıraktı, ama onun şöhreti ve bencilliği nedeniyle annemle babamın boşanması gereksiz yere uzadı ve kamuoyuna yansıdı. Okuldan çıkıp annemle beni arayan bir sürü kamera gördüğümün bulanık hatıraları var.

Phoenix'e taşındıktan sonra durumlar düzelse de, biri fotoğrafımı çektiğinde hiç rahat hissetmedim.

Bir psikolog muhtemelen kariyer seçimimi yönlendiren korku ve işkencecilerimle rollerimi değiştirmek istemem hakkında bir şeyler söyleyecektir. Belki haklıdırlar, ya da belki de mükemmel anların perde arkasındaki gerçekliğe vakıf olmanın heyecanını seviyorumdur.

Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, fotoğraflarının çekildiğini anladıkları anda kendilerine dönüyorlar. Ve sonra Price var, köşeyi döndüğü anda bana parmak tabancası yapıyor. Bu hayatın kendisini etkilemesine asla izin vermedi, rol yapmaya bile çalışmadı.

Price, Price'tır.

Çocuklar içeri girdikten sonra, fotoğrafları hızla yükleyip sosyal medya ekibine gönderiyorum ve son birkaç yıldır mentörlüğünü yaptığım stajyer Tessa ile iletişime geçiyorum. O çok tatlı ve iki sezon bizimle çalıştıktan sonra bile gözlerinde hala bir ışıltı var.

Onunla birlikte, maçlardan önce gevşemelerine yardımcı olan erkeklerin maç öncesi ısınma rutinini çekmek için yürüyorum. Açık alana vardığımızda, takım birbirlerine topu paslıyor ve o da telefonunu kaldırıp çekim yapıyor. Price'ın gözüne baktığımda, o ayrılıyor ve köşeden fazladan bir top alıyor.

Ona bir hafta önce barda yaşanan olayları anlattım. İtiraf etmeliyim ki, bazı detayları atladım. Price ile ilişkiler hakkında konuşmak kendimi başarısız hissettiriyor; iyi niyetli tavsiyelerde bulunuyor ama benim bağlanma korkumu tam olarak anlamıyor.

Onu birkaç metre ötedeki bir yere kadar takip ediyorum, böylece en azından biraz mahremiyet içinde konuşabiliriz.

"Neye karar verdin?" diye soruyor Price, topu ileri geri sürerek bana pas atıyor.

"Gideceğim. Sonuçlar her halükarda aynı olacak." Martin'in davetiyle ilgili duygularımı önemsiz göstermeye çalışarak omuz silkiyorum.

"Yeniden bir araya gelmek farklı olacak. O senaryoda ev sahibi avantajı onda."

"Bar da farklı değildi. Anla şunu, orası Fool's Gambit'in tapınağı gibiydi." Topu yakaladım, sonra hafif bir vuruşla geri gönderdim.

Price topu yakalayamıyor çünkü aptal adam gülmekten ikiye katlanmış durumda. Sonraki birkaç kelimeyi zar zor çıkarabiliyor. "Dalga geçiyorsun herhalde. Böyle bir yerin var olması imkansız."

"En kötü kabuslarımda bile böyle bir şey hayal edemezdim, söz veriyorum. Mari'yi oraya bir randevuya götürmelisin." Yarı şaka yapıyorum.

Mari gururla kendini grubun bir numaralı hayranı ilan ediyor. Bu yüzden, Price ve ben, onun idolleriyle olan ilişkimi açıklamadan önce, ilişkilerinin ciddiye binmesini beklemeye karar verdik. Onun şerefine, bir kez bile burnunu sokmadı.

Ben topu alıp ona geri verdiğimde, o hala ciğerlerine hava çekmeye çalışıyor. "Ağ kamerasını kurmam lazım," diyorum, işime geri dönmeye hazır olarak.

"Gerçekten kışının fotoğraflarını çekmeye kendini adadın."

"Savunma. Net kamera savunmanın fotoğraflarını çekiyor. Kışının fotoğraflarını düzenlemekten hiç zevk almıyorum."

"Neden tüm hayallerimi yok etmek zorundasın?" diye şikayet eder, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Çünkü ben olmasam tamamen hayal dünyasında yaşarsın. Profesyonel bir sporcu olmanın seni pisliğin tekine dönüştürmemesini sağlamak benim işim, unuttun mu?" Bu, her şey yoluna girmeye başladığında yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Benden, bu hayatın onu yozlaştırmamasını sağlamamı istedi. Bunun mümkün olduğunu sanmadığımı söyledim, ama en iyi arkadaşımın sesinde hiç ciddiyet olmadığı nadir anlardan biri olduğu için söz verdim.

Bazen, bazı talihsiz yan etkilerinden nefret ettiğim halde neden bu işi sürdürdüğümü merak ediyorum. Sonra yıllar önceki o konuşmayı ve Price ile benim aramdaki benzerliği hatırlıyorum: bunu yapıyoruz çünkü bu dünyada bizi tam hissettiren başka hiçbir şey yok. Onun buz üzerinde yaşadığı heyecan ve özgürlüğü, ben de onu yakalarken hissediyorum. Bu, her şeye değer kılıyor.

7

— • —

Drew

Çatı katımdan saç kesme makinesini yasaklayalı neredeyse bir hafta oldu, ama hala banyomda Craig'in saçlarını buluyorum. Süpürgeyi bırakıp sorunu çözmek için elektrikli süpürgeyi aramaya giderken telefonum çaldı. Şu anda odaklanmam gereken tek şey Craig'in kaşıntılı kış kollarının gömleklerime bulaşmamasını sağlamak olduğu için cevap vermedim.

Dünün büyük bir kısmını çamaşır yıkayarak geçirdim, yerimde kalıcı olarak yerleşmiş giysi yığınlarıyla uğraştım. Bu muhtemelen beni basit bir işi yapmaya zorlamak için onun ustaca planının bir parçasıydı. Ama bu, cildimde ateş karıncaları dolaşıyormuş gibi kaşıntıya neden olan bir gömleği giydikten sonra oldu.

Telefonum yine çalıyor, ama yine de onunla ilgilenmek istemiyorum. Üçüncü ısrarlı titreşimde pes ediyorum ve telefonu cebimden çıkarıyorum, kapatmalı mıyım yoksa arayan kişiyle kaderimi kabullenmeli miyim diye karar vermeye hazırım.

Babamın numarası ekranda yanıp söner.

İnsanların hayatında hiçbir şeyin olmadığını bilmelerinin en büyük dezavantajlarından biri, ara sıra gelen telefonları cevaplayabileceğini de bilmeleridir. Acele etmeden, bana zorla kabul ettirmeye çalıştığı konuşmayı ertelemek için düşünürüm.

Sonunda yeşil kabul düğmesine basıyorum ve babamın melodik, aksanlı sesi hoparlörden geliyor. "Neden grubun yeniden bir araya gelmesiyle ilgili aramadın? Hayatını yeniden rayına oturtmandan dolayı seninle gurur duyuyoruz." Bu gurur, tam da aramamın sebebidir; bunu hak etmedim. "Bize söylemeliydin, ama bunun yerine, internetten gören iş arkadaşlarımdan birinden öğrendik."

Garajlarında bir grup gencin prova yapmasına izin veren ve hatta ekstra çaba göstererek mekanı ses geçirmez hale getirenler annemle babamdı. Onların tüm desteğinden sonra, gurur kelimesini duymak sanki bıçaklanmış gibi hissettiriyor. Yeniden bir araya gelmemizle gurur duyacak hiçbir şey yok. Ayaklarım sürünüyor ve bir çözümün kucağıma düşmesini diliyorum.

"Grup yeniden bir araya gelmiyor. Sadece bir gecelik bir şey," diye hatırlatıyorum ona, ama bu konuyu bırakacağını sanmıyorum.

"Çok yazık. Hayatında yeniden bir şeyler yapmaya başlayacağını umuyordum."

"Bir işim var," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Bu, birkaç ayda bir tekrarlanan bir konuşma ve her seferinde sinirlerimi bozuyor.

"Ama sen bundan çok daha fazlasısın. Harika şeyler yaptığını gördüm; o bar bunlardan biri değil. O bir hobi; başka bir şey bulacaksın." Sözleri tüylerimi diken diken ediyor, kurduğum her şeyi savunmak istiyorum. Ama söylediklerinde bir parça doğruluk var. Bar harika olmaktan uzak. Bazı dönemlerde, özellikle kâr marjları ideal olmadığında ve kazançların çoğu çalışanlara ve genel bakım masraflarına gittiğinde, kendi paramı buraya yatırmak zorunda kalıyorum.

Ama bu benim ve bunu önemsiz olarak nitelendirebilecek tek kişi benim.

Egomun incinmemesi için yalan söylüyorum: "Neredeyse on yıldır açık. Bence gayet iyi gidiyor."

"O zaman, dediğin kadar başarılıysa, daha büyük bir şeye dönüştür. Kendini sınırlamak sana göre değil. Sen bizim hayalperestimizsin."

"Bir sonraki Margaritaville'i yaratmayacağım." Gerçi, bu da fena olmazdı. Ülkenin dört bir yanına dağılmış bir sürü Half a Memory bar, son on yılın en popüler şarkılarıyla dolu neon pembe bar odaları. "Kariyerim dışında konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Sadece kız kardeşinin etkinliğe geleceğini ve tekrar ülkeden kaçmayı planlamadığını teyit etmek istedim."

"Evet, o benim eşlikçim ve bunu konuştuk. Avrupa'ya kaçmadı. Sen de evraklarını imzaladığın yurtdışı eğitim programına katıldı ve bu yedi yıl önceydi." Evelyn'in muhtemelen ona söylediği şeyi taklit ederek doğaçlama yapıyorum.

Telefonu kapattığı anda Evelyn'in beni arayıp onu korumamı isteyeceğinden hiç şüphem yok. Bu oyunu, Evelyn beni turneye ilk kez ziyaret ettiğinden beri oynuyoruz. Söylediği zamanların sadece yarısında beni ziyaret ediyor, diğer yarısında ise tek başına dünyayı dolaşıp pasaportunun sayfalarını dolduruyor.

Evelyn'in hatırı için, umarım ailem ona çocuk muamelesi yapmayı bırakır. Yirmi sekiz yaşında ve çalıştığı PR şirketinin tasarım bölümünün başındadır, ama ailesi hala tüm seyahatlerini sanki gece yarısı evden kaçıyormuş gibi görür.

Bu çoğunlukla benim hatam. On yedi yaşında evden ayrıldım ve sadece ailemizin endişelerini gidermek için GED diplomamı aldım. Ancak bunu yaparken, kız kardeşim benim yapamadığım her şeyi telafi etmek zorunda kaldı ve şimdi geleneksel ve başarılı bir kariyere sahip, notları hep A olan bir

başarılı bir kadın oldu. Bana her zaman benimle gurur duyduklarını söylediler, ama seçimlerim konusunda bir parça hayal kırıklığı ve korku olduğunu hissedebiliyordum.

"Güzel. Kabul edildiğinde bize haber ver."

"Tanrım. Daha aylar var baba. Bana haber vermek yerine telefonunu takip edebilirsin," diye şaka yapıyorum, ama eminim bir ara denemişlerdir. "Seni haberdar ederim."

"Sana her zaman güvenebilirim," diyor, yersiz bir güvenle.

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapatıyorum ve bir saniye bile geçmeden yeni bir arama geliyor.

Nefes almak için bir dakika bekledikten sonra kanepeme oturup, bu aile karmaşasının diğer tarafına çekilmeye hazır olarak telefonu açtım. "Demek benim eşlikçimsin? Bana haber verdiğin için teşekkürler."

"Kahretsin, çok hızlı davranıyor. Çok teşekkürler," diyor Evelyn, sonra utangaç bir şekilde ekliyor, "Ama teklif ediyorsan, seve seve kabul ederim. Birkaç gün Atlanta'da olacağım ve zaten senin evinde kalabilir miyim diye soracaktım."

"Tabii. Sorun olmaz. Onları kızdırmak için ne yaptın?" Çünkü ailemizi tanıyorsak, bizi kontrol etmelerinin ikinci bir nedeni olmalı.

"Shawn'ı hatırlıyor musun?" diye sorar ve neredeyse yüzünün buruşmasını duyabiliyorum. "Nasıl unutabilirim? Lütfen onun kalbini kırdığını söyle."

"Evet. Sanırım ağladı, ama ne kadar sürdüğünü öğrenecek kadar uzun kalmadım. Ama bu, görünüşe göre annemin de kalbini biraz kırmış. Anlaşılan, şimdiye kadar evleneceğini düşünüyormuş, bu yüzden eve getirdiğim herkes ateş hattında," diyor ve ailemizin ona yüklediği başka bir şeyi hatırlatıyor.

"Onu başından attığın için seninle gurur duyuyorum." Shawn, iğrenç bir erkek arkadaşı ve bir zamanlar bizim rakibimiz olmak isteyen başka bir grubun üyesiydi. En iyi ihtimalle tek hitlik bir gruptu. Şimdi ise düşük seviyeli bir plak şirketi yapımcısı. Eğer annem bir yüzükle gelseydi, onu çöpe atar ve ona Milano'ya bir bilet alırdım. "Bu sefer nereye gidiyorsun?"

"Montana'daki bir çiftliğe."

"Seni koruyacaksam, en azından bunun ilginç bir şey için olmasını beklerim."

"Bu sevimli küçük çiftlikte kendi peynirinizi yapmayı öğretiyorlar ve sabah kahvaltısı için kendi yumurtalarınızı toplayabiliyorsunuz."

kuzey ışıklarını bile görebileceğimizi söylüyorlar."

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle esnemeye çalışıyorum. "Lütfen çiftlik işleri için para ödemediğini söyle."

"Binlerce beş yıldızlı yorum alan bir sağlık merkezi. Kadınlardan biri, çocuğunun doğumu da dahil olmak üzere, başına gelen en iyi şey olduğunu söyledi," diye açıklıyor, sesi savunmacı bir tonla.

"Bu zenginlerin saçmalığı." "Sen zenginsin."

"Ve benim inek sağlamak için para harcadığımı görmüyorsun."

"Sen hiçbir şeye para harcamıyorsun. Sen pek de örnek bir milyoner sayılmazsın," diyor kendinden emin bir şekilde. "Senin yerinde olsam, bu sağlık çiftliğinin sahibi olurum. Ayrıca, biraz ara vermem lazım. Sen de gelebilirsin, biliyorsun. Senin için de iyi olabilir."

Eskiden sürekli birlikte seyahat ederdik, ya turneye çıkardık ya da seyahat bloglarındaki en iyi on listesini kullanarak planladığı rastgele gezilere çıkardık. Şimdi ise hayatım beş mil çapında bir alanda geçiyor ve bu alanı aşp Montana'ya gidip holistik sağlık üzerine konferanslar dinlemek bana cehennem gibi geliyor.

"Neyse. Havaalanından araba ihtiyacın olursa haber ver." Bir süre durdum. "Shawn konusunda gerçekten ciddiym. O olmadan daha iyisin."

"Teşekkürler," der ve normal neşeli haline geri döner. "İlk toplantıya gelemediğini duydum. Her şey yolunda mı?"

"İyiym."

"Cidden, konuşman gereken bir şey varsa, ben buradayım. Bunca zaman sonra geri dönmek tuhaf olmalı." Sözlerinden endişesini neredeyse hissedebiliyorum.

"Dediğim gibi, iyiym." Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Küçük şeyler bile. Duymak istiyorum. Eğer varsa..."

Onu kesiyorum. "Kaç kişiye daha iyi olduğumu söylemem gerekiyor? İyiym. Her şey yoluna girecek."

"Tabii, çünkü sesin iyi biri gibi geliyor," diyor, ses tonu benimkiindeki öfkeyle aynı. "Bana ne olduğunu anlatmayacaksan, anlatacak başka birini bulurum."

"Ev..." diye başlıyorum, ama bu sefer onu kesen o oluyor ve hızla telefonu kapatıyor. *Kahretsin*. Her zaman iyi anlaşırdık, ama kimse beni onun kadar çabuk sinirlendiremez ve o da bunu hiç iyi karşılamaz.

Evelyn'e özür mesajı yazmak için telefonu kaldırırım, ama Craig'in hoş bir dikkat dağıtıcı mesajıyla karşılaşırım. *Tanrıya şükür*. Annem beni aramaya karar vermeden buradan çıkmam lazım.

Craig

■ Senden narenciye almaya gitmeni istiyorum. Bu gece bir tane daha limonlu martini görürsem, işi bırakırım.

Lacey

Ayaklarımın altında su dalgalanıyor. Birinci dersin ortasında bir hayranım yanlışlıkla sırtıma soda döktüğünden beri çok ihtiyacım olan duşu alıyorsam bu normal bir durum. Gömleğim saatlerdir sırtıma yapışmış durumda ve Price ve birkaç arkadaşla buluşmadan önce şekerli kalıntıları yıkamak istiyordum.

Hayır

Su oturma odamda. Sadece birkaç santim, ama kim *oturma odasında* salonunda su ister ki?

Ön kapım açılıyor ve yönetim şirketinden aradığım adam, Trent, içeri giriyor. İkimiz de gülümsemeye bile çalışmıyoruz. Ofis kapanmadan hemen önce aradığım için bana rahatsızlık verdiğini açıkça belli ediyor ve ben de dairemin canlı bir akvaryuma dönüştüğünden pek memnun olmadığımı açıkça belirtiyorum.

"Ee?"

Vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışan birinin ses tonunu takınarak, "Yarın birini gönderip kontrol ettireceğiz" diyor.

"Tamam, ne düşünüyorsunuz? Bir gün mü? İki gün mü?" Sadece biraz su. Bu gerçekten ne kadar sürer ki?

"O gelene kadar kesin olarak bilemeyiz, ama fazla umutlanma. Çok uzun süre beklediğin için, alt kata sızıntı yaptı. Muhtemelen bir iki borudan fazlasını değiştirmemiz gerekecek."

"Üzgünüm. Sence bütün gün bu suyla oynadım mı? Bunu ben mi seçtim?" Sesimi kaplayan buzlu tonu memnuniyetle karşılıyorum. Bu adamı, bir yıldızlık müşteri hizmetleri becerilerini ve cevap vermeyen tavrını siktir et.

"Hanımefendi, durumun gerçeği bu." *Pislik.*

"En azından şimdilik kullanabileceğim boş bir daireniz var mı?" "Hayır, yok.

Hepsi bu kadar mı? Ben gidiyorum. Gelişmeleri size e-posta ile bildireceğiz."

"Onlar hazır olduğunda," diyor ve hemen ayrılıyor.

Kapıyı arkasında kapatınca, kalbim hızla çarpmaya başlar. O pislik odada olmadığı için, duygularımı yöneltecek bir hedefim kalmaz. Ellerimi sıkıp açarım.

Bir plana ihtiyacım var. Bir şeyler yapmam lazım.

Aklıma hemen bir çözüm gelmeyince, heyecanımı valizimi hazırlamaya yönlendiriyorum. Kronik olarak aynı kıyafetleri giyen biri olduğum için fazla eşyaya ihtiyacım yok, bu yüzden birkaç dakika içinde gerekli eşyaları sıkıca katlıyorum.

Valizimin fermuarını kapatmadan önce, annemin mektuplarını içine koyarım. Onlara dokunmaktan ve temsil ettiklerinden nefret ediyorum, ama ne zaman geri döneceğimi de bilmiyorum.

Kapıdan çıkarken, tezgâhtan eski kahve makinesini alıyorum, Arizona'daki evi satmadan önce oradan aldığım tek şey.

Yeraltı otoparkının karanlığında arabama bindiğimde, ağlamaya başlıyorum. Çünkü hala yapış yapışım ve dairem soğuk ve kişisel olmasa da, sahip olduğum tek evim.

Ağlamayı kesmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Kurduğum duvar yıkılırken gözyaşlarım akıyor.

Her gün insanlara her şeyi kontrol altında tuttuğumu göstermeye çalışıyorum ve çoğu zaman da öyle. Bunu istediğim için değil, yapmak zorunda olduğum için yapıyorum. Kontrol ve ilerleme, beni ayakta tutan şeyler.

Lise birinci sınıfta futbol oynarken sağ kolumu kırdığımda, dominant elimle bir şey yapamamaya dayanamadım. Sadece oynayamamanın verdiği hayal kırıklığı değil, aynı zamanda geride kaldığım hissi de vardı — herkes daha iyiye giderken ben dört hafta boyunca iyileşmek için uğraşıyordum. Çok geçmeden kendimi evde volta atarken buldum, o kadar ki annem bana eski dijital kamerasını verdi ve beni dışarıya itti.

O zaman farkında mıydı bilmiyorum ama bu her şeyi değiştirdi. Bu itekleme, fotoğrafçılığı keşfetmemi sağladı ve bu doyumsuz açlığı ateşledi. Fotoğrafçılık, çerçevenin dışında kalarak dünyayı kendi şartlarımla yakalamamın bir yolu oldu.

Bu, yoluma çıkan her şeyi aşan bir köpekbalığı gibi devam etmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve eğer bunu yaparsam, yani hareket etmeye, zorlamaya, yüzmeye devam edersem, hiçbir şey ters gidemezdi.

Ama bir şeyler ters gitti.

Ve şimdi daha çok bir sinek kuşu gibiyim. Sinek kuşlarının hareket etmeyi bıraktıklarında öldükleri bir efsanedir; bir keresinde araştırmıştım. Yine de burada, bir an bile olsa yavaşlarsam ne olacağından korkuyorum. Belirsizlik veya durgunluk anlarında çılgınca ve kırılğanım.

Yolcu koltuğundaki telefonumun ekranı aydınlanınca dikkatim başka yöne çevrildi. Price,

takımın en sevdiği spor barına doğru yola çıktığını söyleyen bir mesajla aydınlanınca dikkatim başka yöne

Onlara, sezonun ilk galibiyetlerini kutlamak için bu akşam buluşacağımızı söyledim, özellikle de üç açılış maçından ikisi kendi şehirlerinde oynanacağı için. Çok uzun bir hafta oldu ve biraz eğlenmeyi hak ediyorlar. Bu akşam dışarı çıkarsam, sezonun geri kalanında davetleri daha az şikayetle reddedebileceğimi düşünerek katılmayı kabul ettim.

En azından bu bana bir yön veriyor ve Price'a boş odası olup olmadığını sorma şansı veriyor. Son birkaç yıldır ona çok yük olduğum için ondan bir iyilik daha istemekten nefret ediyorum, ama ya bu ya da otel.

Gözlerimi silerim ve yüzüm kırmızı ve lekeli olmaktan çıkana kadar dikiz aynasına bakarım. Spor bar sadece birkaç blok ötede, bu yüzden son sınırlarımı atmak için yürümeye karar veririm. Her adımda, kafamdaki dişliler daha hızlı dönüyor.

İleri.

Sabah sigorta şirketini arayabilirim. İleri.

Yenilenemeyecek hiçbir şeyim yok. İleri.

Bütün parçaları toplayacağım çünkü mecburum.

Tüm düşüncelerim düzgün bir şekilde sıralanmadan oraya varıyorum. Barın içinden kakhaha ve tezahürat sesleri sızıyor, eşiği geçen herkese kaçış ve harika bir zaman vaat ediyor.

Sanırım bu gece yine viski içeceğiz.

Kapıyı açmak için adım attığımda, Price hafifçe kolumu tutarak hareketimi durdurdu. "Hey, sana hemen söylemem gereken bir şey var."

Dönüp duran beynimi tekrar o ana odaklarım. Price'ın bana ihtiyacı varsa, birkaç dakika kendimi toparlayabilirim, ama yüzünü kaplayan gülümsemeye bakılırsa kötü bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Tabii. Aslında benim de sana söyleyecek bir şeyim var." Devam etmeden önce, kapıyı engellemek için kenara çekiliyoruz.

Omuzlarımdan tutar ve hayranlıkla fısıldayarak, "Mari hamile." der.

"Oh." Tek kelimeyle ancak bunu söyleyebiliyorum. Uygun bir cevap bulamadan zihnim boşalıyor. Tabii ki, en iyi arkadaşımın hamilelik haberini duyunca kafam karıştırdı. Bu anı hak ettiği heyecanla zıplamak yerine sessiz kalıyorum. Her şey bir anda üstüme çöküyor, buna ek olarak lisedeki

Elbette, yıllardır yetişkiniz, ama her zaman öyle hissetmiyoruz.

Bir gün, tüm kız arkadaşlarının geçici olduğunu ve onun en iyi arkadaşı olduğunu anlıyorsun, ona daha uygun olduğunu için değil, birbirinizin tartışmasız bir numaralı arkadaşı olduğunuz için. Sonra o kız arkadaşı bulurlar, uygun olan ve karısı olan kızı, ve sen çok mutlusundur çünkü o hayatta sadece en iyisini hak eder.

Mari ona çok yakışıyor, ama aynı zamanda, onun için önemli olan şeyler listesinde aşağıya doğru kayıyorum ve bir zamanlar bildiğim gerçeklikte kayboluyorum. Bu düşünce yağlı, göğsüme rahatsız edici bir şekilde yerleşiyor, bencillik sevinçle rekabet ediyor.

Çok uzun bir süre geçtikten sonra, "Bu harika. Harika. Tebrikler. Bu harika bir haber." diyorum. Görünüşe göre, şok, kelime dağarcığıma erişimi tamamen engellemiş.

Yanaklarındaki sakalları elleriyle okşuyor, benim cansız tepkime aldırış etmiyor. "Biliyorum. İnanamıyorum. Sanki hep bunu hayal etmişim gibi, ve şimdi gerçekleşiyor. Ama lütfen henüz kimseye söyleme. Bunu bilen tek kişiler ailelerimiz."

"Hayır, bu tam olarak istediğin her şey." Öyle. Lisedeyken gizlice kaçıp onun çatısında sigara içer, bana büyük, mutlu planlarından bahsederdi. Mükemmel bir aile ve mükemmel bir hokey kariyeri olan planlarından. Ben alaycıydım, ama şimdi o benim yanıldığımı kanıtlıyor. Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor.

"Biliyorum." Price duraksıyor ve sonunda bana bakıyor. Hayranlık dolu ifadesi endişeye dönüşüyor. "İyi misin?"

"Evet. Tamamen iyiyim. Vaftiz annesi olacağım için biraz şok oldum," diyorum, odasını isteme planımı terk ederek, sorunlarımla onun mutluluğunu bozmak istemiyorum.

"Lacey, seni %99,999'dan fazla seviyorum, ama bu çocuğun vaftiz annesi olman imkansız." Bunu alay etmek için söylemediğini biliyorum. İkimiz de bitkileri hayatta tutamadığımızı ve ocağı kullanmayı düşündüğümde mutfağı neredeyse yakacağımızı biliyoruz.

Zoraki bir gülümsemeyle "Biliyorum. Ben buna uygun değilim" diyorum.

"Bir ay boyunca bir ilişkiyi sürdür, o zaman belki adını adaylar arasına eklerim. Belki bir kedi bile alırız."

Tabii ki komik olmaya çalıştığını biliyorum. Başka bir durumda, muhtemelen ona beni vaftiz annesi olarak düşünmemesi gerektiğini söyleyen kişi ben olurum.

. Ben, sürekli dolu bir kadeh şarabı yudumlarken biraz uygunsuz hikayeler anlatan bekar teyze olmaktan başka bir şeye uygun değilim.

Ama bugün, canım çok acıyor.

Böyle anlarda, annemi arayabilmeyi diliyorum; sesi bana bir kucaklama gibi gelir ve o, "gül koklamayı bırakırsan zorluklar geçer" gibi klişe bir fal kurabiyesi tavsiyesi verene kadar ağlayabilirim ve her şey yoluna girer. Onda böyle bir sihir vardı.

Ben onun masalının sonu olmalıydım. Ama bunun yerine, geride kalıyorum. Price'a bakıp duruyorum, acı ve gerçek mutluluğun garip bir karışımı arasında gidip geliyorum — onu seven biri var, mükemmel bir işi var ve yakında sevimli bir ailesi olacak. Bunlar, bir zamanlar istediğimi hayal etmekten hoşlandığım şeyler, annemin benim için istediği şeyler, ama denemeyi düşündüğümde bile, hep endişeleniyorum: ya bu istek bir ihtiyaç haline gelirse? Ya birine ihtiyacım olursa ve o kadar parçalanırsam ki, kendimi bir daha toparlayamazsam?

Price'ın dudaklarının hareketlerini izlerken, onun sözlerinin geri kalanını algılayamıyorum ve el hareketleri, keşke paylaşabilsem dediğim bir heyecan yayıyor.

O devam etmeden önce, kaçmak için fırsatı değerlendiriyorum. "Dairemde bir şey unuttum." Muhtemelen akıl sağlığım. "Ve gerçekten işime devam etmeliyim. Yarın görüşürüz. Tekrar tebrikler. Baba olmayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü görüyorum. "Seni özleyeceğiz. Seninle vakit geçirmeyi çok dört gözle beklediklerini biliyorum. İşine odaklanmaya çalışmadığın zamanlarda hepimiz seni çok komik buluyoruz."

"Bir dahaki sefere," diyorum ve ikimizin de buna bir an bile inanmadığını biliyorum.

Daireme doğru yürüyorum ama köşeyi dönmeden içimdeki baraj yine kırılıyor. Ağlayan biri değilim ama gözyaşları bir kez akmaya başladığında durdurmak imkansız gibi.

Yanımdaki duvara tutunuyorum ve tuğlanın pürüzlü dokusu gerçekliğe tutunmamı sağlayan tek şey. Göğsüm inip kalkıyor ama ciğerlerime yeterince hava alamıyorum.

İyi olmam gerekirdi. Aylardır panik atak geçirmemiştım. Her şeyin kontrol altında olduğundan emin olmuştım.

Arka planda yumuşak bir çarpma sesi duyulur. Önümde bir silüet hareket eder ve içgüdüsel olarak geri çekilirim. Bu gece soyulursam mükemmel bir son olmaz mı?

"Hey, hey. Ne oldu?" Ses tanıdık geliyor ama hatırladığımdan daha yumuşak. Kafamı kaldırıp adamın parlak yeşil gözlerinde endişe görüyorum.

Sarhoş ve yıpranmış eşofman giyerken eski sevgilime rastlamanın utancını, gizemli bir tek gecelik ilişkinin beni kaldırımın ortasında panik atak geçirirken bulmasıyla karşılaştırmak mümkün değil.

"İyiyim," diyorum, yalancıya dönüşen halimle.

Büyük bir yaygara koparmak yerine, elini uzatıp titreyen omuzlarımı okşadı ve "Ben de yeterince kötü günler geçirdim. Hadi, bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi. Onun rahat tavrı, içimdeki acıyı dindirdi.

"Tamam. Ama sadece sen ısmarlarsan," diye espri yapmaya çalışıyorum, ama sesim zayıf çıkıyor.

"Bana içkilerini ısmarlamana bakılırsa, bugün gerçekten berbat bir gün olmalı." Eğilip beyaz plastik bir market poşetini aldı. İçinde limon ve misket limonu mu vardı? Bakışlarımı takip ederek, "Bar için. Craig bana pis işlerini yaptırıyor" diye açıkladı.

Sessizce bara doğru kısa bir mesafe yürüdük.

Hayran kızların cennetine girdikten sonra bana, "Bunlardan birkaçını çabucak hazırlamam lazım. Hemen dönerim." der. Benim çaresiz beynim bunu hemen "*Ben gitmiyorum.*" olarak çevirir.

Barın ucuna otururum, diğer tarafımda Drew için bir koltuk bırakırım.

"Zor bir gün mü, Lacey?" Craig kokteyl çalkalayıcısını yıkarken sorar.

Sırtım dikleşir. *Adımı* söyledi, ikisine de vermemiştim. Nasıl olur da...

"Lanet olsun. Sakin ol. Senin hesabını açmak için kredi kartını okuturken öğrendim. Kredi kartlarının ne kadar çok bilgi içerdiği şaşırtıcı," diyor. "Ona söylemedim, o da sormadı. Merak etme. Sırların benimle güvende."

"Başka ne biliyorsun?" diye soruyorum, şüpheyile gözlerimi kısarak.

"Yeterince. Beni zorlamadığın sürece taraf tutmayacağım. Sadece avantaj." Kaygısız gülümsemesi kaybolur ve tezgaha yaslanır. "Unutma, ben onu gerçekten seviyorum, o yüzden ona zarar verme."

"Onun için geri dönmedim. Belli ki senin çekiciliğin ve şimdi de parlak kafan için buradayım."

"Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et," der, dalgın dalgın elini kafasının pürüzsüz yüzeyinde gezdirir.

"Ciddiyim."

"Bu gece ikinizin pantolonlarınızı çıkarmayacağınıza sınırsız bar hesabı üzerine bahse girerim." Dikkatini aniden yana çevirir ve barın diğer tarafına doğru hareket etmeye başlar. Küçük çocuklara karşı kullandığı sabırlı ses tonuyla, "Jamie, Tanrı aşkına, o bardağı çantana koymaya çalışmayı bırak. Bunu geçen hafta da yaptık ve oraya sığması imkansız!" diye bağırır.

Buraya bir daha gelmeyeceğime söz vermiş olsam da, bu kadar pembe ve parlıtlı bir ortamda ağlamanın gerçekten zor olduğunu itiraf etmeliyim.

Drew

Limonlu martini ve market alışverişine hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Onu daha iyi koşullarda görmek ister miydim? Elbette, ama yüzünden akan gözyaşlarını ve hızlı nefes alıp verişini gördüğüm anda, onun yükünü hafifletmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Onun yaşadığı o göğsünü sıkıştıran hissi tam olarak anladığımı sanıyorum. Kimse bunu tek başına yaşamamalı.

Hazırladığım narenciye kabuklarını ve limon suyunu, Heather ve Craig'in gerektiğinde ulaşabilecekleri barın arkasına koydum. Bar sahibi görevlerimden kurtulduktan sonra, tanıştığımız geceden beri aklımdan çıkmayan kadına döndüm.

Çoğu insan birkaç bira içmediğinde daha kötü görünür. Onun için durum böyle değil. Sanki biri gözlerinde gri ve değişken bir fırtına bulutu yakalamış gibi. Yastık gibi, dik dudaklar. Tonlu, ince kaslar her ince hareketle değişiyor. Ve gergin, kesinlikle gergin.

Omuzlarındaki düğümleri çözmek benim için sorun olmayacak.

Yarı gülümsemeyle bana bakar, bu ifade onun yapabileceğini bildiğim ateşle karşılaştırıldığında bir anlık bir ısıltıdır.

"Gerçekten orada bulunmana izin var mı?" Sağlık bakanlığı kurallarını ihlal ettiğini düşündüğü için gerçekten dehşete kapılmış görünüyor. O lanet yerin sahibi ben olmasaydım, ihlal olurdu.

"Sadece sahibi ile bir anlaşmamız var diyelim." Gözleri, satır aralarını okumaya çalışır gibi kısılıyor. "Viski?"

En sevdiğim şeyi alıp, içkilerimize koyduğumuzu iddia ettiğimiz standart 1,75 ons'tan biraz daha fazlasını dolduruyorum.

"Hatırladın mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

Her şeyi ayrıntılı olarak hatırlıyorum, ama onun bunu bilmesine gerek yok. "Evet, ve görünüşe göre, bugün yakmak için iyi bir gün." Craig ve traşlı, parlak kafasının bir sarışınla sohbet ettiği barın diğer ucunu işaret ediyorum. "Ve dikkatini dağıtmak gerekirse, şuna bak."

"Saçına ne oldu öyle?" diye komplo kurarcasına sordu.

Craig, sanki kel olduğu söylendiği için çağrılmış gibi bize doğru havalı havalı yürüdü. Kulağımızın duyabileceği mesafeye gelmeden önce fısıldadım, "Müdahaleci düşünceler

ve kendini kontrol edememe. Ona nasıl olduğunu sor."

Kız kaşlarını kaldırır ama benim dediğimi yapar. "Craig, nasılsın?"

"Saçlarım varken hayat çok daha basitti," diye cevaplar. Bu lanet olası bir plak gibi tekrar ediyor, ama ilk seferinde yeterince eğlenceliydi.

"Bu ne zaman eskidi?" diye sorar, sonunda dudaklarının köşelerinde gerçek bir gülümseme belirir ve bu hafif hareket zafer gibi gelir.

"Onu tıraş etmeme yardım ettikten yaklaşık on dakika sonra." Bunu bir içki oyununa dönüştürmek istedim. Her yeni kişiye bu berbat cümleyi kullandığımda bir shot. İçki içmeyi bilirim, ama bunu yapsaydım, ilk geceden sonra hastanede olurum.

"Saçlarım varken bana çok daha naziktin," diye sızlanıyor Craig.

"Saçların varken beni çok daha az sinirlendiriyordun," diye mırıldanıyorum ve bu yorumum sonunda işi bitiriyor.

Gergin omuzları biraz gevşer ve bir yudum daha alır, küçük kahkahası kulağıma müzik gibi gelir. Sohbetimiz ilk tanıştığımız zamanki gibi akıcıdır.

Üçüncü içkisini içene kadar, sonunda soruyorum: "Bu gece neyi unutmak için içiyorsun?"

"Ben evsizim," diyor ve bu haber üzerine gözlerim biraz irileşiyor. "Aslında, dairesiz demek daha doğru olur. Eve geldiğimde boruların patladığını ve her şeyi mahvettiğini gördüm. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ve muhtemelen tüm mobilyaları yenilemem gerekecek."

"Kalacak bir yerin yok mu?"

"Seçeneklerim var ama hepsi berbat. Hiç dar bir alanda yeni evli çiftlerle bir süre birlikte kaldın mı?" diyor ve bardağını çevirerek buz küplerinin hafifçe tıkırdamasını sağlıyor.

"Hayır, ama bu özel bir tür psikolojik işkence gibi geliyor." "Ve hamile olduklarını yeni öğrendiler. Kimseye söylememem söylendi, ama seni tanıyorum, kimin umurunda ki?" Konuşmaya devam ediyor ve görünüşe göre içinde birden fazla şey birikmiş.

"Yani, başka kimse yok mu?" diye soruyorum, aklımın bir köşesinde aptalca bir fikir oluşmaya başlıyor.

"Gerçekten bir alternatif bulmaya çalışıyorum. Birlikte yaşamak için çok yorucu olduğumu söylediler, bu yüzden tanıdığım herkesi bu kaderden kurtarmak istiyorum." Gerginleşir, dudakları sanki başkasının sözlerini tekrarlar gibi sıkı bir çizgiye dönüşür.

"Beni tanıımıyorsun. Yani, beni internetten tanıştığın bir yabancından daha iyi tanıyorsun. Craig ile başa çıkabiliyorsam, her şeyle başa çıkabilirim."

"Şimdi bana acıyor musun? Harika. Atlanta'nın en ucuz barının müdavimi bana acıyor."

"En berbat bar değil. Birkaç blok ötede, kesinlikle en berbat olan bir line dans mekanı var." Spaghetti western temalı bir yer ve evet, kulağa geldiği kadar kötü. "Ve bu acıma değil. Birinin sana acıyabileceğini sanmıyorum. Sadece iyi karma biriktirmeye çalışıyorum."

Evet, karma, onun yanında kendim gibi hissettiğim gerçeği değil. Tam olarak öyle değil. Kendimi yeni biri gibi hissediyorum, sanki gerçeklik ikiye bölünmüş ve bu, normal bir hayat yaşamış olsaydım var olacak olan halim, rastgele bir barda sıradan bir adam olarak, onun bana ikinci kez bakacak kadar şanslı olduğum halim.

"Yani evrenle barışmak istediğin için bana bir oda mı kiralayacaksın? Büyük bir kozmik borcun olmalı," diye soruyor, yüzünde eğlence beliriyor.

Omuz silkiyorum. "Yerim var, neden olmasın?" Çatı katında değil. Ama başka bir yerim var, daha çok misafir dairesi gibi, bir zamanlar başarılı olduğum dönemdeki tarzımda dekore edilmiş ama kişisel dokunuşlardan büyük ölçüde yoksun.

"Seninle yatmayacağım," diyor, kapıyı çarparak kapatır gibi sert bir sesle.

"Benim teklifimin sebebi bu değil. Karma, hatırladın mı? Belki de senin adını öğrenmek gibi gizli bir niyetim vardır."

Buna gülümser ve karşılıklı konuşurken duvarlarının yavaş yavaş yıkıldığını hissedebilirim. Ona, tuhaflıkların beni gerçekten rahatsız etmediğini ve beni o kadar da sevmediğini, bu yüzden en kötü ne olabilir ki diye işaret ettiğimde, uzuvları gözle görülür şekilde gevşer.

O bu soruyu düşünürken, ben de çaresizliğimin konuşmaya yansımaması için dua ediyorum — ama çaresiz olmak tam da benim durumum. Onunla sadece kısa süreler geçirdim, ama o anlar hayatımı değiştirdi.

Ve daha fazlasını istiyorum; onu hayatıma çekip neler olabileceğini görmek istiyorum.

Belki de bu benim Evelyn'in sağlık tatiliyle eşdeğer bir şey.

"Craig," diye seslenerek arkadaşımın dikkatini çekiyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diyor, omzuna bir havlu atarken.

"Onu evcil hayvan olarak kabul eder misin?" diye soruyor ve şaka mı yapıyor, ciddi mi, anlayamıyorum.

Craig, soruyu düşünürken başını ileri geri sallıyor. "Varsayımsal olarak."

"Ben köpek değilim," diye hatırlatıyorum onlara.

Ama o sadece içkisine bakıp, kararını verirken onu karıştırıyor. Nefesimi tutmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam," diye kabul eder sonunda. "Bu gece deneyeceğiz. Otel dışında başka bir yere gitmek için çok geç oldu zaten." Sesindeki pes edişin beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Daha coşkulu bir şekilde kabul etseydi daha mı iyi olurdu? Belki, ama onun pembe gözlük takmaması, ona bu kadar çekici bulmamın nedenlerinden biri.

"Peki, daireme girecek kadının adı ne?" diye soruyorum, yeni favori gizemimin cevabını öğrenmenin heyecanıyla.

"Lacey," diyor ve tanıştığımız gece yaptığım hareketi taklit ederek elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve sanki oraya sığmak için özel olarak tasarlanmış gibi elime kayıyor.

"Tamam, Lacey," adını yavaşça söylüyorum, dilimde nasıl bir tadı olduğunu deniyorum. "Eşyalarını alıp gidelim."

Kapıya doğru yürürken, kaşlarını çatarak sorar, "Hesabını ödemek istemiyor musun?"

"Tabii." Arka cebimden cüzdanımı çıkarırken, barda birkaç buruşuk yirmilik bırakıyorum ve Craig'in gözüne bakarak, onun gözlerinde bir yaramazlık parıltısı görüyorum. O da bunu çok seviyor.

Onu arabasına kadar takip edip, dairesi tamir edilene kadar kullanmayı planladığı üç çantayı alıyorum. Sadece bir gece denemek için olsa da, hepsini alması umut verici.

Lacey

Uber şoförü şehir merkezindeki trafiğin içinde bağırarak yol alırken, kabul ettiğim şeyin gerçekliği kafama dank ediyor. Drew'u son gördüğümde, çıplaktım ve o dairemden çıkarken onu izlerken düzgünce sikilmiştim.

Bir geceden fazla kalırsam, sürekli bir garip durum mu yaşayacağım? Onun benim hakkımda sahip olduğu imajı korumak için her gün bacaklarımı tıraş etmem mi gerekiyor? Bu, önceliklerim listesinde olmalı mı? Muhtemelen hayır, ama beynim durmadan çalışıyor. Bir sorundan diğerine atlıyorum belki. Ama dürüst olmak gerekirse, onu umursamıyorum. Neredeyse yabancıyız, bu yüzden bu durum sorun olmayabilir.

Bana kalacak bir yer teklif etti ve sınırlı seçeneklerim olduğu için bu uygun bir anlaşma. *Hepsi bu.*

Drew'un benden veya alışkanlıklarımdan rahatsız olacağından endişelenmiyorum çünkü bu anlaşma bittiğinde, o hala umursamadığım bir yabancı olacak. Daha fazlası değil.

Yolculuk sırasında o kadar dalmışım ki, lüks bir apartmanın önüne geldiğimizde yanlış adrese geldiğimizi sanıyorum. Ama Drew arabadan inip bagajdan çantalarımı çıkarmama yardım ediyor.

Asansöre biniyoruz ve kapı doğrudan onun dairesine açıldığında, ağzım açık kalıyor. Bir tür öğrenci yurdu, köşelere atılmış çamaşırlar ve bir ara orada bir kedi yaşamış izlenimi veren garip bir koku bekliyordum.

Bunun yerine, tavandan tabana pencereleri ve damla şeklinde kiraz kırmızısı bir kanepesi olan, konfordan çok estetiği ön planda tutan ve muhtemelen arabamdan daha değerli olan havadar bir çatı katına hoş geldin diyorum.

Gözlerim etrafta dolaşıyor ve Drew'un evinin nasıl bir yer olacağını hayal etmiştim bilmiyorum, ama burası öyle değil. İçeri doğru ilerlerken, gözlerim uzak duvardaki tek bir büyük fotoğrafa odaklanınca şaşkınlıkla gözlerimi kırıyorum.

Eğer 'zevkli' olarak değerlendirilen bir pozda çekilmiş çıplak bir kadın olsaydı, bu kadar şaşırmazdım. Ama bunun yerine, konu tanıdık bir şeydi: hayalet bir kasaba.

Ama neden burada? Yıllar önce çektiğim bir fotoğraf.

Bu fotoğraf koleksiyonu, beni şu anki hayatıma iten şeydi. Her şeyi mümkün kılan, kendime güvenimi artıran

ve kesinlikle imkansız olduğuna inandığım bir şeyi kovalamamı sağladı.

Üniversiteye gitmeden önce bir sömestr ara verdim, güneğin derinliklerinde dolaştım ve gizli ve unutulmuş yerleri aradım. Tek arkadaşım, lise mezuniyet hediyesi olarak aldığım yeni film kameramdı ve onu kullanarak on sekiz yaşında olmanın özgürlüğünü kucaklamaya hazırdım.

Bir anda, Price'ın cesaret verici sözleriyle, çalışmalarımı genç sanatçılar programına gönderdim. Başvuru için üç parçalık bir portföy gerekiyordu ve seçilirseniz, sergilenmek ve açık artırmada satılmak üzere bir tanesi seçiliyordu.

Bu, aldığım en prestijli ödül değildi, ama her şeyi değiştirdi.

Başlangıçta tıp okumaya kararlıyım, bunu sevdiğim için değil, çaresizce aradığım başarı ve tanınırlığı simgelediği için. Ama o resim her şeyi değiştirdi ve onunla gelen onay, beni spor medyasında kariyer yapmaya yönlendirdi.

Ve şimdi, yıllar sonra ona bakmak, sanki zamanda yer değiştirmişim gibi, gerçeküstü geliyor.

Drew yanıma gelip duruyor ve sanki onun oturma odasının ortasında değil de bir müzedeymişiz gibi hissediyorum. "Beğendin mi? Bir müzayedede rastladım ve almadan edemedim. Fazla para ödediğimi söylediler ama onu burada her gördüğümde, fiyatına değdiğini anlıyorum."

"Sanatsever misin?" diye soruyorum, hala şokumu atlatmaya çalışarak.

"Genelde değil, ama bunu bulmak kader gibi geldi. Fotoğrafçının bir şey olup olmadığını kontrol etmedim, ama umarım olmuştur." Sözleri beni gülümsetir.

Kader.

Bardan buraya gelirken, bunun doğru seçim olup olmadığını anlamaya çalışıyordum, ama onun sözleri ve fotoğraf bana burada olmam gerektiğini hissettirdi.

"Bu çok özel bir şey. Eminim onu satın alarak onun tüm varlığını yaratmışsındır."

"Umarım öyledir. Son zamanlarda yeni çalışmalarını olup olmadığını öğrenmek için onlara ulaşmayı düşünüyorum." Aniden, düşüncelerimdeki tuhaflık yerini hafif bir korkuya bırakıyor. Bu gerçek olamayacak kadar iyi; durum daha başlamadan mahvolabilir.

Eğer ona bunun benim eserim olduğunu söylersem beni kovmaz. Ama itiraf etmeyi seçersem, sorular sorulacaktır.

Her şeyi değiştirebilecek sorular ve cevaplar.

Ona gerçeğin bir versiyonunu anlatıyorum. "Yıllar boyunca çalışmalarının size ne kadar etki ettiğini duymaktan çok memnun olacaklarını düşünüyorum."

Sözlerime gülümser ve "Bu, burayı dekore ederken seçtiğim birkaç şeyden biri. İyi bir seçim olduğunu bilmek her zaman güzel." der.

"Yani oturma odasının renklerini tek başına seçmedin demek.

Şok oldum."

"Lacey, neyse ki kendini evinde hissedip, eşyalarını açmadan önce benimle dalga geçebiliyorsun." Kameramın ekipmanlarını, kıyafetlerimi, banyo malzemelerimi ve en önemlisi kahve makinemizi içeren birkaç çantaya başını salladı. "Gerçekten ihtiyacın olan tek şey bu mu?"

"İş için çok seyahat ederim. Hafif valiz hazırlamayı bilmek işime yarıyor. Sanırım bunu da bilmen gerekiyor. Sık sık dışarı çıkacağım, bazen çok geç döneceğim."

"Sorun değil. Ben derin uykucuyum," diyor ve omuzlarımdaki gerginlik biraz daha azalıyor. Normalde bu noktada sorular başlar, ama o benden vermek istemediğim hiçbir şeyi almaya çalışmıyor.

Yer değiştirirken, sırtıma yapışmış yapışkan gömleği hatırlıyorum ve artık asıl sorunum çözüldüğüne göre, temiz olma ihtiyacım zihnimi meşgul ediyor.

"Bana duşun yerini gösterir misin? Az önce talihsiz bir şekilde Diet Coke ile karşılaştım ve onu yıkama fırsatım olmadı."

"Tabii, odanızda banyo var."

Beni odaya kadar götürüyor ve ısrarla taşımak istediği çantayı, içinde kıyafetler ve kitaplar olan çantayı yere bırakıyor, çünkü ona güvenmeye başlamamın bir önemi yok; kimse kamera ekipmanlarıma dokunamaz.

"Teşekkürler," diyorum ve o da bana kısa bir baş selamı verip ayrılıyor.

Banyo, dairenin geri kalanının beyaz ve gri renklerine uygun olarak lüks ve minimalist bir tasarıma sahip. Suyun ısınmasını beklemeden duşu açıyorum ve cildimdeki soda kalıntılarını yıkayarak günün karmaşasını da beraberinde yıkıyorum.

Sonunda yalnız kaldığımda, bir an durup bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünürüm. Sonuçta, yetişkin olmak, bir haftadan az bir süre önce seks yaptığınız biriyle yaşamın getirdiği garip hissi ortadan kaldırmaz.

Lacivert bir eşofman giyerek olabildiğince rahat hale geldikten sonra, geniş oturma odasına geri giriyorum.

Açık balkon kapısından geçip onu şezlongun kenarında oturmuş esrar içtiğini gördüm ve "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, geçen sefer baş başa kaldığımızda, üzerimizde çok daha az giysi vardı ve biz tamamen yabancıyız. Yani... belki bunu halletmeliyiz?" Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar rahat davranıyor, içeri girip istediğim her şeyi yapmama izin veriyor?

"Dürüst olmak gerekirse, bunu biraz sevdim." Bana esrarı uzattı, ben de aldım, derin bir nefes çekip dumanı ağızımdan gökyüzüne doğru bıraktım.

"Hangi kısmı?" Gözlerimi devirdim. Dürüst olmak gerekirse, onun söyleyeceği her şeye kendimi hazırladım.

"İkisi de. Kesinlikle ikisi de, ama ilkini kabul etmediğini açıkça belirttiğine göre, ikincisini de çok seviyorum." Ses tonu hevesli geliyor, ama bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir. Belki de viski ya da esrar, ses tonunu duymak istediğim şekle çeviriyordur.

"Yani beni tanımak istemiyor musun?" Bana göre hiç sorun değil; aramıza biraz mesafe koymak işleri kolaylaştırabilir.

Sözlerini toparlamak için bir an durdu. "Öyle söyleyince, seni bir insan olarak sevmediğim izlenimi veriyor, ki bu yalan olur. Aramızda o kadar yük olmaması hoşuma gidiyor. Sen benim sorunlarımı bilmiyorsun, ben de seninkileri bilmiyorum."

"Bu hoşuma gitti. Baskı yok."

"O zaman bir anlaşma yapsak nasıl olur? İkimizden biri kapıdan içeri girdiğinde, sorunları geride bırakırız. İş, stres, ağır konular bizimle birlikte eşiği geçmez."

Onun önerisi karşısında tereddüt ediyorum. Sorular ve karmaşık açıklamalar olmadan bir alanda yaşamak gerçekten mümkün mü? Karşısında otururken bu fikir kafamda dönüp duruyor. Ara sıra söylediğimiz beyaz yalanların veya taktiksel olarak yaptığımız ihmallerin arkasına saklanmamak güzel olurdu.

"O zaman yabancı kalalım," dedim ve koltuğumdan kalkıp çantamdan sarı bir not defteri ve kalem almak için içeri girdim.

Geri dönüp koltuğuma oturduğumda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kira sözleşmesi yapıyorum."

"Odayı kiralamıyorsun. Oda sana bedava." Sözlerinin samimi olduğunu anlayabiliyorum, ama insanlara borçlu kalmaktan nefret ederim. Hoşuna gitse de gitmese de, ona bir çek yazacağım.

"Burada bedavaya kalmıyorum. Sana verebileceğim bir sigorta ödemesi var. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, oda arkadaşı olmamızın şartlarını ve koşullarını kararlaştırmamız gerekiyor. Birincisi, saçmalıkları ve gerçekleri kapıda bırak. Bence ruhuna uygun olarak, ikincisi soyadları kullanmamak." Çünkü soyadları internet aramalarına yol açar ve ne yazık ki beni bulmak oldukça kolaydır. "Ve üç numara, benim rutinlerim olduğunu anlayan. Sıra sende."

"Bu bir film olsaydı, bu 'aşık olma' diyeceğim kısım gibi geliyor," diye şaka yapıyor.

"İstedğin kadar aşık olabilirsin, ama bana söyleme," diyorum.

Onun aptal film şakası beni çok da endişelendirmiyor. Ben bir mıknaş gibiyim, çekmek yerine itmek için konumlanmış bir mıknaş. Hayatımdaki insanları, ne yaparsam yapayım kalacaklarından emin olana kadar itip duruyorum.

"Ne eğlenceli bir meydan okuma." Sesi kalınlaşıyor ve içime davetsiz bir sıcaklık yayılıyor.

Daha güvenli, daha az gergin sulara yönelmek için kekeleyorum, "Henüz ne zaman bir evim olacağını bilmiyorum, bu yüzden tahmini bir rakam alana kadar bu kısmı boş bırakacağım."

"*Ta ki*" kelimesini karalayıp, ardından isimlerimizi yazmamız için iki satır çizdim. Sanki zamanım bitmiş gibi, aceleyle imzamızı atıp kağıdı ona uzattım. Keskin, köşeli harfleri yazarken elinin her hareketini gözlerimle takip ettim. *W harfini* bitirdiğinde kendimi daha güvende hissettim.

Bu anlaşma ona saçma veya pratik olmayan gelebilir, ama benim için rahatlatıcı.

Net çizgiler ve sınırlar her zaman güvende kalmama yardımcı olmuştur.

Lacey

Şu anda, ev spor salonlarına yeni bir takdir duygusu besliyorum. Yüksek kaliteli bir spor salonuna gidebilecekken, rastgele bir araya getirilmiş ekipmanlarla dolu bir odaya sahip olmanın anlamını hiç anlamamıştım.

Ama terli, gömleksiz oda arkadaşımı koşu bandında görünce fikrimi değiştirmeye başladım. Bir an durup gövdesini kaplayan güzel sanat eserini takdir ediyorum. Sağ kalça kemiğinden başlayıp kaburgalarına doğru uzanan bir kelebeğin metamorfozu. Diğer tarafta okunaksız küçük bir alıntı, sol göğüs kasının belirgin kıvrımını sarıyor.

O dövmelemin üzerinde ellerimi gezdirdiğimi hatırlıyorum. Parmak uçlarımda kaslarının gerilip dalgalandığını. Ondan bu tepkiyi aldığım da ne kadar güçlü hissettiğimi. Bir kez daha tadına bakamamam gerçekten çok yazık.

Beni dizginleyen tek şey, üç gün önce imzaladığımız kurallar dizisi. Dikkatsizce atılmış imzalarla süslenmiş ve buzdolabına mıknatısla yapıştırılmış, böylece uyandığımda burada ne halt ettiğimizi hatırlayayım.

"Kapıda durup durmaya devam edecek misin, yoksa bir şeye mi ihtiyacın var?" Neredeyse sırtışı duya biliyorum.

Gözlerimiz, uzak duvarda uzanan aynalarda buluştu. Evet, muhtemelen son birkaç dakikadır beni izlediğini fark ettim.

"Sadece balkona nasıl çıkılacağını soracaktım. Kapıyı bulamıyorum," diye söylüyorum, utancımı yutarak.

"Evet, pek kullanıcı dostu değil," diyor Drew, dudaklarının köşelerinde hafif bir sırıtışla. Koşu bandını kapatıyor ve bana doğru yürürken alnındaki teri silmek için bir havlu alıyor.

Ve gömlek giymeye hiç niyetli değil.

O geceyi düşünen beynimin o kısmını kapatamamak çok sinir bozucu. Kendime ne kadar bağırısam da, "*O senin oda arkadaşın!*" diye, bir faydası olmuyor.

Bana ulaştığında, yolundan çekilip, onun zor bulunan balkon kapısına doğru yol almasına izin veriyorum. Ve bir saniye sonra, sırt kasları dikkatimi gövdesine ve sıkı kalçalarına yönelttiğinde, bunun bir hesap hatası olduğunu anlıyorum.

*O senin oda
arkadaşın. O senin
oda arkadaşın.*

O poponun ellerimin altında ne kadar hoş bir his olduğunu unutmaya çalışarak bunu milyonlarca kez tekrarlıyorum...

Onun sesi, hain düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor. "Biraz tuhaf." "Ne?" diye soruyorum, yüzümde hayal kurduğumun izi kalmamış olmasını umarak.

Kaşını kaldırarak, aklımdan geçenleri tam olarak bildiğini ima eder. "Kapı kolu." Siyah pencere çerçevesinin bir kısmını işaret eder. Görünürde kol yoktur.

"Hmm, ben bir şeyi mi kaçırıyorum, yoksa sen kapı kolları mı hayal ediyorsun?"

"Buraya basmalısın," dedi ve işaret ettiği parçaya bastı, ve gerçekten de bir kol ortaya çıktı. Görünmez mekanizma, bir kapı tarafından alt edilmenin aptallığını biraz olsun hafifletiyordu. "Bu, sarhoşken balkona çıkmamanı garanti eden saçma sapan bir minimalist tasarım, ki bu muhtemelen en iyisi." Bir anıyı hatırlar gibi yüzünü buruşturdu.

"Teşekkürler."

Dışarı çıkıp, telefonumu ellerimde tutarak balkonun kenarına yaslanıyorum. Belki telefonu yanlışlıkla düşürürsem, mesajı göndermek zorunda kalmam.

Şehrin sesleri beni sararken, nadir görülen sahte sonbahar havasını bir an için içime çekiyorum. Birkaç gün daha böyle, soğuk ve muhteşem olacak, sonra yine yaz sonunun inatçı sıcaklığına dönecek. Georgia'da Ekim ayı başları gerçekten de kaprisli bir kaltak.

Dairemle uğraştıktan, sigorta acenteleriyle uzun telefon görüşmeleri yaptıktan ve Batı Kıyısı'nda arka arkaya maçlar oynadıktan sonra, Martin'e cevap verecek zaman bulamadım. Elbette, birkaç kelime yazıp işi bitirebilirdim, ama "*orada olacağım*" gibi bir cümlenin bu kadar anlamlı olabileceğini kafam almıyor.

Düşüncelerim klostrofobik hale geldi, bu yüzden dışarı çıkmam gerekiyor.

Mükemmel durumda olan telefonumu gerçekten yok etmemem gerektiğine karar verdikten sonra, mesaj dizisini açtım ve aynı şeyin farklı versiyonlarını yazdım, ta ki şuna karar verene kadar:

Lacey

Kısa ve öz. Profesyonel. Bir iş e-postası kadar sıcak ve samimi görünmesi için çaba sarf ettim.

Ekrana ne kadar süre baktığımı, bir cevap beklediğimi bilmiyorum. Eski ama tanıdık bir duygu beni sarar, daha derinlemesine analiz etmeden bir kenara ittiğim bir duygu.

Saniyeler

geçer.

Dakikalar

geçer.

Telefonumu cebime geri koymadan hemen önce, ekranın altında nihayet bir mesaj balonu belirir.

Martin

Bunu seninle paylaşmak için
sabırsızlanıyorum. Tabii.
Göstermek için
sabırsızlanıyorum.

Onun şartlarına ve programına göre bunu yaptığım için pişman olduğum ilk sefer değil, ama başka bir şekilde yapmak için yeterince gücüm kalmadı.

Balkon kapısının sesi ve dış ışıkların yanıp sönmesi beni geri gerçekliğe döndürdüğünde, kendimi boşluğa bakarken buluyorum. Bir ara güneş tamamen kaybolmuş ve beni uçsuz bucaksız karanlık gecede yalnız bırakmış.

Sırtımı korkuluğa dayayarak döndüğümde, Drew'un iki buharlı kupa ile bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Al," diyor. "Papatya çayı. Stres giderici olarak diğer şeyler kadar iyi değil, ama işini görür."

Bana kupalardan birini uzatır ve ben "Teşekkürler" diye mırıldanırım.

Kupayı tutuyorum ve soğuk parmaklarım ani sıcaklık dalgasını memnuniyetle karşılıyor. "Yine zor bir gece mi geçirdin?" diye soruyor, yanıma otururken. Soğuk rüzgâr tenimi ısıtırken, ondan yayılan sıcaklığa yaslanma isteğine direnmek zorundayım.

"Evet, öyle denebilir. Keşke beynimi kapatmanın bir yolu olsaydı. Mesela 'Lacey, normal çalışma saatlerimizin başladığı sabah dokuzdan önce rahatsız edici düşünceleri kabul etmeyecek' gibi."

"Ben de seninle aynı durumdayım. Unutma, ben *yalnız içmek için yaşayan* bir adamım."

Onun sözlerine yüzümü buruşturuyorum, bir daha onunla asla konuşmayacağımı düşündüğümde ne kadar acımasız davrandığımı düşünüyorum. Muhtemelen bu konuda çalışmalıyım. "Üzgünüm, bu çok kaba bir sözdü."

"Yok canım. Bu, birinin bana uzun zaman önce söylemesi gereken bir şeydi. Dürüstlüğün çok ferahlatıcı." Sanki cevabı kehribar rengi bitkisel sıvıda bulacakmış gibi içkisine bakıyor.

cevabı bulacakmış gibi. "Ve hakkını vermek gerekirse, tam isabet ettin."

Bir an sessiz kalıyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi düşünürken aramızdaki hava bozuluyor.

Bardağımdan bir yudum alır, hafifçe yer değiştirir ve nazik bir sesle sorar: "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Seni burada donduran şey ne?"

Onun sözleri üzerine, kollarımda tüylerimin diken diken olduğunu ve vücudumun hafifçe titrediğini fark ediyorum. Tereddüt etmeden, kalın polar kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıp bana uzatıyor. Onu alıp başıma geçiriyorum ve rahatlatıcı, koruyucu bir katmanla beni sarıyor.

"Dış dünyayı içeri almamaya karar vermiştik," diye karşılık verdim. Bu durumun amacı da buydu: birbirimizin kaçış ihtiyacını karşılamak.

"Bu iki yönlü olabilir. Burada söylediklerimiz aramızda kalır. Ayrıca, seni oldukça iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"Birbirimizi yaklaşık bir haftadır tanıyoruz. Bu kadar kısa sürede bir insan hakkında ne kadarını öğrenebilirsin ki?"

"Elbette, ama ilk gece çok şey öğrendim. Birini bir daha görmeye niyetiniz yoksa, diğer insanlar için ördüğünüz duvarların arkasına saklanmayı bırakmak kolaydır. Ben başka biri olsaydım, gerçekten tanımak istediğiniz biri olsaydım, bana tüm bunları söyler miydiniz?"

"Hayır. Muhtemelen hayır. Sanırım bu, benim de seni çok iyi tanıdığım anlamına geliyor." Topladığım tüm parçaları düşünmeye çalışıyorum. Ama öğrendiğim her şeyle, o bana gittikçe daha az mantıklı geliyor. Sanki her yeni bakış, öncekini çürütüyor gibi.

"Belki, ama senin aksine, ben kesinlikle bir başka buluşma umuyordum."

"Beni umursadığını düşünmeye başlıyorum," diye alay ediyorum.

"Ya da belki de senin berbat gününü dinlemek kendimi daha iyi hissetmemi sağlar. Tamamen bencil niyetlerim olabilir," diye şaka yapar, ağzında alaycı bir gülümseme belirir. Ama bu, istenen etkiyi yaratır ve midemdeki düğümlerin biraz gevşemesine yardımcı olur.

"Benim sorunlarımı gerçekten umursuyorsun, ha?" Serbest elim korkuluğa dayanırken, ona şüpheli bir bakış attım.

"Benim görüşüm şöyle. Bu işte birlikteyiz, neden bunu kabul etmiyoruz? Anlaştığımız gibi yabancı kalmaya devam edebiliriz, ama aynı zamanda..." Yaklaşırken gözleri benimkilere kilitleniyor. Beni öpmeye mi çalışacak? Biraz daha eğiliyor ve kalbim hızla çarparak nefesimi tutuyorum. Konuşmaya başlarken gözlerim dudaklarına takılıyor.

dudaklarına takılır, tam o sırada konuşmaya başlar: "Bak, dinle, hava durumu ile ilgili bir belgesel izledim."

Bulutlar ve tropikal fırtınalar hakkında yorumları keyifle dinlediğini hayal ederek, içimden bir kahkaha kaçırıyorum. "Kaç yaşındasın, seksen mi?"

"Otuz üç, ama bazı günler, aradaki farkı gerçekten anlayamıyorum." Elini benimkinin üzerine koyar. Bu temas, kolumdan kaynaklayan bir sıcaklık hissi yayar. "Ama mesele bu değil; bu yatıştırıcı. Anlatım çok sakinleştirici."

"Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Demek istediğim, kasırgalar ne kadar felaket getirirse getirsin, fırtınanın gözü en sakin kısımdır. Sanırım demek istediğim, ikimizin de kendi fırtınaları var ve burada birlikte o fırtınaların gözünde olabiliriz."

"Yani, sen ve ben fırtınanın gözünde mi?" Bu fikir hoşuma gitti, kendi küçük sakinlik alanımız.

"Aynen öyle. Neyin yanlış olduğunu bana söylemek zorunda değilsin, ama ben buradayım." Gözleri yumuşadı, sesinden yayılan rahatlığı yansıtıyordu.

Ne zararı var ki? Bütün bunlar bittiğinde, buradan ve paylaştığımız sırlardan uzaklaşabilirim. Bu ana kendimi bırakıyorum. Onun özgürce sunduğu arkadaşlığa ve hala çekmediği elinin rahatlatıcı varlığına kendimi bırakıyorum.

"Uzun zamandır hayatımda olmayan bir kişiyle ve hayatımın bir parçasıyla yeniden bağlantı kuruyorum. Bunu yapmak istediğimden değil, ama değer verdiğim biri için bunu yapmam gerekiyor," diyorum ve bu duyguyu cesaretle örtbas edip kontrol altında gibi davranmamak güzel.

"Evet, anlıyorum. Ben şahsen nostaljiyi aştım. Bazen geçmişi düşünmek çok kötü oluyor."

Bu konuda bir kez olsun biriyle aynı fikirde olmak güzel.

Drew

Lacey mutfağında çok güzel görünüyor.

Onun rutinini izlerken yatak odamın kapı çerçevesine yaslanıyorum. Kahve makinesini doldurmak için gaz ocağının üzerine takılı özel tencere doldurma musluğunu kullanıyor, sonra kasap tezgahımın üzerine oturmak için hareket ediyor ve başını başındaki pirinç tencereye çarpmak üzere. Çeşitli ünlülerin ev turları için röportaj yaptığım bir alanda çok rahat davranıyor.

Yani, benim mutfağım muhteşem, ama Lacey kısa kapüşonlu sweatshirt'ü ve şortuyla, saçları sürekli başının üstünde bağlı haldeyken mutfağımı gölgede bırakıyor.

Şimdiye kadar benimle yaşadığı yedi günün sadece dört gecesini burada geçirdi. Bu manzarayı birkaç kez gördüm, ama hala doyamıyorum.

Onu buraya davet etmek, şimdiye kadar aldığım en iyi ve en kötü sarhoş karar olabilir. Sıkı sarılmış vücudunda bir cazibe ve lütuf bir arada.

Neden bazı insanlar sabah insanı olurlar, onu izlerken anlamaya başlıyorum. Güneşin yumuşak ışığının onun çillerinde parıldaması ve iğrenç kahvesini içerken çıkardığı sesler beni kendine çekiyor.

Evet, insanlar böyle bir manzarayı görmek için erken kalkarlar.

Her şey, o ilk sabah, caz müziğini son ses açarak dinlemesiyle başladı. Beni uyarmıştı, ama gürültülü bir saksafon melodisiyle uyanacağımı hiç beklemiyordum.

Ses seviyesi onun suçu değildi. Telefonunu kablosuz hoparlör sistemine bağlamasına yardım ettim ve sesin beklediğinden daha yüksek çıkabileceğini söylemeyi unuttum. O sabah, uzun zamandır görmediğim bir saatte aniden uyandım.

O burada olduğunda her seferinde aynı rutin devam etti. İlk iki seferden sonra, o burada olsun ya da işe gitmiş olsun, vücudum kendiliğinden o saatte uyanmaya başladı.

Şu anki tahminim, uçuş görevlisi olduğu yönünde. Atlanta havaalanı merkezi bir aktarma noktası olduğu ve onun günleri ne kadar rastgele görüldüğü düşünülürse, bu mümkün.

"Kapıda gizlenmeye devam edecek misin, yoksa sana kahve yapmamı ister misin?" diye sordu, önceki günkü sözlerimi tekrar ederek tezgahdan kalkıp tost makinesiyle savaşımaya başladı. Yine tostunu yakacak.

"Bir fincan alayım," diyorum, her sabah içtiği kahve suç derecesinde kötü olmasına rağmen. Köşede bir kafe kalitesinde espresso makinem var. Ona nasıl kullanacağını öğretmeyi teklif ettim, ama reddetti. Rutinini sevdiğini söyledi. Ve hiçbir şey onun kutsal yanık tostı ve kahvesinin önüne geçemez.

Bu yüzden, onun yaptığı kahveyi içiyorum ve tadını çıkarıyorum, çünkü onu yapan o.

"Hala bu kadar erken kalktığına şaşıyorum," diyor bana, buharlı fincanı uzatırken.

"Bana tembel mi diyorsun, *sconosciuta*?" Ona taktığım takma adı aklımda tutuyorum. Bu tuhaf şekilde, birbirimize çok yakın ama aynı zamanda uzak kalarak yabancı olarak kalmaya karar verdik. Bu isim bana bunu hatırlatıyor: *sconosciuta*, yabancı.

Benim yabancıım.

"Öğleden önce uyanmış biri gibi görünmüyorsun. Ve bunun için bir nedenin de yok gibi görünüyor."

Her iki konuda da haklı. Bazı günler, öğlen veya daha geç saatlere kadar uyanmam. Barda geç saatlere kadar kalmak ve pek bir şey yapmamak arasında, her gün gereğinden fazla uyanık kalmak için pek bir neden yok.

Daha fazla saat uyanık olmak, daha fazla saat doldurmak anlamına gelir. Ama şu anda, uyanık olmak ve onu bu haliyle, doğal haliyle görmek, sanki onun gizli bir yanını ortaya çıkarmak gibi. Bu, her şeye değer.

"Kesme tahtaları nerede?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Nerede olabileceğini düşünmek için normalden çok daha fazla kafa yormam gerekiyor. "Buzdolabının sol üst tarafında."

"Böyle anlarda hâlâ burada yaşamadığınıza yarı yarıya inanıyorum," diyor. Çok da haksız sayılmaz. Buraya en fazla ayda bir kez geliyorum.

Seçtiği kesme tahtasını almak için parmak uçlarında dans ediyor. Parmak uçları kenara neredeyse değiyor, ama yine de ulaşamıyor. O tezgahın üzerine çıkıp kesme tahtasını almaya çalışırken, ben de onu almak için harekete geçiyorum. Kesme tahtasını kolayca alıyorum ve tüm tabakları daha ulaşılabilir hale getirmek için yerlerini değiştirmem gerektiğini aklımda tutuyorum.

"Onu ben alabilirdim," diye itiraz ederken, elinden kapıyorum.

"Ben tezgahımın üzerinde ayakların olmamasını tercih ederim." "Sadece diz çöküp alacaktım."

"Mesele prensip." Half a Memory'deki dairem biraz dağınık olabilir, ama oradaki mutfak bile her zaman tertemizdir.

Yüzeyden kayarak, benimle tezgah arasındaki boşluğa düşer —onun vücudu ile doldurana kadar tamamen makul bir mesafe. Kışının kıvrımlarının bana süründüğünü hissetmek beni geriye doğru sıçratıyor, ama tek istediğim oylanmak.

Bu işkence gibi.

Belki de beni öldürmeye çalışıyor; ona bu yakışır. Bu yüzden bu kötü bir karar. Eğer sikimin bu konuda söz hakkı varsa, acı verici derecede kötü bir karar.

Her gece duşu açtığını duyduğumda, nasıl göründüğünü tam olarak hayal edebiliyorum, sırtındaki gamzeleri hatırlıyorum ve tıpkı ben onun içine gömüldüğümde parçalandığı gibi, başını su akıntısına doğru nasıl geriye attığını hayal ediyorum.

Yani bu, benim lanet sabrımı sınamak için özel olarak tasarlanmış, işkence ve zevkin keskin bir karışımı olabilir. Ama hey, endişelenmem gereken şeylerden dikkatimi dağıtmak için harika bir iş çıkarıyor.

"Peki, ölümcül bir gösteri için kesme tahtası ne işe yarar?"

"Şanslıysam avokado tost. Şanssızsam yanmış avokado tost. Pek şanslı sayılmam." Tost makinesine öfkeyle bakar.

"Düşmanın bir mutfak aleti olacağını hiç tahmin edemezdim."

"Bizi daha çok birbirimizi alt etmeye çalışan rakipler olarak görüyorum. Asıl düşmanım, her gün işten dönerken arabamın ön camına pislemek için peşime düşen kuş."

"Düşmanların listesi uzun gibi görünüyor. Benim endişelenmem gereken birisi var mı?"

"Barda tanıştığım huysuz bir adam var, bazen beni rahat bırakmıyor. Ama sanırım onunla başa çıkabilirim."

"Bundan emin misin?"

"Onunla daha önce bir tur attım ve oldukça iyi başa çıktım. Önemli biri değil." Omuzlarını silkiyor.

Beni ne kadar iyi idare ettiğini söyleme isteğiyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, ilk kez iş gezisine çıktığından beri aklımda olan bir şeyi söylüyorum: "Birbirimize ne iş yaptığımızı veya nereye gittiğimizi söylememeyi kararlaştırdığımızı biliyorum, ama en azından oraya güvenli bir şekilde vardığında bana haber verebilir misin?"

ne kadar uzağa gittiğin hakkında genel bir fikir verebilir misin? Kayıp ihbarında bulunmam gerekip gerekmediğini bilmek faydalı olabilir."

"Varsayımsal bir soruşturmada yardımcı olacaksın, bunu yapabilirim. Numaran ne?" diye sorar ve ben numaraları söylerken hızlıca tuşlara basar. Bir dakika sonra, cebimdeki telefon titrer.

Lacey

800 mil

"Yani Teksas'a, Chicago'ya, New York'a mı gidiyorsun, yoksa bunların arasında bir yere mi? En azından bana ana yönleri söyleyebilir misin?"

"Hayır. Nerede olduğumu bilen birçok kişi var, bu bilgiye gerçekten ihtiyacın yok, ama kendini daha iyi hissedeceksen, indiğimde sana söylerim. Ayrıca, doğuyu muhtemelen eleyebilirsin, çünkü o zaman Atlantik Okyanusu'nda olurdum," diyor ve tostundan bir ısırık alıyor.

Ben görünmek istediğim gibi, onun da saklanmak istediğini fark etmeye başlıyorum.

Dışarıdan gelen saçmalıkları konuşmayacağımıza söz verdik, ama içgüdülerim bana onun derisinin altında kıvranan bir şeye yaklaştığımı söylüyor, bu yüzden zorlamıyorum.

Telefonum çalıyor ve Lacey'nin aradığını düşünerek telefonu açıyorum.

Jared

10 dakika sonra senin binanda olacağım. Çocuklar benimle.

Grubun tüm üyeleri arasında, onunla iletişimimi sürdürdüm, kısmen çocuklarını sevdiğim için, kısmen de gökdelen büyüklüğünde bir egosu olmadığı için. Yine de, çocuklardan bahsetmesi, *bundan kurtulamayacağın* anlamına geliyor.

İlk mezunlar toplantısına katılmadığım için kızgın olmaktan çok endişeli olduğunu hissederek mesajlarını hızlıca okudum. Tam bir baba gibi konuşuyor. Meğer çocuklarıyla birlikte Atlanta'da aktarma yapıyormuş, ben de onları davet ettim. Zaten bana başka seçenek bırakmadı.

Otuz dakika sonra onları evime aldım. Jared'in en küçük çocuğu Liam bacaklarıma atladı, Fern ise babasının arkasına saklandı. İkisi de Jared'in kızıl saçlarını miras almışlardı.

"Alyssa nerede?" diye soruyorum, karısının ortalıkta olmadığını fark ederek.

"Chicago'da bir konferansta. Hafta sonu ona sürpriz yapalım dedik ve bu akşamki hokey maçına bilet aldık. Liam geçen kıştan beri bu spora takıntılı, biz de ona gerçek maçı izletelim dedik." Oğlu hala bacağıma sarılmış halde dururken yanıma gelir ve kızıl saçlarını okşar. "Senin takımına karşı oynuyorlar."

"Benim takımım mı?"

"Cobras. Ligin yükselen yıldızları," diyor, sanki bunu zaten bilmem gerektiğini ima eden bir tonla.

"Tabii, elbette." Başımı sallıyorum. Bir süre önce bununla ilgili bir şeyler görmüş olabilirim, ama spor hiç ilgimi çekmemiştir. Liam'ı bacaklarımdan kaldırıp çömeliyorum, böylece minik vücudu omuzlarıma tırmanabiliyor, sonra babasına soruyorum, "Buraya sadece spor hakkında konuşmak için mi geldin?"

"Seni özledik," diyor Jared, ama sanki *orada olman gerekirdi* gibi geliyor. Jared, alt metinlerle iletişim kurma konusunda gerçekten yetenekli. "Bu çocukları bir maça hazırlayıp konuşalım mı?"

"Ben onlara katılmayı tercih ederim," diye konuyu saptırıyorum.

Bana, geç saatlere kadar uyanık kalıp bebek bezlerini değiştirip, sahip olduğun tüm gömleklerden bebek kusmuğunu temizlediğin anda doğal olarak ortaya çıkan bakışlardan birini atar. Bu sihirli bakış, beni susturur, çocuklar için televizyonu açar ve onu dışarıya kadar takip ederim.

Kapı arkamızdan kapandığı anda Jared konuşmaya başladı. "Wes yüzünden mi? Bu yüzden gelmiyor musun? O daha iyi... iyi değil, ama artık çenesini kapalı tutmayı biliyor. Artık onunla aynı odada olmak istememe nedenini anlıyorum, ama gelmen gerekiyor."

"O aşamayı geçtim."

O.

Son gösterimizi berbat eden birçok şey vardı. Bunlardan biri, Wes'i kız arkadaşım Emily ile birlikte yakalamamdı. İlişkimizi kamuoyuna açıklamak istemiyordum çünkü meraklı bakışlardan ve spekülasyonlardan nefret ediyordum. Geçmiş ilişkilerimde, kameralar ve magazin yazıları her şeyi bir performans gibi göstermişti, bu da öpüşmelerin ve el ele tutuşmaların benim için mi yoksa dedikodu köşelerinde yayınlanacak fotoğraflar için mi olduğunu merak etmeme neden olmuştu. Emily kabul etmeye hevesliydi, geriye dönüp bakınca muhtemelen fazla hevesliydi.

Konserden hemen önce, yeşil odaya girdiğimde onları Wesley'in kucağında çıplak, benden uzak dururken buldum. Ama geri çekilmeden önce Wes ile göz göze gelmişim. Bu onun ilk kez yaptığı bir şey değildi

ama ben bunu ilk kez görüyordum. Tek düşünebildiğim, *en azından bunun son kez olacağıydı*.

İnsanlar erkeklere ulaşmak için beni bir basamak olarak kullandıklarında hiçbir şey söylemedim. O zamanlar kendimi pek önemsemiyordum. Bunu mantıklı hale getirdim, kendime bunun tutkumu gerçekleştirmek için ödemem gereken bir bedel olduğunu hatırlattım. Drama yaratmak, en önemli şeyi kaybetmeme yol açacaktı.

Jared gözlerini kırptırdı ve sanki bu karmaşayı önlemek için tek olası nedeni ortadan kaldırmışım gibi geri çekildi. "O zaman nedir?"

Kahretsin. Onun varsayımına uymalıyım. Ama on yıl kin tutmak için uzun bir süre ve ben hiç olması gerektiği kadar üzülmедim. İlişkilerim hiç gerçekçi gelmedi, sanki daha başlamadan sonuna hazırlıklıyım. Onları ailemin ilişkisiyle belirlenen standartlara göre değerlendirdim ama hiçbir kadının o mükemmel diğer yarısı olmasını beklemedim.

"Barda acil bir durum çıktı ve kontrol etmeyi unuttum. Yeniden bir araya gelmemizin muhtemelen daha yoğun olacağımız anlamına geleceğini unutmuşum. Yetişmek için gelecek hafta birkaç yeni barmenle görüşeceğim."

Çoğunlukla doğru. Hartly'nin bir tetikçi tutacağı tehdidi altında bir sonraki toplantıya katılmayı planlıyorum ve işlerin yoğunluğuna ayak uydurmak için yeni çalışanlar alıyoruz, ancak mülakatları ben değil Craig yapacak.

"Bir dahaki sefere orada olacak mısın?" Sesindeki şüphe açık ve haklı. Toplantıyı kaçırdığım tek şey bu değil. Birçok tatil ve Paskalya ve Şükran Günü'nü birlikte geçirmek için davetler vardı.

"Orada olacağım. Üçünüz kimin benimle yüzleşeceğini belirlemek için kura mı çektiniz?"

Hiç mola var mıydı?"

"Ben gönüllü oldum ve bir mola vardı, ama ben böyle planladım." Sözleri, onda her zaman en çok sevdiğim şeyi hatırlattı bana. Hiç yalan söylemedi ve şöhretin seni ittiği erken mezara kendini gömmek için kendini o kadar derine batırmadı. O, aramızdaki en iyisi. Nispeten zarar görmeden kurtulan kişi. "Maç için fazladan bir biletim olduğunu biliyorsun."

Ona sertçe bakarak, "Neden evet diyeceğimi düşünüyorsun?" diyorum.

"Eğer kabul edersen, çekip giderim ve herkese senin iyi olduğunu söylerim." "Artık pusu kurmayacak mısın?"

"Başka bir şey yapmadığın sürece."

"Uçak biletin de var mı?" Pes ederken yüzümü ovuşturuyorum. Barışın bedeli buysa, olsun.

"Evet, Liam ilk hokey maçını sana anlatma fırsatı bulduğu için çok heyecanlı," Jared gülümser, gözleri gurur ve zaferle parlar.

"Peki. Hadi bitirelim şunu."

Bir süre sonra, çalkantılı bir uçak yolculuğunun ardından stadyuma giriyoruz. Jared ve ben en son buraya geldiğimizde, isimlerimiz dışarıda ışıklarla yazılmıştı ve bilet sahipleri isimlerimizi haykırmaya hazırды. Şimdi ise kalabalığın içindeki yüzlerden biriyiz. Jared ateş kırmızısı saçlarını örtmeyi ihmal etmedi ve benim de aynı şekilde kalabalığa karışmamı sağladı. Onun için önemli olan tanınmak değil, çocuklarının kamuoyunun gözü önünde yaşamaması.

Liam, Chicago'ya ayak bastığımızdan beri heyecandan zıplıyor. Uçuş boyunca, her oyuncu hakkında bilgiler sıraladı ve bana oyun hakkında yeterince bilgi verdi, böylece artık ne bekleyeceğimi temel olarak anlıyorum. Bu çocuk, tutkularıyla dolu olduğum zamanları çok kıskanmamı sağlıyor.

Stadyumun alt katındaki koltuklarımıza oturduk, maçı iyi görebilecek kadar yakındık ama tribünde sadece yüzler olarak kalacak kadar da uzaktık.

"Buraya gelmen için seni zorlamam gerekse de, seni görmek güzel," diyor Jared, stadyum karanlığa bürünürken ve oyuncular buz pistine çıkarken renkli spot ışıklarıyla dolarken. O ışıkların tenime nasıl dokunduğunu hatırlayınca içim bir ürperiyor, yanlışıyla doğrudan bir ışığa baktığımda gözlerimde yıldızlar belirliyordu. Buzdan yayılan soğuktan dolayı minnettarım, bu bana farklı bir zaman ve yerde olduğumu hatırlatıyor.

Liam, kapüşonlu ceketimin kolunu çeker ve kaleyi gösterir. "O Price Aetos. Cobras fena değil, ama o en iyisi. Ben de onun gibi en iyi olacağım."

"Annen buna izin veriyor mu?" diye soruyorum, zihnimde Liam'ın önümüzdeki kaleciler gibi uçan diskleri engellediğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Evet. En önemli pozisyon olduğunu söylüyor. Çünkü takımı kurtarabilirim."

"Eminim harikasıdır." Alyssa'nın bunu desteklediğini düşünüyorum, çünkü bu Liam'ın ekstra koruma alacağı anlamına geliyor.

Maç devam ederken, sürekli aksiyonun içine kolayca çekiliyorum. Bu sırada Liam, farklı cezaları ve

oyuncularla ilgili kişisel eleştirilerini açıklıyor. Jared'a bunu asla söylemeyeceğim, ama gelmeye karar verdiğim için minnettarım.

Lacey

Chicago'ya, sudan esen rüzgârın soğukluğundan taraftarların küfürlü sözlerine kadar ne beklemem gerektiğini bilecek kadar çok gittim.

Bu yüzden, kameramı kalabalığın üzerinde gezdirdiğimde gördüklerime inanamıyorum.

O neden burada?

Drew kafamda o kadar yer etmiş ki, onu hayal etmeye başlıyorum. Aslında o olamaz. Yakınlaştırıyorum. Hayır, o gözleri her yerde tanırım. Bana dönüyor ve doğrudan objektife bakıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Kamera gövdesini yüzümü gizlemek için tutarak eğiliyorum.

"Orada bir şey mi kaybettin?" Aaron, ceza sahasındaki yerinden sırtarak soruyor. Sezonun ilk kavgasını etikten sonra bu kadar neşeli görünmemesi gerekirdi.

"Şşş. Düşünüyorum," diye tıslıyorum.

Aklım hızla çalışırken, Tessa'ya mesaj atıp bir sonraki periyotta yer değiştirmek isteyip istemediğini soruyorum. Cevap vermeden önce bile kabul edeceğini biliyorum; Tessa yukarıdaki podyumda, ki onun gibi yükseklikten nefret eden biri için en iyi görev değil. O yaklaşırken ona başımı sallıyorum ve tribünlere koşuyorum.

Yürüyüş yoluna güvenli bir şekilde ulaşım, maçın üzerinde süzülürken, nihayet nefesimi toparlarım. Maç, kuşbakışı bakıldığında çok küçük görünüyor. Genelde buraya çıkmaktan kaçınıyorum çünkü maçtan bu kadar uzak olmaktan nefret ederim, ama şu anda burası benim sığınağım.

Önümden oyuncular geçmediği için zihnim ve kameram dolaşıyor. Kendimi yine Drew'u ararken buluyorum, ama bu sefer kasıtlı olarak. Onu gördüğümde, oyuna tepkisini izlemek için kendime bir dakika veriyorum.

Koltuğunun kenarında oturmuş, gözleri avını takip eden bir kedi gibi aksiyonu izliyor. Ve sevdiğim spora aşık olduğunu görünce, gülümsemeden edemiyorum.

Fotoğraf çekmek için düğmeye basıyorum ve deklanşör durur durmaz, işime yeniden odaklanmak için uzaklaştırıyorum. Ama maç sırasında onun varlığını hissedebiliyorum, o bir anlığına podyuma baktığında kalbim hızla atıyor, bakışları çok yakın ama benimkilerle hiç buluşmuyor.

Son düdük çalar ve taraftarlar koltuklarından ayağa kalkar. Bu aynı zamanda benim bir sonraki görevimin zamanının geldiğini de gösterir: basın odasına inerken Drew'dan kaçınmak. Maç sırasında onu izlemek ne kadar keyifli olsa da, bu karşılaşma ona hayatım hakkında daha fazla bilgi vermeme nedenimi doğruladı. Umarım bu tek seferlik bir olaydır ve yakın gelecekte kendi işyerimde gizlice dolaşmak zorunda kalmam.

Basın toplantısının yapıldığı yere neredeyse varmışım, ama güvenli bir köşeye dönmeden önce, o tanıdık gürültülü kahkahayı duydum. "Tabii, sadece sıkı tutun." Köşeyi döndüğümde, Drew'un omuzlarında küçük bir kızla uzaklaştığını gördüm.

Kafamda onun çocuklarla birlikte olduğu görüntüsüne gerçekten ihtiyacım yok. Belki de sadece yumurtlama dönemimdeyim; evet, kesin öyledir. Muhtemelen hormonlarımın etkisiyle böyle tepki veriyorum; ortalamanın üzerinde yakışıklı ve çocuğu olan herhangi bir erkeğe karşı da aynı tepkiyi verirdim.

Köşeyi döndüğümde, şüpheli davranışından dolayı yoldan geçenlerin birkaç bakışıyla karşılaşıyorum.

Havaalanına giden otobüste Aaron koltuğuna eğilip "Görevin başarılı oldu mu?" diye sordu.

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü Price koltuğunda hızla dönerek Aaron poz verirken fotoğrafını çekti. Ona sadece "*Bunu gerçekten şimdi yapmak zorunda mısın?*" bakışı attım.

"Görev mi?" Price, kamerayı güvenli bir şekilde sakladıktan sonra sorar.

"Evet, Lacey maçta birinden saklanıyordu. Bu arada, bence sen berbat bir casus olurdun," diye açıklıyor Aaron.

"Kariyer değişikliği düşünürsem bunu aklımda tutacağım," diye mırıldanırım. "Kimden saklanıyordun?" diye sorar Price.

"Senin tanıdığın kimse değil," diye terslerim, belki biraz fazla sertçe, ama hala vaftiz annesi konusunu atlatamadım. Onunla konuşmak istiyorum, ama hayatımda her şey ters giderken sinirlerim gerginken değil.

"Elbette. Tanıdığın hemen hemen herkes bu otobüste ya da bizimle aynı üniversiteye gitti," diye ısrar ediyor Price. Haklı; tanıdığım hemen hemen herkes onun telefonunda da kayıtlı.

"Belki de siz aptallardan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğuna karar verdim," diyorum, kaşlarımı kaldırarak ve onlara daha fazla soru sormaları için meydan okuyarak.

"Aferin sana, dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışıyorsun." Price hafifçe başını salladıktan sonra koltuğunda öne doğru kaydı.

Ön kapıyı ittiğimde anahtarlarım çınladı. Drew kanepede, koluna yaslanarak mümkün olduğunca rahat bir pozisyonda oturmuş, yaşlı bir İngiliz adamın anlattığı bir şeyi izliyordu. Belgesel dizilerini izleme hızına bakılırsa, beyni bir ansiklopedi gibi olmalı.

Su içmek için mutfığa giderken, kanepeye bakmadan edemiyorum. Tanrım, bu berbat mobilyadan nefret ediyorum. Sanki o buradan hiç ayrılmamış gibi. Ben yokken ne yapıyordur acaba diye merak ediyorum, bir günlük gezi için Chicago'ya gidebiliyorsa. Güven fonu olan bir çocuk gibi görünmüyor. Belki de şirketini satan bir tür teknoloji dahisidir?

"İş nasıldı?" diye soruyor Drew, belgeselini duraklatırken.

Bardağımdan bir yudum alıp ona bakıyorum. "Bu bir tuzak soru mu?"

"Sadece seni hazırlıksız yakalamak için elimden geleni yapıyorum," diyor ve göz kırıyor.

Risk alıp, "Belli ki bugün büyük bir maceraya atılmadın," diyorum. Dikkat etmeseydim, hafifçe irkildiğini fark edemezdim.

"Hayır. Evimin rahatlığında derin mağara keşifleri hakkında bilgi edinebiliyorken neden bir yere gitmem gereksin ki?" diye sorar, ekrana doğru işaret ederek.

"Sen bunu yapmaya devam et." Bütün gece onunla tartışabilirim, ama yatağıma uzanmaya hazırım. Bardağımyı alıp odama giderken ona hızlıca el sallıyorum.

Kapıyı kapatıyorum, ama odaya girmeden, ayakta durup bir sonraki adımın ne olacağını dinliyorum. Televizyonun yumuşak sesi kesilir, ardından Drew kanepeden kalkıp kendi odasına giderken hafifçe ayak sesleri duyulur. Her gece ben eve geldiğimde aynı şeyi yapar. Saat gece 10 ya da sabah 3 olması fark etmez; o kanepede oturup cerrahi robotların nasıl üretildiğini ya da Bigfoot efsanesini anlatan bir program izler.

Bundan hoşlanmamak ve güvenliğimden emin olmak için sınırını aştığını düşünmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Çünkü bu, birinin beni beklediğini bilmenin ne kadar güzel olduğunu inkar etmek anlamına gelir.

Lacey

Görüntü çerçevenin biraz dışında.

Bu düşünce, kafamda diğer her şeyi silip süpürene kadar tekrar tekrar dönüp duruyor.

Yatağın ucunda bağdaş kurmuş oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı bir dizimin üzerine koymuş, dün Kuzey Carolina'ya karşı son galibiyet golünü attığı anda Jonathan'ın fotoğraflarına tıklıyorum. Söz konusu görüntü neredeyse mükemmel.

Hokey sopasından puck'a aktarılan vücudunun gücü ve saf atletizmini görebilirsiniz, buz parçaları da o ana dramatik bir hava katıyor.

Neredeyse mükemmel, bu da resme takılmak yerine kolayca silebilseydim daha az sinir bozucu olurdu. Bulanık resimler, sıkıcı resimler... Bunları silmek kolaydır.

Muhtemelen onun hareketini takip etmekte sadece bir milisaniye geride kaldım. Bu hataları titizlikle inceliyor, nasıl iyileştirmeler yapabileceğimi hayal ediyorum. Takımdaki herkes geçen yıla göre biraz daha hızlı, sadece bireysel hareketlerinde değil, bir bütün olarak verdikleri kararlarda da, bu da daha verimli oyunlara olanak tanıyor.

Geride kalıyorum; milisaniye farkla olsa da, yine de önemli.

Dün geceki maçın görüntülerine geri dönüp Johnathan'ın hareketlerini çektiğim anla karşılaştırıyorum ve daha iyi yapabileceğim şeyleri not alıyorum. Bunun sadece kendimi hırpalamak için bir egzersiz olduğu ve hiç kimsenin yaptığı işte mükemmel olamayacağı söylendi. Ama benim için sorunu parçalara ayırıp bir çözüm bulmak, geleceğe doğru ilerlemek terapötik bir etki yaratıyor.

Aksi takdirde, geçmişte takılıp kalırım.

Eski maç görüntüleri düzenleme ve tekrar izleme rutininde kaybolurken, zihnim dalmaya başlıyor. Üzerinde adım yazılı bir zarfa katlanmış, okunmamış kelimeleri düşünüyorum. Ve daha çok, en çok hak eden kişiye yeterince söylemediğim için pişman olduğum üç kelimeyi düşünüyorum.

Kapımın çalınması beni geri günümüze getirir. Ani sese ilk tepkim, dizüstü bilgisayarımı kapatıp çarşafların altına saklamaktır. Yakalandığım için suçluluk duyarak yanaklarım kızarır. Çünkü

buzdolabının üzerinde, şu anda çalışmamam gerektiğini söyleyen güzel bir liste var.

Elimde değil.

Hayatımdaki her şey ve herkes kargaşa içindeymiş gibi geliyor. İş, hayatımda her zaman kontrolüm altında olduğunu hissettiğim tek alan olmuştur ve öyle kalması için buna ihtiyacım var.

Başımı kaldırdığımda Drew kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuş, sonsuz sayıda sahip olduğu kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giymiş. "Çalışmaman gerekiyor."

"Ne zararı var ki? Saat geç değil," diyorum, durumu geçiştirmeye çalışarak. Ama onun bu anlaşmayı ciddiye alması, göğsümde rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyor.

"Saat dokuz," diye düzeltiyor. "Kendin için hiçbir şey yapmıyor musun? İlk tanıştığımızda daha sık dışarı çıkıyor gibi görünüyordun, bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Üzgünüm, ama onlar ayın iki eğlence günüydü. Diğer günlerim çok sıkıcı geçiyor. Yanlış reklam yaptığım için özür dilerim," diyorum gülümseyerek, o sözde eğlence günlerinden birinde beni bir barın önünde ağlarken bulduğunu görmezden gelerek.

"Bu kadar acımasız biri için bazen yaşlı bir kadın gibi davranıyorsun," diye sırtıyor. Yanımdaki dekoratif yastıklardan birini alıp tüm gücümle ona fırlatarak misilleme yapıyorum. O, benden gözünü ayırmadan tek eliyle kolayca yakalıyor. "Tek söylediğim, biraz yavaşlaman gerekebileceği. Her zaman %100 performansla çalışırsan, çok geçmeden tükenirsin." Neler olup bittiğini tam olarak bilmesem de, endişeleri hayatımdaki diğer herkesinkine benziyor. "Aslında sana film izlemek ister misin diye bakmaya gelmişim. Kurallarımızı çiğnediğini yakalamak sadece mutlu bir tesadüf."

"Her zaman %100 formda değilim."

"Muhtemelen hayatında hiç böyle bir şey söylememişsindir. Böyle devam edersen cezalandırmak zorunda kalacağım ve bunun hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum."

"Benim neyi sevdiğimi nereden biliyorsun?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. O odaya girdi, bacakları aramızdaki mesafeyi kapladı.

Bana gölge düşürecek kadar yaklaştığında, omurgamdan aşağı titreme geçiren bir sesle konuşur. "Cevabını gerçekten

Belki bir gün dilimi tutmayı bırakıp sana anlatırım."

Kolunu kaldırdı ve bana dokunması için hazırlandım. Cildinin benimkine değdiği o coşkulu hissi kısaca hatırlayarak, uzaklaşmak zor geldi.

Ama bana dokunmaz. Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımı alır ve diğer odaya geçer, arkasına dönüp "Film zamanı! Cömert hissediyorum, hatta seçmeni bile izin vereceğim" der.

Artan hayal kırıklığım, en yakın yastığı kapıp içine bağırmak istememe neden oluyor.

Bunun yerine, ellerimi uzatarak onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Tamam.

Filmi ben seçeceğim. Önce dizüstü bilgisayarımı geri alabilir miyim?"

"Hayır, yarın işe gidene kadar bende kalacak." Kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki, onunla bu konuda tartışmak bile istemiyorum.

Bu savaşı ona bırakarak, lanet olası gözyaşı damlası şeklindeki kanepeye doğru ilerliyorum, üzerinde oturmak için gerçekten iyi bir yol olmadığı için strateji belirlemek için bir an duruyorum. Uzaktan kumandayı aldıktan sonra, kanepenin daha geniş kısmına yerleşiyorum ve bacaklarımı altına kıvırıyorum. *Jaws*'ı izlemeye başlıyorum ve Drew'un odasından çıkmasını bekliyorum.

Tekrar ortaya çıktığında, tembel gülümsemesi bana dizüstü bilgisayarımın iyice saklı olduğu izlenimini veriyor. Onun odasında olması yeterince caydırıcı. Onun alanına girmek için yeterince büyük bir neden olacağını hayal edemiyorum.

"Bu kanepenin oturma odasından çok modern sanat müzesinde daha iyi duracak olduğunu biliyorsun." Film boyunca rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdanıyorum. Şekli dışında, sırtlığı bel desteği sağlayacak yükseklikte bile değil.

Yanımda oturur ve sonra kendi farklı pozisyonlarını dener.

"Gerçekten de pek rahat değil," diyor sonunda, sanki bu tuhaf mobilyayı ilk kez fark etmiş gibi.

Bu, mutfaktaki bazı eşyaların yerini tam olarak bilmediğini ya da eşofman altı ve düz gömleklerden oluşan gardırobunun bu lüks mekanın iç mekanına uymadığını, sanki burada sadece bir nevi yaşıyormuş gibi olduğunu hatırlatıyor bana. Bir gün biri gelip buranın gerçek sahibi olduğunu iddia etse, açıkçası hiç şaşırmazdım.

"Bir film için dayanırız," diye iç çekerek pes ediyorum ve oynat düğmesine basıyorum.

Drew, etkileyici hoparlör sistemi bizi ikonik tema şarkısının ilk notalarına daldırırken yanımda kaskatı kesildi. Televizyon o kadar büyük ki

içindeymiş gibi hissettirecek kadar büyük.

"Hayır, olamaz," diyor ve uzanıp uzaktan kumandayı almaya çalışırken, ben onu ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

"Ne, bu sadece Jaws. Aile dostu en korku filmi gibi."

"Korku filmi izleyebilirim, ama bu değil," diye ekrana doğru elini salladı. Ekranda, birbirine dolanmış yosunların donmuş bir görüntüsü vardı.

"Ne yapamıyorum?"

"Köpekbalıklarını sevmiyorum, tamam mı! Köpekbalıklarını sevmiyorum." İtirafında pes etmiş gibi geliyor. Gülmemeye çalışıyorum. Yemin ederim deniyorum, ama başarısız oluyorum. "Komik değil. O şeyler canavar. Sadece gözlerine bakman yeterli. Bana bir köpekbalığına bakıp onun ruhu olduğunu söyleyebilirsin."

"Ama sen tam anlamıyla o şeylerin büyüklüğündesin. Eminim bir tanesiyle güreşip kazanabilirsin," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Tabii, ama benim et parçalamak için tasarlanmış çok sayıda dişim yok."

Eğilip ağzını inceliyormuş gibi yapıyorum, "Kahretsin. Orada birkaç sıra gördüğüme yemin edebilirim."

"Seni ısırduğımda hissederdin herhalde. Eminim oldukça unutulmaz olurdu." Gözleri karardı, ben de nefesimi tuttum.

"Evet. Muhtemelen bunu unutmakta zorlanırdım." Hem fiziksel olarak hem de o geceye ait anılara çok yaklaşmış olduğum için geri çekildim, bu anıları olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

O uzaktan kumandaya doğru bir hamle daha yapınca, kanepeden kayarak ayaklarım yere basar. Birkaç saniye sonra o da peşimden koşmaya başlar. Ada etrafında koşarsız, bir yöne, sonra diğer yöne dönerek çocukça bir kaçma oyunu oynarsız.

Onu geçip oturma odasına koşmaya hazırlandım, ama cilalı zeminde çoraplarım beni yüzüstü bıraktı ve kayıp düştüm. Kendimi tutmaya çalıştım, ama yere düşmedim.

Bunun yerine, iki sağlam el belimi kavrar ve beni dik tutar. Aklım bara ve onun beni benzer bir şekilde yakaladığı ana geri döner.

İhtiyacım olduğunda beni yakalayacağını bilmek o kadar da kötü bir şey mi?

Yutkunarak, konuşmayı daha güvenli sulara çekmeye çalışıyorum, "Öyleyse, yeni kural: köpekbalıkları yok." Onun tutuşundan kurtulup, buzdolabındaki listeye gereğinden biraz daha hızlı yürüyorum. Gözleri beni takip ederken, "köpekbalıkları" kelimesini üzerine büyük bir X işareti koyarak ekliyorum. "Yine de yazık, çünkü hala akvaryuma gitmedim."

Biraz kırılmış gibi görünüyor ve "Dalga geçiyorsun, değil mi? Ne zamandır burada yaşıyorsun ve insanlar görmek için dünyanın öbür ucuna seyahat ettikleri akvaryuma gitmedin mi?" diyor.

"Bütün gün balıkların daireler çizerek yüzmesini izlemek için para ödemek istemediğim için özür dilerim." Bu, pul koleksiyonculuğu ve kuş gözlemciliği gibi büyük ölçüde zaman kaybı gibi görünen diğer aktivitelerin listesinde bir yerde. Verimli bir şeyler yapabilecekken neden bütün gün balık izleyerek geçireyim ki?

"Gidiyoruz. Haftaya çarşamba izinlisin, değil mi?"

"Köpekbalıklarına 'Hayatta olmaz' demiştin, değil mi?" diye soruyorum, yeni yazılmış kelimeyi işaret ederek.

"Bu, tüm sergide sadece bir sergi. Hayatta kalacağım."

"Elini tutacağım ve onları içeride tutmak için özel olarak tasarlanmış camın arkasında bulunan hayvanlardan seni koruyacağım."

"Söz veriyor
musun?" "Koca
bebek." "Yaşlı
kadın."

Akvaryumların, hayvanat bahçelerinin veya ziyaretçilerin bütün gün ayakta durup bir şeylere bakarak geçirdikleri çoğu yerin anlamını hiç anlamadım, ki bu, eskiden çalışmalarının müzelerde sergilenmesini isteyen biri için muhtemelen ikiyüzlü bir davranış.

Gitmek için hiçbir nedenim olmadı ve annemle pek gününbirlik geziler yapmadık. Annem hep hastanede çalışmakla meşguldü ve onun zaten elli saatten fazla ayakta çalıştığını bildiğim için, izin günlerini bir binada saatlerce dolaşmak için kullanmasını istemek bana haksızlık gibi geliyordu.

Belki bir ara gitmek istemişimdir, ama sanırım bu istek yıllar geçtikçe içimde gömüldü. Annem elinden geleni yapmadı değil. Önemli anlarda yanımda oldu, hiçbir futbol maçını veya sergilendiğim birkaç galeri sergisini kaçırmadı.

Yetişkin olarak, zamanı böyle bir yerde boşa harcamak çok değerli geliyordu. Balıkları izlemek istersem, kedilerin duyularını harekete geçiren videolar gibi, televizyonumda canlı yayın izleyebilirdim.

Şimdi buradayım ve hepsini geri almak istiyorum.

Kalabalık sıraya girdiğimiz andan itibaren, toplu heyecan bulaşıcı hale geliyor. Akvaryum, canlı renkler ve suyun hafif dalgalanmalarıyla dolu, hareketlilikle dolup taşıyor. Birkaç santim uzakta duran Drew,

telefonunu açmış, ara sıra bana bakarak eğlendiğinden emin oluyor. Neredeyse bir çiftmişiz gibi hissediyorum, ancak balık desenli Hawaii gömleği giymiş, şarkı söyleyen kel bir adamın ortaya çıkması bu fikri tamamen yok ediyor.

Craig'in bu küçük geziye ne zaman kendini davet ettiğini veya onu oyuncakçıdaki bir çocuk gibi her şeye bakmasına neden olan yenilebilir şeyi ne zaman aldığını bilmiyorum, ama bunun etkisiyle Drew ve ben, çocuğumuzu bir sergiden diğerine çekmeye çalışan ebeveynler gibi hissediyoruz.

Craig'in oyalanmasını suçlamıyorum, özellikle de sizi gerçeklikten uzaklaştıran sürükleyici sergiler varken. Bir odadaki dalgalanan su yansımaları ve loş ışıklar, bir sonraki odada su samurlarının cıvıltılarına yol açıyor. Biri bana deniz samuru sergisinde emekleyerek geçebileceğimi söyleseydi, yıllar önce gelmiş olabilirdim.

Drew bizi hafif, eğlenceli bir gülümsemeyle izlerken, ben Craig'i su samuru tünellerinde kovalıyorum.

Sonunda ikimizin de kafası pleksiglas bir balonun içinde, su samurlarından biriyle yüz yüze geliyoruz.

"Biliyor musun, bahsi kaybettiğim için biraz mutluyum," diyor Craig, önümüzdeki sevimli yaratıkla göz teması kurmaya devam ederek.

"Bahsimiz mi?"

"Evet. Geri dönüp tekrar birlikte yatacağından emindim," diye hatırlatıyor bana.

"Yapmadığımızı nereden biliyorsun?"

"Çünkü birbirinize lise yıllarımı hatırlatan o garip özlem dolu bakışlarla bakıyorsunuz. Ama senin burada olman hoş, bu yüzden pantolonlarınızı çıkarmadığınız için mutluyum."

Craig, garip gerçeği bizimle birlikte bu dar alana davet ettiğinden, küçük alan birdenbire klostrofobik bir hale geldi. "Bir ebeveyn gelip bize bağırmadan önce gidelim."

"Siktir et o çocukları," diyor, ama ben dışarı çıkarken arkamdan geliyor.

Drew'un yanına geri dönüp, Craig'in bizi bu alanda yönlendirmesine izin veriyorum.

Sergileri gezerken çoğunlukla sessiz kalıyoruz, ta ki Craig bir çocuğa altın balıkların zehirli olduğunu ikna etmeye çalışana kadar. Çocuk ona bakıp Craig'e kıllı olmayan bir aptal diyor.

İleri geri dolaşırken, Drew'un ne kadar huzursuz olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bir grup insanın yanından geçerken, şapkasını çekiyor ya da belirli bir akvaryumun etrafında kalabalık varsa geride kalıyor.

kalabalık varsa geride kalır.

Üçüncü kez şapkasını yüzüne indirdiğinde, dikkatini çekmek için kolunu çekiştiriyorum. "Hey, kendini iyi hissetmiyorsan gidebiliriz."

"Hayır, burada kalmak istiyorum. Yoksa senin küçük bir çocuk gibi hayretle bakışını nasıl görebilirim? Birinin bunu ilk kez görmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Bana neredeyse inanacağım kadar güven verici bir gülümseme atıyor.

O istemiyorsa zorlamayacağım. Drew'a son bir kez bakıyorum, sonra kalabalığın arasından geçip Craig'i yakalamaya çalışıyorum, yoksa daha fazla ergen tarafından zorbalığa uğrayacak.

Bir sonraki durağımız ay denizanası odası. Karşılaştığımız tüm canlılar arasında beni en çok çekenler bunlar. Saatlerce burada durup, amaçsızca sürüklenen, ritmik bir şekilde titreşen yarı saydam vücutlarını izleyebilirim. Beyinsiz, hipnotik hallerini neredeyse kıskanıyorum.

Bu kadar az önemsemek nasıl bir şey olurdu? Sadece var olmak? Reenkarnasyon gerçekse, başka bir hayatta ay denizanası olmak hiç de fena gelmiyor.

Akvaryumun ışığının Drew'un koyu yeşil gözlerinde yansıması, bu dünyadan olmayan bir şey gibi. Kendimi tutamıyorum; mükemmel anları yakalama dürtüsü, kökleri derinlere dayanan bir alışkanlık.

Sadece telefonum var ve onu kaldırmadan önce hızlıca pozlamayı ayarlıyorum. O dikkatini başka yöne çevirmeden önce çekim düğmesine iki kez basıyorum.

"Güzel, değil mi?"

Işıldayan denizanası hakkında soruyor, ama bu benim cevabımı değiştirmiyor, "Evet, kesinlikle."

"Sadece bir yıl kadar yaşadıklarını biliyor musun?" Amaçsızca hareket eden yaratıkları işaret ediyor.

"Belgesellerinde bundan bahsediyor musun?"

"Muhtemelen, ama ben sadece plaketi okuyorum," diyor aynı sırtışla. Cevap veremeden, Craig bize ulaştığında sesi yükseliyor ve acele etmemizi söylüyor.

Son sergiye ulaştığımızda Drew'dan gerginlik yayılıyor. Drew'un köpekbalıkları hakkında şaka yaptığını ve fırsat bulduğunda kaçınmayı sevdiği bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama elime kalıcı hasar verebilecek kadar sert tutuşundan dolayı, değerlendirmemi tamamen irrasyonel bir korkuya çeviriyorum. Sergiye girdiğimiz anda elimi kapıyor ve hediyelik eşya dükkanına varana kadar bırakmıyor.

Craig, bir dahillik ya da delilikle, hepimizin kafamızın üstünü küçük bir köpekbalığı ısıtıyormuş gibi görünen eşleşen şapkalara ihtiyacımız olduğuna karar verir.

"Ben takmayacağım," der Drew, kollarını kavuşturarak.

"Bu şapka tamamen kumaştan yapılmış. Sadece fotoğraf için takacaksın, sonra hemen çıkarabilirsin!" Craig, arkadaşının yüzüne şapkayı sallayarak sızlanır.

Elimi kaldırarak dikkatlerini çekiyorum ve "Fotoğrafi veto etmek istiyorum" diyorum.

"Hadi ama çocuklar, hiç eğlenceli değilsiniz. Ben eğlendim ve sadece bunu hatırlayacak bir şey istiyorum," diye devam eder Craig, neredeyse yalvarırcasına.

"Fotoğrafa girersen şapkayı takarım," diyor Drew, sesini yumuşatarak, benim rahatsızlığımı fark ediyor. "Bugünü hatırlamak güzel olur."

"Tamam. Ama eve kadar şapkayı takarsan," diye kabul ettim.

"Anlaştık."

Üç tane aptal şapka alıp fotoğraf çektiriyoruz. Craig ve ben elimizden geldiğince gülümsüyoruz, Drew ise üzgün görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. Tabii, genelde kendi fotoğraflarımdan nefret ederim, ama bazı anlar hatırlanmaya değer.

Drew

Atlanta, grubun tarihinde özel bir yere sahiptir. İlk büyük konserimizi burada verdik ve bu yüzden yeniden bir araya gelmek için burayı seçtik. Şehrin canlı müzik sahnesi ve burada yaşayan çok sayıda yetenekli sanatçıya rağmen, özellikle Nashville ve Los Angeles gibi şehirlerle karşılaştırıldığında, genellikle hak ettiği değeri görmez.

O zamanlar, Fool's Gambit'in ayrılmasının acısı geçtikten sonra bile, hala iyimserdim. Atlanta'ya ilk taşındığımda dairemi tasarlattım ve kendimi tamamen bu sürece adadım, onu yeni evim yapmaya kararlıyım.

Tüm odalar arasında biri yıllardır kullanılmadan duruyor.

Elimi kapı koluna hafifçe koyduğumda, içini hayal edebiliyorum: duvarlar, kalın, mücevher tonlarında İran halıları ve geometrik ses emici köpüklerle kaplı. Uzak köşede, standlarda duran bir dizi enstrüman, hala ilk kez çalınmayı bekliyor. Ve bir duvara yaslanmış stüdyo monitörleri, bir bilgisayar, bir ses arabirimi ve hala çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek için sadece birkaç kez açılmış, uzun zamandır yenilenmesi gereken diğer tüm gerekli üretim ekipmanları var.

Cesaretimi kaybetmeden kapıyı itip açıyorum, ışıkları yakarak zaman kaybetmeye gerek görmüyorum. Davul setine yaklaşırken, hızla artan nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum, sadece mekanı içime çekiyor ve ellerimde tanıdık davul sopalarının ağırlığını hissediyorum.

Sessizce taburede otururken Jared'in sözleri içime işliyor ve zihnimde yankılanıyor.

Bunu yapmalıyım.

Belki bu sefer farklı olur. Değil mi?

Denememin üzerinden üç yıl geçti. Üç yılda çok şey değişebilir.

Her zamanki gibi başlıyorum, bas davul ve trampetle sağlam bir arka vuruş yaratarak, sesin ikinci bir kalp atışı kadar tanıdık hale gelmesini sağlıyorum. Yüzlerce şarkıya ait olabilecek bir vuruş. Hareketler, binlerce kez yaptığımdan farklı değil, ama nedense ses boş geliyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıp, "Funny Thing" in giriş kısmına geçiyorum, şarkı sözleri karaoke ekranı gibi zihnimde akıyor.

Bu şarkı, her vuruşta çınlayan parlak sesiyle vurgulanan neşeli havasıyla güvenli bir seçim. Sanki enerjisi bana da bulaşacakmış gibi bu neşeli pop şarkısını çalıyorum.

Diğer tüm şarkılar gibi, bu şarkı da anılarla dolu.

İnsanlar her zaman kokuların sizi geçmişe götürdüğünden, sonbaharda tarçın kokusundan veya büyükannenizin lavanta parfümünden bahseder. Müzik de aynı eğilime sahiptir, bir avuç nota içinde yakalanan bir zaman tüneli.

Bir an, ayaklarınız kaldırıma vururken eski bir favori şarkıyı dinleyerek koşuyorsunuz, bir sonraki an ise, ilk kız arkadaşınızın koluna girmiş, onun sizi kötü bir öpüşen olarak göreceğinden endişelenerek geceyi arabada geçiyorsunuz.

Çalarken, Jared'ın Alyssa ile ilk tanıştığı kafeye geri dönüyorum. Taze demlenmiş kahvenin sıcak aroması, onların kahkahalarıyla karışıyor.

Sonra tüm grup ile birlikte stüdyodayım, Martin en yeni single'ımızın kaba bir versiyonunu çalarken yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Birbirimize bakışıyoruz, önümüzdeki yeni yolculuk için içimizde büyüyen heyecanı hissediyoruz. *Bu anları yaşayabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum.*

Sonunda sahnedeyim, ışıkların cildimde yarattığı sıcaklığın ve coşkulu kalabalığın sesinin tadını çıkarıyorum. Ama onlara fazla dikkat etmiyorum. Hiç etmedim.

Müzik benim için her zaman bencilce bir eylem, bir sığınak olmuştur; beni ergenlik çağında dibe çekmeye çalışan depresyondan kurtaran bir şey. Müzik benim için bir can simidi idi.

Gözlerimi kırıyorum ve kendimi karanlık odada, acımasız gerçeklikle baş başa buluyorum. Çünkü hiçbir şey eskisi gibi değil ve asla eskisi gibi olmayacak.

Bir vuruşu kaçırıyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki hepsi yanlış olana kadar ve ne yaparsam yapayım, ne kadar doğru olmalarına ihtiyacım olsa da, tekrar yoluma devam edemiyorum.

Yanlışlık hissi dalgalar halinde üzerime çöküyor ve tempoyu artırsam da, ellerim titremeye başlasa da, midemin derinliklerinde bir şey sıkışmaya başlasa da, ondan kaçamıyorum.

Davul çubukları elimden düşüyor, kalın halıya düşerken neredeyse hiç ses çıkarmadan.

Kaçmak için acele ederken davul setinin parçalarına takılıp neredeyse düşüyordum, ama artık çok geçti.

Çok ileri gittim. Hayat ipim yine kopuyor.

Körü körüne odadan çıkıyorum. Başlangıçta ne kadar iyi görünürse görünsün, her zaman böyle biter. Kontrolümden çıkmadan önce hiçbir şarkıyı sonuna kadar çalamam, artık bana ait olmayan şeyle beni eziyet eder.

Saat gibi, en yakın tuvalete koşuyorum, aceleyle adımlarımı tuvalete doğru atarken arkamdaki kapıyı zar zor kapatabiliyorum. Midem bulanıyor ve asidik safra boğazıma kadar çıkıyor, sonunda öğle yemeğimin içeriğini klozete boşaltıyorum, sifonu çekmeden önce bana bakan görüntüsü. Soğuk karo zemine yığılıyorum, nemli cildime değen soğuğu memnuniyetle karşılıyorum.

Son performansımızla ilgili hatırladığım birkaç şey var. Bulanıklığı beyin sarsıntısına bağlıyorum ve on yıl sonra, bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğuna karar veremiyorum. Uyanıp, rüyadan alabileceğim son nektarı tatmanın en iyisi olacağına karar verdiğimi hatırlıyorum; sadece mükemmel olmasını istemiştim.

Yani, Wes ve Emily gelene kadar. Sahneye çıkıp, arkadaşlarıma, son beş yılda kardeşlerim haline gelen, rahatlamış bir şekilde gülümseyen adamlara bakana kadar.

Kanımda kaynayan öfkeyi engelleyemedim, onlara bir şey fırlatmak istedim. Çünkü nasıl olur da bunun sona ermesinden bu kadar mutlu olabilirlerdi? Hayatımızın en güzel dönemini geride bırakmaktan çok heyecanlıydılar. Bunun uzak bir anı haline gelmesinden, yıllar sonra anlatacağımız bir anı haline gelmesinden.

Sonra açılış şarkısı "Ronnie" başladı ve... Hiçbir şey olmadı.

Biliyorum, hafızamdaki boşlukları doldurabilecek bir video var, ama onu aramaya degeceğini hiç düşünmedim. Kim olduğumun yıkıntıları içinde boğulabilirim, ama bu hale nasıl geldiğimi yeniden yaşamak istemiyorum.

En son, en acımasız olan şey, sonrasında hastanede uyanmaktı. Ailem, konserin bensiz bittiğini bilerek yatağın etrafında toplanmıştı. Hiç veda edemedim, özellikle de ilk başta vazgeçmek istemediğim halde.

Ondan sonra, her şey normalmiş gibi, hayatım altüst olmamış gibi çalışmaya çalıştım. Ama her davulun arkasına oturduğumda, o günü zihnimde bir film gibi tekrar tekrar yaşıyordum. Sonunda jeneriğin akması yerine, vücudum pes ediyordu.

Bir süre doktorlar bunun fokal distoni olabileceğini düşündüler, bu nadir görülen ama birçok müzisyeni etkileyen bir nörolojik bozukluktur. İnce motor

hareketleri etkilediği için, sorunumun ellerimde olmadığı için bu tanıya şüpheyile yaklaştım. Yine de, beynimin elektriksel sinyallerini inceledikleri kapsamlı testlere katlandım.

Bazı uzmanlar, iç kulağımda bir sorun olduğu, sürekli yüksek seslere maruz kalmamın ve son performansım sırasında geçirdiğim beyin sarsıntısının potansiyel hasara yol açtığı konusunda çok kararlıydılar. Sonuç olarak, doktorlar birkaç bin dolar daha zengin oldular ve ben de işitme yeteneğimin aslında olması gerekenden daha iyi olduğunu öğrendim.

Zamanla durum daha da kötüleşti, her başarısızlık birikerek beni şu anki noktaya getirdi.

Neler olduğunu Craig dışında kimseye itiraf etmedim. Ona da söylemezdim, ama tam da sonuçları görmek için daireme girdi. Kafam loftumdaki tuvaletin kenarına yaslanmış, davul çubukları yere atılmıştı.

Ondan sonra bana farklı davrandı, sanki kırılmak üzere olan bir şey gibi. Sanki bir şey daha beni uçurumun kenarına itecekmış gibi.

Aileme gerçeği hiç söylemememin birçok nedeninden biri de bu. Onlara kusurlu olduğumu, yıllardır verdikleri desteğin boşa gittiğini söylemekle aynı şey olurdu.

Müzikten emekli olmamın bir seçim olduğunu düşünmelerini sağlamak daha kolaydı. Başarısızlıklarımı bir şekilde kontrol edebildiğimi. Kimyasal bir düzeyde bozuk olmadığımı.

Oturduğumda odanın dönmeyeceğinden emin olduğumda, yavaşça gözlerimi açıyorum ve karanlık alan yavaş yavaş netleşiyor.

Sade ve steril bir oda, ama büyük şampuan ve saç kremi şişelerinden gelen yanık vanilya kokusu, buranın Lacey'nin banyosu olduğunu belli ediyor.

Telefonum cebimde titreyene kadar o şişelere bakıyorum. Gözlerim ekranın parlak ışığına alışmak için bir süre bekliyor. Onun adını okuduğumda, geçmişte takılıp kalmak yerine şimdiki zamana geri döndüğümü hissediyorum.

Lacey

Az önce indim. Yakında evdeyim.

Dik otururken, gömleğimin göğsüme yapıştığı her yeri hissediyorum, yapışkan ter her santimimi kaplamış. Onun geri dönüp beni bu halde bulmasına izin veremem.

Bir an için onun düşünüyüşünü ve bıraktığı ürünleri kullanıp, kendimi lanet olası şekerli kurabiye gibi kokutmak istiyorum.

Kendimi zar zor temizleyip kanepeye oturmuşum ki, o içeri girip tanıdık hareketlerini yapmaya başladı. Hareketlerinin öngörülebilirliği beni sakinleştiriyor. Anahtarlarının tınlaması, ağır botlarının paspasa çarpması.

"Pizza alabilir miyiz?" Lacey, odasına geçip iş çantalarını bırakırken omzunun üzerinden soruyor.

"Evet. Pizza iyi olur," diye cevap verdim.

Kafasını kapıdan dışarı çıkarır ve "Mantar var mı?" diye sorar. "Mantar yok."

"Nedenini sorabilir miyim?" Gözleri buzdolabındaki listeye kayarken, ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirir. O gülümseme ve rahat tavırları, tüm çabalarımın toplamından daha fazla sinirlerimi yatıştırır.

"Muhtemelen hayır, ama seni tanıyorsam, merakın seni öldürebilir."

"Sanırım açıklamayı dinlemek için üstümü değiştirene kadar hayatta kalırım."

Odasında kaybolur ve birkaç dakika sonra, vücudu tişört ve gri eşofmanla boğulmuş halde çıkar. Kanepeye oturmak yerine yere oturur, kafasını kırmızı döşemeye dayayarak yumuşak halıya gömülür ve kaşlarını çatarak bana bakar.

"İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun. Egzersiz falan mı yaptın?" diye sorar, meraklı gözleri hala üzerimde dolaşarak, neyin ters gittiğini bulmaya çalışır.

Konuşmak için acele ettiğimden neredeyse kekeleyordum. "Hayır, sadece buraya mantarları kabul etme ihtimalinden korktum."

"Tamam," diyor, sesi hala temkinli. "Peki, mantarlar."

"Ölen şeyleri yiyen bir şey varsa, onu vücuduma sokmak istemem. Besin zincirine saygı duyuyorum."

"Korkularının hiçbirisi mantıklı mı?" İçini çekip ayağa kalkar, mutfığa doğru yürür ve giderek uzayan listesine, köpekbalıkları yazdığının altına mantar yazmaz. Bu, kurallar ve birbirimiz hakkında öğrendiğimiz şeyler arasında tuhaf bir karışım haline geliyor.

Savunmam gerekirse, liste sadece benim mantıksız korkularıyla dolu değil. Onun da kendi eklemeleri var, örneğin limon kokulu temizleyiciyi hapşırmasına neden olduğu için yasaklamak ve daireye daha fazla Oreo istemek gibi.

"Bolca var, ama paylaşmak hiç eğlenceli değil."

"Benimle paylaşabilirsin." Bakışları kısa bir süre benimkilerle buluştu. "Yani, istersen tabii. Daha önce de söylediğin gibi, kime söyleyeceğim ki?"

Omuzlarını silkiyor ve yerindeki yerine geri dönüyor. Yerine yerleşirken, karnı hafifçe guruluyor ve yapması gereken işi hatırlatıyor.

"Şu anda, daha çok yemek yemenle ilgileniyorum," diyorum şakayla karışık, yüzünde küçük, nazik bir gülümseme beliriyor.

Belki bir gün ona söylerim. Ama şimdi değil, beni ikiye bölmekle tehdit eden çatlakları henüz görmediği için.

Yağlı pizza kutusu, biz film seçeneklerini incelerken arkamızdaki tezgahın üzerinde açık duruyor. Lacey'i korku filmlerinden başka bir şey izlemeye ikna etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bu beni hemen uyutur," diyor, izlemeye değer olduğunu ikna etmeye çalıştığım uzay yolculuğunun tarihi hakkındaki belgesel hakkında.

"İyi, biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor." İşten yorgun düşmüş, hafifçe bana yaslanmış durumda. Ağırlığı umurumda değil. Vücudunun baskısı, onun burada olduğunu, daha önceki başarısızlığımı geride bırakabileceğimi bana garanti ediyor.

"Peki, ama en azından hayvanların olduğu bir şey aç. Ve bittiğinde beni uyandır."

Anlatıcı, Afrika'daki su kaynaklarının hiyerarşik dinamiklerini tanıtmayı bitirmeden uykuya dalıyor. Dikkatim ekrandan, omzumda dinlenen ona kayıyor. Kafası rahatça kucağıma yaslanacak şekilde onu dikkatlice çeviriyorum ve bir an durup kulağının arkasındaki saçlarını çekiyorum.

Düşüncelere dalmış olarak ona bakıyorum, çocukluğumda ailemle birlikte ayine katıldığım anılarım akla geliyor. Katolikliğe olan bağlılıklarının ne kadarının inançtan, ne kadarının İtalya'da bıraktıkları kültür ve aileyle bağlantı kurma isteğinden kaynaklandığını bilmiyorum. Vaazları nadiren dinlerdim, ama yıllar boyunca aklımda kalan bir tanesi vardı. Mucizeler ve mucizelerin çaresizce ihtiyacı olanlara nasıl geldiği hakkındaydı.

Lacey bir mucize ve ben buna layık biri olduğuma ikna olmuş değilim. O bir mucize ve ben sadece onun uykuya daldığı bir adamım —onun tozlardan yeniden inşa ettiği bir adam. O kapıdan her geçtiğinde, hemen daha sağlam, hatta belki biraz daha bütün hissediyorum.

Göğsünün inip kalkışını izliyorum, derin ve kaygısız bir uykunun tam ve yavaş nefeslerini alırken, sanki onu koruyabilecek biriymişim gibi, ama ben bunun için yeterince sağlam değilim

. Keşke onu zihnindeki fırtınalardan koruyabilsem, ama yapamayacağımı biliyorum. O zaman bile, fırtınanın gözünde onun yanında durup, asla yalnız kalmamasını sağlayacağım.

Onu göğsüme çekip bedenimi onun bedenine sarmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu kanepede uykuya dalmamak ve onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmemek için.

Bunun yerine, onu koltuktan nazıkçe kaldırıp odasına taşıyorum, yorganın altına sokup benimle güvende olduğunu bilmesini umuyorum.

Drew

"İçeride güneş gözlüğü ve şapka takarak kimi etkilemeye çalışıyorsun? Süper kahraman gibi bir vücudun olması, süper kahraman gibi giyinmen gerektiği anlamına gelmez." Lacey yüzümden güneş gözlüğünü alıp kafasına takıyor.

Şimdiye kadar iki kez hatırlatıldığı gibi, bu kılık değiştirme çok saçma, ama ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Burası Los Angeles ya da New York gibi, marketten çıkarken bir ünlüyle karşılaşmanın sıradan bir Salı günü olduğu yerler değil.

Onun yorumuna cevap vermeyi düşünmüyorum çünkü yemek seçimi dikkatimi çekiyor. Son birkaç haftadır, dürüst olmak gerekirse, dairesindeyken berbat beslendiğini fark ettim. Normalde, özellikle akvaryumda yaşadığımız tehlikeli anlardan sonra, bu kadar uzun süre dışarıda kalma riskini almazdım, ama onun beslenme alışkanlıklarına bir son vermem gerekiyor.

"Onları almayacaksın." Dondurulmuş dört peynirli makarna ve peynir kutusunu elinden alıp dondurucuya geri koyuyorum. "Onların mutfağında yer kaplamasına izin veremem."

"O zaman ne yemem gerekiyor?" diye sordu, sesinde savunmacı bir ton vardı.

"Bilmem. Belki lise kantininde bulabileceğin türden olmayan bir şey?"

"Taze yiyecekler alamıyorum. Kullanamadan bozuluyorlar. Bunlar," tekrar dondurucu kapısına uzanır, ama ben kapıyı açık tutmaya çalışırken onu kapatırım, "ne kadar süre saklanabilirler bilmiyorum, istediğim zaman yiyebilirim. Yemek zaten sadece yakıttır ve bunlar işini görüyor."

"Sen araba değilsin. Bir nedeni var ki damak tadın var, o yüzden ara sıra bunların tadını çıkarmaya çalış." Yine de, vücudunu bir makine gibi kullanma eğiliminde, A noktasından B noktasına kararlı bir yoğunlukla hareket ediyor ve ne kadar hızlı yıprandığını pek umursamıyor. "Yaptığın listede ne var?"

"Seni ilgilendirmez. Onlar *benim* market alışverişlerim," diye karşılık veriyor, bir kağıt parçasını sıkıca tutarak. Normal bir insan gibi telefonunu kullanmak yerine, her şeyi eski usul yazmış. Ama bu, onu hızla elinden aldığım da benim lehime işliyor. "Hey, geri ver onu!"

"*Sconosciuta*, ne oluyor?" diye soruyorum, kağıt parçasının içeriğini incelerken. "

kıyamet mi?

Liste fasulye, ekmek, dondurulmuş yemekler ve konserve çorbadan oluşuyor ve tek taze ürün avokado. Dürüst olmak gerekirse, hatırlamak için listeye gerek olmayan şeyler, ama o listelere bayılıyor. Birinin organizasyon konusunda bir takıntısı varsa, bunun Lacey olduğundan hiç şüphem yok.

"Sadece pratik davranıyorum," diye homurdanıyor.

"Bunlardan herhangi birini yemekten gerçekten hoşlanıyor musun? Dur, buna cevap verme, çünkü evet dersen, bir daha gözlerine bakamayacağım." Ve bu çok yazık olur, çünkü o gözler bana çok kötü şeyler yapıyor. "Ama ayrıca, bu bokları almayacaksın."

"O zaman ne yapayım? Meyveleri çürümeye, etleri bozulmaya mı bırakayım? Dünyadaki gıda israfına katkıda bulunmaktan endişe duymasam bile, yemek yapamıyorum." Daire artık sürekli yanık tost koktuğu için bunu tahmin etmişim.

"Bizim için yemek yaparım," diye düşünüyorum ve bir saniye düşünmeden söylüyorum.

Yemek pişirmek, yıllar boyunca kendimi motive edebildiğim birkaç şeyden biri. Kısmen, bu becerileri boşa harcamak, annemin bana aile tariflerini öğretmek için harcadığı saatlere saygısızlık olur diye.

Ama o kaşlarını kaldırarak, etkilenmiş olmaktan çok şüpheli bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen yemek mi yaparsın? Yani, bana gıda zehirlenmesi yaşatmayacak ya da beni hastaneye göndermeyecek mi?"

"Bir daha o hazır paketlenmiş boklara dokunmak istemeyeceksin. Ama kız kardeşimle tanışırsan, sana kendi yaptığı bir şey ikram ederse, hemen diğer yöne koş." Evelyn Mariano'nun mutfaktaki gerçek kabusu, beni ürpertir. O, kötü şöhretli aşçılık becerileri yüzünden sevdiklerini, evet çoğul olarak, hastaneye göndermiştir.

"Peki menüde ne var, usta şef?" diye sorar.

"Sanırım bunu kendin bulman gerekecek. Tahminler de kabul edilir." "Neden bana söylemiyorsun?" diye somurtuyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Sadece dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu vurgular, sanki öpülmek, ısırılmak ve benimkini sarmak için yaratılmışlar gibi... Kahretsin, lanet olası tavuk nuggetlarının yanında duruyorum. Şu anda oda arkadaşım hakkında böyle düşünmemeliyim.

Böyle anlarda hissettiğimiz şey buydu, sadece oda arkadaşları, daha fazlası olabileceğimiz umudunu bastırmak zorunda kalmamıza rağmen.

Bugün, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız ve hiç düşünmeden tekrar yapacağımız gibi, sıradan şeyler yapan iki sıradan insanız. Bu hem rahatlatıcı hem de korkutucu,

Hala apartman yönetimi ondan haber almamış, bu yüzden her gün son günmüş gibi hissediyor. Onlar keyiflerine bakmaya devam ederlerse ben de çok mutlu olurum.

Cevap vermek yerine, alışveriş arabasını ele geçiriyorum, bir ayağımı alt basamağa koyup diğer ayağımla iterek ondan uzaklaşıyorum ve kendimi bir çocuk gibi kaygısız ve hafif hissediyorum. Koridorlar bulanık bir şekilde geçiyor, üstteki floresan ışıklar yumuşak bir parıltı yayıyor, onun hızlı adımları hemen arkamda yankılanıyor. İki koridor sonra bana yetişiyor.

"Bunu yapamazsın," diye itiraz ediyor.

"Neden?" diye soruyorum, rafları bronz kesim makarna için tararken. Muhtemelen sıfırdan yapabilirim, ama makarna makinem bu günlerde nerede tozlanıyor bilmiyorum.

"Kurallara aykırı."

"Ne zamandan beri market arabası kuralları var? Buradaki çalışanların bu tür şeyleri umursayacak kadar maaş aldıklarını sanmıyorum. Ve sen bir şeyleri kaçıyorsun." Birkaç paket Fettuccine ve bir kutu San Marzano domatesini arabaya atarken kaşlarını kaldırıyorum. "Sıra sende. Atla."

Geri çekilip ona benim yerime geçmesini işaret ediyorum. "Hayır."

"*Lütfen*. Hadi. Yanıldığını kanıtlamama izin ver."

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Peki, madem yalvarıyorsun. Ama bu alışveriş arabası saçmalığı konusunda fikrimi değiştireceğini sanma."

"Tek yapmam gereken yalvarmak olduğunu bilseydim..."

Elini ağzıma kapatır. "Bu mağazada potansiyel olarak yaralayıcı bir şey söylemeden önce seni durduracağım," diye azarlar. Elinin altında boğuk bir kahkaha çıkar.

Elini çekince, "Tam olarak kimi yaralıyorum? Benden daha kötüsünü de duydun." diyorum. Ve bana seçenek sunarsa, istediği kadar yalvararak bunu tekrar yaparım. Sözlerim, yanaklarının pembeye dönmesine neden oluyor. "Bu kadar ciddi ve rekabetçi biri için çok kızarıyorsun."

"Elimde değil. Seçme şansım olsaydı, asla kızarmazdım." Ağzımı kapattığı eliyle nazıkçe yanağına dokunur. Sanki seyreltilmiş bir geçişli özellik sayesinde onu öpüyormuşum gibi.

Burnumuzun uçları birbirine bir santim bile uzaklıkta kalmayacak şekilde eğildim. "Seni tedirgin mi ediyorum, *sconosciuta*?"

"Buna cevap vermeyeceğim." Geri adım atmaz. Bunun yerine, gözlerindeki ateşle bakışlarımı karşılar.

"Neden?"

"Sana yalan söylemek istemiyorum," diye itiraf ediyor, fısıltı gibi bir nefesle, cildime dokunarak.

Ben de onun nefes nefese ses tonuna uyum sağladım. "Sorun değil. Sen de beni tedirgin ediyorsun."

"İlk gece söylediğim şeyde ciddiydim. Seks ile duyguları karıştırmam."

"Hatırlıyorum. Masum olmayan sonuçlara varan sensin," diye alay ediyorum, ama kafam da aynı yerde. Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını tekrar tatmamak beni neredeyse öldürüyor, ama ona çok saygı duyduğum için o çizgiyi aşmıyorum. "Beni susturmak istiyorsan, arabayı bir tur at."

Benden uzaklaşıp arabaya biniyor, benim daha önceki hareketlerimi yarı yürekten taklit ediyor. Bir adımdan fazla ilerlemeden duruyor.

"Tamam, bu çok acınasıydı. Sende bundan daha fazlası var," diyorum ona. O tonlu bacaklarıyla isterse kendini koridorda hızla ilerletebileceğinden hiç şüphem yok.

"Yaptım, tamam mı? Artık arabayı geri alabilirsin."

"Yarım yamalak bir şey yapmak senin karakterine aykırı gibi görünüyor. Hayal kırıklığına uğradım." Kollarımı kavuşturuyorum, bunun onun mükemmeliyetçi yanını tetikleyeceğini biliyorum.

"Eğer kovulursak, kiramı düşüreceksin."

Evet, asla ödemeyecek olduğu kirayı. Bana borçlu kalmak istemediğini kaç kez söylerse söylesin, bana bir kuruş ödemeden benim için çok şey yapıyor.

Arabayı yeniden konumlandırır ve sonunda kararını verir, boş şeritten aşağı uçar, sonunda dönüp durma belirtisi göstermeden bana doğru hızla geri gelir. Arabaya tam hızla çarpmadan hemen önce ön kenarını hızla yakalarım.

"Beni ezmeye mi çalışıyorsun?" diye şikayet ediyormuş gibi yapıyorum, yüzünde yayılan geniş gülümsemeyi fark ederek. "Vahşi tarafın sana yaklaşıyor."

"İstersen tekrar deneyebilirim." Sesinde kendini beğenmiş bir gurur var. "Ve bu hiçbir şey. Seni altını ıslatacak şeyler yaptım."

"Öyle mi, o zaman seni bu kadar heyecanlandıran neydi?"

"Sadece kuralları severim," dedi, ses tonunda tamamen bana yönelik olmayan bir keskinlik vardı. "İhtiyacım olduğunda bana dayanabileceğim bir yapı sağlıyorlar." Bu sözler, sanki geçmişteki tartışmaların konusuymuş gibi, dilinden akıcı bir şekilde dökülüyordu.

"Haklısın. Ama yaşlı ev arkadaşımın beni altıma işetecek bir şey yapacağını hayal etmek zor." Dürüst olmak gerekirse, gündüzleri olduğu kişi, geceleri olduğu kişinin imajıyla çelişiyor; daha yumuşak ama yine de çok odaklanmış.

"Üç kez paraşütle atladım, her biri farklı bir ülkede." "Bunu yapabilirim." Omuz silkiyorum.

"Bir kez köpekbalıklarıyla da yüzdüm."

"Köpekbalıklarıyla ilgili bir kuralımız yok muydu?"

"O sadece apartman için geçerli. Gördün mü, kurallar önemlidir. Ne zaman geçerli olup ne zaman geçerli olmadığını bilmek yardımcı olur."

Bana sanki bir tartışmayı kazanmış gibi bakıyor, ama ben onu görebiliyorum. Dünyadan sakladığı yanlarını ve hayatını belirli kalıplara sığdırmaya çalıştığını. Bu yüzden onu zararsız eğlencelere zorlamayı seviyorum. Bana kalsaydı, onu kırmaması için ikna etmek istediğim belirli bir kural var, ama benimle yaşadığı sürece bu söz konusu olamaz.

Sadece ev arkadaşınız, diye kendime hatırlatıyorum, çünkü onu istesem de, işler ters giderse yaşadığı yerde kendini rahatsız hissetmesini asla istemem.

"Eminim hız da yapmıyordur."

O, "Kurallarımı seviyorum, ama deli değilim. Peachtree'de hız yapmamak, bela aramak demektir." diyerek güldü.

Koridorlarda hızla ilerlemeye devam ediyoruz, onu çöp yememek için ikna etmek için bu hafta ihtiyacım olan şeyleri alıyoruz. Küçük, yaşlı bir güneyli kadın bize ters ters bakınca, alışveriş arabası aniden durur.

"Üzgünüm hanımefendi, o bana kötü örnek oluyor." Lacey bana ters ters bakarken elini tutuyorum. Bu durumda yozlaştırıcı gücün ben olduğumu, tersi olmadığını kadına söylememek için kendini zor tuttuğu için vücudu gerginleşiyor.

Kadın, koridordan çıkmadan önce bize bir kez daha tüyler ürpertici bir bakış attı.

"Gördün mü, o kuralları biliyor," diye Lacey, sadece ikimizin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanır.

"O zaman onunla yaşamaya başlamalısın," diye homurdanırım.

"Giderdim, ama ne yazık ki şu anki oda arkadaşım daha eğlenceli." Bu iltifat beni içten içe ısıtır.

Lacey, beni nasıl yeniden bir insan haline getirdiğinin farkında değil gibi görünüyor. Aylar önce, bu mağazada bu kadar uzun süre kalmak beni tamamen tüketirdi. Normal bir insan gibi davranılmanın bu kadar iyileştirici olacağını kim tahmin edebilirdi?

Sonunda tekrar harekete geçerek, Lacey'nin önceden öğütülmüş jet yakıtı olarak adlandırabileceğimiz malzeme stoğunu yenilemek için kahve reyonuna yöneliyoruz.

"Neden bu şeyi alıyorsun ki? Daha güzel bir şey seçmeni beklerdim," diye soruyorum, o bir torba alıp sepete koyarken. Onun için ikinci bir tane alıyorum. Stok yapmak, gerçekten bittiğinde ne olacağını öğrenmekten daha iyidir.

Kısa bir süre dudağını ısırır ve bir an için gözleri donuklaşır ve uzaklara bakar. "Tadı güzel olduğu için değil. Tadı berbat olduğunu biliyorum. Ama annemle her sabah içtiğimiz şeydi. Annem geceleri çalışırdı, bu yüzden kahvaltı her zaman birlikte geçirdiğimiz tek zamandı. Yani tadı güzel değil, ama evimin tadı gibi. Gününe böyle başlayacağımı bilmeden uyanmayı hayal edemiyorum. Mesele tadı değil. Mesele tutarlılık, her seferinde aynı olacağını bilmek." Ailesi hakkında bana anlattığı en fazla şey bu, ama daha fazla soru sormam için bir davet olmadığını hissediyorum.

"Anlıyorum."

Tutarlılık onun temel özelliklerinden biri gibi görünüyor. Onunla tanıştığım günden beri aynı kıyafeti giyiyor: siyah üst, kot pantolon ve yıpranmış botlar. Tabii, evdeyken eşofman giyiyor, buna ikinci gecesinde ona verdiğim ve geri vermediği kapüşonlu sweatshirt de dahil.

Rutinindeki istikrar, *Groundhog's Day* filminin yeniden yapımı gibi, ama bu döngüyü kırmak yerine, onun asla bitmemesi için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Sepeti, ona sonsuza kadar yemek pişirmeme izin vermesi için ikna etmem gereken her şeyle doldurduktan sonra, self-checkout'a yöneliyoruz ve doğal bir ritimle ürünleri tarayıp poşetlere koyuyoruz. Ara sıra ona bakıyorum ve o anlarda, ne kadar çok kural uymam gerekirse gereksin, o orada olduğu sürece her günümü böyle yaşayabileceğimi fark ediyorum.

Ancak, bize doğru çevrilmiş bir telefon kamerası gördüğüm ve fotoğraf çekmeye çalışan yirmili yaşlarındaki sarışın kadınla göz göze geldiğim anda bu an paramparça oluyor.

O, telefonla konuşuyormuş gibi yaparak dikkat çekmemeye çalışıyor, ama bana odaklanmış olması ve telefonun konumu onu ele veriyor.

Bu tür bir durumla ilk kez karşılaşmıyorum, ama ilk kez durumun daha da kötüye gitmeden önlem almaya karar verdim.

Faturamızı alıp girişe doğru yöneliyorum, kadına sırtımızı dönerek ikimizin de yüzünün fotoğrafta görünmesini engelliyorum.

"Arabaya kadar yarışalım," diye Lacey'nin kulağına fısıldıyorum ve o da öneriyi kabul ederek başını sallıyor ve koşmaya başlıyor. Onun rekabetçi yapısına güvenebilmek güzel.

Bir saatliğine bile olsa gerçek dünyaya çıkmanın, özenle oluşturduğumuz baloncuğumuzu bozmasından nefret ediyorum. Her ne kadar halka açık yerlerde fark edilmek beni rahatsız etse de, bunun onu etkilemesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca, mezunlar toplantısı yaklaşıyor, bunun hiç sorun olmayacağını da biliyorum. Yüzün sosyal medyada her yerde görünürse, insanlar seni daha kolay tanır. Beni şaşırtan şey, ilk başta Fool's Gambit'e karşı olan Lacey'nin bunu neden hala anlamamış olması.

Gizemli bir gecelik ilişki ile gün ışığında birlikte yaşamak tamamen farklı şeyler.

Şikayet etmiyorum, kesinlikle değil, ama çok merak ediyorum.

"Onları kaldırıyorum," diye ısrar ediyor Lacey.

"Kesinlikle olmaz. Yemekleri ben yapıyorsam, malzemelerin nerede olduğunu bilmem gerekir. Kuralları şef koyar." Ama o ısrarcı davranıyor, ben de farklı bir yaklaşım deniyorum: "Ben yemek yaparım. Sen bulaşıkları yıkarsın."

"Bu olabilir, Şef," diye kabul ediyor ve mutfak adasına doğru yürüyerek tezgahın üzerine oturuyor. Yemek hazırlamak için kullanılan yüzeylere tırmanmasını engellemeye çalıştım, ama inatçılığı ve herhangi bir yemekten daha lezzetli görünmesi galip geldi.

Ben market alışverişlerini uygun raflara yerleştirirken o boş boş bacaklarını sallıyor. "Bu akşam menüde ne var? Dondurulmuş makarna ve peynirime duygusal olarak bağlıyım, o yüzden beni etkilemek için elinden geleni yapmalısın."

"Ailemin gizli kırmızı sos tarifi."

Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Onun için yemek pişirmeyi düşündüğümde aklıma hemen bu tarif geldi — basit ama özel. Yemek, ailemizde her zaman bir tür aşk dili, en önemli insanlara değer verme şekli olmuştur.

Grubun ilk günlerinde, sıcak plaka, eski tencere seti ve annemin tarifleriyle dolu bir defterle donanmış olarak, turne sırasında tüm akşam yemeklerimizi ben pişirirdim. Kötü bir konserin ardından arkadaşlarıma gülümseme nedeni vermekten çok hoşlanırdım: hafta içi, sadece bir avuç müşterinin bulunduğu kasvetli barlarda, arkadaşlarımla moralinin bozuk olduğu konserler.

Bu kırmızı sos tarifi, çocukken öğrendiğim ilk yemek tarifiydi. Malzemeleri ölçmeye ve soğanları doğramaya yardım ederdim.

Lacey ben çalışırken konuşmaz, bunun için minnettarım çünkü tüm pratiğime rağmen, dikkatimi dağıtırsa parmağımı kesebilirim.

Sarımsak ve soğanı kızgın yağa attığımda, koku odayı doldurur. Aromatikler iyice kavrulduktan sonra, geri kalan malzemeleri ekler ve ateşi kısarak kaynamaya bırakırım.

"Gizli malzeme ne?" diye sorar, eğilip etrafıma bakarak tezgahta kalanları inceler.

"Yardım edeceğine söz verirsen söylerim."

"Pazarlık yapıyorsun ama tamam."

"Hayır demeden önce. Unutma, söz verdin." Geri adım atmayacağını umarak ona doğru elimi uzatıyorum. "Sırrı, sos kaynarken dans etmen gerekiyor."

Ona öyle gelse de, bu onu romantik bir sahne canlandırması için uydurulmuş bir yöntem değil. Bu, batıl inanca yakın bir gelenek. Annemle aşçı yardımcısı rolünü oynarken, Pavarotti'nin büyüleyici tenoru mutfağı doldururken, onu yapmacık ve garip bir vals yapmaya yönlendirmeye çalışırdım.

Dansın ihmal edildiği veya ertelendiği durumlarda, sos her zaman lezzetini kaybetmiş gibi görünürdü. Sırrın gerçekten dans etmek mi yoksa dansın getirdiği keyif mi olduğunu hiç bilemedim.

Lacey

Bakışlarım onun uzattığı eli ile gözleri arasında gidip geliyor. An, lastik bant gibi uzuyor, saniyeler geçtikçe gerginlikle gerginleşiyor ve inceliyor.

Gözlerine son bir kez bakıyorum ve artık çok iyi tanıdığım o bakışı görüyorum. Yumuşak ve yalvaran bir bakış, küçük bir *"buna ihtiyacım var"* bakışı, ki ben bunu *"sana ihtiyacım var"* olarak yorumlamak istiyorum. Bu, mağazada bana çocuk gibi arabaya binmemi istediğinde bana attığı bakışın bir versiyonu.

Derin, orman gibi gözlerinin etrafında yumuşak kırıxıklıklar oluşarak bana böyle baktığı her seferinde, kendimi güçsüz hissediyorum. Ama ihtiyaç duyan değil, ihtiyaç duyulan kişi olmak benim için sorun değil.

"Peki, yardım edecek misin?" diye tekrar soruyor, sesi zamanı yerine oturtuyor. Tezgahtan inip onun önüne geçiyorum, cevap vermeden önce bir an duruyorum. O kadar yakınım ki, çok yakın, yemin ederim denersem kirpiklerini tek tek sayabilirim.

Elini tutuyorum, nasırlı parmakları benimkini nazıkçe kavırıyor. "Ama müzik yok."

"*Sconosciuta*, seninle birlikteyken müziğe ihtiyacım yok." Sesinin hafif tonunda umut verici bir şey var. "Ama istersen biraz müzik açabiliriz."

Ben başımı sallıyorum ve o, sesle çalışan hoparlör sistemine Dean Martin'in seslendirdiği "Volare" şarkısını çalmasını söylüyor. Melodi, bizi başka bir dünyaya götüren neşeli bir ritim içeriyor. Çağdaş müziğe karşı bir isteksizliğim olsa da, onlarca yıl önce yapılmış şarkılar için kalbimde küçük ama özel bir yer var.

Sadece bir anlık bir garip sessizlikten sonra kendimi toparlayıp onun rahat hareketlerini takip etmeye başlıyorum. Ondan daha iri erkeklerin buz üzerinde zarifçe hareket ettiğini, keskin dönüşler yaptığını ve hassas vuruşlar yaptığını görmüştüm.

Bu farklı.

Drew, İngilizce ve İtalyanca sözleri karışık şarkı söylerken, kısıtlama veya ihtiyatlılık olmadan hareket ediyor, kalçalarını benimkilere rahatça çarpıyor. Sesinin ipeksi tınısı kalbimi ele geçiriyor, bir daha bırakmayacakmış gibi.

Dean Martin'in staccato İspanyol operasına ve ardından dalgalı bir aryaya geçişiyle dans etmeye devam ediyoruz. Adımlarımızın yarısı daha çok kayma gibi, çoraplı ayaklarımız parlak ahşap zeminde kayıyor.

Beni bir dönüŖe sokuyor ve içimden hafif bir kahkaha patlıyor, sanki sallanmış bir şampanya şişesi gibi hissediyorum. Kollarının çemberine geri çekildiğimde, elinin sırtımın ortasına ve daha aşağısına değil, tam oraya konduğunu çok net bir şekilde fark ediyorum. Bu anı sınırları aşmak için kullanmaya çalışmadığı için mutlu olmam gerekirdi, ama midemde bir hayal kırıklığı tohumları filizleniyor.

Zihnim bu fırsatı her şeyi mahvetmek için kullanır ve onun birlikte olacağı kişiyi ne kadar mutlu edeceğini düşünmeye başlar. Kim olursa olsun, onunla sonsuz sayıda böyle mükemmel anlar yaşayacak. Umarım bunları hafife almazlar.

Aniden duruyoruz ve ben ona bakarken, o yüzümden bir saç telini çekip parmağına sarıyor. "Az önce nereye gittin?"

"Henüz kimse seni mükemmel bir ev erkeğı olarak kapmamış mı diye merak ediyordum."

"Evllenme teklif mi ediyorsun?" O sırtıyor ve sözleri midemi bulandırıyor.

"Hayır. Ben evlilik malzemesi değilim. Her gün

" Kendimi alçaltan bir gülümseme zorla yapıyorum. "Boş ver. Cevap belli ki, bu fırsatı karısını aldatmak için kullanmak isteyen biri. Ayrıca, ben insanların benden istediğı şekilde onlara açılacak bir yapıya sahip değilim."

Kendimi bir eş olarak hayal edemedim hiç. Diğer her şeyi hayal edebiliyorum: en karanlık kış gecelerinde bile parlak, davetkar pencereleri olan bir ev, koridorlarda koşuşturan, birbirine uyan pijamaları olan çocuklar ve yüzünü aydınlatan en güzel gülümsemeye sahip bir adam.

Ama kendimi son parça olarak hayal ettiğimde, bu görüntü paramparça oluyor. Çocuklar bana benzemiyor ve adamın ifadesi sanki bana bakıyor ama başka birini görüyor gibi.

Ne yaparsam yapayım, asla benim olmuyor.

Drew parmağından saç telini çıkarır ve onu kulağımanın arkasına koyar. "Sana bunu yapan kimse, kendine erkek deme hakkına sahip değildir. Bu tür şeyler önemli olmamalı, çünkü doğru kişi bunu başarabilir."

"Sanırım haklısın, ama bu doğru kişiyle tanıştığını varsayarsak. Zor olan da bu. Bazen, kendin olmak yerine istenmek daha iyi olduğuna ikna olduğun için yanlış kişiyle kalırsın." Dişlerimi sıkıyorum.

"Ne yani, daha fazlasını hak ettiğini mi anladın? Aferin sana." Onaylayarak başını sallar.

"Hayır, ilişkimiz bu yüzden bitmedi," diyorum, sesim sabit, ama bu anının getirdiği acıyı tamamen gizleyemiyorum. "İşten biriyle yattığıma inanmıştı, ki bunu asla yapmazdım. Ama biliyorum ki, o kadar pislik gibi davranmasaydı, belki de onunla kalırdım. Beni çok küçük hissettirmesine rağmen." Bir süre durdum. "O benim tek seçeneğim gibi geliyordu ve ondan sonra..." Sesi kesildi.

Henry'den sonra, sevdiğim herkesi zaten tanıdığım ve tekrar denemeye değmeyeceği fikrine razı oldum.

"Tek gecelik ilişki kuralı," diye Drew benim için cümlemi tamamladı, çenesi sinirden gerildi.

Kasvetli havayı dağıtmak için zorla gülümserim. "Peki ya sen? Mutlu sonuna engel olan şeytanlar neler?"

"Bir şeyin iki kez olması tesadüf, üç kez olması ise bir kalıp olduğunu bilirsin, değil mi?"

"Tabii."

"Kız arkadaşlarım tanıdığım kişilerle üç kez beni aldattıktan sonra, belki de gerçek bir bağ kurmaya çalışmaktan bir süre uzaklaşmanın iyi olacağına karar verdim." Bu sözler kalbimi parçaladı.

Beyaz sıcak öfke ve keder içimi parçaladı. Onun ne kadar güvenilir olduğunu, beni hayatına ne kadar kolay kabul ettiğini gördüm. Bu nezaketi suistimal eden herkesi parçalamak istiyorum.

"Yani, biz birbirimiz için yaratılmışız? Evren, en kötü şansa ve güven sorunlarına sahip iki insanı bir araya getirmek istedi, sonra birlikte yaşamaya başlayın ve nasıl gideceğini görün dedi." Sözlerimin şaka gibi gelmesi için kendimi zorluyorum, çünkü bu daha fazlası gibi hissettirmeye başlıyor.

Drew ağzını açar, ama bir şey söylemeden önce telefonunun zamanlayıcısı çalar. Telefonu kapatmak için bana uzanırken göğsü benimkine değir. Kalbim bir an durur ve bir saniye öylece kalırım. Ondan uzaklaşmak ve aramıza güvenli bir mesafe koymak zor gelir, ama mecbur olduğum için yaparım.

Sessizce suyu kaynatmaya gider ve ben de tezgâhın üzerine geri dönerim, etrafımızı saran müziğin ritmine hafifçe sallanarak.

İşini bitirince, hazır olan makarnayı ve sosu, kase mi tabak mı olduğu belli olmayan tabaklardan birine koyar. Mutfağın ışığında kalırız, o benim karşımdaki tezgaha yaslanır.

Dikkatle, ilk lokmamı almamı izliyor. Teorik olarak, tadı nasıl olması gerektiğini biliyorum, ama bunda kesinlikle daha fazlası var. Fesleğen veya sarımsağa atfedilemeyecek bir şey.

Yutkunmamın ardından "Ee?" diye soruyor.

"Sanırım seni işe alıyorum. Beni şımartıyorsun, biliyor musun? Buna alışıp sonra ayrılmak zorunda kalırsam ne yaparım bilmiyorum." Bir ısırık daha alıyorum ve tadı bir kucaklaşma gibi. Yemek nasıl olur da kucaklaşma gibi tadı olur?

"Şımartılmayı hak ediyorsun ve bunu yapan kişi ben olduğum için mutluyum." Ve yine, kelimelere dökmeye cesaret edemediğim duygularla çırpınan kolibri kalbim.

"Sen de bunu hak ediyorsun. Senin buna layık olduğunu bir an bile şüphe etmeyen birini." Sözlerimin ne kadar samimi olduğunu ona iyice aşılama istiyorum. Bizi mahvedenleri kontrol edemeyiz, ama umarım bir şekilde, onların eylemlerinin onun kim olduğunu belirlemediğini ona gösterebilirim.

Tabaklar temizlendikten sonra, ben bulaşıkları yıkıyorum, o da artıkları paketliyor. Görevlerimizi tamamlarken birbirimizin etrafında dolanıyoruz, çatal bıçakların yumuşak tıkırtıları ve suyun hafif şırıltısı arka planda yatıştırıcı bir ritim yaratıyor.

Hareketlerimiz, paylaştığımız dansa benzer ama daha yavaş bir ritimdedir. Sanki ikimiz de her anı uzatmaya, kum saatindeki kum tanelerini düşüp kaybolmadan yakalamaya çalışıyoruz.

Ama gece sona ermek zorunda. Ne kadar uzun sürerse sürsün, yarın gelecek. Bu yüzden, isteksizce ayrılıyor, her birimiz kendi odamıza gidiyoruz, girmeden önce bir süre oyalanıyoruz.

Sıcak ve samimi sesi mesafeyi aşarak bize ulaşıyor ve "Bugün için teşekkür ederim" diyor.

"Alışveriş yapmana ve akşam yemeği pişirmene izin verdiğim için mi?" diye soruyorum, ancak bu açıklama birlikte geçirdiğimiz zamanı tam olarak yansıtmıyor.

"Bana bunun için bir neden verdiğin için."

Sözleri havada asılı kalır, sonra dönüp kapısını kapatır.

Lacey

Genellikle maçlara giderken ve dönerken kendimle savaşışım. Uzun süre hareketsiz oturmak zorunda kalmak tüylerimi diken diken eder ve kafamın dönmesine neden olur.

Bununla başa çıkmak için, genellikle koltuklarında uyuyan veya kart oynayan oyuncuların gizli fotoğraflarını çekerim. Bunu bitirdiğimde, diğerk takımla ilgili notlarıma göz atarım. Aslında bu kadar çok araştırma yapmam gerekmez, ama diğerk takımı anlamak bana hazırlıklı ve kendimi güvende hissettirir. Price, eski ma kayıtlarını ondan daha fazla izlediğimi defalarca söyledi; muhtemelen haklıdır.

Alay etmesine rağmen, Price bunu anlıyor. Bu dürtü, tutkuyla sevdiğin şeyi yapmakla başarısızlık korkusunun birleşimidir. Arkadaşımanın yüzünde, buz pistinden her çıktığında bunu görüyorum.

Kötü günlerde, yenilgi için kendini suçlar, kaşlarını çatarak bana, bir şutu daha engelleseydi ne olacağını düşündüğünü gösterir. İyi günlerde ise, kendi başarısını kabul etmekte zorlanır, çünkü iyi günlerde bu ona hiç de iş gibi gelmez.

Bugün ise durum farklı.

Bugün, geçen ayın anılarını en sevdiğim film gibi tekrar izliyorum. Eski sohbetlerin parçalarını, nerede hata yaptığımı ve farklı bir şey söylemem gerektiğini belirlemek için analiz etmek amacıyla değil, ne kadar rahat hissettirdikleri için memnuniyetle karşılıyorum. Bir şekilde, çaba sarf etmeden, fantezi ve gerçekliğin sınırları bulanıklaştı ve hangisini tercih ettiğimi bilemiyorum.

Kırık borular, ucuz bar ve mektupları bulmadan önce, gözüm hep ufuktaydı, hep bir sonraki hedefi kovalıyordum.

Son üç yılda çoğu insanın tüm kariyeri boyunca yaptıklarından daha fazlasını yaptım: yeni yerlere seyahat ettim, muhteşem anılar biriktirdim, fotoğraf ödülleriyle özgeçmişimi doldurdum ve kalbimi adrenalinle dolduran heyecanlar aradım. Bir sonraki mantıklı adımı bulamadığım günlerden hep korkmuştum. Duvara tosladığım ve bir sonraki adımda nereye gideceğimi bilemediğim günlerden.

Bu, yumuşak anlarda oyalanarak dönüştüğüm kişiyle tam bir tezat oluşturuyor. Eskiden market alışverişinden korkardım, sadece mecbur kaldığımda yapardım

ve başkalarının benim için yapmasına güvenmezdim. Ama şimdi, haftalık geziler beni heyecanla dolduruyor. Floresan ışıklarla aydınlatılmış koridorlarda yürümek ve ara sıra karşımıza çıkan küçük çocukları ustaca atlatmak bu kadar keyifli olmamalı, ama nedense öyle.

Uçak indiğinde Drew'a mesaj atarak güvende olduğumu bildiriyorum. İlk başta, birinin nerede ve nasıl olduğumu öğrenmek için beklediğini bilmek alışmak zor oldu.

Bağımsızlığım genellikle iki ucu keskin bir kılıç gibi; kazandığım her santim özgürlük için, önceliğim giderek azaldığını da biliyorum. Check-in mesajı gibi basit bir şey içimde bir şeyi değiştirdi ve bu duygu beni tüketmeye başlıyor. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini kendime hatırlatmam gerekenlerin sayısı yavaş yavaş tehlikeli bir şekilde artıyor.

Cevap beklemekle uğraşmıyorum çünkü bu noktadan itibaren çalışmaya hazır olmam gerekiyor. Otobüse binip stadyuma gidiyoruz. Otobüs yolculuğu sırasında, Tessa ile maç sırasında takımın sosyal medyası için çekmeyi planladığı içerik hakkında konuşuyorum. Birkaç yıl önce onun tam olarak benim durumumda olduğumu hayal etmek bazen zor geliyor. Ve o yıllarda ne kadar çok büyüdüğümü.

Bazen üniversitedeki erkek arkadaşlarından veya arkadaşlarıyla katıldığı özenle hazırlanmış temalı partilerden bahsediyor ve ben de hiç böyle konuştuğumu hatırlamıyorum. Kendime genç olmayı hiç izin verdim mi diye merak ediyorum. Üniversitede, ikiz yataklı bir ortak odada biriyle yatmak saygın bir geçiş ritüeli gibi gelmemiştir bana. Her zaman atlanmaya değer bazı adımlar, ilerlemek için kaçırılmaya değer bazı deneyimler olduğunu düşünmüştümdür.

Birkaç saat sonra, son ders öncesinde Tessa ile görüşmek için beklerken bu düşünce tekrar aklıma geldi. Parmakları telefon ekranında uçarcasına hareket ediyor, en yeni gönderisi için bir başlık yazıyordu. Bu hareketli ortamda, gözüm parıldayan bir ışık yakaladı. Bir kez daha baktım ve sol elinin yüzük parmağında bir yüzük olduğunu gördüm.

"Bu benim düşündüğüm şey mi?" diye soruyorum, parmağımla işaret ederek ve kelimeleri kekeleyerek. "Oh, Instagram'daki duyuruyu görmüşsündür diye düşünmüştüm," diyor diyor, insanların daha fazla soru sormanızı istedikleri zaman kullandıkları o rahat tonda.

"Üç yıl önce Instagram hesabımı sildim," diye hatırlatıyorum ona. Tanıdıklarım, unutmak istediğim şeyler hakkında bana mesaj atma eğilimindeydiler, bu yüzden telefonumdan her şeyi silip geriye bakmamak basit bir çözümdü.

"Bunu hep unutuyorum."

"Ama aman Tanrım. Tebrikler!" İlk olarak bunu söylemeliydim, ama doğru şeyi söylemek için kafamdaki karışık düşüncelerden kurtulmam bir dakika sürdü.

"Teşekkürler!" diye gülümsüyor. "Açıkçası, bilerek bir şey söylemediğini düşünmüştüm, ama şimdi bunun ne kadar önemsiz olduğunu anlıyorum. Senin yoğun bir insan olduğunu biliyorum, ama sen cadaloz değilsin."

Elimi sallayarak onu sakinleştiririm, "Önemli değil. Sadece şaşırdım. Bu kadar ciddi bir ilişki yaşadığını bilmiyordum."

"Devin'e geri döndüm." Sözleri, onun geçmiş ilişkilerini gözden geçirmeme neden oldu.

Devin.

Arkansas'taki memleketinden bir çocuk. Son yıllarda sadece bir ciddi ilişkim oldu, ama Tessa'nın soran herkese hevesle anlattığı hikayelere bakılırsa, onun birkaç tane daha oldu. Yine de, kendi hayatımı yaşamaktansa onun deneyimlerini dolaylı olarak yaşamak, itiraf etmekten daha keyifliydi.

Kıkırdayarak dikkatimi tekrar kendine çekti: "Annem ve teyzem bu işe tamamen dahil oldular ve teklifin ardından bir parti düzenlediler. Oda arkadaşım bana 'Bahara kadar evlen' saçmalığını söylüyor, ama ben bunu çok seviyorum." Son cümleyi, etkileyici elmasını incelemek için elini uzatarak söyledi. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum. O, "Gelecek yıl Lexington'da bir işi var ve ben ona evlenmediğim bir adam için hayatımı değiştirmeyeceğimi söyledim. Bir hafta sonra bana evlenme teklif etti" diye eklerken, beynimde küçük bir bekleme simgesi belirdiğini hissedebiliyorum.

O rüya gibi bir iç çekişle nefes verirken, ben içimden irkiliyorum.

İlişkilerde berbatım. Sürekli geçici ilişkiler yaşamak, kişiliğimin o kadar bir parçası haline geldi ki, arkadaşlarıma en sevdiğim şeyleri sorsalar, anlamsız seks, eski fotoğraf makinem ve tatil planları yapmak derlerdi. Sınırlı uzmanlığım ile bile, Tessa'nın bahsettiği şey aşk gibi gelmiyor. Yine de, belki de onun için bu gerçekten aşk ve sadece bir ultimatoma değil, özellikle de gözlerindeki ışıltı gerçekse.

Yüzüğe tekrar bakıyorum ve korkuyorum, çünkü eğer bu aşk ise, o zaman kaçmaya devam etmekten mutluyum.

"Oh, ama bu demek oluyor ki gelecek yıl geri dönmeyeceğim. Tam zamanlı asistanlık teklifini reddetmek zorunda kalmam biraz üzücü. Tabii, gelecek yıl için yeni sözleşmeyi kabul edersen, ama hepimiz kabul edeceğini biliyoruz. Yine de, evde kalıp seçtiğimiz bu sevimli küçük evi yenilemeye başlamaktan heyecan duyuyorum

Yuvarlak bir şekilde, "Oraya vardığında çalışmayacak mısın? İstersen, bölgedeki bağlantılarımla kesinlikle iletişime geçebilirim" diyorum, tuhaf bir çaresizlik duygusuyla.

"Oraya gittiğinde çalışmayacak mısın? İstersen, o bölgedeki tanıdıklarına ulaşabilirim," diye tuhaf bir çaresizlik duygusuyla teklif ediyorum.

"Hayır. Sanırım 'eş' olmayı işim haline getirmeye hazırım. Kulağa klişe geliyor, ama aşkın anlamı bu değil mi?" Sözleri o kadar samimi ki, kalbimdeki korku yüzünden kendimi kötü hissediyorum. Beyaz çitli evlerin cazibesini ve onun mükemmel evlilik anlayışını anlıyorum. Küçük dairem beni yutacak kadar boş hissettiğimde bazen bu hayallere kapılırdım, ama gerçekçi olmak gerekirse, bu tür bir hayat benim gibi biri için uygun olmazdı.

Her zamanki neşeli heyecanımla devam ediyor: "Ah, sormak istediğim bir şey var. Fool's Gambit'i hep sevmişimdir. Büyürken konserlerine gitmek için biraz küçüktüm, ama hala tüm posterleri annemlerin tavan arasında bir kutuda duruyor. Neyse, babanın onlarla çalıştığını duydum. Yani, sanırım onlarla *çalışıyordu*. Onların yeniden bir araya gelme etkinliğine bilet alabilir miyim diye merak ediyordum. Kendim satın alabilirdim, ama biletler tüm düğünüm için ayırdığım bütçeden daha pahalı. Eğer alabilirsen, bu benim için en güzel hediye olur."

İstek masum, ama beni geçmişe götürüyor ve benzer istekler aldığım her anın en önemli anlarını yeniden yaşamaya zorluyor. Tessa iyi niyetli, ama bu, birisinin kim olduğumdan çok, onlara ne alabileceğimle daha çok ilgilendiğini fark ettiğimde hissettiğim o içimi kaplayan kötü hissi değiştirmiyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum içgüdüsel olarak, bunu gerçekten yapmaya niyetim olmadan. "Bir sonraki periyotta podyuma gidip yukarıdan çekim yapabilir misin?" diye soruyorum ve arkamı dönmeden önce, çünkü daha fazla yukarıdan çekime ihtiyacımız var. Kesinlikle podyumun onun en sevmediği görev olması nedeniyle değil.

İlk iki periyottaki fotoğraflar muhteşem ve bu oyunda sevdiğim her şeyi vurguluyor: güç, kuvvet, çeviklik ve enerji içeceği reklamlarında da kullanılabilecek diğer tüm sıfatlar.

Takım üçüncü periyotta mücadele ederken, son çektiğim fotoğrafların hedefi tutturamadığını şimdiden anlayabiliyorum. Tessa ile sohbet etmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla kafamı karıştırdı. Ve bu yüzden işim berbat oldu. Kendime sert davranmaktan özel bir zevk almıyorum, ama kariyerimde bu kadar hızlı ilerlememin sebebi bu.

Çalıştım ve teslim ettim.

Her seferinde.

Düşüncelerim o kadar dağınık ki, çok geç olana kadar puck'ın bana doğru geldiğini görmüyorum. Hokey camı, seyircileri kaçak puck'lardan korumak için güçlüdür, ancak kamera merceğine uyması için tasarlanmış delikler, puck'ların geçebileceği kadar büyüktür.

Yüzümün parçalanmasını önlemek için yüzümü çekecek kadar zamanım var. Kameram elimden fırlıyor ve çarpmanın etkisiyle lensimin parçalandığını duyuyorum. Güçlü darbe, kameramın ağır gövdesini göğsüme doğru itiyor ve yapışkan, sert stadyum zeminine yuvarlanırken nefesim kesiliyor.

Bunun olması her zaman bir risktir, ama bu risk beş binde bir tür bir risk. Dürüst olmak gerekirse, daha sonra muhtemelen göreceğim morluklardan çok lensim için daha çok kızgınım. Vücut iyileşir, kameralar iyileşmez.

"Kahretsin. Hanımefendi, iyi misiniz?" Detroit Comets forması giyen orta yaşlı bir adam elini uzatarak sorar ve benim elini tutmamı bekler. Küçük bir kalabalık etrafımda toplanır, yarısı telefonlarını çıkarır, diğer yarısı ise gerçekten benim durumumdan endişe duyar. Onları başımdan savar ve kendi başıma ayağa kalkarım. Bunun, özellikle de yüzümün büyük ekranlara yansıtılmasıyla, viral spor başarısızlıklarından biri olacağını biliyorum.

Şoktan gerilmiş yüzümü görmek rahatsız edici. Kalabalığın içindeki binlerce hayranın önünde çıplak hissediyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve dizlerim kürdan gibi, vücudumu tutacak kadar güçlü değil.

Camda yüksek sesli bir tıktırtı dikkatimi çekiyor. Yukarı bakıyorum ve Johnathan'ın buzun üzerinde Price'ı işaret ettiğini görüyorum. Mesafeye rağmen, gözlerim Price'ın gözleriyle buluşuyor ve sanki bana gücünden biraz ödünç veriyormuş gibi vücudumun tekrar sabitlendiğini hissediyorum.

Ona iyi olduğumu belirten bir el hareketi yapıyorum. Bu olayın onu sarsarak maçın ikinci yarısında yenilmemize neden olması hiç hoşuma gitmez. İş yerinde arkadaşlığımızı profesyonel tutmak için elimizden geleni yapıyoruz; öyle olmasaydı, olası sakatlıklar konusunda çok daha fazla stres yaşardım.

Çevremdeki kalabalığa cevap vermeden önce ciğerlerime hava çekiyorum. "İyiyim. Hiçbir şeyim yok."

Kırık bir yerim yok gibi hissediyorum, bu yüzden neden oyuna geri dönemeyeyim ki? Puck bana doğrudan çarpmış olsaydı, sonuç tamamen farklı olabilirdi.

Bu darbe bana iyi geldi; beni gerçekliğe geri döndürdü ve maçın geri kalanında konsantrasyonumu yeniden kazanmamı sağladı.

Price, maçlardan sonra her zamanki gibi, charter uçağının personel bölümünde yanıma oturur. Neyse ki, maç öğleden sonraydı, yani gece yarısından önce eve dönebilirim. İğrenç stadyum zeminiyle yakından tanıştıktan sonra, banyoya girip ağrıyan vücudumu dinlendirmek için sabırsızlanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Tessa'nın nişanlandığını biliyor muydun?" diye patlıyorum.

"Bu tam olarak beklediğim bir şey değildi. Eğer buna odaklanmışsan, o puck seni düşündüğümde daha fazla etkilemiş olmalı."

"İlk seferinde başarısız olan birine geri dönmek bana pek mantıklı gelmiyor."

"Böyle şeyler mantıklı değildir. Anlamaya çalışarak kendine baş ağrısı yaratma. Ama bunu öğrendiğin andaki yüzünü görmek için çok para verirdim," diye kendi kendine gülüyor, sonra durup beni tekrar inceliyor. "Gerçekten aklında sadece bu mu var?"

"Dürüst olmak gerekirse, her şeyden biraz var: sen ve Mari, Tessa, babam. Yıllardır onu düşünmemiştim. Şimdi sanki kafamın içinde yaşıyor ve hiç umursamadığı ilgiyi talep ediyor gibi."

Price elimi tutup bir kez sıktı. "Çok uzun sürmeyecek, yakında bitecek." Sözleri beklenmedik bir düşünceyi akla getirdi: *Ya bitmesini istemiyorsam?* Üzerinde düşünmeye fırsatım olmadı çünkü konuşmaya devam etti: "Birkaç hafta önceki vaftiz annesi olayı için özür dilerim. Öyle söylememeliydim. Senin bunu isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Önemli değil."

"Gerçekten mi? Lace, o konuşma sırasında beni öldürecekmişsin gibi görünüyordun ve ben de şaka yapmaya çalışırken kendimi daha da zor bir duruma sokuyordum. Ciddi konuşmalarda iyi değilim ve ne söyleyeceğimi bilmemek beni çok rahatsız ediyordu. Sen, olsun ya da olmasın, benim ailemin bir parçasısın."

"Sorun değil, gerçekten. Öyle demek istemediğini biliyorum, sadece olan biten her şey yüzünden sinirlerim çok gergin."

Ayağımı hafifçe iterek, "Peki, sonunda bana bebek bombasını patlatmadan önce ne söyleyecektin?" dedi.

Ona olayları nasıl anlatacağımı ve nereden başlayacağımı düşünürken, onun Price olduğunu hatırlayıp gerçeği söylemeye karar verdim. "Seninle ve Mari'yle kalmak istediğimi söyleyecektim. Sizinle buluşmaya gelmeden önce dairem su basmıştı."

"Kahretsin." Sesi beklediğimden daha yüksek çıkıyor, gözleri büyürken daha yumuşak bir ses tonuyla devam ediyor, "Eşyaların iyi mi? Hala kalacak bir yere ihtiyacın var mı? Dur, haftalar oldu. Nerede yaşıyorsun?"

"Muhtemelen her şeyi değiştirmek zorunda kalacağım, ama IKEA bunun için var. Teşekkür ederim, ama ben bir çözüm buldum. Yemek yapan bir ev arkadaşım var. Ve bebek doğacak, o büyük anı mahvetmek istemedim. Benim hayatım engel olmadan kutlamayı hak ediyorsun."

Price yüzümü tutup yanaklarımı sıkıştırarak gözlerime bakmaya zorladığında neredeyse zıplayacaktım, koyu kahverengi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu. Biliyorum, bu durum kesinlikle çok saçma görünüyor. "Lace. Şimdi beni dinlemeni istiyorum. Senin hayatın bizim hayatımızı engellemiyor, bizim hayatımızın bir parçası. Bir bitkiyi hayatta tutup tutamayacağın umurunda değil. Bu çocuk sana teyze diyecek, tıpkı Collin'e amca diyeceği gibi. Sen aileden birisin. Ne olursa olsun, bunu hiçbir şey değiştiremez. Yıllar boyunca benim için çok şey yaptın. Birçok kez vazgeçmek istedim, ama sen gelip beni kendimden kurtardın."

Price'ın bırakmak istediğini hiç düşünmemiştim. Kötü günler oldu, ama bu benim için bir şok.

Beni bırakıyor ve ben yanaklarımı ovuyorum. "Ama bu farklı. Bu basit şeyler."

"Basit şeyler. Zor şeyler. Bunun önemi yok. Bu bok için bir eşik yok. Bir gün uyanıp kendime 'Lacey'e yardım etmek için sınırimi aştım mı?' diye soracak değilim."

"Belki bir gün sormalısın. Hayatında kalmam kolay bir şey değil."

"Kolaylık abartılıyor. Bu iş uzun vadeli."

Uzun vadede, ha? O sözleri söylediğinde kalbimin hızla attığını hissediyorum.

Sonunda uçak iniş yaptı ve Drew'a mesaj atmak için telefonuma uzandım, ama yeni bir bildirim dikkatimi çekti.

Craig

Merhaba, internet yıldızı. İyi misin?

Lacey

"Güzel Fotoğrafçı Pucked Down" başlıklı bir video bağlantısı gönderir.

Craig

En azından sana güzel diyorlar. Hokey pornosu gibi geliyor.

Oda arkadaşını almaya gelebilir misin? Saat geç oldu ve bütün gün beni rahat bırakmadı.

Lacey

Craig

Sert pazarlık yapıyorsun ama o kadar sinir bozucu ki kabul etmek zorunda kaldım.

Drew

Craig, önümdeki lacivert L şeklinde kanepeye uzanıp, bütün gün bana verdiği dersin yeni bir versiyonuna devam ediyor: "Peki ya kanepeyi alırsan, ama yanında 'lütfen beni becer, sana tamamen takıntılıyım' yazan bir afiş de varsa ve hemen altında 'çünkü Craig biraz huzur ve sükunete ihtiyaç duyuyor' yazıyorsa, bence bu iyi olur."

Onun yanına oturup yastığa gömüldüm. Bu, ziyaret ettiğimiz üçüncü mağaza ve hiçbir şey tam olarak uygun değildi. "Bacaklarını kucağıma koyarak oturabilir misin?"

"Yine mi?" Ona, kabul ederse onun için daha az acı verici olacağını ima eden bir bakış attım. "Peki. En azından bana prenses muamelesi yapıyorsun."

Lacey ve benim çoğu geceleri yaptığımızı taklit etmek için hareket ediyor, bu benim değerlendirme sürecimin gerekli bir parçası.

"Peki... işimiz bitti mi? Bütün günü mobilya alışverişi yapmak için barı kapatmadık. Hala envanter sayımı yapmamız gerekiyor."

Bir dakika düşünürken, bir satış elemanı yanımdan geçer ve Craig'e, bacaklarını benden indirip ayaklarını yere koyana kadar sert bir bakış atar.

"Sanırım ilk gördüğümünden alacağım," diye karar veriyorum.

"Şu anda benimle dalga geçiyorsun. Son birkaç saati, sadece senin ilk denediğimiz kanepeyi seçmen için şehrin her kanepesine oturarak geçirdik mi?"

"Doğru olanı olduğundan emin olmam gerekiyordu." Omuz silkiyorum.

İlk mağazayı arayıp, kayıtlı kartımdan ödemeyi yapıyorum ve Lacey bu akşam eve gelmeden kanepeyi teslim ettiriyorum. Ama Craig'in nazikçe hatırlattığı gibi, günün büyük bir kısmını bu gezintiye harcadığımız için mağaza kapanmak üzere.

"Mesai sonrası acil servis ücreti alıyor musunuz?" diye soruyorum.

Çalışan iç çekerek, gözlerini devirir gibi sesli bir tepki verir. "Tabii, 1.000 dolar."

"Diğerini de oradan çıkarırsanız 1.500 dolar yaparım."

"Evet, efendim," diyorlar ve uydurma ücretin her kuruşunu cebe indireceklerinden hiç şüphem yok. Ama daireme ulaştığı sürece umurumda değil. Alanın olabildiğince rahat olması için iki katını bile öderim.

Craig boğazını temizler ve tezgahın arkasında envanter saymaya başladığı yere dikkatimi çeker.

"Ha?" diye mırıldanıyorum ve kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum.

Eskisi gibi hayal kuruyordum, yazılmamış bir şarkının ritmine parmaklarımı bar tezgahına vuruyordum. Ama bu sefer, kaçıp pratik yapmayı düşünmüyordum. Lacey'i düşünüyordum.

Ne zaman işe gitse, aramızda gergin bir ip varmış gibi hissediyorum, sanki bir parçam onun olduğu yere uzanmak için geriliyormuş gibi. Bugün, 720 mil uzakta ve bu mesafenin her santimini hissediyorum.

"Wesley'in yeni posterı hakkında bir şeyler yapmalıyız," diyor Craig, klips tahtasına sayıları yazmaya devam ederken.

Ne demek istiyorsun diye kaşlarımı kaldırıyorum. Söz konusu poster, Wesley'in Avery ile birlikte yapacağı turne için hazırlanan promosyon ürünlerinin imzalı versiyonu ve o, ben istemeden göndermiş. Craig'in onu pislik olarak görmesi dışında, posterin neden bu kadar sorun olduğunu anlamıyorum.

"Tanrım," diye inliyor Craig, aynı şeyi tekrar söyleyeceğini belli ediyor. "Geçen hafta çok sayıda müşteri onu öptü, yaladı ya da çalmaya çalıştı. Siktir et bu yeniden birleşmeyi."

"Ekstra bahşışleri takdir etmiyorsun."

O benim yorumumu tamamen görmezden geliyor ve "Bu saçmalıkla daha ne kadar uğraşmam gerekecek?" diyor.

"En azından Ocak ayına kadar." Yeniden bir araya gelme tarihi yaklaştıkça durumun daha da kötüleşeceğini söylemiyorum.

"Bu barı ne zaman anlamlı bir yer haline getirebiliriz?" "Beni anlamsız mı buluyorsun?" diye alay ediyorum.

"Bunu kalbimde hiç sevgi olmadan söylüyorum. Pop kültürünün önemini yok etmeye çalışmaktan öteye geçip önem vermeye başlarsan, istifamı veririm." Asla istifa etmez, ama tehdit etme sıklığı muhtemelen katlanarak artar.

"İyi. Senin bana hayranlık duymana izin veremem."

Craig, nadir görülen bir ciddiyetle sesini alçaltır. "Ciddiyim. Hazır olduğunda, burayı senin yapabiliriz."

"Yanılmıyorsam, bu yerin tüm belgelerinde benim adım yazıyor," diye hatırlatırım ona, ne demek istediğini çok iyi bilerek.

"Bunu rüyalarımı süsleyen grup arkadaşlarının fotoğraflarına söyle." Çok fazla photoshoplanmış bir resmi incelemek için yaklaşır. "Garrett'in dişleri gerçekten bu kadar beyaz mı? Eğer öyleyse..."

"Ben de buradayım." Bar tezgahına dokundum.

Craig, karartılmış fotoğrafları tek tek inceler ve aradığı fotoğrafı bulduğunda işaret eder. "Yüzünü bulmak, en zorlu *'Waldo nerede?'* oyunu gibi." Dudaklarından bir kahkaha kaçır. "Ama senin buzlu saç uçlarını anmak için buna sahip olduğumuz için çok mutluyum. 90'larda değil, 2000'lerde bir müzik grubunda olduğunu biliyor muydun?"

"Bir bahsi kaybettim," diye homurdanıyorum.

"Sen bahis oynamazsın, tabii ya. Fantazi futbol ligine bile dokunmazsın."

"Neden bahis oynamadığımı hiç merak ettin mi? Pek şanslı sayılmam."

Craig bir an için yemi yutacak gibi görünüyor, ama sonra asıl argümanına devam ediyor. "Konuyu değiştirmeyi bırak. Demek istediğim, hayatına devam etmen gerektiği. Burası kız kardeşimin ortaokul dolabı gibi görünüyor ve burada neredeyse hiç sen yok."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Ama bu sefer sözleri beni etkiledi. Etrafıma bakındım, manzarayı içime çektim: genç halim, barın atmosferi, Craig'in havada asılı kalan sözleri ve olan biten her şey. Hayatım daha iyiye doğru değişiyor ve belki de başka nelerin değişmesi gerektiğini düşünmenin zamanı gelmiştir.

Artık müzikle doğrudan çalışamayacağımı anladığımda, bar mükemmel bir çözüm gibi göründü. Herhangi bir tema veya konsept olabilir, ama ben saygı duruşunda karar kıldım.

Bence, bir bakıma, grubun insanlara hala ne kadar keyif verebileceğini, buraya gelip hayatlarının parlak anlarını yeniden yaşayabileceklerini görmek istedim — bu, benim önemli bir şeyin parçası olduğumu hatırlatıyordu.

"Geçmişinin gölgesinde saklanmak artık sevimli değil." "Beni sevimli mi buluyorsun? Bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyordum."

"Her neyse. Lacey'den senin zavallı kışını almasını isteyeceğim, böylece ben de biraz iş yapabileceğim," diye mırıldanır ve dikkatini birkaç dakikalığına telefonuna verir. "İşten çıktı, buraya otuz dakika içinde gelir."

"Bekle, sana işinden bahsediyor mu?" Haksız bir öfke dalgası beni vurur. Mantıksız olduğunu biliyorum, çünkü aralarında hiçbir şey yok, ama onun benim için tamamen yasak olan hayatının bir parçasına erişimi olduğunu bilmek, beni rahatsız eden bir his uyandırıyor.

"Siz ikiniz aptal olduğunuz için, ben de bilerek karanlıkta kalacağım anlamına gelmez. Ama seni meşgul tuttuğu için mutlu olduğumu söylemeliyim. Her gece burada kalıp rezervlerimizi tüketmeyi bıraktığından beri, karaciğerin de fazla mesai yapmadığı için muhtemelen çok mutludur."

Şimdi o bahsedince, daha az akşamdan kalma ile uyanıyorum ve çoğu zaman güneşin doğuşunu izlemek için uyanıyorum. Enerji seviyem uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi. En son böyle hissettiğimde, bir geleceğim ve bir amacım olduğunu düşündüğüm, barı açtığım zamandı.

Neredeyse tam otuz dakika sonra, Lacey omuzlarını geriye çekerek, her zamanki mükemmel duruşuyla, başı dik bir şekilde kapıdan içeri girdi. Bu, dünyaya gösterdiği imajıydı, benim gördüğüm biraz dağınık kadından çok uzak bir imaj. İçimi bir sahiplenme duygusu kapladı, önceki kıskançlığımı silip süpürdü, onu benim gördüğüm gibi, daha az duvarları olan halini gören çok az insan olduğunu düşündüm.

"Paketi almaya geldim," diyor Craig'e iş gibi bir ses tonuyla, bara yaslanarak ve bana hiç aldırış etmeden.

"Neden bugün herkesin keyfi yok?" diye mırıldanıyorum.

Craig, Lacey'e katılır ve sanki ben burada değilmişim gibi konuşur. "Üzgünüm, henüz yemek yemedi, o yüzden biraz huysuz."

O başını geriye atıp güldüğünde, Craig'in bana söylediği saçmalıklar umurumda bile olmaz. O tam, sınırsız sesi duyabilmek için sahneye çıkıp yuhalanmayı göze alırdım.

"Merak etme, ben hallederim," der ve göz kırpar. Sanki halledecekmiş gibi. Hala benimle yaşamaya başlamadan önce nasıl beslendiğini merak ediyorum.

"Siz ikiniz benim kalan onurumu da paramparça etmeden gidelim," diyorum, Lacey'e bakıp gözlerindeki ışıltıyı yakalıyorum. Bu, bulutlu bir gecede bulutların arasından parlayan bir yıldızı yakalamak gibi; beklenmedik ve tamamen büyüleyici.

Craig bizi resmen kovduktan sonra, arabasına doğru yürümeye başlıyoruz ve adımlarının yavaşladığını, vücudunun hafifçe bir yandan diğer yana kaydığını fark ediyorum. "Topallıyorsun. Neden topallıyorsun?"

"Hayır, topallamıyorum," diye ısrar ediyor, duruşunu düzelterek benim adımlarıma uymaya çalışıyor, sanki bu onun dengesiz yürüyüşünü kamufle edecekmiş gibi.

Acı verici ilerleyişini durdurmak için önüne geçtim. "O zaman yalpalıyorsun. Neden acı çekiyormuş gibi yalpalayarak yürüyorsun?"

"Yalpalıyorum da değilim."

Ona dik dik bakıyorum. "O zaman zombi gibi sürünüyor. İstersen devam edebilirim."

Uzun saniyeler geçer ve sonunda "İş yerinde bir şeye çarptım" diye homurdanır.

"O kadar mı zordu?" diye soruyorum ve onun için bu itiraf muhtemelen dış kökü tedavisi kadar acı verici olmuştur. "Tamam, sırtıma bin." Düşünmeden dönüp çömeliyorum.

"Ben yetişkin bir kadınıym. Kaldırımın ortasında sırtına binmem."

"Yetişkin kadınlar bile bazen kendilerine bakacak birine ihtiyaç duyarlar. Sırtıma bin, yoksa seni omzumda taşıyım."

İkimiz de bunu yapacağımızı biliyoruz, bu yüzden direnmek yerine sırtıma tırmanıyor. Ellerimle uyluklarını kavrayarak onu sabitliyorum. *Tanrım*. Vücudunun benimkine yapışması tehlikeli bir durum. Bu temasla kot pantolonum geriliyor ve bu anın bana yaptıklarının kanıtını onun görememesine şükrediyorum.

Ayağa kalktığımda, "Craig'in bugün neden seninle uğraştığını anlamaya başlıyorum," diye mırıldanıyor.

"Duydum," diyorum, hafifçe ona dönerek. Ağzlarımız arasındaki minik mesafeyi fark ederken gözlerimin onun dudaklarına kaymasını fark etmemesini umuyorum.

"Duymak zorundaydın. Tam kulağının yanındayım."

Arabasına vardığımızda, sürmeyi ısrarla teklif ediyorum, ama onun değerli Subaru'sunun direksiyonuna geçmem mümkün değil. Koltuğunda her hareket ettiğinde, yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. Bir şey söylemek için ağzımı açmaya çalışıyorum, ama sanki söyleyeceğim şeyi tahmin ediyormuş gibi bana sert bir bakış atıyor.

Zayıflığını kabul etmenin onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmeye başladım. Benden yardım istemektense kafasına kesme tahtası düşmesini tercih ederdi, bu yüzden dolaplardaki tüm tabakları kolayca ulaşabileceği şekilde indirdim. Bunu fark ettiğinde de bana sert bir bakış attı mı? Kesinlikle, ama her sabah kahvaltısını hazırlarken beyin sarsıntısı geçirmesini önlemek için bu bedeli ödemek adil.

Bulaşıklar bir şey, ama gerçekten yaralanırsa, o zaman durum farklı. Küçük, önemsiz savaşları kaybetmeye razıyım, ama onun iyi olduğundan emin olmak konusunda savaşı kazanacağım.

Park ettik ve o hareket etmeden önce, valizini ve çantasını aldım, tahmin ettiğiniz gibi, yine bana ters ters baktı. Ama bu seferki bakışında hafif bir rahatlama vardı.

İçeri girdikten sonra, onun izlemeye karar verdiği belgesel için hazırlanmasını beklerken yeni kahverengi deri kanepeye oturdum. Onun izlediği her dört korku filmi için, ben bir bölüm izleyebiliyorum.

Şimdi dikkat ettiğimde, kanepenin yanıma otururken hareketlerinin sert olduğu belli oluyor. Kafası karışmış bir şekilde birkaç kez gözlerini kırıp aşağıya bakıyor, sonra elini yumuşak kahverengi deri üzerinde gezdiriyor. Bu hareket, tişörtünün yakasının omzundan kaymasına neden oluyor.

Derin mavi morluğu fark edince keskin bir nefes alıyorum.

"Lacey. İyi olduğunu söylemiştin," diyorum keskin bir ses tonuyla, içimde biriken öfkeyle onu korkutmamaya çalışarak, bu öfke ona değil, ona bu hale getiren şeye yönelik.

O da benim bakışımı takip eder ve morluğu tekrar örtmek için tişörtünü düzeltir. "*Önemli değil.*"

Hareketiyle şortu yukarı kayar ve başka bir morluk ortaya çıkar.

"Hiçbir şey gibi görünmüyor." Ona dokunmak, mükemmel cildinde öfkeli, renk değiştirmiş lekelerin olduğu başka yerler aramak için duyduğum dürtüye direnmek zorundayım.

"Az önce de söylediğim gibi, işte düştüm."

"Hayır, bir şeye çarptığını söyledin. Ne oldu, Lacey? Bu konuyu öylece geçiştirmana izin vermeyeceğim."

Gözleri aşağıya kaydı. "Yeni kanepene ne iş?"

"Diğerinin rahatsız olduğunu söylemiştin. Şimdi lanet soruma cevap verir misin?"

"Tamam. İş arkadaşlarım şaka yaparken...", sözünü keser, "zımba ile bana çok sert vurdular, ben de düştüm, tamam mı? Gerçekten, önemli bir şey değil. Çok acıyor ama ben iyiyim." Zımba hakkındaki bariz yalan dışında, cevabı doğru gibi geliyor.

Yine de son bir kez daha kontrol ediyorum. "Kimsenin sana bunu kasten yapmadığını yemin eder misin?"

Gözleri bir saniye, sonra bir saniye daha benimkilerle temas kurduktan sonra konuşmaya başladı, "Kimsenin bana kasten zarar vermediğine yemin ederim. Ama verselerdi, kendim halledebilirdim."

“Acı çektiğinde bana söyleyebilir misin? Kendine bakamayacağını hiç söylemedim, ama ben de sana bakmak için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?” Artık yalvarmaya yakınım. Sadece bana içini açmasını, bana güvenmesini ve kuralları biraz esnetmesini istiyorum. Bu yerin dışındaki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, evet, bunu imzalarken ikimiz de kabul etmiştik, ama arkadaşlarıyla dışarı çıkmadığını ve ailesinden telefon almadığını görmek kolay. Yani, başka kimsesi yoksa, en azından benim var olduğumu bilmesini istiyorum.

"Bana bakmak zorunda değilsin."

"Belki mecbur değilim, ama ya ben istersem? Sana yardım edebileceğimi bilmek beni daha iyi hissettirirse ne olacak?" Sözlerimle boğuşuyor gibi görünüyor, rahatsızlık vermek istememekle isteğime boyun eğmek arasında kalmış durumda. "Kendin için yapmazsan, benim için yap. Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana geleceğini bilmek beni daha iyi hissettirecek." Son isteğim işe yaradı.

"Bunu yapabilirim," diyor, neredeyse kendine. Omuzları gevşiyor ve kanepeye çöküyor.

"Teşekkür ederim." Elini uzatıp bir kez sıkıyorum, sonra kalkıp buz almaya gidiyorum.

Geri döndüğümde, buzun göğsünden ve kalçasından düşmemesi için bacaklarını kucağıma uzatır.

Gerçekten ciddi dim. Ona bakmak istiyorum.

Onu dünyadan uzaklaştırıp koruyucu bir balonlu naylon tabakasına sarmak istiyorum, böylece bu bir daha asla olmaz. Tabii ki, bunun için benden nefret eder. Korku filmlerinden yaptığı her şeye kadar, adrenalin onun için vazgeçilmez bir vitamin gibi olduğunu öğrendim. Beni şok ederek harekete geçirmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Anlatıcı sahneyi tamamlamadan Lacey tekrar ağzını açtı. "Peki, kanepene ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun? Sana, eskisi rahat olmadığı için yeni bir tane aldığımı söyledim."

"Bana öylece kanepene alamazsın."

"Teknik olarak, *kendime* bir kanepene aldım. Ama aynı zamanda, sen de rahatsızdın," diye yüzüncü kez tekrar ediyorum. Bu yeterli bir neden değil mi? O lanet şeyin üzerinde oturarak geçirdiğimiz kadar, onun hakkında şikayet ederek de geçirdik.

"Bazen bu kadar iyi bir insan olman biraz sinir bozucu." Bunu söyleme şekli, bunun doğru olabileceğine inanmamı sağlıyor.

"Ben en iyisiyim, değil mi?"

"İyi bir insan ne yapar biliyor musun? İyileşmekte olan oda arkadaşı için bir korku filmi açar," diyor, sırtarak kirpiklerini kırıştırarak.

"Peki," diye pes ediyorum ve uzaktan kumandayı ona veriyorum. Hemen ardından, tamamen kandırıldığımı hissettiren bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. Sevimli kapuçin maymunları ve primatların politikasını vaat eden belgesel, yavaş yavaş ürkütücü, ıssız bir kiliseye doğru ilerleyen bir sahneye dönüşüyor.

Mesele şu ki, onun gerçekten mutlu olduğunu görmek, aksi takdirde güvensiz hissedeceği şeylerin tadını çıkarmasını sağlamak için her şeyi yapardım. Yani sonuçta, o farkında olmasa da asıl kazanan benim.

Drew

Oraya gittim ve tek elde ettiğim berbat bir baş ağrısı oldu. Kulağa ucuz bir tişört sloganı gibi geliyor, ama ilk albümümüzün listelerde zirveye çıkmasından bu yana her grup toplantısı böyle geçiyor. Ama Hartly, "*Seni kaçırmaktan çekinmeyeceğimi unutma*" diye imzaladığı bir e-postayla bana hatırlattı. Burada olmam gerekiyor.

"Set listesi tamamen karışık. Kronolojik sırayla yapmalıyız," diyor Garrett, ayağa kalkıp Wes'e bakarak. Onu eğlence avukatı olarak yeni hayatında hayal etmek kolay. Üzerinde takım elbise yok ama lacivert pantolonu titizlikle ütülenmiş ve açıkça terzi dikimi, kaş çizgisi gözlükleri de onu sanatsal olmaktan çok profesyonel gösteriyor.

Bu tartışma yeni bir şey değil. O ve Wesley her zaman ilgi odağı olmak için mücadele etmişlerdir.

Garrett, her zaman kendisinin daha iyi olduğunu ve övgüyü hak ettiğini düşündüğü için, Wes ise aramızda eşsiz bir yıldız olduğu için. Wes, solo kariyerine başlamadan önce dayanılmaz biriydi, şimdi ise hayran kitlesi daha da büyüdüğü için daha da dayanılmaz hale geldi. Yine de, kimse izlemediğinde, bir şekilde egolarını bir kenara bırakıp arkadaş olabiliyorlar.

İki saat önce sıkıcı konferans odasına girdiğimde, kimse Wes ile benim aramda gidip gelen bakışlarını gizlemeye çalışmadı. Jared'a Wesley'e karşı bir şeyim olmadığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Ona güvenmiyorum, ama kötü bir durumu daha da kötüleştirmek de istemiyorum.

Wes koltuğuna daha da yaslanarak, uzamış kahverengi saçlarını eliyle tararken Garrett'ın fikrine karşı çıkıyor: "Hayranlar tarih dersi için gelmiyorlar. En iyisini için geliyorlar. O yüzden, kimsenin umursamadığı derin kesintilerden kaçınmalı ve onlara en iyi on parçayı sunmalıyız."

"Yayınlanmamış bir parçayı çıkarabiliriz," diye araya girer Jared, her zaman oynadığımız sıkıcı oyunun bir sonraki adımını tamamlayarak.

O, Wes ve Garrett'ın sıcak ve soğuk rutininde barışçıldır. Yıllarca onların öfkelerini dizginlemiş olması, şimdi çocuklarıyla da işe yarıyor olmalı.

Sonra, hızlı bir çözüm bulmak için bana dönüyorlar. Martin bir keresinde bana davulcunun grubun belkemiği olduğunu söylemişti. Onları Fool's Gambit'in belkemiğinin kırık olmadığına ikna etmem gerekiyor.

"Evet, yeni bir şey yapmak harika olurdu, ama sadece birkaç canlı prova yaptığımız için henüz canlı çalmadığımız bir şeyi çalmak değmez.

Canlı provalarımız var. Hayranlarımız için streaming servislerinde yeni bir parça yayınlatabiliriz." Bunun zaten bir planın parçası olduğuna şüphem yok. Zaten sahip olduğumuz parçalardan yararlanabileceğimizi bilmek için pazarlama dahisi olmaya gerek yok. "Bence bizim dönüm noktası niteliğindeki şarkılarımızı çalalım. 'Funny Thing', 'Golden Hour', 'Half a Memory' ve 'Ronnie'." Sözlerimi bitirip onların tepkisini bekliyorum. Eskiden hiç umursamazdım, ama tam olarak nedenini bilemediğim bir sebepten dolayı, bunu doğru yapmam gerekiyor.

Martin sonunda video görüşmesinden müdahale ediyor. O Avrupa turnesindeyken neden geri kalanımızın aynı odada olması gerektiğini anlamıyorum. Muhtemelen "takım kaynaşması" saçmalığı yüzünden. "Beğendim. İlk Grammy'niz, ilk albümünüzden bir şarkı ve onları anılara götürecek başka bir şey."

Garrett'ın gözlerine baktığımda gerginleşiyorum, onun bilmiş sırıttığı beni her zaman tedirgin ediyor. Garrett'ın bakışları, fark etmediğim ellerime kayıyor, ellerim beyaz parmaklı yumruklar halinde sıkılmış. *Meraklı piç kurusu.*

"Artık herkes bir odada toplandığımıza göre, sizlerle paylaşmak istediğim bazı kişisel haberlerim var." Martin şöyle devam ediyor: "Kızım da toplantıya katılacak. Henüz en iyi davranışlarınızı sergilemeyi planlamadıysanız, lütfen öyle yapın."

Martin'in ailesiyle hiç tanışmadık. Bu, her zaman dokunmadığımız konulardan biri. Martin, boşandıktan ve velayet davasını kaybettikten sonra bizimle çalışmaya başladı. Herhangi bir marketin kasasından geçerken bu konuyla ilgili haberleri görebilirdiniz. "Rock Efsanesi Yenileniyor" ve "Spot Işığına Dönüş" gibi manşetler.

Onunla tanışmadan yıllar önce, özellikle hatırladığım bir haber vardı. Annemle dışarı çıkmıştık ve annem parlak kapaklı dergilerden birini eline aldı ve her zamanki gibi onaylamadığını belirten sesini çıkardı. Bir tarafta Martin ve bir Victoria's Secret mankeninin resmi, diğer tarafta ise bornoz giymiş bir kadın ve arkasından yüzü bulanıklaştırılmış küçük bir kızı çeken bir kadın vardı.

Annemin sözleri beynime kazındı. "*Zavallı kız.*"

O zamanlar, bornozlu dağınık kadını Martin'in kolundaki süper modelle karşılaştırarak anneden bahsettiğini düşünürdüm, ama şimdi küçük kızdan bahsettiğinden eminim. Hayatını isteyerek paylaşmak bir şey, ama zorla spot ışığına çıkmak tamamen farklı bir şey.

Yine de, tüm bunlara rağmen, onunla tanıştığımızda, onun ailesi gibi hissetmeye başladık ve onun zaten sahip olduğu aileyi bir an olsun düşünmedik.

Konuşmaya devam ediyoruz ve yeniden bir araya gelmemize sadece üç ay kaldığı için, ilk kez lojistik detayları gözden geçirme fırsatı bulduk. Aslında, bu tür toplantılara ilk kez katılıyorum, bu yüzden daha önce neler konuşulduğunu bilmiyorum.

Ama en çok odaklandığım şey, hala çalamıyor olmam. Bu bir prova olsaydı, tamamen mahvolurdum.

Setlist'e ek olarak, hepimiz bu performans için köklerimize döneceğimiz, dans etmeden sadece enstrüman çalacağımız konusunda hemfikiriz. Herkes gelecek toplantılar için prova saatleri ve günleri konusunda tartıştı, bu da farklılıklarımızı daha da vurguladı, çünkü onların kararı ne olursa olsun, ben her zaman müsait olacağım, ama diğerleri yoğun ve dolu dolu hayatlarını idare etmekle meşgul olacaklar.

Mesafe gerçekten de sevgiyi artırıyor, çünkü lanet olsun, bu işin teknik tarafının ne kadar berbat olduğunu unutmuşum.

Bir an için Lacey'e mesaj atmayı düşünüyorum, ama onun planlarını bozmak istemiyorum. Taşındığından beri ilk kez arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor. Sonunda kendisi için bir şeyler yaparken onu geri çekmeyeceğim.

Toplantı biter bitmez, buradan uzaklaşmak için dışarı çıkıyorum. Toplantı iyi geçti, ama vücudum kendiminmiş gibi hissetmiyor, sanki toplantının son kısmını otomatik pilotta geçirmişim gibi. Garrett sigara içmek için karanlık köşeden sıvışırken, ben de binanın köşesini dönüyorum.

Onun yanından geçmeye çalışıyorum, ama o lanet ağzını açıyor. "Eve, başka bir seyahati reddettiğini söyledi."

Evelyn'e bu takma adla seslenen tek kişi o ve bu beni her seferinde gözlerimi devirmeye zorluyor. Garrett, dudakları memnuniyetle kıvrılırken bir duman serpintisi bırakıyor.

"Neden kız kardeşimle bu konuyu konuşuyorsun?" diye bağıyorum ve tekrar yanından geçmeye çalışıyorum.

Beni durdurabilecek birkaç şeyden birini söyler: "Endişeleniyor."

"Madem bu kadar endişeleniyorsa, neden bana bundan bahsetmiyor?" Dişlerimi sıkıp, Garrett'ı hayatımın herhangi bir kısmına dahil ettiğim için pişmanlık duyuyorum. Herkesin işine burnunu sokacak kadar herkesi yakından tanıyor. Her zaman öyleydi. Şimdi ise, bu özelliği sadece havalı bir ilgisizlik tabakasının altında gizli.

"Çünkü herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun ve o, senin hassas duygularını incitmemek için asla özen göstermediğimi biliyor. O küçük bar olayı sana yardımcı olur diye düşünmüştüm, ama görünüşe göre hala yaralarını sararak meşgul olmaya devam ediyorsun." Sanırım ona söylemem gereken şeyi söylemediğimde, onun yanına koşan kişi oydu.

Ne kadar çok şey bildiğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Ev pek bir şey bilmediği için çok fazla olamaz, ama iki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarabilecek biri varsa, o da Garrett'tir. "Bunu birinden duymam gerekiyor ve sanırım bu seferki kötü adam ben oldum."

"Craig ve Ev var." *Ve Lacey.*

Kendi kendine gülerken, Cheshire kedisi gibi sırtıyor. "Craig senin lanet olası bakıcın gibi. O adama para ödüyorsun. Ve kız kardeşin sana çok kızgın. Bunu asla itiraf etmeyecek çünkü sana, anne babasını sırtından attığın için borçlu olduğunu düşünüyor. Onların ona sürekli sataşmasının sebebinin sen olduğunu görmüyor. Umarım bunu asla anlamaz."

Garrett her zaman onun kardeşi gibi davranmıştır, ki ben bunu genellikle tercih ederim çünkü bu, onu yatıp sonra otel not defterine karaladığı bir mesajla terk edeceği bir kadın olarak görmediğini gösterir.

"Sanki sen bir şey biliyormuşsun gibi. Belki de benim işime karışmayı bırakıp New York'taki lüks ofisine geri dönmelisin," diye neredeyse ona tükürdüm.

"*Sen* lanet olası bir şehit gibi davranmayı bıraktığında ben de duracağım. O abartılmış zaman kapsülü gibi barda oturup, kendini acındırıp kurban rolünü oynuyorsun. Biliyor musun?" Gözleri kısıldı, gülümsemesi hafifçe sönüverdi. "Hepimiz bir şeyler kaybettik. Hepimiz grubun bir parçasıydık. Wesley Avery'yi kaybetti. Jared normal bir hayat sürme şansını kaybetti. Sen de onlardan farklı değilsin."

"Sen ne kaybettin peki? Şöhret kazandın, sonra da havalı bir iş. İnsanlar sana dahi ve yıldız diyor. Ne kaybettin?"

Eskiden herhangi bir enstrümanı eline alıp bir saat içinde kusursuzca çalabiliyordu. Tüm o yeteneği ve özgürlüğü alıp bir kenara attı. Belki bir şeyler kaybetmiştir, ama son on yıldır sanki kesilip kanamış gibi hissettiğini sanmıyorum.

"Ailemi kaybettim. Siz piçler benim ailemsiniz," diyor, benden çok kendine. Sözleri, muhtemelen ifade etmek istediğinden daha fazla duygu yüklü. Hemen ardından, cesur tavırları geri geliyor ve "Bununla ilgili size acıklı bir hikaye anlatmayacağım çünkü büyüdüm. Daha iyi bir insan oldum. Biz bir erkek grubuyduk, ama artık çocuk değiliz. Bunu kalın kafana sok ve bizi aptal gibi gösterme." Vurgulamak için şakağını tıklar.

"Sen ve Wesley sahnede dikkat çekmek için kavga etmeyeceğinize söz verirsiniz, bizi aptal durumuna düşürmem."

"Bu çok komik. Son performansımızda sahneden neredeyse kuğu dalışı yapacak olanlar biz değildik. Kimse söylemeyecekse, ben söyleyeceğim."

sen kendi işine bak, ben de kendiminkine bakarım." Sigarasını söndürür ve beni bu veda sözleriyle bırakır.

Yine yumruklarımı sıkmış ellerime bakıyorum. Ben kendi işime bakmaya çalışmıyorum sanki.

Uzun zamandır müziğin hayati bir organ, yaşamak için ihtiyacım olan bir şey olduğuna inanıyordum. Ama bir sabah uyandığımda, onsuz da nefes alabileceğimi fark ettim. Bir bakıma, müzisyen olmadan da devam edebileceğimi öğrenmek, göğsümdeki boşluk hissinden daha çok acı verdi.

Eskiden geleceği düşündüğümde, bir gün çocuklarım olacağını düşünürdüm. Onlar tencere ve tavaları kullanarak kendi davul setlerini yapmayı öğrenirken, ben de onlarla yere oturdum. O rüya artık ulaşılamaz gibi geliyor.

Garrett ile olan etkileşimim beni hissizleştirdi. Mutlu anlarla dolu haftalar geçirdikten sonra bu duyguyu neredeyse unuttum. Ama basit mutluluğu tattıktan sonra, boşluk hissi şimdi her zamankinden daha fazla beni tüketiyor. Yükseklerden düştükten sonra bu çöküş muhtemelen kaçınılmazdı.

Half a Memory'ye geri dönüyorum. Oraya vardığımda, kendime bir içki doldurmak için kalabalık müşteriler arasında manevra yapmak zorundayım. Muhtemelen Craig ve Heather'a yardım etmeliyim, ama bu gece kimseyle uğraşacak durumda değilim. Kendimle bile uğraşacak durumda mıyım, emin değilim.

Alkolün yakıcı tadını artık hissetmeyene kadar içiyorum, geriye sadece dönen düşünceler ve Craig'in endişeli bakışlarının geçici görüntüleri kalıyor.

Kızıl saçlı bir kadın ortaya çıkıp önemsiz şeyler söylemeye başladığında neredeyse fark etmiyorum.

"Sen o gruptasın, değil mi? Davulcusu?" diye soruyor, yanıma otururken.

Evet, davulcusu.

Yüksek sesle söylediğimden emin değilim, ama o konuşmaya devam ediyor. Elinin benimkinin üzerine düştüğünü görüyorum, ama bunu hissetmiyorum, hiçbir şey hissetmiyorum.

Önemli değil.

Yanımda kim olmasını istediğimi biliyorum, ama o burada değil. Önemli olan bu.

O o değil. O o değil. O o değil.

Lacey

Oyun gecesinin ne zaman kulübe gitmeye dönüştüğünü bilmiyorum, ama işte buradayız, ışıklar ve müzik duyularımı saldırıyor. Price, *Settlers of Catan* ve kurgusal takas sistemleri üzerinden dostça rekabetler vaat etmişti.

İlk başta tereddütle kabul ettim, ama Drew da bu gece için planları olduğunu söyleyince, onun dönüşünü bekleyen üzgün bir köpek yavrusu gibi evde oturmak için bir nedenim kalmadı.

Hayır. Evde değil.

Gelen kutumdaki e-posta bana hatırlattığı gibi, burası şu anda geçici olarak kaldığım yer. Apartman yönetimi nihayet zaman çizelgesi konusunda bana geri döndü ve içimde bir parça hüznü hissettim. Bir aydan fazla zaman geçti ve olan biten her şeyle, bana net bir tahmin vermediklerini tamamen unutmuştum. Ama o e-postayı açar açmaz, gerçek bir geri sayım başladı ve bana bunun her zaman sona ereceğini hatırlattı.

İki hafta.

İki hafta sonra her şey bitecek. Yarattığımız mutlu baloncuğu patlatmak zorunda kalacağım. Bu anlamaya başladığımızda, onu tanımak umurumda bile değildi. Şimdi ise kaybetmekten en çok korktuğum şey o. Ona nasıl söyleyeceğimi hayal bile edemiyorum. Başka biri olsaydı, sadece... giderdim.

Telefonum arka arkaya üç kez çalıyor ve bu bana, Aaron'ın kapüşonlu sweatshirtine kaç tane buz küpü sokabileceklerini gören erkeklerden başka bir şeye odaklanmak için bir bahane veriyor — şu anki sayı yedi. Özellikle Aaron'ın, masanın etrafında sürekli imalı turlar atan gümüş elbise giymiş esmer kadına zombi gibi takıntılı olduğu düşünülürse, sayının iki haneli rakamlara ulaşacağından hiç şüphem yok.

Craig

SOS

Drew, sarhoşluğun eğlenceli olmayan tarafına çok yaklaşıyor. Burada bu kadar çok insan varken, vardiyamda onun için hiçbir şey yapamam.

Cidden SOS

Bir an için, kalbimin hızlı atışları dünyayı bastırıyor. Paniklemiyorum. Panikleyecek vaktim yok.

"Gitmem gerek!" diye Price'a bağıyorum ve kapıyı işaret ediyorum. O da başını sallayıp bana başparmağını kaldırıyor. Ben gittikten sonra uzun süre dayanamayacağından eminim.

Neyse ki içmeyi planlamamıştım ve kendim araba kullanmıştım, bu yüzden Uber'i beklemek zorunda kalmadım.

Kendime paniğe kapılmamaya söz veriyorum. Drew'un ihtiyacı olsaydı, Craig başka birini arardı. Ben muhtemelen sadece ikinci savunma hattıyım, sadece onun oda arkadaşıyım. Craig gerçek bir acil durumda *beni* aramazdı, değil mi?

Barın istediğimden daha uzağına park ediyorum ve kaldırımda neredeyse koşarak ilerliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde ilk sorunu görüyorum. Barda normal sayıda müşteri olsaydı, sarhoş Drew Craig için sorun olmazdı. Ama burası hiç görmediğim kadar kalabalık. Tek görebildiğim, bir sonraki içkilerini almak için birbirlerini itip kakışan ya da hoparlörlerden çalan pop müzikle ritim tutmaya çalışan bir insan denizi.

Craig bana onaylayarak başını salladı, ama sabırsız müşteriler onun dikkatini çekmek için yarışırken başka bir şey yapma fırsatı bulamadı.

Kalabalığın arasından geçerek, dirsekleri atlatıp barın ucundaki Drew'un her zamanki yerine ulaşıyorum. Kahverengi saçlı birini görünce rahat bir nefes alıp omzuna dokunuyorum.

"Evet?" diyor, bana flörtöz bir gülümsemeyle dönerek. Ama bu adam Drew değil. Kahretsin.

"Üzgünüm," diye bağıyorum müziğin sesini bastırarak ve uzaklaşıyorum. Panik dalga dalga yükselerek ciğerlerimdeki havayı boğmak üzere.

Hayır, henüz değil. O güvende olana kadar olmaz.

Drew'un sesi, barın gürültüsünü bir şekilde kesiyor. "Ve gözleri. Küçük fırtına bulutları gibiler, ama onu güldürdüğümde, bulutlar dağılır ve tek istediğim de bu. Onu güldürmek ve ona yemek yapmak. O bana böyle hissettiriyor, anlıyor musun?"

Onun sözlerini anlamaktan çok, onu bulduğum için rahatlamış durumdayım. Fırtınada bir deniz feneri gibi sesini takip ederken göğsümdeki baskı hafifliyor.

Deri döşemeli koltuklardan birine kıvrılmış, başı geriye eğilmiş ve gözleri kapalı, sanki bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi. Karşısında kızıl saçlı bir kadın oturmuş, safir rengi içkisinde kokteyl pipetini çeviriyor.

"Evet," diyor kadın, sanki bir süredir onun saçmalıklarını dinliyormuş gibi pes etmiş bir sesle.

Durumu değerlendirmeden önce, kıskançlık zaten artan endişemle karışmak üzere. Aralarındaki mesafe. Kadının yüzündeki ilgisiz ifade. Onun, biriyle yatmaktan çok koltukta uykuya dalmak üzere olduğu gerçeği.

"Hey. Eve gitme zamanı." Omzuna dokunuyorum ve başı bana doğru eğiliyor.

"Seninle eve gitmeyeceğim," der, gözleri yüzüme odaklanmadan beni uzaklaştırmaya çalışır. "Seks yok. Benim için yok."

"Drew. Benim." derim ve beni tanıdığı anda, sanki onun tüm dünyasını aydınlatmışım gibi olur. Hala yanındaki kadına söylediklerini unutmaya çalışıyorum, sarhoş halinden dolayı kalbimin erimesini engellemeye çalışıyorum.

"O sana mı ait?" Kadın bitkin görünüyor. Muhtemelen Drew ile eve gitmek niyetiyle oturmuş, sonra onun geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğini fark etmişti.

"Ben ona aitim," diye cevaplar, ben cevap veremedim. Yemin ederim, sarkık gülümsemesi o kadar büyük ki, yüzünü kırabilir. Bana döner. "Eve gidebilir miyiz?"

Sanırım o bana ait ve belki ben de biraz ona aitim. O, uygun bir odası olan rastgele bir adamdan, benim bakmam gereken birine dönüştü.

Bakmak *istediğim* birine.

"Evet, koca adam. Hadi eve gidelim. Arabamda kusacağından korkmam mı gerek?"

"Hayır. Kusmayacağım." Kendinden emin ses tonuna rağmen, ona inanmakta tereddüt ediyorum. Özellikle de ayağa kalkıp kolunu omuzlarıma attığında, ağırlığının çoğunu ben taşımak zorunda kaldığımda.

Kapıya doğru topallayarak ilerlerken, müşteri akını azalınca Craig barın arkasından koşarak çıkar ve aceleyle, "Teşekkürler. Oldukça kötü bir gün geçirdi. Bu gece yalnız kalmayacağı için mutluyum," der.

Craig ve Drew'a bakıyorum, Craig'in işine dönmeden önce yüzündeki endişeli ifadeyi fark ediyorum. Dikkatimi Drew'a çeviriyorum, gününü bu kadar kötü yapan şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.

Hikayenin tamamını bilmediğim için hangi yaraları iyileştiremiyorum?

Park yerime kadar yarı tökezleyerek, yarı yürüyerek, üç bacaklı yarıştaki yarışmacılar gibi zarif bir şekilde ilerliyoruz. Ben güçlü olabilirim, ama

o bir dağ gibi yapılı.

Nefesimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra kapıyı açtım ve onu arabama bindirirken kafasını çarpmaması için elimi hafifçe kafasına koydum. Diğer tarafa koşup arabaya bindim ve onun emniyet kemeriyle uğraşmasını izledim. Ben devraldım, uzanıp kemeri onun için bağladım.

Siktir.

Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum ve keşke bunu düzeltebilsem. Keşke onu içeri alsaydım, belki o zaman acı çekmezdi. Belki de çok geç olmadan onun yanında olabilirdim. Çünkü şu anda yapabileceğim tek şey, kendi kusmuğuyla kaplanmamasını sağlamak.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor, ama ağlayamıyorum, şimdi değil. Bu, kaçınmaya çalıştığım her şey ve artık görmezden gelemeyeceğim bir şekilde beni yakaladı. Aylar önce yapacağım gibi bunu bir kenara itmek yerine, bir çözüm bulmak için kendimi bu işe adanmak istiyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlayarak arabayı çalıştırıyorum ve kendime onun iyi olacağını hatırlatıyorum. Yol boyunca radyoda çalan şarkılara eşlik ediyor ve arabadan indiğinde biraz daha dengeli ama yine de elimi sıkıca tutuyor ve güvenli bir şekilde içeri girene kadar bırakmıyor.

İçeri girdikten sonra onu kanepeye götürüyorum ve ayakkabılarını çıkarmaya yardım ediyorum. Telefonunu ve cüzdanını kontrol ediyorum, muhtemelen barda bıraktığını fark ediyorum, bu yüzden Craig'e mesaj atıyorum ve sağ salim olduğumuzu da bildiriyorum.

Drew'u odasına götürüp komodinin üzerine bir bardak su ve ağrı kesici koyarken sessiz kalıyor. Onu yan çevirdiğimden ve tedbir olarak yatağın yanında bir çöp kutusu olduğundan emin oluyorum. Kapıya doğru yürümeye başladığımda duruyorum. Elbette, odam koridorun karşısında, ama onu bu halde bırakamam. Bu yüzden kalıyorum.

Gece dışarı çıktığım kıyafetlerimle, yatağın diğer tarafına uzanıp tavana bakıyorum. Uyuyabileceğimi sanmıyorum.

"Bir sırrım var," diye mırıldanır, sesi beni düşüncelerimden koparır. Uyuduğundan emindim.

"Lütfen söyleme. Pişman olursun," diye yalvarırım. O unutsada, ben unutmam.

"Seni bekleyeceğim." Neyi bekleyeceksin? Söylemiyor, ama içimde bir şüphe var. "Keşke bu sonsuza kadar sürseydi."

Sonsuza kadar. Sonsuza kadar, benim yapabileceğim bir şey değil. Kavramak için bile çok ağır bir yük. O, kalbime bir yer verdi, ama ben ona aynı şeyi sunabileceğimi sanmıyorum, özellikle de bu gece onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra.

—●—

"Kahvaltı hazırlıyorsun," diyor Drew arkamdan hayranlıkla fısıldayarak. Ona dönüp baktığımda, berbat görünüyor, en azından yüzü ve vücudu ile görünebileceği kadar berbat. "Gerçek kahvaltı."

"Kahvaltı hakkında bir şey öğrendim. Tost mu, pastırma mı olduğu önemli değil. Yakmış olsam bile tadı hala güzel." Belki güzel değil, ama yanmış bir kahvaltı, yanmış bir akşam yemeği veya öğle yemeğinden daha iyidir. "Duş alsana. Sen duş alırken ben her şeyi hazırlarım."

"Bir süre burada kalacağım," diyor ve her zamanki zarafetinden uzak bir şekilde koltuğa yerleşiyor.

Başını tezgahın üzerine yaslayıp, yağlı bir karmaşa hazırlarken beni izliyor. Yağdan sıçrayan yağdan geri atladığımda, dudaklarından tam olarak çıkmayan bir kahkaha gibi bir ses çıkıyor.

Sonunda, sandviç yumurta, pastırma, peynir ve patates kızartmasıyla o kadar yüksek bir şekilde doldurulur ki, yapısal olarak sağlam olmaktan uzaktır, ama yine de yeterli gelmez.

"Tanrım," diye inliyor, ustaca hazırlanmış kahvaltı sandviçinin ilk ısırığını alırken.

"Bu sandviçi kıskanmalı mıyım?"

"Senin kıskançlık yapabileceğini düşünmemiştim."

"Dün gecedен sonra kıskanacak bir şeyim olduğunu sanmıyorum." Bu sözler hiç düşünmeden ağzımdan çıkıyor. *Kahretsin*. Sarhoşken yaptığımız itirafları ikimizin de unutmasını planlıyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sorun yok. Dün gece komik bir şey söyledin," derim, kızardığımı gizlemek için hafifçe yüzümü çevirerek.

Sadece sözleri aklımda kalmadı, aynı zamanda uyandığımda kolu bana dolanmıştı ve ona sokulmak neredeyse çok cazip geliyordu. Bunun yerine, o uyanmadan önce ayrıldım.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," diyor, daha çok kendine söylüyor gibi, ve sinirli olduğu belli. Sanırım bu bir bakıma iyi bir şey. En azından dün gece yanında uyuyakaldığımı hatırlamayacak ve garip bir konuşma yapmak zorunda kalmayacağız.

O, itiraf etmeliyim ki biraz yanmış olan sandviçi yiyip bitirdikten sonra biraz daha iyi görünüyor. Yemeğini bitirdikten sonra nihayet duş almaya karar veriyor.

Mutfağı temizlemek için acele etmiyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken mutfak eşyalarının çıkardığı sesler rahatlatıcı bir ritim oluşturuyor. Düşüncelerimden biri Drew'un kaybolan cüzdanı ve telefonu. Birinin onları çaldığını düşünecek ve paniğe kapılacak, dün gecedan kalma hafıza kaybı onu daha da sinirlendirecek.

Hızlıca ellerimi yakındaki bir havluyla kurulayıp, Craig'in yanında güvende olduklarını ona söylemek için odasına doğru yönelirim, ta ki...

Yarı açık kapının ardında ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum, ama karşımdaki manzara kalbimde bir delik açıyor. Gömleğini ve pantolonunu çıkarmış, sadece boxerıyla duşun zemininde oturuyor, yüzüne hafifçe su damlıyor.

Onu sarsıp neyin yanlış olduğunu sormak istiyorum.

Ona hatalı olduğumu söylemek ve her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi.

Onu yeniden bir araya getirmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. O yüzden, kollarımla yetinmek zorundayım.

Tek bildiğim, bir an burada duruyorum, bir sonraki an ise ona koşuyorum. Duşa girip arkasında diz çökünce, giyinik halimle üzerime su düşüyor.

O an, bir yara gibi açık, savunmasız ve ham kalıyor. O ağlarken fark etmemiş gibi davranırken, gözyaşlarının suyun içinde kaybolmasına izin verirken, havada asılı kalan konuşulmamış duyguların ağırlığını hissedebiliyorum.

Onu, haftalar önce sokakta beni tuttuğu gibi tutuyorum. Onu daha önce kimse böyle tutmuş mu, yoksa acısı sessiz olduğu kadar yalnız mı, diye düşünürken kucaklamam sıkılaşıyor.

Yavaşça, elleri benimkileri bulur ve umarım burada olduğumu bilir, artık yalnız olmadığını bilir, çünkü bu onun atlatması gereken bir fırtına ise, o zaman benim de fırtınamdır.

"Saçımı yıkar mısın?" diye soruyor, sesi zayıf ve boğuk, dikkatimi çekiyor.

"Tabii ki. Ne istersen."

Duşunun köşesindeki rafta duran şişeleri almak için uzanıyorum, ama o beni durduruyor: "Seninkini kullanabilir misin?"

"Neden?"

Tereddüt ettikten sonra şöyle diyor: "Şu anda kendim olmak istemiyorum. Biraz senin gibi olmak istiyorum."

"Tamam." Göğsüm sıkışır ve başka soru sormam.

Zamanımı kurulanmakla harcamıyorum, onun odasından benim odama kadar bıraktığım su izleri daha sonra sorun olsun. Onun yanına koşmamı engelleyen tek şey, kaygan zeminde kayma korkusu.

"Onları ben alırım," derim ve yerime dönerim, onun yanına yere çöktüğümde zeminin karo yüzeyi dizlerimi ısıtır.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum ve başı dokunuşumu takip ediyor. Şampuanın köpüğünü gözlerinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Saç kremini masaj yaparken bukleleri ipek gibi hissediyorum ve sanki dokunuşum bu dünyadaki tek anlamlı şeymiş gibi yumuşak bir inilti çıkarıyor.

İşimi bitirdiğimde, bana yaslanıp gözlerini kapatıyor ve ben kollarımı beline dolayarak, ona ihtiyaç duyduğu sürece yanında kalacağıma dair sessizce söz veriyorum.

Burada, bir an için, aslında hiç yabancı olmadığımızı itiraf edebilirim. Birbirimizi tanıdığımız ve anonimliğin özgürlüğüne özlem duyduğumuzu itiraf ettiğimiz o ikinci geceden itibaren, ruhlarımızı birbirimize açtık, çıplak ve savunmasız yanlarımızı gösterdik. Bu, bizi istediğimizden daha yakınlaştırdı.

"Bazen çok fazla oluyor," diyor.

"Biliyorum," diye onu sakinleştiriyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Tam olarak *neyin* fazla olduğunu veya ona bunu neyin yaptığını bilmiyorum, ama kendi varlığımdan bunalmış hissetmeyi çok iyi bilirim. Bu yüzden hayatımı formüle edilmiş, sıradan bir şeye indirgedim. Bunca zaman, sadece birkaç şeyi önemsemek, kaybedecek daha az şeyim olacağı anlamına gelir diye düşündüm, ama sanırım bu, sevecek daha az şeyim olacağı anlamına da geliyor.

Buharla dolu düşün zemininde, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi oturuyoruz —benim için katlanılabilir bir sonsuzluk, uzayan ve süren anlardan oluşan bir sonsuzluk. Ya da belki de bu, kendimi kalmaya ikna etmek için kullandığım bir yöntemdir, çünkü bırakmaktan daha az acı vericidir.

Gidemeyeceğimi biliyorum, çünkü gidersem ne olacağından korkuyorum — sadece ona değil, bana da. Şimdi onu tutuyorum, ama o da benim için aynısını yaptı. Aradaki fark, o her zaman orada, ben ise sadece o ipin ucunda sallanırken oradayım.

Drew

Yastığım şekerli kurabiye kokuyor. Artık orada olmayan birinin hayaleti için dönüp sarılıyorum, ama kollarım boşluğu bulduğunda hayal kırıklığı beni sarıyor.

Gerçeklik, hak ettiğim bir akşamdan kalma baş ağrısıyla birlikte yavaşça ortaya çıkıyor.

Biraz çaba sarf ederek, vücudumu çarşaflardan çıkarır ve kapımdan geçerek ana odaya girerim. Güneş ufka doğru batarken, oda altın bir ışıqla kaplanır.

"Neden beni aramadın?" Lacey'nin sözleri, kanepede oturduğu yerden bana bir tokat gibi geliyor. Elindeki kahve fincanına bakıyor, gözleri yorgunluktan donuklaşmış. Fincandan buhar çıkmıyor, ama hala dolu. Bir süredir heykel gibi hareketsiz durduğunu hissediyorum.

Bakıyor.

Düşünüyo

r.

Ben yaptım. Burada benimle birlikte yaratmak istediği huzuru bozdum.

"Dün gece meşgul olduğunu ve geç saatlere kadar dönmeyeceğini söylemiştin. Seni rahatsız etmek istemedim," diyorum ve ona mesafe bırakmak için kanepenin uzak ucuna oturuyorum.

Yüz hatlarında çok fazla acı, çok fazla incinme var. "Drew. Öyle dediğimde, akşam yemeğinde ne yapacağımı ya da dün gece barda buluşup buluşmayacağımı sormak için beni aramaman gerektiğini kastetmiştim. Acil bir durum olduğunda aramanı istemediğim anlamına gelmez."

"Dün gece acil bir durum değildi."

"Dün geceyi hatırlıyor musun?" diye bana sertçe sorar. "Hayır. Ben..."

Kahve fincanını masaya vurur, içindeki kahve masanın üzerine dökülür. "O zaman karar verme hakkı sende değil. Sen hatırlamıyor olabilirsin, ama ben hatırlıyorum. Seni arabama taşıyıp yatağına yatırdığımı hatırlıyorum, nasıl bu kadar kötüleştiğini bilmeden. Ve bu sabah. Tanrım. Hiç kimseyi ertesi sabah hala sarhoş görmemişim. Duşta..." Sesi kesilir ve dudakları, içinde tuttuğu sözlerle sıkı bir çizgi oluşturur.

"Ben halledebilirdim." Onun benim için endişelenmesini istemiyorum. Yarattığımız bu alanın karmaşık olmaması gerekiyor. Günün sonunda, soru sorulmadan girebileceğimiz mutlu bir kaçış olması gerekiyor.

"Belli ki yanılıyorsun. Durum o kadar kötüleştğinde orada olmalıydım. Yardım edebilirdim."

"Bana bunu borçlu değilsin. Benim dadım olmak için anlaşma yapmadın."

Garrett'ın Craig'in sadece bana bakmak için burada kaldığına dair yorumu hala içimi yakıyor. Kaydım ve onun yüzeyin altındakileri görmesine izin verdiğim için, onun burada olmasını istemiyorum.

O konuşmadan önce yanlış bir şey söylediğimi biliyorum. "Sana borçlu değil miyim? Tamamen yabancı birine evinde bedavaya kalacak yer teklif etmemişsin gibi davranıyorsun. Bunu birlikte yapmaya karar vermedikmişiz gibi davranıyorsun. Taşımamız gereken yüklerin çok ağır olduğu konusunda anlaşmıştık sanıyordum. Fırtınanın gözünde birlikte olacağımıza ne oldu? Yoksa bu, sana açılmam için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için uydurduğun bir yalan mıydı? Ben senin için sadece bir hayırseverlik vakası mıyım?" Sesi sonunda titriyor, muhteşem gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor.

"Asla. Seni hiç öyle düşünmedim. Gelip beni almanı istemek bencilce olurdu."

"O zaman ben bencil olayım ve sana bakayım. Seni öyle görmek canımı yaktı. Eğer beni gerçekten önemsiyor ve korumak istiyorsan, kendine bunu yapma." Gözyaşları yüzünden akmaya başlar. Bunu ona ben yapıyorum ve nasıl durduracağımı bilemiyorum. "Yarın işe gitmekten korkuyorum. Bana ihtiyacın olduğunda telefonu açmayacağından korkuyorum. Kendimi çok güçsüz hissediyorum."

Kanepenin köşesinden ona doğru sürünerek yaklaşıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. "Arayacağıma söz veriyorum. Sen yokken kendime iyi bakacağıma söz veriyorum, aramak için bir nedenim bile olmayacak." Omuzları titriyor ve ben onu titremeleri boyunca tutuyorum, sırtına yavaşça dairesel hareketlerle okşuyorum.

Böyle olmamalı. Böyle acı çekmemeliyiz. Burada değil.

"Başka bir şey daha var," diyor soğuk bir ciddiyetle. Benden uzaklaşıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş, ama yüzünde kararlılık var.

"Her zaman vardır," diyorum, darbeye hazırlıklı olarak.

"Apartman yönetiminden bir e-posta aldım," diyor, ben hiç i s t e m e d i ğ i m gözyaşlarını silerken bir an duruyor. "Dört hafta içinde hazır olacağını söylediler

haftada hazır olacağını söylediler."

Zihnimin bir köşesinde, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir son tarihi olduğunu hep biliyordum. Ama dört hafta mı? Bu yeterli değil. Yüz yıl deseydi bile, yine de yeterli gelmezdi.

Gidiyor. İmkansız gibi gelen, şaka yaptığımız bir şey, ama şimdi gerçekten oluyor. Sanki çoktan uzaklaşmaya başlamış gibi ve dört kısa hafta sonra, gitmiş olacak.

Çünkü ben kimim ki ondan kalmasını isteyeyim? Onu istemeden çok incittim ve zaman azalırken, hayatımdan kaybolmadan önce ona olan borcumu ödeyebilmeyi umuyorum.

Lacey

Günlerdir ağzımda acı bir tat var. Bunun, olanlardan sonra Drew'u yalnız bırakma korkusundan mı yoksa yalandan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

İki hafta dediler.

Bu rahatlatıcı olmalı, değil mi? Planlanandan önce dönersem, daha erken geri dönebilirim. Ama gerçeği söylemek yerine ona yalan söyledim. Neden?

O gün her şeyi itiraf etmek, Drew'a minnettarlığımı ifade etmek ve ikimizin de normal hayatımıza dönmemiz için hazırlık yapmak niyetindeydim. Ama gözlerine baktığımda planım suya düştü. Bunun zararsız olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama öyle mi?

Ona böyle yalan söylemek bizim için bilinmeyen bir alan gibi geliyor çünkü genellikle apartmanda gerçeği dolaylı olarak ifade etsek de, ona daha önce hiç böyle açıkça yalan söylememiştim.

Bu durumun yarattığı stres beni eski başa çıkma mekanizmalarıma geri döndürdü ve antrenman pistine erişimimden tam olarak yararlanmaya başladım.

Patenlerimin buzu kesmesini hissetmek bana geçici bir kontrol hissi veriyor. Müzik yok, sadece nefesim ve buzda koşarken etrafımdaki soğuk havanın uğultusu var.

Günün sonunda, Drew benim tüm halimi görebilir ve tuhaf programımı ve sürekli kontrol ihtiyacımı kabul edebilir, ama o zaman bile, ondan öncekiler gibi tanıdık döngüyü tekrarlayarak ayrılmak için yeni bir neden bulabilir.

Bu yüzden, ilişkimizin yürüyeceğine dair tüm umutları bir kenara itiyorum, ya da en azından deniyorum, yürümeyeceği her nedeni sıralıyorum. Zor yoldan öğrendim ki, bir şeyi gerçekten var olmaya izin verdiğinizde, o şey size her zaman ne kadar kırılğan ve kırılabilir olduğunu kanıtlar.

Ve her zaman kırılır. Her zaman.

Buzun diğer ucundan gelen bir gürültü beni düşüncelerimden koparıyor. "Siktir. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Craig yüzüstü pozisyonda inliyor. Yine düştü. Yüzüncü kez falan. İç çekip ona doğru yöneliyorum. Neyse ki burada sadece biz varız, yoksa masum patencileri domino taşları gibi devirecekti.

Bu noktada, kot pantolonu sürekli ince bir buz tabakasıyla kaplı ve kafasında 'bulduğu' mor renkli, parlak ponponlu bir şapka var.

Tek başına kaymanın stresi azaltmaktan çok beni daha da yoracağını bilmemin yanı sıra, önceki gece olanlarla ilgili daha fazla bilgi almak için kel mucizeyi de yanımda getirdim.

Ama ben soru sormadan önce, bunun onun anlatacağı bir hikaye olmadığını söyledi ve konuyu kapattı. Drew'u desteklediğini bilmek güzel, ama endişe beni durmadan kemirip duruyor.

Ben yokken başka neler görmedim acaba?

Ona bunu da sordum ve bildiği başka bir şey olmadığını söyleyerek beni rahatlattı, daha fazlasını öğrenmek istiyorsam Drew ile konuşmam gerektiğini ima etti.

Belki de Craig'in düşüşünü görmek bana bir tür küçük bir zevk veriyor.

"Bunda iyi olacağını düşündüğüm için beni dava et," diyorum onun önünde durarak.

"Ben Florida'lıyım," diyor, acınası durumunu kullanarak somurtuyor. "Arizona'da öğrendim. Daha iyi bir bahane bul."

"Güneyde kalmamın bir nedeni vardı ve bu tatlı çay içmek değildi." Kendi başına ayağa kalkmak yerine, bir bebek gibi kollarını kaldırır.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyorum, çömelip ona yardım ederken, neredeyse onunla birlikte yere düşüyordum.

"Neden? Çünkü yıkıcı derecede yakışıklıyız ve hayatını zorlaştırıyoruz diye mi?"

"Ben farklı bir şekilde ifade ederdim, ama büyük ölçüde evet."

Antrenman pistinin kenarını tutarken, parmaklarıyla soğuk metali okşadığını izliyorum. "Tuvalete gidiyorum, yani senin beni katılmaya zorladığın bu sadistçe eğlenceden biraz uzaklaşmam lazım. İşini görmekten hoşlanmadığımı söylemiyorum, ama burada olmasını istediğin başka biri olduğunu hissediyorum," diyor, sesinde alaycılık ve samimiyet karışımı bir tonla, sonra sonunda kapıdan geçip gidiyor.

Sessiz kalıyorum, cevap vermeye zahmet etmiyorum çünkü haklı. Buraya geldim çünkü... Şu anda bilmiyorum. Düşüncelerim hep ona geri dönüyor, Drew'un dans ederken ne kadar zarif olduğunu ve kollarının tenimde nasıl hissettirdiğini düşünüyorum, sadece ikimiz müzik ve neşeyle sarılmıştık. Eminim buz üzerinde de aynı şekilde kusursuz hareket ederdi.

Dış kapılardan biri gürültüyle açılır ve ben hızla dönerim. Price'ın sesi pistte yankılanır. "Martin'i mi düşünüyorsun?" "Bu sefer değil. Ne oluyor?"

"Nerede olabileceğini sordum, burada stres atıyormuşsun dediler. Bir dahaki sefere beni de davet et." Bu kadar tahmin edilebilir biriysem, gizli paten seanslarım o kadar da gizli değil galiba. Ona doğru kayarak yaklaşıyorum ve Price beni dikkatle incelerken gözlerini kısıyor. "Vay canına. Bir erkek, değil mi?"

"Hayır. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. 2021'deki Roy Taylor olayından beri."

"Güldüğümü biliyorum, ama sen ondan düşüp yere çakıldın. Söylersen bu sefer daha iyi olacağıma söz veriyorum."

"O olaydan bahsetmiyorum." Geriye dönüp bakınca, Roy Taylor olayları birden fazla olmuş. "Instagram'da o adamı takip edip fotoğraflarını beğendiğin, aslında profesyonel bir sporcu olduğunu unuttuğun olay." Roy, oyuncularla tanışmak isteyen ilk ya da son adam değildi, ama Price'ın dört yıl öncesine kadar tüm fotoğraflarını "kazara" beğendiğini gördükten sonra, başka hiçbir şeyden bahsetmek istemedi. Söylemeye gerek yok, Roy toplamda yaklaşık üç hafta dayandı.

"Evet, onu hala her yerde takip ediyorum. Tüm gönderilerime yorum yapıyor, çok da tatlı. Kesinlikle Yılın Arkadaşı ödülünü senden alacak."

"Onun için kayacağım," diyorum ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Roy'un ısrarına bir kez boyun eğdiğimde, onun ısrarı üzerine buz pateni yapmaya gittik ve o, ayakta durmaktan çok kışının üstünde daha fazla zaman geçirdi, Craig kadar kötü değildi ama ona yakındı.

"Oh, lütfen Roy Taylor olayı hakkında daha fazla anlat," diyor Craig arkamdan. Ne harika bir zamanlama.

Price'ın dikkati benden ayrılmıyor, "Oda arkadaşı mı?" "Oda arkadaşı değil," Craig başını sallıyor.

"Merhaba, oda arkadaşı değil, ben en iyi arkadaşısın, Price."

"Kanıtla," diyor Craig, şüpheli bir bakışla.

Hayal kırıklığıma uğrayarak, Price alt dudağını aşağı çekerek, aptalca ama kalıcı dostluğumuzun kanıtını gösterir. Bu bizim en kötü iç şakamızdır. Hâlâ ağzında "*senin annen*" gibi zekice düşünülmüş kelimeler kazanmıştır.

Sanatçı ve Price'ın bariz gramer hatasını fark etmemelerini anlatmaya başlamayayım. Price, yeni geçirdiği beyin sarsıntısını suçluyor. Yirmi bir yaşındaki Price, şakanın buna değdiğini düşünmüştü, ama altı yıl sonra, komedi mürekkepten çok daha fazla solmuştu.

İç çekiyorum. "Sanırım benimkini görmek istiyorsun?"

Dönüp Craig'ın kirpiklerini kırptırdığını görüyorum, "Eğer nezaket gösterirsen."

Orta parmağımla alt dudağımı aşağı çekerek pürüzlü, donuk görünümlü bir gülün yüz ortaya çıkardım.

"Mutlu musun?" diyorum, dudağım hala aşağı çekili halde.

"Oh. Çok heyecanlandım. Ama merak etme, 'Oda Arkadaşı'na söylemeyeceğim," diyor, sesini son kelimeleri vurgulamak için uzatarak, "sen sormadıkça." Craig'in söylemesi gereken yanlış şeydi.

Price hemen canlanır ve hain Craig'i buzdan uzaklaştırır, "Ee, Oda Arkadaşı. Bana daha fazlasını anlat."

"Hiç, saçlarını yolmak isteyeceğin kadar inkarcı iki insan gördün mü?" Craig şapkasını çıkararak büyük bir açıklama yapar, Price'a Drew ve benim saç dökülmesinin suçluları olduğumuzu anlatan uydurma bir hüzünlü hikaye anlatmaya hazırdır.

Onu şımartmak yerine, kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde pistin diğer tarafına doğru itiyorum, soğuk hava yüzüme çarparak tur üstüne tur kayıyorum, ta ki sonsuza kadar ağrımaya başlayacağımı anlayana kadar.

Sonunda, nefesimi düzenlemek için hızımı düşürdüğümde, Price'ın bana el sallayarak beni durdurmaya çalıştığını ve dedikodu seansının bittiğini işaret ettiğini fark ettim.

"Basın toplantısına geç kalacağız," diyor, ben buz pistinden çıkarken.

"Tessa benim için halledecek," diyorum ona, oturup bağcıklarını çözerken, olabildiğince önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak.

"Affedersiniz, Tessa? Ciddi olamazsınız." Kafamı kaldırdığımda, Price'ın yüzünde buzlu su dökülmüş gibi bir ifade vardı.

"Tessa işinde çok iyi. Bu yüzden onu ikinci yıl için geri getirdik." Öyle. Bu yüzden, fikrini değiştirip tekrar çalışmaya karar verirse, referans olmaktan çekinmem.

"O iyi, ama *sen değilsin*, ki bunun çok iyi farkında olduğunu sanıyordum," diyor Price, benim dikkat çekmemeyi başarma girişimimi yutmayarak.

"Bu bir oyun falan değil. Benimle birçok kez yaptı, endişelenecek bir şey yok. Gitmem gereken daha önemli bir yer var." Çantamı toplarken ve botlarımı giyerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Ne?"

"İşinden nihayet bir adım geri çekilmen için ne tür bir ilahi müdahale gerekti diye merak ediyorum."

"Oh, o kesinlikle bir tanrı değil," diye mırıldanıyor Craig.

İçeri girdiğimde ya da odama gidip kaymak için giydiğim kıyafetleri değiştirdikten sonra Drew'u hemen görmüyorum. Ama uzak köşede bir kapı açık duruyor. Diğer odaları hiç denemedim ve bakmadım. Diğer odaların misafirler ya da depo için olduğunu varsaydım.

Ama onun orada olması gerektiğini biliyorum. Anahtarları kancada ve en sevdiği spor ayakkabıları kapının yanında duruyor.

Çantamı yere bırakıp araştırmaya başladım. Kapıyı ittiğimde, duvarları ses geçirmez köpükle kaplı, enstrümanlarla dolu bir oda ve davul setinin üzerine eğilmiş, sanki çalmak üzereymiş gibi kollarını havada tutan Drew'u gördüm. Bu pozisyonda kalmanın yorgunluğuyla vücudu titriyordu. Ne zamandır bu haldeydi?

Gergin bir bakışla başını kaldırdı. Gözlerine baktığımda, odadaki tüm oksijen emilmiş gibi hissettim.

"Özür dilerim, rahatsız mı ettim?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Hayır, daha yeni başlıyordum. Sorun değil." Sesi zayıf ve yumuşaktı. Bu sözleriyle kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum.

"Dinleyebilir miyim?"

Cevap vermeden önce bir an duruyor. "Dinlemek zorunda değilsin. Daha geç saatte döneceğini sanıyordum." Tessa'dan bugün benim yerime bakmasını istemeseydim, bu doğru olurdu. İçimden bir ses, ona bu değişikliği söyleseydim, bu anı görmeyeceğim diyor.

"Evet, toplantım iptal oldu, o yüzden erken döndüm," diye başka bir yalan daha uyduruyorum. O, ellerine bakarak bir an düşüncelere dalıyor. Tereddütlerime rağmen, kafamdaki ısrarcı bir ses tekrar sormamı söylüyor. "Peki, sen çalışırken dinleyebilir miyim?"

"Davullar gitar veya piyano gibi değildir. Tek başlarına pek etkileyici değildirler."

"Ne zamandan beri bir şeylerden emin olamıyorsun? Senin tek korktuğun şeyin köpekbalıkları olduğunu sanıyordum," başka bir taktik deniyorum.

"Çalmak istemiyorsan, en azından bana ders ver."

"Benim iyi olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Burası tuhaf bir zengin adamın hobi odası olabilir. Ama müzikten hiç anlamam, o yüzden iyi olmasan bile en azından benim için iyiymiş gibi davranabilirsin." Bunun onun için yeni bir şey olduğunu sanmıyorum. Davulun üzerinde duruşu, patlamak üzere olan birinin bakışları vardı. Maçın başlangıcında puck'ın düşmesini bekleyen oyuncularla çok benzerdi.

"Çalmazsam odadan çıkmama izin verir misin?"

"Muhtemelen hayır." Omuz silkiyorum. Yüzünde, buna ihtiyacı olduğunu anlatan bir ifade var. Ve nedense, bunu büyütme kötü bir fikir gibi geliyor.

Ayağa kalkıp tabureyi ayarlıyor ve işini bitirince bana gösterişli bir hareketle sunuyor.

Ona doğru yürüdüm ve oturdum, enstrümanın arkasında kendimi küçük ve kaybolmuş hissederek.

"Al." Bana yeni bir çift baget uzattı ve ben soluk renkli ahşabı tuttum. "Rahatla. Bu kadar sıkı tutmana gerek yok, kaçmayacaklar," diye ikna etti ve odadaki hava anında değişti.

"Ama yanlışlıkla birini fırlatabilirim, değil mi?" Elinden fırlayan bir çubuğun, uzak duvardaki soyut mavi ve gümüş renkli tabloya saplandığını hayal ediyorum.

"Elbette. Bu bir risk, ama gevşemek yardımcı olacaktır." Elimi tutmak için hareket eder, sonra durur. "İzin verir misin?"

Bir nefes boyunca aramızdaki boşluğa bakıyorum. "Evet."

Elini benimkinin üzerine koyar ve parmaklarımı daha hafif bir tutuşa yönlendirir. "Davul çalmanın güçle, duyulmakla ilgili olduğunu düşünmek kolaydır. Gerçekte ise, kısıtlanmak ve yapılandırmakla da ilgilidir. Elbette, bazı anlar fırtına gibi gelir, ama bunlar nadir oldukları ve doğru zamanda ortaya çıktıkları için daha önemlidir." Sözleri, ilk izlenimimi doğrulamaktan başka bir işe yaramaz.

Hobileri olan insanlar vardır. Bir de tutkularını yaşayan, nefes alan şeyler gibi anlatan insanlar vardır. Bu, Drew için *önemli bir şey*; ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Şimdi ne olacak?" Yüzü benimkinin yanında belirir, beklenti beni sarar.

"Şimdi onu dışarı çıkar. Sesini çıkar." "Ya kötü olursa?"

"Muhtemelen kötü olacaktır, ama bunu kime söyleyeceğim ki?" Gülümser ve geri çekilir.

İlk başta tereddüt ediyorum. Sanki bir meze tadıyormuş gibi setin her parçasını deniyorum. Onun sözlerini içime sindiriyorum. Burada hiçbir beklenti yok.

Müzik benim için her zaman kasıtlı olarak yabancı, uzak tutulmuş bir şey olmuştur. Bu yüzden, uzun zamandır ilk kez yeni bir şey deniyorum. Başarısız olacağım bir şey. Bu düşünce, tereddütlerimin son kalıntılarını da yok ediyor. Zaten başarısız olacaksam, en azından bunu muhteşem bir şekilde yapacağım.

Sesten çok özgürlüğün farkındayım.

Hareket etmek. Vurmak. Yaratmak.

Göğsümde bir seğirme var. Derin ve içgüdüsel bir anlayış hissi.

Kimi anlıyorum? Drew'u mu? Martin'i mi?

Kısa süre sonra kollarım titremeye başlıyor. Buz pateni ve bu arasında, uzuvlarım jöle gibi titriyor.

"Bu da bir yol," diyor, yüzünde saf bir sevinç ifadesi beliriyor.

"Korkunçtu, değil mi?"

"Objektif olarak evet, ama ben hayranınım." O gülümsemeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu Half a Memory'den aldığımdan beri böyle bir gülümseme görmemiştim. "Nasıl hissettirdi?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Bir an duruyorum. "Sanki kafamdaki baskı azalmış gibi. Çocukken bahçe hortumunu başparmağınla tıkadığın zamanları hatırlıyor musun? Su birikir ve sonra patlamasını izlemek çok tatmin edici olurdu."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu yüzden yaptım."

Aklım geçmiş zamanda takılır. "Ne demek yaptım?"

Boğazının hareket ettiğini, ağzını açtığını ve hiçbir şey çıkmadığını izledim.

"Bu," odayı işaret ederek, "geri döneceğim bir şey."

Uzun zamandır kayıptı."

Onun sözleriyle anlayışım derinleşirken başımı sallıyorum. Fotoğrafçılık, yaratıcı tutkumu geçerli bir kariyere dönüştürme baskısı olsa da bana saf mutluluk getirirdi. Ama annem vefat ettikten sonra her şey değişti; fotoğrafçılık, önümdeki dünyayla yüzleşmek yerine lensin arkasına saklanmamı sağlayan bir sığınak ve kalkan haline geldi.

"Kendimi gülünç duruma düşürdüğüm için şimdi benim için

çalacak mısın?" "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Uzun zamandır pratik yapmadım."

Vazgeçmeden önce bir kez daha denemeye karar verdim. Gözlerinin derinliklerine bakarak ona hatırlattım: "Burada baskı yok. Sadece biz varız. Benim için mükemmel olman gerekmiyor. İzin verersen, senin bu yönünü görmek istiyorum."

"Kötü olabilir."

"Harika olabilir, ama her halükarda, sen olduğun için dinleyeceğim." O olduğu sürece, tencere ve tavalardan oluşan bir koleksiyon olsa bile umurumda olmazdı.

Çenesi titrer ve titrek bir nefes verir. "Tamam."

Yerimi bırakıyorum ve o koltuğu ayarlayıp enstrümanın arkasındaki yerine geri dönerken zaman akışkanlaşıyor. Nereye durmam gerektiğini bilmiyorum, ama karşı duvardaki kanepeye yerleşiyorum.

İlk sesin içimde yarattığı etkiyi hiçbir şey hazırlayamazdı beni. Titreşimler derimden ve kemiklerimden geçerek doğrudan ruhumun derinliklerine ulaşıyor.

İlk on saniyeden itibaren şarkıyı tanıdım — çalma listeme eklediğim birkaç modern sanatçıdan birinin şarkısıydı.

Ben sadece gürültü çıkarmak için parmaklarımı vuruyordum, ama bu... Bu müzik.

Açıklayamıyorum, ama o anda, o çalmaya devam ederken, sanki kalbim kendini sıfırladı, şarkının ritmiyle senkronize oldu, sanki müziği bir dil, *onun dili* olarak anladı ve ona göre tepki verdi.

Drew

*Rüya
görüyorum.*

Rüya görüyor olmalıyım çünkü bu odada olanlara başka mantıklı bir açıklama yok.

Çalışıyorum.

Odanın diğer ucunda güzel, mükemmel bir kız kıvrılmış, her sesi emiyor.

Çünkü ben çalışıyorum. Sadece yarım bir şarkı ya da sonsuz bir ritim değil.

Bu uçmaya çok benziyor, ya da kanatları olmayan ya da uçmak için temel araçları olmayan biri olarak tahmin ediyorum. Benliğimin içine işlenmiş bir şeyi yapmak.

Kanatları kesilmiş kuşlar da böyle hissediyor mu acaba, gökyüzü ve açık alanlar onları çağırıyor ama kontrol edemedikleri güçler yüzünden ulaşamıyorlar mı? Ama bir şekilde, bu sınırlayıcı güç ortadan kalktı ve nedenine çok fazla takılırsam bunu tekrar kaybedeceğimden korkuyorum.

Sanki eskimiş bir deri koltukmuş gibi bu duyguya kendimi kaptırıyorum. Titreşimler kollarımdan yukarı doğru yayılıyor ve ben sesin doğduğu bir kanal haline geliyorum.

Bir an için Lacey'e bakarak, piyanist olarak tartışılmaz bir zarafete sahip olan kız kardeşim gibi olmak istediğimi diliyorum.

Evelyn çalarken parmakları fildişi yüzeyde dans eder, etütlerin ve menuetlerin notalarını zahmetsizce çalarak bir duygu fırtınası yaratır. Lacey, narin arpejler ve trajik disonans akorlarla dolu güzel bir şeyi hak ediyor.

Ancak, başımı kaldırıp gözlerinin parıldadığını gördüğümde, bu duygular geldiği kadar çabuk kaybolur ve muhtemelen bir inek çanını çalıyor olsam da fark etmezdi diye fark ederim. Kusurları görebiliyor ve özgürce işaret edebiliyor olsa da, müzik umurunda değil. Onun için bu, benim kimliğimin sadece küçük bir parçası, beni tanımlayan temel özelliğim değil. Ben sadece davul çalan sıradan bir adamım, insanların bir insan olduğunu keşfedince şaşırdıkları bir yıldız değilim.

Sanırım bu yüzden kendimin bu kısmına tekrar erişebiliyorum. Sadece bakışları bile bana başarısız olma izni veriyor, ritmi kaçırsam, onun gözündeki değerimin her hatayla azalmayacağını bana gösteriyor.

O, benim çalmamla ilgili hiçbir beklentisi olmayan dünyadaki tek kişi olabilir. Onun benimle burada olma ihtimali ne kadar?

Şarkının sonundaki sessizlik, yarattığım kakofoniden daha gürültülü geliyor.

"Bu 'Just for Kicks'ti, değil mi?" Gülümsemesi, akvaryuma gittiğimiz zamanki gülümsemesine benziyordu; çocuksu ve savunmasız. Evrenin en mükemmel yüzünde sevinç, hayranlık ve şaşkınlık birbirine karışmıştı.

"Evet. Etkilendim. İnsanlar genellikle bir şarkıda gitar veya klavyeden başka bir şey seçmezler." Ben de etkilendim. Davullar her zaman ilgi odağı olmayabilir, ama sahnede ve insanların zihninde arka planda rol oynayarak kesinlikle havalı görünüyorlar. En azından, eskiden aldığım genel izlenim buydu.

Ama onun buna odaklanması, bunu fark etmesi, beni fark etmesi farklı geliyor.

"Ben, şey, sadece şarkıyı çok seviyorum, hepsi bu." Kızarıyor. Ve bu bilgiyi kalbime saklıyorum — sadece benim de yazarına katkıda bulunduğum şarkılardan birini sevdiği için değil, aynı zamanda elmas kadar değerli olan nadir açık itiraflardan biri olduğu için. "Ama köprü bölümünde bir şeyi kaçırdın."

Başka birinden duysaydım, sanki mikroskop altında inceleniyormuşum gibi hissederdim, sanki müziği benim değerimle ilişkilendirmeye çalışıyorlarmış gibi. Ama onun için, bu bilgiyi paylaşmak, küçümseme değil, ilgi gösterme eylemidir.

Sonra hemen kendini düzeltmeye çalışır: "Kahretsin. Özür dilerim, bir şey söylememeliydim. Baskı olmadığını söyleyip durdum, ama tam tersini yaptım."

"Hayır, söyle bana. Başka ne var?" diye onu teşvik ediyorum.

O, içinde tuttuğu seli serbest bırakırken ben gülümsüyorum: "İkinci nakaratta çok hızlı yavaşladın. Dramatik olması gerektiğini anlıyorum ama gerçekten, kim o kadar yavaş söyler ki? Bas davul, değil mi? Büyük bir gumbürtü gibi ses çıkaran, sanırım? O da bu kadar fazla olmamalı," diyor, sanki konsantre olmasına yardımcı olacakmış gibi tavana bakarak.

İşte benim kızım, asla kendini tutmaz.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum, ses tonumda en ufak bir kin bile olmadığından emin olarak. Gri gözleriyle bana bakıyor, onu susturmamı bekliyor, gerçek benliğini ortaya çıkardığını fark ettiğinde farlara yakalanmış bir geyik gibi.

"Sanırım öyle. Ama sen oldukça iyisin. Sanırım. Ama sakın egonun kabarmasına izin verme."

"Çok müzik dinler misin? Mesela farklı bir şarkı çalsam, neyi daha iyi yapabileceğimi söyleyebilir misin?"

Kollarını başının üzerine uzatarak esniyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum çünkü bu, fazladan bir parça tenini ortaya çıkardığı anlamına geliyor. "Pek sayılmaz. Sabahları çaldığım caz ve bazı eski şarkılar dışında müzik dinlemiyorum."

"Ve Avery Sloane."

Karnının üstüne dönüyor, gözlerinde yıldızlar dans ediyor, "Evet. Onun tamamen kadınlardan ve cinsiyetsizlerden oluşan bir prodüksiyon ekibi olduğunu biliyor muydun?"

Evet, aslında biliyorum. Lacey'nin ağzını açık bırakacak bazı Avery hikayeleri biliyorum. Kimliğimin açığa çıkmayacağını bilsem, onu hemen arardım.

Gizli kimliğim mi? Sanki bu bir casus operasyonuymuş gibi, sadece karşılıklı bir anonimlik anlaşması değil. Yine de, onun kimliğini keşfetmesi düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"O zaman neden 'Just for Kicks'? Kesinlikle çok daha iyi başka şarkıları da var."

Kafası şimdi kanepenin kenarından sarkıyor, pamuklu şortu uyluklarının üst kısmında toplanmış durumda ve şimdi tavana bakma sırası bende.

Önemli bir şey söylemek üzere, bu yüzden hayır, şu anda onun geniş cildinin hipnotize edici etkisine kapılmanın sırası değil. "Hiç çevrendeki herkesin gizli bir amacı olduğunu hissettiğin oldu mu? Köprü bölümünde beni etkileyen bir satır var: *'Ben atılacak bir alet miyim, yoksa kazanılacak bir kupa mı? Tozlanmaya terk edileceğim zamanın gerçekten bir önemi var mı?'* Sanırım beni etkileyen şey bu."

Aslında, "Just for Kicks" öfkeden yazılmış bir şarkı. Avery ve ben stüdyoya gidip bu şarkıyı kaydettiğimizde, özellikle Wesley'e çok kızgındık. Bu şarkı, öfkenin şarkı sözlerindeki hüznle pek uyuşmadığı için, genellikle onun en az popüler şarkılarından biri olarak kabul ediliyordu.

"Benim için, *'Sadece eğlence için mi kalıyorsun, yoksa yanına alacağın hikaye için mi?'*" Şarkının son haline katkıda bulunduğum birkaç satırdan birini alıntılarlamak boşuna, ama onunla bir şekilde rezonans kurup kurmadığını, tanışmadan önce bile bu şiir parçalarıyla birbirimize bağlandığımızı bilmek istiyorum.

Müzik, iyi ya da kötü, bunu yapar.

Geçmişte, hayranlar Fool's Gambit'i tekrar tekrar dinleyerek beni tanıdıklarını sanırlardı. Yabancılar bana rahatsız edici bir

tanıdık bir tavırla yaklaşırlardı. Yüzümü ve magazin dergilerinde yazan önemsiz bilgileri bilirlerdi, ama ben onların isimlerini bile bilmezdim.

Ama şu anda, onun da beni aynı tuhaf, parasosyal şekilde tanımasını istiyorum. Yüzü somurtkanlaşır ve dik oturur pozisyona döner.

"Sanırım bu iyi bir ikinci seçenek. Hiç kimseye iyi bir hikaye verdiğimi hissetmedim. Hayatımdaki birçok insan beni sadece bağlantılarımdan dolayı ilginç buluyor, bu da beni daha çok ikincil bir karakter yapıyor sanırım."

Yanına oturmak için hareket ediyorum ve o da kanepede vücudunu öyle bir düzenliyor ki, neredeyse burun buruna geliyoruz.

"Seni hiç öyle hayal edemedim."

"Nasıl yani?"

"Kimseye göre ikincil olarak." Onu her zaman ilk düşünürüm, çoğu zaman kendimi düşünmeden önce.

Dudakları, sözlerimi içmek istercesine açılır. "Bana hiç öyle hissettirmedin. Burada, seninle birlikteyken, bir şekilde daha gerçek hissediyorum. Sanki sen ve ben var olan tek gerçek şeyleriz ve dış dünya bir fanteziymiş gibi."

Bu bir fantezi; onun demek istediği bu, ama ikimiz de bunu kabul etmiyoruz.

"Ben de seninle birlikte gerçek hissediyorum."

Yıllardır hissetmediğim kadar gerçek. Bu, son on yıldır herkesin kolektif hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Aramızda, nefeslerimizin iç içe geçtiği, pek çok olasılığı barındıran bir boşluk var. Keşke bu boşluk olmasaydı, ama ellerim tereddüt ediyor. Birlikte yaşamak ve onunla birlikte olmak korkunç bir fikir olduğu şeklindeki hatalı düşünce yüzünden bu mesafeyi korumak zorunda olmamız çok sinir bozucu.

Ama her zaman bir boşluk var, çünkü sadece seks yasak diyor. "Sana dokunamayacağım diye bir kural yok. Seni öpemem diye bir kural yok." Tanrım. Yakında ölürsem ölürüm.

"Bunun açıkça ima edildiğini sanıyordum." Dudaklarıma bir anlığına bakıyor.

"Şu anda yasanın ruhuna mı yoksa lafzına mı uymak istiyorsun? Çünkü aynı fikirde olduğumuzu hissediyorum. Seni mutlu etmeme izin verirsen, yine de iyi bir kural takipçisi olacaksın. Seni mutlu etmek istiyorum. Senin her parçanın gerçek olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sana istediğini vermekten asla vazgeçmeyeceğim." Bu, onun tutabileceğinden emin olmadığım bir söz. Benim isteklerim ve onun ihtiyaçları çelişiyor gibi görünüyor.

Sen. Sen benim istediğim her şeysin.

Ama bu sözler fazla olur.

"O zaman sana dokunabilir miyim?" Yüzünü avuçlarım ve gözlerindeki renklerin arzuyla dans etmesini izlerim. "Sözlerine ihtiyacım var."

"Lütfen," diyor ve bu tek heceli kelime aramızdaki görünmez duvarı yıkıyor.

Kucağıma tırmanır, bacaklarını bana atar. Ellerim saçlarında yerini bulur ve dudakları benimkilerle, açık bir ihtiyaçla buluşur.

Sanki onun dokunuşunu, varlığını tatmak için yaratılmışım gibi hissediyorum. Onu tamamen tüketmek, onu tamamen hissetmek istiyorum ve dişleri alt dudağımı çekerken onun da aynı şeyi istediğini hissediyorum.

"Beni işaretle, *sconosciuta*," diye fısıldıyorum.

Vücudumun seni hatırlamasını sağla.

Buna karşılık, bana sürtünerek boynumu kavrar ve kendini imkansız bir şekilde daha da yaklaştırır.

Hızlı bir hareketle boynuna öpücükler konduruyorum, tam da söylediğim gibi yapmak niyetindeyim — paylaştığımız anıları, ilk gecemizi ve aradaki her şeyi, bunların sadece kurgudan ibaret olmadığını doğrulamak için.

Parmak eklemlerim, karnındaki açıkta kalan deriyi okşadı ve bana yumuşak bir iniltiyle karşılık verdi. Bu gece ondan, zevk aldığı seslerden başka bir şey istemiyorum.

Elim, gömleğinin kumaşı altına doğru ilerliyor. Parmaklarımı karnının yumuşak derisi üzerinde yavaşça gezdirirken titriyor. Daha yukarıya çıkıp göğsünü avuçluyorum, parmaklarım meme ucunu hafifçe çekiyor. Tekrar bana doğru sallanıyor ve benden bir inilti koparıyor.

O beni mahvedecek.

Yine de, bunun onun vücudunu kontrol etmekle ilgili olmadığını kendime hatırlatıyorum. Onu ezberlemekle ilgili. O geceki en büyük pişmanlığım, tamamen ayık olmamam ve o gecenin bir kısmının rüya olmadığından tamamen emin olmamamdı.

Lacey elimi tutar ve daha aşağıya doğru yönlendirmeye çalışır. "Hâlâ çok sabırsızsın."

"Sadece beni ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırladığım için," diye mırıldanır ve ben onun arzusuna boyun eğiyorum.

Belini kavrayarak onu kanepeye yatırıyorum. Elim, onun istediği yere yaklaşıyor, beni her zaman alay etmekte ısrar ettiği lanet şortun bel kısmıyla oynuyor.

"Kendine dokunduğunda o geceyi düşünüyor musun? Benim sikimin seni ele geçirmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyor musun?" diye soruyorum, çünkü onun ihtiyacı benimkiyle aynı mı bilmek zorundayım.

"Evet." İtirafıyla, elim biraz daha aşağı iner. Parmaklarım, amını zar zor örten danteli okşarken, ağzından çıkan ses neredeyse bir kelime bile değildir.

Narin kumaştan ıslaklığın sızdığını hissederek tembel daireler çizmeye devam ediyorum. Tanrım. Onun tahrik olmasının benim için olduğunu, onu böyle hissettirebildiğim için olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor. Eğer bu, bana bunu yapmama izin verdiği ikinci ve son sefer ise, zamanımı iyi değerlendireceğim.

"Ben de bunu düşünüyorum. Beni nefret etmeye kararlıyken beni bu kadar iyi karşıladığın zaman ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorum. Artık benden nefret etmiyor olabilirsin, ama o kuralları nefret etmen için elimden geleni yapacağım."

"Eh, yapman gereken iş var." Bel bandının hemen altını parmağımla okşarken sesi nefes nefese geliyor.

"Seni lanet bir senfoni gibi çalacağım."

"O kadar iyi bir müzisyen değilsin." Haklı. Bugün dikkatsizdim, ama benim kadar pratik yapmamış biri olsa kim dikkatli olurdu ki? Ama vücudu, o kadar düzenli olarak hayal ettiğim bir enstrüman ki, bunu nasıl çalacağımı tam olarak biliyorum.

Başparmaklarımı şortunun kenarlarına ve soluk dantelli tangasının iplerine takıp, tek bir akıcı hareketle bacaklarından aşağı çekip kenara atıyorum.

İki elimle uyluklarını açarak onu içime alıyorum. Ve o, sadece benim için ıslanan, görülmeye değer bir manzara.

Klitorisine dokunuyorum ve kalçaları dokunuşuma karşılık vermek için kalkıyor.

"Hâlâ çok açgözlü bir amcığın var," diye mırıldanıyorum, sesim alçak, parmağımı içine sokarken. "Merak etme, sana istediğini vereceğim. Hak ettiğini."

Başparmağım klitorisine bastırıldığında, "Drew," diye inliyor.

"İşte benim iyi kızım, adımı söylemeyi unutmamış."

Onu teşvik etmek için çalışıyorum, başka bir parmağımla onu biraz daha gerginleştiriyorum, ikisini de kısırarak tam da en çok ihtiyaç duyduğu yere vuruyorum. Beklenmedik bir aciliyetle elime biniyor, ortak çabalarımız onun aralık dudaklarından inlemeler çıkarıyor.

Bu oda sadece müzik yapmak için yapılmıştı ve ben onun zevk çılgınlıklarından yeni favori şarkımı yaratmak üzereydim.

Uylukları titremeye başlar ve onun boşalmanın eşiğinde olduğunu anlarım.

Durmak çok cazip geliyor. Onu uçurumun kenarında bırakıp yalvartmak. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemesini sağlamak. Ama bu an, ona istediği her şeyi vermekle ilgili.

O boşalırken kasları parmaklarımın etrafında sıkışıyor. Uzuvarları gevşerken onu kendime doğru çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, sayısız yıldır özlemini çektiğim bu anın sonunu zevkle yaşıyorum. O, beklediğim her şey.

"Kalabilirsin, biliyorsun," diye fısıldıyorum boynuna, özenle oluşturulmuş filtreden sızan kelimelerle. Onu ne kadar çaresizce istediğimi gizlemek için.

Bir süre, onun sadece temsil ettiği şey olduğunu düşündüm: rutin ve düzen, beni bir insan olarak gördüğü ve yüz çevirmediği bilgisi. Ancak, artık onun yeri doldurulamaz olduğundan eminim ve onu bırakma düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Daha önce kemiksiz olan vücudu altımda gerginleşiyor.

Siktir.

Hiç düşünmeden söylenen beş basit kelime, onun duvarlarının demir gibi çökmesine yetiyor.

"Lütfen bunu olduğundan daha fazla abartma." Omuzlarını silkiyor ve şortunu almadan dışarı çıkıyor.

Arkasını dönmeden.

Lacey

Kalabilirsin...

Bu üç kelime, hiç bir zaman bir seçenek olarak görülmemiş bir geleceğin kapısını açar.

Bu hiçbir zaman bir seçenek olmamalıydı; Drew ile aramızdaki ilişki, yararlılığını yitirdiğinde bir kenara atılacağı anlaşmasıyla kurulmuştu. Ve ayrılmaktan ne kadar korkarsam da, ayrılacağım. Bir noktada, bundan uzaklaşmanın canımı yakmayacağına kendimi ikna etmiştim; bu son birkaç ayın mutlu bir anı olarak kalacağına, on yıl sonra hatırlayıp onun nasıl olduğunu merak edeceğime. Mutluluğu bulmuş olmasını umarak.

Ama odama geri dönerken, kendime ne kadar acımasızca yalan söylediğimi fark ediyorum.

Ya kalsaydım? Kalmak, gerçek dünyayı içeri almak demek. Kalmak, bunun belirli bir zaman çizelgesine göre değil, bir anda sona erebileceği anlamına geliyor. Kalmak sonsuza kadar demek değil, belirsizlik demek.

Gözlerimi kapattığımda, bir düşünce daha aklıma geliyor, neredeyse bir fısıltı gibi.

Ya on yıl sonra uyanırsam, mutfığa giderim ve arkamı döndüğümde onun beni izlediğini görürsem, kahvemizi hazırlarken gözlerinde sadece sevgi varsa, artık onun ne yaptığını veya mutluluğu bulup bulmadığını merak etmeme gerek kalmaz, çünkü benimle mutlu.

Bu, ben yok olurken aklımda kalan tek düşünce.

Bir buçuk hafta geçer ve günler bizden uzaklaşıyormuş gibi gelir. Ve tam anlamıyla işlevsel yetişkinler olarak, o gece hakkında konuşmayız. Onun beni nasıl heyecanlandırıldığını, beni gördüğünü ve benim de onun için aynısını yaptığımı düşündüğümü. Diğer tüm sorunlarımız gibi, dairenin büyüğü ve anlaşmamızın yardımıyla, bu olay hiç olmamış gibi davranırız.

Ama oldu ve hala her kelimesinde ciddiylim. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.

Aramızda daha önce olmayan bir mesafe var. Bunun bir güvenlik ağı olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum, ama daha çok bir kafes gibi geliyor. Artık film izlerken rastgele dokunmak ya da bacaklarımı kucağına koymak yok. Aramızdaki mesafe, birbirimize söylediğimiz sözlerden çok daha fazlasını anlatıyor.

Mesafeye rağmen, onu çalarken izlemeye devam ediyorum, eve döndüğümde sessizce müzik odasına girip onun çalışmasını dinliyorum. Tanıdık, bulaşıcı ritimleri dinlerken bile, ince değişiklikleri fark etmeden edemiyorum — müzik bir şekilde eskisi gibi aynı büyüüyü yitirmiş.

Yine de dinlemeye devam ediyorum, Drew'un orada olacaksam kullanmam için ısrar ettiği kulak koruyucularını takarak, her sesi içime çekiyor ve onunla aynı odada olmanın basit mutluluğunu yaşıyorum. Sesler kısılmış olsa bile, seslerin içimde yankılandığını fiziksel olarak hissediyorum. O müziğine dalmışken, ben kanepede oturup korku romanlarımı okuyorum.

Bu türe olan takıntımın ne zaman başladığını tam olarak bilmiyorum. Cara bir keresinde bana neden kaçmak için mutlu bir şey seçmediğimi sormuştu.

Benim için bu, kaçmakla ilgili değil, televizyonu kapattığımda veya kitabı kapattığımda gerçekliğin daha iyi olduğunu bilmekle ilgili.

Başka bir şey daha var. Korku filmlerine uygunsuz duygusal tepkiler verme eğilimim var. Ortasında gülüyorum, sonunda ağlıyorum. Hayatta kalanlar için ağlıyorum çünkü kabusları atlattılar, ama gördükleri her şeyle yaşamak zorundalar. Hayatta kalanlar için filmin veya kitabın sonu, yeni bir hayatın başlangıcıdır. Onların çarpık, pek de mutlu olmayan sonları için ağlıyorum.

Son kızın kaderini ortaya çıkarmak için sayfayı çevirmek üzereyken biri omzuma dokunur. Bir çılgılık atarak koltuğumdan fırlarım.

Beni rahatsız eden kişiyi bulmak için dönünce, görüş alanımı tanıdık, şu anda somurtan bir sarışının yüzü kaplar.

Burada ne arıyor?

Tek bildiğim, Cara'nın kızgın görüldüğü ve platin rengi omuz uzunluğundaki saçlarının nemden kıvrıldığı.

"Oynuyor." Craig'in tanıdık sesini arka planda duyuyorum.

Drew'a bakmaya başlıyorum, ama Cara üzerime eğilince sözüm kesiliyor. "Kaçırıldığını sanmıştım!" diye başlıyor, son baktığımda Doğu Kıyısı'nın diğer ucunda olması gerektiği halde nasıl buraya geldiğini düşünürken zihnim hızla çalışmaya başlıyor.

Küçük yapısına rağmen, odayı hakimiyeti altına alıyor, sözleri bir konferans salonunda dinleyicileri etkilediği güçle dökülüyor ağzından. "Neden Craig'den senin dairen su basmış ve senin lanet bir çatı katında yaşadığını öğrendim? Ve sen telefonuna cevap vermeyince, seni orada bulabilirim umuduyla, sürekli bahsettiğin o boktan bara gittim. Craig, kıçımı izlemekten

Bu, sonbahar tatilinde en iyi arkadaşımı şaşırtmaya çalıştığım için başıma gelenler." Yolculuğunu anlatırken nefes nefese kalmaması etkileyici, ama sanırım bu konuda bol bol pratik yapmış.

"Seni de görmek güzel. Hala sürprizi mahvettiğini düşünüyorum." Ayağa kalkıp ona sarılmak için yaklaşıyorum, ama o hemen geri çekiliyor, topuklu ayakkabılarla etkileyici bir çeviklikle.

"Hayır, olmaz. Sana kızgınlım. Bana beş dakika daha kızgın olmam için zaman ver, sonra sana sarılırım." Parlak dudakları somurtkan bir ifadeye bürünürken bir adım daha geri çekilir.

Gözlerimi devirip yine de ona sarılırım, çünkü Cara kimseye gerçekten kızamaz.

Orada kalırız, bir süre sarılırız ve ben o anın tadını çıkarırım. Onu en son görmeyeli aylar oldu ve şimdi burada olduğu için onu kendime daha da yaklaştırım. Onu çok özledim, hayatıma her zaman kattığı kadınsı enerjinin kıvılcımını da. Genellikle sadece yıllık yaz maceralarımızda görüşürüz ve iki haftaya olabildiğince çok heyecanlı anı sığdırırız.

Beni bırakırken, dönüp Drew'a bakar. "Vay anasını, sen..." Cümlesinin yarısını bitirmeden Craig onu omzuna atar ve onu koridordan geçip Drew'un odasına taşır.

Kapı kapanmadan önce duyduğum tek şey, "Bu durumun kurallarını sana anlatmam gerek."

Her zamanki kendini beğenmiş sırıtişıyla duran Drew'a dönüp "Bu da neydi böyle?" diye soruyorum.

"Sanırım Craig sana aşık ve biraz kıskançlık duyuyor. Benimle asla rekabet edemez," der ve ayağa kalkıp mutfığa doğru yürür. Kitabımı alıp onu takip ederim ve arkamdan kapıyı kapatırım.

"Tabii." Kaşlarımı çatarak, neyi kaçırdığımı düşünmeye çalışıyorum. Hikayenin sadece yarısını bildiğimi hissediyorum, ama bu yeni bir şey değil, bu yüzden Craig ve Drew'un arasında ne tür bir dinamik olduğunu fazla düşünmemeye çalışıyorum. "Sanırım bu akşam dört kişi için yemek pişireceğiz."

"Ne zamandan beri yemek yapıyoruz?"

"Affedersin. Bu kadar iyi görünmek ve denetlemek zor bir iş."

"Sen bunu kolaymış gibi gösteriyorsun." Rahatça şakalaşmak güzel. Bu alana daha fazla insanın eklenmesi, aramızdaki gerginliği

ortadan kaldırmış gibi görünüyor.

Arkadaşlarımızı beklerken tezgahın üzerine oturdum. Ama on dakika geçti ve hala ortada yoklar.

"Arama ekibi göndermeli miyiz yoksa...?" Sessizliği bozmaya çalışarak şaka yapıyorum.

"Bizi mi arıyordunuz?" Craig yatak odasından çıktı, Cara da hemen arkasından geldi. "Peki, ne yiyeceğiz? Bir yere zorla girmek beni her zaman çok acıktırır."

Drew buzdolabını karıştırır ve sadece bir avuç sebze bulur. Herkese yemek pişirmek için yeterli malzeme olmadığı hemen anlaşılır, bu yüzden Cara ve ben market alışverişi ile görevlendiriliriz. Drew ve benim market listesini hazırlarkenki rahat tavrımız Cara'nın kaşlarını kaldırmasına neden olur.

Arabaya bineli bir saniye bile olmamışken Cara sorular sormaya başlar. Gerçeği dökülmek içimi rahatlatır. Ona dairemdeki su baskını ve iki gün önce aldığım, geri taşınabileceğimi bildiren e-postayla ilgili durumumu anlatırım. Bunu düşünmek bile beni gerginleştiriyor. Anlatımımı bitirdiğimde mağazaya varmışız, ama bu onun hikayemin biraz daha ilginç kısımlarını kurcalamasını engellemiyor.

"Nasıl olur da sürekli müstehcen düşünceler aklına gelmez? Onunla aynı odada durmak bile beni hamile bırakabilirdi," diyor Cara, arabamızı koridorda ilerletirken.

Onun sözleri, tam o anda yanımızdan geçen genç aileye özür diler gibi bir bakış atmamı sağladı.

"Cara, oda arkadaşımı nesneleştirmeyi bırak." Dudaklarımı ısırarak, son olaylar hakkında daha ne kadarını ifşa etmem gerektiğini düşünüyorum.

"Tanrım. Yapıyorsun. Onun hakkında her zaman kirli düşünceler besliyorsun. Bu mantıklı çünkü onun ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyorsun," diye inliyor. "Bu fırsatı boşa harcadığın için senden nefret ediyorum. Sanki sana seks tanrısı gümüş tepside sunulmuş ve sen o ilk geceden beri ona dokunmamışsın gibi, bu suçlu bir davranış ve seni en iyi arkadaşım olarak görmekten utanıyorum." Gözlerini bana dikerek devam ediyor, "Peki, neden onunla yatmıyorsun?"

"Çünkü o benim *oda arkadaşım*," son kelimeyi vurgularım, onu mu yoksa kendimi mi ikna etmek için yaptığımı tam olarak bilmiyorum. "Ve sen de benim gerçekten sevdiğim insanlarla seks yapmadığımı biliyorsun. Bu her şeyi mahveder." Seks yapmadık, yani bu

tamamen yalan sayılmaz, ama seks yapmamış olmamız bile işleri zor bir duruma soktu. O geceyi hatırlayınca boynum ve yanaklarım kızarıyor.

Cara kızardığımı hemen fark etti. "Ama bir şey oldu! Bana bir şeyler saklıyorsun."

"Durum biraz karmaşık."

"Fizikçi olabilirim, ama kimyayı gördüğümde anlarım. Çok basit. Ondan hoşlanıyorsun. Sana sanki su üstünde yürüyormuşsun gibi bakıyor. Oh, ve dairen artık tamamen düzeldi, ama yine de daha uzun kalıyorsun. Başka ne olabilir ki?"

Cara bir paket mantar uzanırken cevap vermekten kurtuldum. "Hayır. Mutfakta mantar yasak."

"Alerjisi mi var?"

"Hayır, sadece sevmiyor. Ve onları almayarak, umami ve öldüğünde onu nasıl yiyebilecekleri hakkında karmaşık ve uzun bir açıklamadan seni kurtarıyorum." Paketi alıp ait olduğu yere, sebze reyonuna geri koyuyorum.

"Onun için çok üzülüyorsun. Ve karşı çıkma. Bu konuşmadan kurtulabileceğini sanma." Sesi biraz yumuşayarak ekliyor: "Henry ve annenin ölümünden sonra zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, ama onunla durum farklı görünüyor."

Haklı. Onunla durum farklı, bunu inkar edemem. Ama farklı olması, otomatik olarak aynı şekilde sona ermeyeceği anlamına gelmez.

"Nasıl yapıyorsun bunu? Kalbin kırılıyor ve yine de dışarı çıkıyorsun." Cara ilişkilerini her zaman kontrol altında tutuyor gibi görünüyor, korkusuzca girip çıkıyor. Benim sadece bir ciddi ilişkim oldu ve bu beni daha fazlasından korkutuyor. Tekrar deneyeceğimden ve aşkın olmayacağından korkuyorum.

Gözlerinin köşelerinde yaşlar oluşacak kadar kahkahalarla gülmeye başlıyor. "Yeni biriyle tanışmak. Tüm o küçük şeylere, o anlara aşık olmak beni mutlu ediyor. Neden küçük bir acı yüzünden kendimi tekrar mutlu olmaktan mahrum edeyim ki?" O kadar basit bir şekilde ifade edince, o kadar da kötü gelmiyor.

"Yani acı sadece... geçer mi?"

"Her zaman değil, ama iyi yanları her zaman acıyı önemsiz kılacak bir yol bulur." Arkadaşıma daha yakından bakıyorum. Onu her zaman gülümseyerek tozunu silkelediğini görmüşümdür ve bunun ne kadar

"Acı, daha önce sevdiğinin kanıtıdır; bittiği için pişman olman gerekmez."

"Tamam, ama iyi yanları olsa bile, ya bu, çiftlerin birbirleriyle yaşamaya zorlandıkları için birbirlerinden hoşlandıkları reality TV programlarındaki senaryolar gibi bir durumsa? Ve bu çiftler neredeyse her zaman başarısız oluyorlar. Belki de bu, her gün birbirimizi gördüğümüz durumdan kaynaklanıyordur."

"Bu, tüm duyguları daha az gerçek mi yapar? Yoksa bu, kendini bu durumdan kurtarmak için mantıklı bir açıklama mı arıyorsun?"

Ne demek istediğimi *bilmiyorum*, ama sessiz kalıyorum. Görünüşe göre bu cevap Cara için yeterli.

"Ya sana onun doğru kişi olduğuna dair somut kanıtlar sunarsam?" Sorarken, kafasının üzerinde çizgi filmlerdeki gibi bir ampulün yandığını görebiliyorum. Bu, bir keşif yaptığında gösterdiği ifadedir; araştırması için harika ama benim kişisel hayatım için kötü.

"Cara," diye uyarıyorum, o telefonunu çıkarıp birkaç saniye tuşlara basarken.

"Bitti. Adı Ben. Ve sakın beni hafife almaya kalkışma. Onu gördüğünde kalbinin çarpması gerekmezse, o zaman burnunun dibinde duran adamdan başka kimse sana uygun değildir."

"Bana sosyal deneyler yapmamalısın," diye söylenirim.

O, şikayetimizi görmezden gelerek devam etti: "Perşembe günü akşam yemeğine gelmeyi kabul etti, yakında ondan bir mesaj alacaksın."

"Korkutucu derecede verimlisin, perşembe günü boş olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bugün işten izinli olduğumu bildiğim gibi. Beni hala Google Takviminde kayıtlı tutuyorsun. Ve işimi takip etme yeteneğim, öğrencilerimin beni sevmesinin sebebidir."

"Eminim ödevleri yirmi dört saat içinde geri veriyorsun ve acımasızlığın yüzünden öğrencilerini titretip duruyorsun."

"Ben bunu yapıcı eleştiri olarak görüyorum."

Telefonum çaldı ve aşağı baktığımda Ben'in telefon numarasının yanıp söndüğünü gördüm.

Ben

Perşembeyi iple çekiyorum. Kör randevular hala var mı ki? "Sana ayrıntılı bilgi vermeyeceğim." Sonra aklıma bir düşünce gelir.
"Lütfen bunun eski sevgililerinden biri olmadığını söyle."

"Sadece üç kez çıktık," diye duraksıyor, parmaklarını kaldırıp tek tek sayıyor, "beş yıl önce ve LinkedIn'de bağlantıyız." Sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi, eliyle beni uzaklaştırıyor.

"O zaman sana kesinlikle hiçbir ayrıntı vermeyeceğim." Böylece, Perşembe gecesi kaderim kesinleşmiş oldu.

Cara'nın müdahalesini nihayet kabullendiğimde kasada sıraya girmiştik. Bir dizi dikkat dağıtıcı olayın arasında, sepetime gizlice bir paket mantar koymuştu ve ben de onun akıl sağlığıma karşı işlediği çeşitli suçlar nedeniyle onu mantarlarla fırlatmak istedim. Onu geri koyması için mantarları ona uzattığımda, deli bir bilim adamı gibi kahkahalar attı.

Yine de, onun burada olması güzel. Duygularımı dışa vurmak ve bundan sonra ne yapacağıma dair bir plan yapmak için.

Drew

"Gerçeği söylemelisin," diyor Craig, video oyun kumandasını bırakıp, benim kızartma için sebzeleri hazırladığım yere bakarken.

"Ne demek istiyorsun?" Bariz olanı görmezden gelmeyi tercih ediyorum. O, benim yapmak istemediğim konuşmaları seçme konusunda bir yeteneği var.

"Arkadaşı, ikinizin yapmaya çalıştığı o saçma sapan şeyi neredeyse mahvediyordu. Ve ikinizi de hayran hayran bakan o market alışverişleri? Birinin fotoğrafınızı çekmesi ya da size yaklaşıp bir şey söylemesi an meselesi ve ben orada olup hasarı kontrol altına alamayacağım. Şanslıydın ama şansın bitecek."

"Az önce hasar kontrolü yapmaktan rahatsız görünmüyordun." Ona hızlıca bir bakış atarak dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum, çünkü ikimiz de onun Cara'ya sadece iyilik olsun diye yardım etmediğini, onu ezebilecek kadınlara karşı bir ilgisi olduğunu biliyoruz.

"Saygıyla söylüyorum, Cara güzel bir kadın ve onu bir sanat eseri gibi takdir etmemek suçtur. Ama ciddi, Lacey'nin bunu bir yabancından ya da senden başka herhangi birinden öğrenmesini mi istiyorsun?" Sesinden, onun da Lacey'yi önemseydiğini anlıyorum.

O sadece benim hayatıma girmedi. O, onun için de önemli.

Siktir.

"Kim demiş öğrenmesi gerektiğini?" diye soruyorum, çünkü benim planım buydu.

Kafamda, bu plan kusursuz bir şekilde işliyor. Bir şekilde onu kalmaya ikna ediyorum; yeniden bir araya gelmemiz sorunsuz gerçekleşiyor ve geçmişim hakkında hiçbir şey söylemek zorunda kalmıyorum çünkü o benim geleceğim oluyor. Hayal ürünü, ama lanet olsun, çok güzel bir resim. Rahatsız edici kısımları atlayıp sadece iyi kısımları tutmak.

"Sırf buzdolabında birbirinize kişisel bilgilerinizi paylaşmayacağınızı söyleyen sevimli bir liste var diye mi? Dünyanın geri kalanı bu oyuna uymuyor. Kabul etmek istemiyorum ama sen bir kamu figürsün ve bu sana zarar verecek." Derin bir nefes alır, şakaklarını sıkıştırır ve alnında dalgalar oluşturur. "O sana gerçekten çok iyi geliyor. Sanki yeniden oynuyormuşsun gibi. Bunun ne kadar önemli olduğunu kabul etmek için bir dakika ayırabilir miyiz?"

Gerçekten durup bunu düşünmedim. Bunu pratik yapmaktan daha fazlası olarak hiç düşünmedim. Sadece oldu ve doğal geldi. Oturduğumda orada, güvende olacağını bilmek. Hala sahnede nasıl görüneceğini bilmiyorum, ama bu bir ilerleme.

"Evet, sanırım. Çok da önemli bir şey değil," diyorum, bunu çok erken önemsemek her şeyi mahvedebilir diye önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak. Bunu kabul etmek bile midemi hafifçe bulandırıyor, sanki yanlış bir şey söylersem, her şey yine yok olacakmış gibi, ama bu sefer geri gelmeyecek. Şu anda bunu düşünemem bile.

Craig tuvalete doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyor, "Hayatına giren ve on yıldır süren bir sorunu çözmesine yardım eden bir kızın büyük bir mesele olmadığını düşünüyor."

Sanki Craig tarafından çağrılmış gibi, kızlar birkaç dakika sonra gururla küçük market poşetini ellerinde tutarak geri dönerler. "Mantar yok. Sonunda senin hassas damak tadını kurtarmak için zorlu bir mücadele oldu," der Lacey, tavada kızartılacak malzemeleri poşetten çıkarırken.

"Hepimiz yenilebilir ve tamamen kömürleşmemiş her şeyi midemize indirebilecek kadar güçlü değiliz," derim.

Cara, Craig'in entrika kurarkenki tehlikeli ikiz kardeşi gibi sırtıyor. "Eski evli çiftler gibi tartışacaksanız, umarım öpüşürken de öyle olursunuz."

Şaşkınlıkla, havuçları julienne kesmek için kullandığım bıçağı düşürüyorum ve Lacey, arkadaşına panikle, gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakış atarak bana doğru koşuyor.

"İyi misin?" diye sorar, elimi tutup kesik olup olmadığını kontrol eder. Her şey ters gittiğinden beri bana ilk kez dokunuyor. O zamandan beri...

Gözlerini benden ayırmıyor, bu da benim hiçbir şey söylemediğimin tek göstergesi.

"İyiyim," diyorum sonunda, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Tanrım. Bu gidişle hiç yemek yiyemeyeceğiz," diye inler Craig, mutfağa girerken kollarını başının üzerine uzatır ve Cara'ya döner. "Seni dışarı çıkarabilirim, böylece bu ikisi arasındaki gerginlik denizinde yüzmek zorunda kalmayız."

"Rüyada gör," diye karşılık veriyor Cara, sonra bir şeyler mırıldanıp ada mutfağın altından bir bar taburesi çekiyor.

"Oh. Kesinlikle bununla ilgili güzel rüyalar göreceğim." Arkadaşım az önce bana hayran hayran baktı, ama lanet olası aynaya baksın.

Gece ilerledikçe, sohbet şarap kadar akıcı bir şekilde devam eder. Buranın gerçekten bizim dairemiz olduğunu, arkadaşlarımızı birlikte ağırlamanın normal olduğunu, hepimizin burada olmasının mutlu bir tesadüf olmadığını hayal etmek çok kolay.

Teşekkür etmek için Cara'ya misafir odasını teklif ettim. Beni hemen tanıdığı belliydi. Yine de Craig ona ne söylediği bilinmez, sessiz kaldı ve ben de onun bu çabasına minnettarlığımı göstermek için mutluyum. O kabul ettikten sonra Craig, evi gezdirmeye fırsatını kaçırmadı.

"Çok eğlenceliydi," diyor Lacey, bulaşıkları yıkarken bana bakarak. İlk yemekten beri, bu görevin kendisine ait olduğunu ısrarla savunuyor. Uzun günler geçirdikten sonra bile, bunun terapötik olduğunu söyleyerek geri geliyor, ama bence o sadece uyanık olduğu her anı üretken bir şeyle doldurmayı seviyor.

"Sen neye bahis yapıyorsun? Sevişiyorlar mı, kavga mı ediyorlar?" "İkisi de. Umarım hayatta kalır."

"Neden kaybeden benim arkadaşım olmak zorunda?" Craig'i savunuyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onu umursamayan bir kız için kafasını kazıttığı gerçeğine dayanarak, Lacey muhtemelen haklı.

"Sanırım artık Craig üzerinde hak iddia edebilirim. Onu burnunun dibinden çalacağım."

"Nashville'de Broadway'de çıplak koşmaya çalıştığını gördün mü?" Yemeğimizden kalan şaraptan bir yudum alıyorum. "Onunla çıplak güreştiğinde, eşit hakka sahip olursun. Aslında, onunla çıplak güreşirsen, en iyi arkadaşına tarif edilemez şeyler yapmak zorunda kalırım."

Bütün vücuduyla gülüyor ve havaya küçük sabunlu baloncuklar saçıyor. Gözlerim, bağlanmış saçlarına yapışan baloncuklara takılıyor.

Her zaman saçlarını çözmek istiyorum. Yanına gidip saçındaki lastiği çalmak ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Çözölmek üzere olan at kuyruğu ve dağınık topuzlar, onu koruyan son duvar gibi görünüyor. Dairemizde benim yanımda neredeyse tamamen özgür olmasına rağmen, hala bir kısmını saklıyor.

Ama ben kimim ki yargılayayım? Onun dışında herkesin bildiği bir şeyi saklıyorum. Gerçeği söylemem gerek.

Ama henüz değil, beni tanımaması, saçında küçük bulaşık deterjanı köpükleriyle tezgaha yaslanabileceği anlamına geldiği sürece değil.

O gece olanlardan kurtulmaya başladığımız gibi görünüyor. İki haftadan az bir süre kaldı.

Lacey

"Peki siz?" garson, zaten bir soru sormuş ve gecesine devam etmek isteyen birinin evrensel ifadesiyle sorar.

Ace's Sports Bar and Grill, Perşembe Gecesi Futbolu'nu yayınlayan televizyonların etrafında toplanan kalabalıkla doludur. Mutfaktan gelen ara sıra gelen gürültü, tezahüratları ve yorumları keser.

Burası ilk buluşma için pek de uygun bir yer sayılmaz. Ama arka plandaki gürültü, garip sessizlikleri örtbas etmek için harika bir tampon görevi görüyor. Ve bu tür sessizlikler bolca var.

"Bir margarita ve trüf mantarlı patates kızartması," diyorum ona, kısa bir an panikleyip sonra güvenli bir seçim yapmaya karar veriyorum.

Restoranlardan nefret ederim. Bir şey seçip bunun doğru karar olduğunu ummak çok gereksiz bir baskı yaratıyor — bu da bir süredir randevulardan kaçınarak kendimi kurtardığım bir başka şey. Dürüst olmak gerekirse, karakterimin kötü bir göstergesi olsa da, Henry benimle birlikteyken benim için sipariş vermesine aldırış etmiyordum. Endişelenecek bir şey eksilmiş oluyordu.

"Siparişleriniz hemen geliyor." Zavallı kız, artık müşteri hizmetleri limbosunda sıkışıp kalmayacağı için rahatlayarak hafifçe omuzlarını düşürdü.

"O zaman masamız patates kızartması ve tekilayla dolu olacak." Karşımda oturan yakışıklı adam Avustralya aksanıyla şaka yapmaya çalışıyor. Son birkaç dakikayı hatırlamaya çalışıyorum, ama hayatım buna bağlı olsa bile onun siparişini hatırlayamıyorum.

Hazırlanmaya başladığımdan beri, sanki bir randevunun nasıl olması gerektiğini taklit ediyormuşum gibi hissediyorum.

Drew nereye gittiğimi sorduğunda ona randevuya gittiğimi söylemiş olmam da muhtemelen durumu daha da kötüleştirmiştir. *"Seninle birlikte olmak istediğimden emin olmak için bu randevuya gidiyorum ve bu, kendi duygularıma güvenemediğim için Stockholm Sendromu'nun tuhaf bir versiyonu değil"* demek için mantıklı bir yol yoktu.

Belki de Ben'le olan bu buluşmanın bir randevu olduğunu söylememeliydim. Belki de ondan uzaklaştıktan sonra bile onun umursayacağını umuyordum.

Aptalım. Bu aptalca.

Ben, güneşten bronzlaşmış teni, her konuştuğunda ortaya çıkan gamzeleri ve rüzgârda dalgalanan açık kahverengi saçlarıyla klasik eski filmlerdeki yakışıklılar gibi. Cara, dürüst olacağına söz verdi, ama ondan lanet olası bir fantezi sunmasını beklemiyordum. Ve görünüşüne ve alaycı mizahına rağmen, karnımda bir heyecan, dokunmak ya da dokunulmak için manyetik bir dürtü yok. İlk görüşte aşk aramıyorum, sadece libidomdan bir yaşam belirtisi arıyorum.

"Sadece benzer zevklerimiz olduğunun bir işareti." Bu sözler ağzımdan zorla çıkıyor.

"Sen benim hissettiklerimi yansıtıyorsun," diyor Ben. Zaten ikimizin de zamanını boşa harcadığımızı düşünmüyorsam, şimdi öyle hissediyorum.

"Peki bu nasıl bir his? Dikkatin dağınık mı? Yoksa hayatının en kötü ilk izlenimini mi yaratıyorsun?"

Gülümsüyor, sanki az önce onu en sıkıcı randevular listesinin ilk onuna sokmuşum gibi görünmüyor. "Ortak arkadaşımız Cara çok müdahaleci ve pek de gizli olmayan operasyonları için bir tür ödülü hak ediyor."

"Hala birkaç adım geride olduğumu düşünüyorum." Çünkü evet, Cara müdahaleci, ama kesinlikle kaçırdığım bir şey var.

"Bana olanlar şöyleydi, eğer bu sana tanıdık geliyorsa lütfen beni durdur. Birkaç yıl önce katıldığım stajdan tanıdığım zeki bir kıza, son ayrılığımı anlatıyordum, çünkü o, şimdiye kadar aldığım en iyi tavsiyeleri veren kişidir ve bana birini unutmanın en iyi yolunun yeni biriyle tanışmak olduğunu söyledi. Ve eğer beni onun muhteşem en iyi arkadaşıyla tanıştırsa ve biz hemen anlaşılmazsak, belki de hayatımın geri kalanını geçirmem gereken kişi zaten o kişiydi."

Kıkırdadım. Planlarında bu kadar verimli olması tam ona göre bir şey. Bir arkadaşını aptal olduğuna ikna etmek varken, neden iki arkadaşını aptal olduğuna ikna edesin ki?

"Peki, intikamımızı nasıl alacağız?" "Bence bir teşekkür mektubu işimizi görür."

"Bence intikam tanımını yeniden gözden geçirmen gerek," diyorum ona, gecenin baskısı hafifleyince aniden rahatlayarak. "Bana ondan bahset, seni umutsuz bir hayalperest gibi hissettiren ve benimle hiçbir şey yapmak istememene neden olan kızıdan."

"Sen de aynısını yaparsan" diye cevaplar, gözleri benimkilerle buluşur ve gülümser. Yemeğimizi beklerken, onu tarif eder, bakışları uzaklara dalar, sanki burada değilmiş gibi. O, kalbinin gerçekten olduğu yerde, onunla birlikte. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanırım bu daireyi hiç terk etmedim

, özellikle de Drew'un ifadesini gördükten sonra, umarım ki bu sadece sahte bir ilgisizliktir.

Ben, ilk randevularını anlatıyor. Randevudan çok, saatlerce rötar yapan bir uçuştı ve ikisi de Los Angeles'tan Atlanta'ya döndüklerini fark ettiler. Bu, en güzel tesadüflerden biri, o kadar çok ortak noktaları var ki, yüzlerine çarptığında farkına varıyorlar.

"Peki, az önce söylediklerimi dinledin mi, yoksa kendi hayatını mı düşünüyordun?" Ben'in yüzünde bilmiş bir gülümseme belirir.

"Belki ikisi de biraz," diye itiraf ettim. Birinin aşk hayatını dinlerken kendi aşk hayatını düşünmemek ve karşılaştırmamak zor. Çünkü belki Drew ve benim durumumuz havaalanındaki filmler kadar mükemmel değil, ama özel bir şey ve bizim. "Hayır, çok hoş birine benziyor. Bu gün en azından iyi bir şeyle bitebildiği için mutluyum."

"Sen ve senin sevgilinin iyi olacağını düşünmüyor musun?"

"Bunu anlamadan önce çözmemiz gereken birkaç şey daha var bence. Durumun o kadar basit olduğunu söyleyemem," diyorum, düşüncelerim belirsizlikle dolup taşarken, gözlerim büyüyüp kalbim hızla çarpmaya başlıyor, içimde bir tanıma kıvılcımı çıkıyor. Ben, ani değişimimi sorgulamaya fırsat bulamadan, burada olmaması gereken birini görüyorum, özellikle de onun önceki davranışını düşünürsek.

Hemen beni takip ettiğini düşünürüm ve bunun romantik olup olmadığını anlayamam. Daha uzun süre baktığımda, barda birine kağıt bir torba uzattığını görürüm ve kalbim biraz sıkışır.

Gitmek için dönmeye başlar, ama sonra başını çevirip gözlerimle karşılaşır. Bir an durur, sanki düşünüyormuş gibi, ve sonunda kararını verip, şaşırtıcı bir hızla bize doğru koşar.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bundan sonra ne olursa olsun, Ben ve ben bu randevuya ne kadar istemiyor olsak da, bu randevunun korkunç geçmesi kaçınılmaz.

Ne yapmaya çalıştığımı bile bilmiyorum, saklanmaya çalışıyorum, yüzümü gizlemek için başımı çeviriyorum, ama sonra başımı kaldırıp Drew'u görüyorum. Ben de onu fark ediyor ve benim kadar şoktan donakalmış görünüyor, onu suçlamıyorum. Drew ilk bakışta pek sıcak ve sevimli birine benzemiyor. Ve onun sana doğru koşarak gelmesi biraz korkutucu.

"Lace, burada olacağını söylediler. Telefonuna ulaşamadım, ama May teyze hastanede ve hemen oraya gitmemiz gerekiyor," diyor Drew, hızlı yürüyüşten sonra nefes nefese kalmış gibi.

Ben tüm durumu kavrayamadan, beni ayağa kaldırıyor ve ben "Ne oluyor?" diyemeden, resepsiyon masasına varıyoruz.

Dışarı çıkana kadar tek kelime etmez, elim hala onun elinde.

Drew

"Dur ve bana neler olduğunu anlat," diye talep ediyor Lacey, kaldırımında önüme geçerek yolumu keserken.

Nereye gitmeyi planladığımı bilmiyorum, ama öncelikli düşüncem onu *ondan* uzaklaştırmaktı.

Onun randevusu.

"Sadece, apartmana insanları getirmek için temel kurallarımız olduğundan emin olmak istedim. Bilirsin, aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için," diyorum ona, sanki onun birini eve getirmesine bir itirazım yokmuş gibi, ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Ne olmuş yani? *Spiderman'deki* teyzeyi kullanarak bir ailevi acil durum uydurdun. Bu arada, daireye insanları getirme konusunda temel kurallarımız olmadığı için endişelendiğini söylemen gerçekten çok inandırıcıydı." Kızgın olmaktan çok eğlenmiş gibi görünüyor, sanki tüm bu olay o kadar aptalca ki kızacak bile değilmiş gibi. "Bunun geçen gece olanlarla bir ilgisi yok mu?"

"Bu, geçen gece olanlarla her şeyin ilgisi var," diyorum ona açıkça. Artık dilimi tutmayı ve zamanımı beklemeyi bırakacağım. "Ve bu olay hiç olmamış ve önemsizmiş gibi davranmayı bırakmalıyız."

Sessizce bana bakıyor, dudakları sanki bana durmamı söylemek istercesine hafifçe aralanmış. Ama devam ediyorum çünkü yakında taşınacak ve bu aptalca oyundan bıktım. "Çünkü benim için önemliydi. Şu anda bana bak ve bana bunların hiçbir önemi olmadığını söyle, ben de bu konuyu kapatayım. Eğer yanılıyorsam ve her şeyi mahvettiysen, senin evin hazır olana kadar kalabileceğim başka bir yer var."

Onun tepkisini bekliyorum. Randevusunu mahvettiğim için bana bağırması tamamen haklı olurdu. Genellikle duyguları yüzüne yansır, ama şu anda yüzeyin altında ne olduğunu okumak imkansız.

Tereddüt ederek aşağıya bakıp, "Benim için de önemliydi. O kadar önemliydi ki, sadece benim azgın olduğum ve senin orada olduğun için değil, emin olmak için bu randevuya çıktım" dedi.

"Ve?"

"Ve dairemizden çıktığım andan itibaren bu adamla hiçbir şey yapmak istemediğimi fark ettim. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye beni kışkırtıyor, gözleri meydan okuma ve beklenti karışımıyla parıldıyor.

dolgun dudaklarının kıvrımından, beni öpmesi için kışkırtmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ve neredeyse işe yarıyor.

"Seni bir randevuya çıkaracağım."

"Anlamadım?"

"Bir dahaki sefere yirmi dört saatten fazla şehirde kaldığında seni randevuya çıkaracağım."

"Drew." Yine adımı söylüyor, ama bu sefer farklı, daha yumuşak, sanki hayır demek için tüm nedenleri düşünüyormuş gibi.

"Küçük adımlar atacağız. Çünkü bu bizim için doğru geliyor. Buna bir şans vermeyi hak ediyoruz. Dürüst olmak gerekirse, lanet kurallarımızdan bıktım, ama pazarlığa açığım." Bu sözleri söylemek çok iyi geldi. Hala içimde bir parça korku var, çünkü en son bu kadar samimi konuştuğumda, beni uzaklaştırmıştı.

"Evet."

"Evet mi?" Bu, istediğim cevap, ihtiyacım olan cevap, ama nedense yine de şok edici.

"Evet," diye yankılanıyor. "Yarın öğleden sonra iki günlüğüne gideceğim, sonra tamamen seninim."

Sadece benim. Bu kulağıma hoş geliyor.

"Şimdi beni öpecek misin?" diye soruyor, gözleri sokak lambalarının ışığını yakalarken dans ediyor. Neredeyse pes ediyordum, ama o beni işkence etti, daireden çıkıp bana randevusunu haber vererek. Bu iyiliğin karşılığını vermek adil olur.

Ona doğru yaklaşıyorum, sırtı binanın duvarına yaslanıyor ve ona "Bu gece olmaz. Tekrar düzgün bir şekilde yapana kadar olmaz" diyorum.

"Beni öldürüyor musun, biliyor musun?" diye soruyor, sesi ince bir iplik gibi çıkıyor.

"İki aydır beni öldürüyor ol. İlk geceden beri, bir daha seni tadamayacağımı söylediğin günden beri beni öldürüyor ol. Hiçbir şey olamayacağını söyleyip dışarı çıktıktan sonra beni öldürüyor ol." Eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Eskiden dans etmek için giydiğin o minik şortlar, ortaçağ işkence yöntemlerini utandırır. Sırf senin kışın yüzünden kaç kez soğuk duş almak zorunda kaldığımı biliyor musun? Elimle değil de senin mükemmel dudaklarınla okşandığımı düşünerek kaç kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Nefesi kesildi. "O şortları haftalardır görmedim."

"Geri vereceğim. Ama bir dahaki sefere giydiğinde, onları çıkaran ben olacağım. Tıpkı geçen seferki gibi." Sadece bu görüntü bile beni sertleştiriyor. Onu kızdırmak, beklentisini uzatmak bu kadar eğlenceli olmasaydı, onu hemen omzuma atar ve ikimizin de hayal kırıklığını giderirdim.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz. Bu konuda o kadar çok hata yaptık ki, bir sonraki adımı doğru atmam gerekiyor."

"Kendini tutmasan iyi olur. En iyisini bekliyorum. Profesyonel bir aşçı olabilecek bir oda arkadaşım var ve beni etkilemek için çok uğraşman gerekecek."

"Görünüşe göre bir rakibim var. Benim oda arkadaşım sadece kahve ve tost yapmayı biliyor. Değişmek ister misin?"

"Hayır, ama şu anda sinirlerimi bozuyor, bu yüzden iyiliğini geri ödemem gerekebilir."

"Elinden geleni yap." Dilimi hafifçe dışarı çıkararak, keskin çenesinin ve yumuşak boynunun kıvrımını okşuyorum. Onun titremesinden sadistçe bir zevk alıyorum ve uzaklaşırken sırtıyorum.

Yanaklarında iki pembe leke belirir. Onun kızarması benim en sevdiğim renk olabilir.

"Öyle yapmayı planlıyorum," diye uyarıyor, gözlerini benim kot pantolonumun içinde gerginleşen penise indirerek. Tanrıya şükür, eşofmanımı evde bırakmışım.

Gecenin çoğunda, onun evet dediği, aramızdaki ilişkiye bir şans vermek istediği gerçeğini kafamdan atamadım. Bu yüzden, onun tehdidine pek aldırmadım, ama iyiliğimin karşılığını vereceğini söylerken şaka yapmıyordu.

Siktir.

Sabah mutfağa giderken, kararlılığımı sarsacak bir manzarayla karşılaşıyorum.

Karşımda, yeni bir ipek şort giymiş Lacey, bir şeye uzanıyor. Hareket ettikçe tişörtü ve şortu yukarı kayıyor ve kıcının kıvrımları ortaya çıkıyor. Benim yönüme döndüğü anda gözlerimiz buluşuyor; dudaklarında beliren hafif gülümseme, benim irademe açık bir savaş ilanı.

Her zamanki yerime geçip onun sabah rutinini izlemek yerine, topuklarımı döndürüp arkamdaki kapıyı kapatıyorum.

O beni aktif olarak mahvediyor ve bunun çok iyi farkında.

Yatağıma koşarak uzanıyorum, sırt üstü yatıp tavana bakarken kapının çalınması dikkatimi çekiyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi kapıdan biraz boğuk geliyor.

"Evet, bu sabah biraz keyifsizim. Belki bir şeyim vardır."

"Tabii." Kısa bir duraklama, onun uzaklaştığını ve bana huzur vermeyi kararlaştırdığını düşündürür, ama sonra yine benimle alay eder: "Dışarı çıkıp oynamak istemiyorsan, sağ eline selamlarımı ilet."

Siktir.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimi dolduran görüntüleri engellemeye çalışıyorum, onu nasıl elde edebileceğimi, onu nasıl yavaşça soyup tamamen sahip olabileceğimi hayal ederek beni kızdırıyorlar.

Tamamen benim.

"Odaklan," diye mırıldanıyorum kendime, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, özellikle de tavaların açıkça duyulan tıkırtıları onun tezgahın üzerine, benim tezgahımın üzerine oturduğunu, yutulmayı bekleyen lanet bir yemek gibi göründüğünü bana haber verdiğinde.

Siktir et.

Lacey

Eğer o beni kızdıracaksa, ben de ona karşılık vereceğim.

Onunla yasak bir şey istemekten daha kötü bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu görmek ve onun asla benim olmayacağını bilmek. Drew'un beni geri istediğini bilmek ve beni bekletmesi kesinlikle dayanılmaz bir şey.

Neden beklemek zorundayız? Her şey yolunda; buradayız, tam anlamıyla birbirimizin karşısındayız ve nedense o beklemek istiyor.

Peki ya o küçük şortlar kasıtlıysa? Bu sadece onun kaçırdığını göstermek için bir yol. Umarım bu görüntü önümüzdeki birkaç gün boyunca beynine kazınır ve odasında saklandığını pişman eder.

Zaferin gülümsemesi yüzümde belirirken, tezgahın üzerine oturup kahvemi yudumluyorum. İstedikimi elde edemiyorsam, en azından birlikte acı çekiyoruz.

Kapısı açılıp bana doğru yürüdüğünde, neredeyse fincanımı düşürüyorum. Bu manzarayı görünce nefesim kesiliyor. Nasıl olur da sadece gri eşofman giyerken intikamcı bir tanrı gibi görünebilir?

Benim oturduğum yere doğru kasıtlı adımlarla ilerliyor. Ben yüksek bir yüzeyde olsam da, o hala benden daha uzun. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi nazikçe kavrayarak yüzümü onun heyecanlı bakışlarına doğru çeviriyor.

Nefesimi tutuyorum, havada asılı duran gerginliği hissediyorum. Çabalarımı biraz yanlış hesaplamış olabilirim, ama en azından şimdi tam istediğim yerde.

"Sen lanet olası bir veletsin. Biliyorsun, değil mi?" Drew'un göğsü inip kalkıyor, aç gözleri beni süzerken, dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum.

"Veda öpücüğü konusunda aklın başına geldi mi?" Umarım öyledir. Umarım ağzımı asla unutamayacağım bir şekilde damgalar.

"Kanepeye uzan," diye emrediyor.

Hareket etmiyorum, ruh halindeki değişimden dolayı hâlâ biraz şoktayım.

Dudaklarını indirip kulağıma fısıldadı. "Bir daha sormak zorunda kalırsam, benden hiçbir şey alamazsın."

Kupamı o kadar hızlı bırakıyorum ki kahve tezgahın üzerine sıçırıyor. Kanepeye ulaşmak için neredeyse yerde kayıyorum. Bana ne yapmayı planlıyorsa, onu istiyorum ve hemen istiyorum.

O da beni takip eder, yavaşça önümde diz çöker, kötü yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda parlar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Elini kaldırır ve parmaklarıyla belimin üst kısmına hafifçe vurur. Ne yapmayı planladığını anladığımda, karnımda düşük ve sıcak bir heyecan dalgası yükselir.

"Bu gece beni rüyada göreceğin bir öpücük vereceğim. Sadece... ağzına değil. Bu fikir hoşuna gitti mi?"

"Evet." Aslında, daha iyi bir fikir duyduğumu sanmıyorum.

O benim şortumu çekerken, ben kalçalarımı kaldırıp ellerimi onun çıplak omuzlarına dayadım ve o da ipeksi kumaşı uyluklarımdan aşağıya, ayaklarımdan üzerinden indirdi.

"*Sconosciuta*. İç çamaşırı giymemiş misin? Ne kadar düşünceli. Eminim, buraya gelip seni kanepeye yatırıp, yokluğum boyunca beni hissedene kadar aç kediğini sikmemi umuyordun. Seni, istediğin şeyle cezalandırmamı umuyordun, ama senin için planlarım var, o yüzden bu beklemek zorunda kalacak. Şanslısın ki, cömert ve aç hissediyorum," diyor bacaklarımı ayırırken.

Uyluklarımdan yukarı doğru öperek ilerliyor, her dokunuşu derimin altında küçük bir ateş yakıyor. Dişleri yumuşak etime batıyor ve keskin ama hoş bir acı hissederek şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. İşaretlediği yeni kırmızı lekeye yumuşak bir öpücük konduruyor. "Beni hatırlaman için bir şey daha."

Dilinin içime dalışı ve usta parmaklarının klitorisime arzuladığım sürtünmeyi vermesi hiç de nazik ya da ölçülü değil. Kanepeye tamamen yaslanıyorum ve kendimi bu sarhoş edici yoğunluğun içinde kaybediyorum.

Beni unutulmaz bir zevke ulaştırmak üzereyken, telefonum masada titremeye başlar. Bir an sessiz kalır, sonra tekrar titremeye başlar.

Mutluluğumu bozduğu için onu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum.

Drew durur ve bana bakar. "Cevapla hadi." Parmak eklemlerini iç uyluklarımdan üzerinde gezdirirken sinirlerim milyonlarca dans eden havai fişek gibi hissediyorum.

"Ama sen..." Kalbim hızla çarpmaya başlayınca içimdeki cesaretim bir anda yok oldu.

"Ama ben ne? Bu beni engellemez ve *birini bekletmek kabalıktır*. Uslu bir kız ol ve cevapla, ama kendini kontrol edebilmen iyi olur." Onun ipeksi sesi, her isteğine boyun eğmemi sağlıyor.

Kahretsin, o ciddi. Nasıl ciddi olabilir?

Cihazı kaldırıp ekrana bakıyorum. Gerçekten bunu mu yapıyorum? Price'ın aramasını kabul ederken parmağım hafifçe titriyor.

Telefonu kulağıma dayadığım anda arkadaşımın sesi duyulur. "Senin sevdiğin yerden kahve alıyorum. Yolda bir şey ister misin?" Drew parmağını klitorisimin üzerinde tembelce gezdirip girişimi okşarken dudaklarımı ısırırım. "Scones, muffin, bagel var, hmm, başka ne var..."

"Price," diyorum, Drew tam o anda yüzünü bacaklarımın arasına gömmek için karar verdiği için kelimeyi boğuk bir sesle söylüyorum.

"Oh, bir de küçük kişiler ve kruvasanlar var."

Neden menünün tamamını sayıyor ki? Siktir. Bir el gömleğimi yukarı çekip meme ucumu çimdikliyor ve ben sessiz kalmak için neredeyse dilimi ısırıyorum.

"Price. Bir şeye ihtiyacım yok. Yakında görüşürüz, tamam mı?" Çok geç olmadan konuşmayı bitirmeye çalışıyorum. Klitorisimdeki baskı azalıyor ve Drew'un lanet parmaklarından biri içime giriyor. Çıkardığım sesi bastırmak için ağzımı elimle kapatıyorum. Aşağıya bakıyorum ve Drew'un alaycı sırıtışını görüyorum.

Bu durumdan çok fazla zevk alıyor. İkinci parmağını eklemeyi önce bana sadece bir göz kırpmasıyla uyarıyor. Elim, içimden kopan iniltiyi gizlemek için yeterli olmuyor.

Price'ın sesi beni tekrar konuya geri getirir. "İyi misin? Koşuyor musun yoksa? Nefes nefese gibisin." Öyle de denebilir.

"Evet. Oldukça yoğun. Duş almam lazım." Kelimeler ağzımdan yeterince hızlı çıkmıyor.

"Yani kahvaltı yok mu?"

Cevap veremeden, Drew'un parmakları omurgamdan aşağı titremeye neden olacak bir hızla içeri girip çıkıyor ve beni gerçeklikten uzaklaştırıyor. Drew biraz daha yaklaşıyor ve ben onun hazırladığı her şeye kendimi hazırlıyorum. Drew'un kulağıma söyleyeceği sözleri Price'ın duymasını önlemek için aramayı kapatmak üzereyken, birden...

"Hey, Price, menüdeki her şeyi ona getir. Çok terlemiş," diyor Drew ve kanım damarlarımdan daha hızlı akmaya başlıyor.

"Kimdi o..." Price, ben aniden telefonu kapatmadan önce konuşmaya başlar, ama Drew'un parmaklarını kıvrarak beni kenara doğru çağırdığını hissettiğim için rahatlayacak vaktim yok. Artık serbest olan ellerim kanepeye tutunur.

"Siktir. Sanırım şu anda senden biraz nefret ediyorum," nefes nefese, zar zor nefes alırken söylüyorum.

O acımasız hareketine devam ederken, ipeksi sesiyle karşılık verir, "Benden nefret eden biri gibi gelmiyorsun. Ve birlikte bu kadar eğlenirken beni gerçekten nefret edebilir misin?"

"Evet. Evet, nefret edebilirim." Hayır, edemem. İstesem bile ondan nefret edemeyeceğimi düşünüyorum. Umursamamaya çalışsam da, o benim için her şey olmaya başlıyor.

"Sadece bu veda öpücüğünü unutulmaz kılmak için elimden geleni yapıyorum," diyor sırtarak, sonra ağzı beni zevk ve ıstırap dolu bir çılgınlığa sürüklemeye devam ediyor.

Beni giderek daha da sıkı sarar, ta ki ben inleyen bir ihtiyaç yumağı haline gelene kadar.

Orgazm o kadar şiddetli bir şekilde içimi kaplar ki, vücudum kanepeden öne doğru düşecek gibi olur. Ama o, dalga içimi kaplarken beni yerinde tutar ve vücudum sonrasındaki yorgunlukla gevşeyene kadar beni kaldırmaz.

Bu sabah kazananın ben olduğumdan emindim. Bir bakıma istediğimi elde ettim, ama o, "Kahvaltının günün en sevdiğim öğünü olduğunu düşünmeye başlıyorum" derken, açıklanamaz bir şekilde zafer kazanmış gibi. Parmaklarını ağzına emdiğinde, donakalmış bir şekilde ona bakıyorum. "Umarım bu, eve döndüğünde seni bekleyen şeyin tek hatırlatıcısı olur."

Önümüzdeki iki gün dayanılmaz derecede uzun geçecek gibi görünüyor.

Lacey

Sadece bir randevu. Daha önce de randevulara çıktım. Hatta birkaç gün önce de bir randevum vardı.

Onu her gün görmüyor ya da mesajlaşmıyorum da değil. Yine de, aynada korseli kadife bluzumu düzeltirken kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Her şey cildime çok sıkı geliyor, hepsini yırtıp atıp yatağa girmek istiyorum. Neden randevuya çıkmamız gerekiyor ki? Sanki bu gerçekten bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Kapımın hafifçe çalınması beni endişe sarmalından çıkarır.

"Hey, ön tarafa park edeceğim. Hazır olduğunda aşağı in." Düşük sesli gürültüsü bizi ayıran ahşabı geçip sinirlerimi yatıştırıyor.

"Hala araba kullanabilirim, biliyorsun." Neredeyse buna güveniyordum. Bu, nereye gittiğimizi bana gösterir ve gizemi biraz ortadan kaldırırdı. Onu hiç araba kullanırken görmedim, arabası olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Yapabileceğini biliyorum, ama ben doğru olanı yapıyorum. İlk randevumuz için seni almaya geliyorum. Bana güvenebilirsin." Kısa bir sessizlik olur ve onun uzaklaştığını düşünürüm. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Söylemek istediğim buydu, ama kalbim hala içimde savaş verirken, onun ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum. Şüpheler ve gerginlik etrafımda dönüyor.

Bu sadece bir randevu. Sadece bir randevu. Bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Aynada son bir kontrol yapıyorum, omuzlarımdan dökülen yumuşak buklelerimi parmaklarımla tarıyorum, sonra son bir kez gergin bir şekilde kıyafetimi düzeltiyorum. Kırmızı bluz ve geniş paça pantolon, bu geceye kadar dolabımda giyilmemiş olarak duruyordu — ta ki uçağım indikten sonra daireme gizlice girip birkaç şey bırakıp kıyafet almaya gidene kadar.

Her gün aynı şeyi giyebilmek rahatlatıcıydı, ama bu gece farklı. Bu gece, dışarıda beni bekleyen adam umurumda. Onun yanında olduğum kişi olmak istiyorum ve bunun korkudan daha ağır bastığını düşünmeye başlıyorum.

Sonunda derin bir nefes alıp kapıya dönüyorum.

"Motosiklet kazasında ölme olasılığı ile köpekbalığı saldırısında ölme olasılığı arasındaki farkı biliyor musun?" Lobiye adımımı attığım anda bu sözler ağzımdan dökülüyor. Belki de Drew'un arabası yoktur.

Şık, siyah bir motosikletin yanında duruyor ve o kendini beğenmiş sırtışıyla beni onu merdivenlerden yukarı çekip akşam yemeğinin bekleyebileceğini ikna etmek istememe neden oluyor. "Korkuyor musun, *sconosciuta*?"

"Hayır, ama senin korkacağını düşündüm."

Bakışlarının beni yiyip bitirdiğini izliyorum. Birbirimizi pek çok farklı anda gördük, çıplak, ham, çıplak, ama bu farklı. Yeni bir şeye dönüşüyoruz ve o beni her santimimle içine alırken bunu hissediyorum.

"Tanrım, çok etkileyici görünüyorsun. Bütün gece burada kalıp sadece sana bakabilirim." Elini bana uzatıyor ve ben de onu tutuyorum, beni kendine doğru çekmesine izin verirken, tamamen nefret etmediğim kız gibi bir kıkırdama çıkarıyorum.

Ondan birkaç santim uzakta duruyorum, kolonyasının baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Yüzümü kaplayan gülümsemeyi saklamaya bile çalışmıyorum ve soruyorum, "Sonunda beni düzgünce öpecek misin, yoksa tatlıdan sonraya kadar bekletecek misin?"

"Seni daha fazla bekletmek suç olur," diyor, burnu burnuma değerek, sadece onun yapabileceği şekilde benimle dalga geçiyor.

Ona doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, dudakları benim dudaklarımla buluşuyor. Eli belimin alt kısmına uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Onu yavaşça, acele etmeden öpmek ruhuma merhem gibi geliyor.

O uzaklaştığında kaçan iniltiyle gurur duymuyorum. Çok kısıydı, sadece mükemmel bir şeyin tadı gibiydi.

"Gitmek zorunda mıyız? Yukarı çıkıp yemek sipariş edebiliriz. Çok eğleneceğimizi biliyorum," diyorum, çünkü tüm bu zaman boyunca bunu yapmamış olmamız gerçekten çok yazık.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyup, "Zamanımız var. Acele etmemize gerek yok. Merak etme, bu gece bitmeden seni her yerinden öpeceğim, ama bunun için enerjimiz olması için akşam yemeğine gitmemiz gerekiyor," diyor. Beklentiyle tüylerim diken diken oluyor.

"Söz mü?"

"Söz."

Bana fazladan bir kask ve deri ceket uzattı. Onları giydikten sonra motosiklete bindim ve kollarımı beline doladım.

Dünya hızla geçip giderken ve saçlarım rüzgarda uçuşurken, kendimi özgür hissediyorum. Bunun, tırnaklarımı geçip dua etmem gereken bir şey olmadığını hissediyorum.

kaybolmuyor ve bu muhteşem.

Arabayı park edip, parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirerek restorana doğru yürüyoruz. İçeri girmeden önce eğilip bana, "Sanırım bu senin en sevdiğim gülümsemen," diyor.

"Neden öyle?"

"Çünkü çok canlı görünüyorsun ve bununla bir ilgim olması hoşuma gidiyor." Ellerimizi dudaklarına götürüp benimkinin arkasını öper, sonra bırakıp bana kapıyı açar.

İçeri giriyoruz ve ceketlerimizi ve kasklarımızı görevliye bırakıyoruz, sonra bir görevlinin peşinden merdivenleri çıkıp, duvarları tamamen pencerelerden oluşan loş bir odaya giriyoruz. En büyük cam duvarın yanında, ortasında titreyen mumların bulunduğu tek bir masa duruyor.

"Bu ne?" diye fısıldarım, burada sadece biz olsak da.

"Bu gece seni kimseyle paylaşmak istemedim," diye açıklıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

Penthouse'a ve onun hiçbir yere gitmesi gerekmiyormuş gibi görünmesine o kadar alışmıştım ki, bunların normal olmadığını unutmuşum. Onun hala bir gizem olduğunu. Ama sanırım artık çok uzun sürmeyecek.

Diğer tarafa oturmadan önce benim için sandalyeyi çekiyor. Menü arıyorum ama ortada yok.

Sessiz soruma cevap veriyor, çünkü kafam karışmış görünüyor: "Tadım menüsü istedim. Burası en sevdiğim yerlerden biri ve annemin kendi yaptıklarından daha iyi olduğunu kabul ettiği birkaç yemek olduğu için ailemin beni götürmeme izin verdiği birkaç yerden biri. Umarım sorun olmaz."

"Dürüst olmak gerekirse, restoranlarda bir şey seçmekten nefret ederim," diye itiraf ediyorum ve omuzlarımdan bir yük kalkıyor. "Annen sana yemek yapmayı öğretti, değil mi?" Ve işte böylece, bir kenara ittiğimiz kişisel konulara dalıyoruz. Bu konular daha önce hiç önemli görünmüyordu, ama hala bilmediğim çok şey olduğunu fark ediyorum.

"Evet, kız kardeşime de öğretmeye çalıştı, ama yemin ederim Evelyn'in dokunduğu her şey zehirli oluyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama sanırım yemek pişirme genetik değil."

"Yani o da benim kadar yetenekli mi?"

"Oh, o seni Michelin yıldızlı bir şef gibi gösterir." Gülüyoruz. Sadece birlikte gülüyoruz ve bu çok iyi geliyor. "Ama onun başka yetenekleri de var."

başka yetenekleri de var. Peki ya senin ailen?" diye soruyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. Sorusu basit ama samimi.

Yutkunuyorum, sorunun havada ağır bir şekilde asılı kaldığını hissediyorum. Bu konuşma kaçınılmazdı. Sadece ilk on dakika içinde gerçekleşmesini beklemiyordum. Garson gelir ve boğazımdaki düğümü atlatamadan şarabımızı doldurur.

Drew'un eli masanın üzerinden uzanıp benim elimi bulur ve dokunuşu içimi rahatlatıcı bir sıcaklıkla doldurur. "İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Ben ailem hakkında rahatça konuşabiliyorum diye senden de aynısını beklediğim anlamına gelmez," diyor Drew, sesi nazik ama kararlı, içten endişesini ve anlayışını yansıtıyor. Bu konuda yalnız olmadığımı, geçmişimle tek başıma yüzleşmek zorunda olmadığımı bana güvence veriyor.

"Anlatmak istiyorum. Sadece... Daha önce hiç yeni biriyle bu konuyu konuşmadım. Asla kullanmamaya çalıştığım kelimeleri bulmak garip geliyor."

Ve bu doğru.

Genellikle, çok alıştığım keder ince bir palto gibi üzerimde durur. Ama son birkaç aydır bu keder daha az hissediliyor ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Neredeyse iki buçuk yıl oldu, ama her gün annemi düşünmemek neredeyse bir ihanet gibi geliyor. Yine de ona annemden bahsetmek istiyorum. Onun iyi yanlarını anlatmak istiyorum ve belki de annem onunla tanışamayacak olsa da, anılarım aracılığıyla ona annemi tanıtmanın bir yolunu bulabilirim.

"Babamı pek tanımıyorum," diye başlıyorum ve hala elimi tutan eline bakarken gerçeklik üzerime çöküyor, "Ve annem iki yıl önce öldü. Bir araba kazasıydı." Yağmurlu, karanlık bir gecede, gölgelerin arasında kırık bir sokak lambasının durduğu, o tuhaf kazalardan biriydi. Suçlayacak kimse yoktu, kızacak kimse yoktu. Bazen bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilemiyorum. Bu rastgelelik her zaman bana "*neden o?*" diye sorduruyor. *Herhangi biri olabilirdi, o zaman neden benim tanıdığım en iyi insan olan o olmak zorundaydı?*

Elimi sıkıyor ve bir an bekliyor, gözleri empatiyle dolu. "Bana ondan bahset."

"Onda çok fazla sevgi vardı. Her zaman, rahatsızlık verse bile, birine yardım etmeyi veya hayatı kolaylaştırmayı teklif eden ilk kişi olurdu. O da benim kadar iyi bir aşçıydı, bu yüzden her zaman dışarıdan yemek sipariş edip *Jeopardy!* izlerdik, ikimiz de trivia konusunda iyi olmasak da. Ama bu onun zeki olmadığı için değildi. Sadece, bir sürü bilgi öğrenmektense, dünya hakkında öğrenilecek daha önemli şeyler olduğunu düşünüyordu. Bence

seni severdi" diyorum ve bu bir yalan ya da hayali bir umut değil. Annem, bir Şeylere derinden değer veren insanları severdi.

Emin değilim, ama bence onu Martin'e çeken Şey buydu. Yaratma arzusu.

Bence Drew'un küçük ayrıntılarını fark ederdi: geç saatlerde yemek piŐirip beni beklemesi, benim Şikayet ettiğim için yeni bir kanepe alması gibi. Bence annem, Drew'un bana bu kadar özenle baktığını bilse çok sevinirdi.

Küçük tabaklar masaya gelip giderken, Drew hakkında daha fazla bilgi ediniyor, varlığından bile haberdar olmadığım boşlukları dolduruyorum. Bana Tennessee'de büyüdüğünü ve lisede müzik yapmaktan başka pek bir Şey yapmadığını anlatıyor, yirmili yaŐlarına kadar sosyal becerilerinin çok az olmasının nedeninin ineklik yapması olduğunu vurguluyor.

Onun o halini hayal etmek zor, ama önümüzdeki lezzetli yemekler gibi her ayrıntıyı tadını çıkartıyorum. Futbol oynadığım günleri ve on iki yaşında profesyonel bir sporcu olacağıma nasıl emin olduğumu anlatmak gibi hikayelerimizi paylaŐarak sohbet ediyoruz.

Saçlarım yüzüme düşmeye devam edince, saç tokası çıkarıp bana uzattı.

"Bu nereden çıktı?" diye soruyorum, saçlarımı at kuyruğu yaparken. Saçımın ne kadar rahatsız edici olabileceğini unutmuştum.

Omuz silkiyor. "Seninki koparsa diye her zaman yanımda taŐırım." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o devam ediyor: "Kız kardeşim sürekli saç tokası koparırdı. Çok yakın durduğumda bir keresinde gözüme saç tokası kaçmıŐtı. Saçını nasıl sevdiğini biliyorum. Açık saçların da çok yakışıyor."

"O zaman belki daha sık açık bırakırım."

"Bu hoşuma gider, ama lütfen benim için deęiŐme."

Kaldırımında park ettiğimiz yere doğru yürürken Drew'a bakıyorum. Sokak lambalarının sıcak ışığı gözlerindeki altın rengi parıltıları yakalıyor ve ormanda dans eden ateŐböcekleri izlenimi veriyor. Onun sakin ifadesini içime çekiyorum ve parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum, kollarımızı birbirimize doğru sallıyorum.

Bu gece tam da olması gerektiği gibi.

Ta ki birkaç metre arkamızdan bir ses duyana kadar. Ve sesi tekrar duyduğumda, onun bize doğru geldiğini anlıyorum.

Henry.

Tabii ki, onca erkek arasından, onun olması gerekiyordu. Price bunu asla söylemezdi, ama Henry ile birlikteyken işimin zarar gördüğünü biliyorum. Onun istediği kişi olmak için o kadar çaresizdim ki, beni dağıttı. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi düzeltemedim.

Sadece Drew ile hayatım üzerindeki sıkı kontrolünden bir parça vazgeçmeyi başardım. O ilk geceden beri her şey farklıydı.

Şimdi Henry'yi dinlerken, içimden kaçmak, derimin altına saklanmak gibi eski, tanıdık bir istek duyuyorum.

Panik yapıyorum ve Drew'u yakındaki bir duvara itip onu öpüyorum, umarım bu yüzümü gizler ve karşılaşmayı önleyebilirim. Zaten yapmak istemediğim bir şey değil.

Drew'a gömüldüm, bacağıma onun bacağına doladım ve dizim duvarın pürüzlü tuğlalarına sürtündü. Kollarını belime doladı ve beni kendine yapıştırdı.

Onun tadında kaybolmak tamamen sarhoş edici. Aynı anda hiçbir şey ve her şeyi hissediyorum. Başparmağının kalça kemiğimdeki hafif hareketleri. Parmaklarımın arasında hissettiğim yumuşak saçlarının dalgaları.

Drew beni o kadar dikkatimi dağıttı ki, arkamızda birinin boğazını temizlediğini duyana kadar öpücüğün asıl nedenini unuttum. Henry beni görse bile, kendimi sardığım bu devasa adamın etkisinde kalacağını ummak belki de fazla iyimser bir düşünceydi.

"Lace?" Adım, tanıdık bir aksanla bana doğru süzülerek büyüğü bozdu. Nefes alıp kendimi hazırladım ve Henry'nin dikkatimi beklediği yere döndüm.

"Henry," diyorum, hala öpücüğün izini hissettiğim dudaklarıma dokunma isteğine direnerek.

Hafifçe gülümserim, Drew'un yanında Henry'nin ne kadar küçük olduğunu görmekten zevk alırım. Henry formda bir adam değilmiş gibi değil. Aslında, o kadar göz kamaştırıcı bir varlığı var ki, genellikle bulunduğu odayı tamamen kaplar. Ama nedense, Drew tüm bu enerjiyi emip götürür ve Henry'yi güçsüz bırakır, bu da içimde hafif bir uğultu yaratır.

Drew, az önce yediğimiz gibi yemekler hazırlamak için insanları rahatça arayabiliyorsa, şöhretli gösteriş meraklısı Henry'den korkmadığını düşünüyorum. Henry'nin çenesi sinirden titriyor, onun da bunu gördüğünü ve kesinlikle nefret ettiğini anlayabiliyorum.

Güzel.

Drew'a biraz daha yaklaşıyorum ve sonunda kızı fark ediyorum.

Sanki Henry bana olmadığımı söylediği tüm sıfatları alıp, hepsini tek bir kişide bulmuş gibi. Yumuşak, tatlı ve rahat görünüyor

ve pastel renkli elbisesiyle narin bir görüntü oluşturuyor.

Tek uymayan kısım, Drew'u gördüğünde yüzünü buruşturan şaşkın bakışı. Sanki onu tam olarak yerleştiremiyor ve bu, beyninin arkasını kaşındırıyor.

Drew

Onun bana bu kadar acil ve ihtiyaçla çarpmasını hissetmek beklenmedik bir şey, ama bunu seviyorum. Elleri beni kendine çekiyor, tüm benliğimi istiyor. Gömleğimi tutuşu, sanki onu gerçeğe bağlayan tek şey benimmişim gibi hissettiriyor. Bir öpücüğün insana yıldız ışığı hissettirebileceğini anlatan şarkılar yazdım, ama o, ondan önceydi. Lacey'yi öpmek, yıldızları sönük hissettiriyor.

Bu gece mükemmeldi.

Ve bu ilk mükemmel günü atlattıktan sonra, ona her şeyi anlatmayı planlıyorum. Geçmişimin neyi değiştirebileceğine dair içimde bir korku var, ama bu dünyada bana farklı bakmayacak tek kişi varsa, o da odur.

"Lace?" Bir erkek sesi beni mutluluğumdan koparıyor.

"Henry." Lacey onun adını söylerken gülümsüyor, yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Bu, Lacey ile ilişkilendirdiğim sürekli uğultu gibi bir neşe duygusunun karikatürize edilmiş, plastik bir versiyonu. Ondan uzaklaşıp adama bakıyorum.

Bakımlı ve yağlı bir şekilde temiz giyinmiş. Hafifçe Lacey'e dönüyorum, ama onun dikkati, adamın yanına yapışmış olan muhteşem kadına doladığı koluna sabitlenmiş. Kadın, çamaşır deterjanı reklamında tarlada oynayan kadın gibi görünüyor.

Tek konsantre olabildiğim şey, kadının bana diktiği incelemeci bakışları ve bu bakışların bende yarattığı tedirginlik.

"İyi görünüyorsun," diyor Henry. Ama dikkati Lacey'de değil, bana yönelmiş. Kendi görünüşüne kapılmış, beni tanımıyor gibi görünüyor. Muhtemelen, lisedeki kız arkadaşının bizim müziğimizi dinlediği için onunla alay eden, kıskançlık nedeniyle onun sevgisinin tek nesnesi olmadığı için güvensiz bir tip. Bu yüzden, onun üzerinde dikilirken, bu anın tadını çıkarıyorum.

"Bu Drew," diyor Lacey, elini göğsüme koyarak. Aklıma bir düşünce geliyor.

Öpücük onun içindi.

Sırf öyle olduğu için kaldırımın ortasında beni başımdan alıp götürmeyi planlamamıştı. Her şey *onun* yararına olmuştu.

Bu düşünce vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor. Bunun Wes ile olanlarla aynı şey olmadığını biliyorum. Ama başka birinin çıkarları için kullanıldığımı hissetmek

başka bir adamın yararına kullanıldığımı hissetmek içimde derin bir şeyleri altüst ediyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, *Drew*. Umarım ona iyi bakıyorsundur." Bana komplo kurarcasına göz kırıyor. Ne pislik, sanki ona hakkı varmış gibi konuşuyor.

"Onun gibi bir kıza kim bakamaz ki?" Başparmağımla çenesini okşuyorum. Ben de sahiplenici olabilirim. Böyle kullanıldığımı ima etmesinden nefret ediyorum, ama oyunu oynayacağım. "İki aydır onunla yaşıyorum."

"Lacey ile yaşamak yorucu olabilir, değil mi?" Sözleri yankılanıyor, tüm bunların başladığı geceyi hatırlatıyor. Sevişip unutulmak istediğimiz geceyi değil. İkimizin de sığınağa ihtiyacı olduğunu fark ettiğimiz geceyi.

Onun da onunla benzer anlar yaşamış olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum - sabahları, o şefkatli, samimi anlar, gardını indirip yumuşak tarafını gösterdiği anlar - benim sadece bana ait olduğuna inanmayı tercih ettiğim anlar.

"Tamamen tersi. O bana her sabah uyanmak için bir neden veriyor." Ses tonumu hoş ve dengeli tutarak devam ediyorum, "Onun adını bir daha asla anmamamı öneririm, çünkü onu yeterince tanımadığımı kanıtladın. Onu tanıyan herkes sana onun çok enerjik olduğunu söyleyebilir."

"Demek sonunda o sert tavrını bırakmış," diyor, sanki bu bir iltifatmış gibi. Sanki değişmesi onun için dünyadaki en iyi şeymiş gibi.

Lacey'nin yanımda titremeye başladığını hissediyorum. Aşağıya bakıyorum ve en ufak bir korku belirtisi bile görmüyorum.

Hayır, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor, gümüş rengi gözleri, onu küçük düşürmeye kararlı adama doğru yöneltilmiş hançerler gibi parıldıyor.

"Ve görünüşe göre hala boktan fikirlerini kendine saklamayı öğrenememişsin." Lacey, sözleriyle önüme geçer, başını dik tutarak eski sevgilisini aşağıdan yukarıya bakar. "Seni susturmaktan çekinmem. O ucuz kaplamalar iyi bir yumruk yedikten sonra nasıl görünecek acaba?"

Yüzümde hafif bir sırıtış belirliyor. Ne zaman ihtiyacı olsa onu savunmaktan mutluluk duysam da, onun onu parçalamasını izlemek çok daha keyifli.

"O boktan fikirleri oldukça sevmiş görünüyordun. Diğer her şeyi de öyle," diyor Henry, kendi mezarını kazmayı ne zaman bırakacağını bilmeyen bir aptal olduğunu bana gösteriyor.

"Birçok şeyi seviyormuş gibi davranmakta oldukça iyiydi." Lacey, dikkatini Henry'nin yanına yapışmış kadına çevirdi. "Bu arada, onun penisi de kişiliği gibi, hayal kırıklığı yaratıyor ve düşündükçe daha da kötüleşiyor."

Alçak bir kahkaha attım. "Artık gitmelisin, Henry."

Henry dişlerini gıcırdattı, yüzünde belirgin bir sinirlilik vardır. Ama şanslıyız ki, Lacey ona bir darbe daha indirmeden önce kayıplarını keser. "Her neyse. Zaten gidiyorduk."

Yavaşça uzaklaşmaya başlarlar ve içim rahatlar. Sonunda, gecemize devam edebileceğimiz gibi görünüyor. Lacey'i o pislikle karşılaştığı yerden kurtarmak benim görevim olacak.

Ama sonra kadın durur.

Ve tam da uyarıldığım gibi olur.

Hâlâ yakın olan zavallı kız, Henry'nin koluna yapışarak, "Hey, o bir süre önce çok popüler olan grubun davulcusu değil miydi?" der. Parmaklarını şıklatarak kaderimi mühürler. "Oh, Luca Mariano. Gidip onunla fotoğraf çektiirmek çok mu kötü olur?"

"Bilmiyorum lan. Akşam yemeğine geç kalacağız." Köşeyi dönüp kaybolurlar ve bizi bu kısa karşılaşmanın sonuçlarıyla baş başa bırakırlar.

Böyle olmamalı. Böyle olmaması gerekiyordu.

Her şey yavaş çekimde gelişmeye başlar, sanki beynim bunun son olduğunu biliyormuş gibi, oysa birkaç saniye önce bu sadece başlangıçtı. Bu yüzden, onun her özelliğini hafızama kazımaya çalışırım: belirgin cupid's bow'u, zarif boynu ve güçlü omuzları.

Ve domino taşlarının düşmesini bekliyorum. Her şeyin paramparça olmasını bekliyorum. Bekliyorum ve sonra...

Hiçbir şey.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldanır Lacey. Ve dünya normal hızına geri döner, arabalar hızla geçer, yayalar her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet eder.

"Evet, tuhaf," diye katılıyorum. Bisikletime dönerken etrafımızdaki enerji gerginliğini koruyor.

Gece tamamen mahvolmuş sayılmaz, ama Henry ile karşılaşmamızın ikimizi de sarsmış olduğu açık. Yine de, bu gece aramızda başka bir şey olmasa bile, o benimle eve geliyor — bizim evimize, kısa bir süreliğine de olsa.

Geri dönüş yolculuğumuz için arkama oturduğunda, duruşundaki sertliği hissedebiliyorum. Kaygısız kahkahalarımızın yankıları artık uzak geliyor, arka planda kayboluyor. Ama bu önemli değil. Her şeyde onun yanında olacağım, karşımıza çıkabilecek her türlü fırtınaya hazır olacağım.

Daireye girince, ikimiz de kendi odalarımıza gidip üstümüzü değiştiriyoruz. Kıyafetlerimi çıkarırken bile, omuzlarımda hala açıklanamayan bir ağırlık var.

Şimdi, ona söylemeliyim.

Bu gece çok yakındı, rahat hissedemiyordum. Onun uzaklaşırkenki görüntüsü, kalan engelleri aşmak ve son çizgiyi geçmek için cesaretimi toplamama yetiyor.

Onu bulup her şeyi itiraf etmeye hazır olarak yatak odamdan çıkıyorum. Ama o zaten mutfakta, telefonunun ürkütücü ışığıyla aydınlatılmış bir şekilde duruyor. Tezgaha yaslanmış, dalgın dalgın düşüncelere dalmış görünüyor.

Kendimi hazırlayıp zorla gülümsüyorum. "Ben..." diye başlıyorum, ama ne diyeceğimi bulamadan sözüm kesiliyor.

"Bir an için aklımı kaçırdığımı sandım. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu, hızlı bir Google aramasıyla çözebileceğim bir şey olduğunu kendime inandırmaya çalıştım." Küçük bir kahkaha atıyor, ama tanıdık duvarların arkasına çekildiğini hissedebiliyorum. Gözlerine bakmamaya çalışıyorum, göreceğim şeyden korkuyorum. "Bu bir tesadüf olmalı, değil mi? Çünkü sana çok güveniyorum, başka bir şey olamaz. Ama ben deli değilim. Sen sadece lanet bir yalancısın," diyor ve telefonu bana doğru uzatıyor.

Ekranın içinden genç halim bana bakıyor ve sanki yer altımdan kayıp gidiyor.

"Sana söylemeye geliyordum, yemin ederim," diyorum çaresizce.

"Gerçekten mi? Yoksa olabildiğince uzun süre bu oyunu sürdürmeyi mi planlıyordun?" diye soruyor, sesinden zehir damlıyor.

"Üzgünüm. Yemin ederim sana her şeyi anlatacaktım." Sonunda gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde, orada açlık dolu bir ışıltı ya da yeni bir beklenti yoktu.

Hayır, daha da kötüsü.

Gözlerinde acı ve kafa karışıklığı karışmış. Sanki bir fırtına kopmak üzereymiş gibi görünüyorlar. *Benim* neden olduğum bir fırtına.

"Lacey, beni dinle. Bu doğru. Lütfen, seni hiç umursadığımı düşünüyorsan, bunun doğru olduğunu bil. Beni tanıyorsun, gerçek beni," diye yalvarırım, telefonunu işaret ederek. "O sadece bir isim. Önemli değil," derim, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Umarım o da öfkesinin ardında bunu görebilir.

"Tabii ki önemli. Bunu benden sakladın!"

"Sen de benim kadar bunu kabul ettin. Benim sorunlarım var, senin de sorunların var. Eğer gerçekten bunu yapmak, benimle olmak istiyorsan, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Değiştirmek zorunda da değil." Listeyi işaret ettim. Onun kendi hazırladığı listeyi.

"Her şeyi değiştirir!"

"Neden! Anlamıyorum. Henry yüzünden mi? Korkuyor ve beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Bu sadece bir bahane mi? Çünkü ben o değilim." Her kelimeyle sesim çaresizlik ve hayal kırıklığıyla yükseliyor.

"Çünkü ben Martin Hall'un kızıyım!" diye bağırır, sanki tüm dünyaya duyuruyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyorum, ama birdenbire odada değilim, hatta dairede bile değilim. Annemle birlikte marketin kasasında durmuş, sıkıntımı gidermek için parlak magazin dergilerinin kapaklarını tarıyorum.

Zihnim, yüzü olmayan çocukla önümde duran yetişkin kadını birleştirmekte zorlanıyor.

Martin'i hiç tanımayan bir çocuk, çünkü ona ihtiyacımız olduğunda hep bizimleydi. Düşündüğümde Lacey benden çok daha genç. Ben on sekiz yaşındayken, son dakikada aptalca bir numara yaparken sahnede davul çubuğunu düşürmemek için elimden geleni yaparken, o muhtemelen ilk futbol maçına gidiyordu. Onun için orada olması gereken adamla tüm önemli anları yaşadım.

Şimdi tek düşünebildiğim, en azından onu son bir kez öpme şansım olduğu. Çünkü bu kadın, ona istemeden yaşattıklarım, annesine yaşattıklarım için benden nefret ediyor olmalı.

Ona bakıyorum, daireye süzülen soluk ay ışığı, gözlerinden akan sessiz gözyaşlarını görmemi sağlıyor.

"Sana söyleseydim. Bunu benden öğrenseydin, bu şekilde değil, farklı hisseder miydin?" diye soruyorum.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," diyor, sözleri istediği gibi keskin. "Belki de her zaman böyle bitecekti. Belki de bunun yürümesi için birbirimizi yeterince tanımıyoruz." Bir iç çekerek odasına doğru yürür, ben de onu takip ederim.

Böyle bırakamayız. Böyle ayrılmayız.

"Tabii ki birbirimizi tanıyoruz. Lacey, biriyle iki ay boyunca birlikte yaşayıp onu tanımamak mümkün değil." Sesim çatallanıyor,

kelimeler boğazımda takılır. "Bu gecenin başında olduğu gibi geri dönmemizi engelleyen şey nedir?"

"Bilmiyorum. Sağduyu. Bilinen tüm gerçeklik yasaları." Bavulunu yatağın üzerine atıp komodine doğru ilerliyor.

"Lacey, aramızdaki ilişki çok güzel. Bunu kaybetmemize gerek yok. Hadi konuşalım," diye yalvarıyorum ve ona karşı ne kadar zayıf olduğumu duyup duymadığını umursamıyorum.

"Kaybedecek bir şeyimiz yok. Gerçek dünyada ne kadar zamandır birlikteyiz? Birkaç saat mi? Bu olmayacak. Biz olmamalıyız." Sesi titriyor ve çekmecelerden valizine verimli bir şekilde geçerken ona inanırsam yazıklar olsun bana. Düzgünce katlanmış giysilerin her bir yığını mideme yumruk gibi geliyor.

"Bana bir şans ver."

"Şansın vardı. Her gün. Ama zaman doldu ve açıklama hakkını kaybettin." Haklı. Uyarıldım ve seçimimi yaptım. Sonunda bana dönüp acı verici ilerleyişini durdurdu. Orada dururken, titrediğini ve nefes almaya çalışırken göğsünün inip kalktığını fark ettim.

"Öyle değildi." Dişlerimi sıkarak sakın kalmaya ve öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu, birlikte yarattığımız bir karmaşa ve ben buna takılmamaya çalışıyorum, çünkü bunun bizi farklı şekilde etkilediği açık. Benim için Lacey'nin kimliğini öğrenmesi çamurda sıçramakla eşdeğerken, onun için camdan bir evi yıkan yıkım topu gibi.

"O zaman nasıldı? Benim bariz olanı göremeyen bir aptal olduğumu düşünerek eğlendin. Eminim Craig'le her seferinde benim ne kadar saf olduğumu kanıtladığımda gülüp eğlendiniz." Eli, kalbini sakınleştirmek istercesine göğsüne gider ve sallanır. Bacakları tutunamayınca onu tutmak için acele ederim. Onu kucağıma alıp, onun evinin zemininde otururuz.

Ne kadar istese de beni itmiyor. Onu sıkıca sarıp, "Benimle birlikte nefes al" diye fısıldıyorum. Elimi uzatıp yanağını okşuyorum. "Sadece benimle birlikte nefes al."

Ama o, "Eve gitmem gerek" diyerek nazikçe elimi durdurur.

"Sen evindesin," diye hatırlatırım ona, yalvarırcasına. "Hayır. *Benim* evim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim dairem. Bir haftadan fazladır hazır." Sesi titriyor. "Kalmayacağım," diyor, hala kollarımda titreyerek.

Sanki kendi göğsüme bıçak saplıyormuşum gibi hissetsem de, bir sonraki sözlerimi zorla ağızımdan çıkarırım. "Sen burada kal, ben eşyalarını toplayayım. Sonra arabana binip evine götüreceğim, çünkü şu anda seni direksiyon başına geçirmem mümkün değil." Bundan sonra ne olacağını söylemek istemiyorum, ama söylemek zorundayım. Eğer söylemezsem, kendime sadık kalabileceğimi sanmıyorum. "O zaman seni bırakırım, ama sadece güvende olduğunu anladıktan sonra. Eğer istediğin buysa, seni bırakırım."

Söz verdiğim gibi yaparım. Yavaş yavaş, nefes alış normalde dönerken, banyosundan şişeleri ve masasından dizüstü bilgisayarını toplarım, her bir eşya onun izlerini silip götürür. Onun eşyalarını toplamasını izlemek acı vericiyse, onun yerine bunu yapmak dayanılmazdır.

Kahve makinesini temizlemek ve kurulumak için onu bir an yalnız bırakıyorum, dikkatimi başka yere vermeye çalışıyorum, ama dairenin sessizliği kulaklarımı sağır ediyor. Tek odaklanabildiğim şey, makine olmadan tezgahın hemen yanlışı görünmesi, onun orada kötü kahvesini yudumlamayacağını bilmek ve onun gülümsemesini görmek için birlikte korku filmleri izlediğimiz kanepede.

Sonunda, son fermuarın kapanma sesi kaderimi mühürledi.

Onun çantalarını arabasına taşıırken, o arkamdan gelirken aramızda tek kelime bile konuşulmaz. Araba anahtarlarını bana vermeden hemen önce, elektronik anahtarlığı ve dairenin anahtarını çıkarır. Tereddüt eder, parmakları bana verirken bir an durur.

"Her ihtimale karşı saklayabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle, çünkü eğer onları saklarsa, geri dönme ihtimali var — mutfak tezgahında otururken ya da kanepede kıvrılmış halde bulma ihtimali. Ama eğer onları alırsam, her şey biter.

"Onlara ihtiyacım olmayacağına söz veriyorum." Onları avucuma sıkıştırıp araba anahtarlarını uzattı.

Koltuklarımıza oturduk, ikimiz de radyoyu açmaya tenezzül etmediğimiz için aramızdaki sessizlik ağırlaşıyordu. Trafik gürültüsü ve korna sesleri ortalığı dolduruyor, birlikte geçirdiğimiz son anların fon müziği oluyordu.

Ne kadar kalmasını istesem de, mümkün olan en uzun yolu seçsem bile, kaçınılmaz sonu değiştiremezdi.

Hızımı kesip garaja park ettim ve onu girişe kadar geçirdim, birkaç adım ötede durdum.

"Öpücük onun için miydi, benim için mi?" Soru ağızımdan kaçır ve belki de bilmek daha fazla acı verecektir, ama bilmem gerek. Bıçağı bir kez daha çevirmek ne fark eder ki?

ne fark eder ki?

Kaşlarını çatarak, sanki beni gerçeklerden korumayı düşünüyormuş gibi, ama sonunda pes eder ve "Onun içindi. Ama bana dokunduğun anda, önemli olan tek kişi sen oldun" der.

Sözlerinin hayaletinin havada asılı kaldığı halde, dönüp uzaklaşır ve beni orada bırakır. Ben sadece izlerim ve sessizce yalvarırım.

Arkana bak. Arkana bak.

Onun peşinden koşabilirim, yalvarabilirim, ama o, aramızdaki birkaç ayın, içinde biriktirdiği yılların acısına kıyasla hiçbir şey olmadığını çoktan belirlemiş.

Eli kapı koluna dokunduğunda tereddüt eder ve bir an için kalbim durur.

Arkana bak.

Ama dönmüyor. Gerçekten, başka ne bekleyebilirdim ki? İlerlemeyi sürdürmek tam ona göre bir şey.

Half a Memory'ye gidip kederimi unutmak çok cazip geliyor, ama bu geri adım atmak, içimde bulmama yardım ettiği kişiyi ihanet etmek gibi olur. Bunun yerine daireye geri dönüyorum. Benim daireme, sadece bana ait olan daireye.

Odayı dolaşırken, buzdolabındaki listemizi görüyorum ve bizi bu karmaşaya sürükleyen iki ismi buluyorum: onun adı ve benim yalanım.

Onu orada bırakıyorum, çünkü en azından onun burada olduğunu hatırlatıyor, onun sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığını kanıtlıyor. Uykuda biraz huzur bulmak için odama gitmek yerine, kendimi onun kapısının önünde buluyorum, ne yapacağımı bilemeden.

İçeri girince, şifonyerindeki çekmecelerden birinin hala açık olduğunu görüyorum. Kapatmak için uzandığımda, gözüm bir kağıt parçasına takılıyor — hayır, kağıt parçası değil — Lacey'nin adı yabancı bir el yazısıyla yazılmış bir zarf.

Hiç düşünmeden kapıdan çıkıp, ona, onun dairesine koşuyorum.

Kapısının önünde durup kapıyı çalmak üzereyken, diğer taraftan onun sesini duydum. "Sanırım ondan nefret ediyorum."

Elimi indirip zarfı nazikçe kapısının önündeki paspasa bıraktığımda, tüm gücüm bedenimden çekildi.

Lacey

Hangi grup üyesine aşık olduğumu ve konserlerinde ön sırada oturabilirsem beni fark edeceğine inandığımı söyleyememek her zaman tuhaf gelmişti.

Bu, yaşıma uygun bir hayaldi. Diş Perisi veya Noel Baba'ya inanan bir çocuk gibi kararlılıkla tutunmam gereken bir şeydi. Evet, diş teli takmaya hazırlanan on dört yaşındaki bir kız, Amerika'nın en sevilen ve en çok arzu edilen yakışıklılarından birinin dikkatini çekmek üzereydi. Hepsi en az yirmi yaşındaydı, ama tabii ki hayallerim, bu aşırı uygunsuz yaş farkını her zaman görmezden geliyordu.

Her zaman gülümseyen anneniz, onların en neşeli şarkılarını dinlerken bile gözyaşlarına boğulmaya başladığında, hayali ve imkansız popstar erkek arkadaşları düşünmek zor oluyor. Bu şarkılar, köpek yavruları ve güneş ışığı kadar neşeli olmalıydı. Ya da anneniz, acil serviste on saatlik olması gereken vardiyada on iki saat çalışmaktan ayakları ağrıdığı için yatağına bile gidemeyip kanepeye çöküp kaldığında. Ya da kavanozda satılan sosla spaghetti yapmaya çalışıp başarısız olup kendinizi yaktığınızda, annenizin o gün bir başka yaralanmayla daha uğraşmak zorunda kalmaması için yanan yeri sakladığınızda.

Herkesin ısıltılı kaçışları, sahip olduğun tek aileyi aşağı çekiyorsa, genç ve hayalperest kalmak zor.

Bu yüzden, kalbimin derinliklerinde sakladığım hikayeye, tüm varlığıma ihanet etmiş gibi hissediyorum, az önce dairemden dışarıda bıraktığım adama karşı tiksinti dışında başka bir şey hissetmemek için.

Tek bir öpücükle hayatta olduğumu bu kadar keskin bir şekilde hissettiren adam.

Telefonu kaldırıyorum ve Cara hemen cevap veriyor. Ona randevudan bahsetmiştim ve o da gelişmeleri bekliyordu, çöpçatanlık yapma konusunda biraz kendini beğenmiş bir tavırla.

"Tanrım. Kendimi çok aptal hissediyorum. Sanırım ondan nefret ediyorum."

"Konuşmaya başlamak için iyi bir yol. Demek seksi oda arkadaşınla tatlı bir aşk yaşamadın."

"Kahretsin. Drew, yani Luca. Lanet olsun, bilmiyorum. Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim gözyaşları ve hayal kırıklığıyla boğuklaşıyor, duvarın dibine çöküp girişin hemen içindeki yere oturuyorum. Eskiden

dairemdeki boş, kişisel olmayan hissi severdim — tamamen yalnız olabileceğim, hiçbir beklentinin olmadığı boş bir tuval gibi. Ama şimdi, boş hissediyorum.

Eve hoş geldin denilmesine, birine dönmenin verdiği sıcaklığa alışmıştım. Biriyle, özellikle *de onunla* aynı alanı paylaşmanın rahatlığı vardı. Paylaştığımız dairede benimkinden sadece birkaç dekorasyon ve kişisel dokunuş daha vardı, ama farkı yaratan dekorasyon değildi. Bizdik.

"Sonunda anladın mı?" Telefonun diğer ucunda izlediği programın kapandığını duyuyorum, bana tüm dikkatini veriyor.

"Biliyordun. Ne zamandan beri?" İtirafı, zihnimde dönen kafa karışıklığına bir katman daha ekliyor. Her şeyi sindirmeye çalışıyorum, kızacak enerjiyi bulabileceğimden bile emin değilim.

"Senin daireninde, bizim neslin en büyük pop yıldızlarından birini, onun çalmasıyla ünlü davul setinin arkasında bulduğumdan beri."

"Yani, ben aptalım." Evet, tüm ipuçları oradaydı, ama ben fark etmedim. Belki de onun yalanı bunu başlattı, ama bunu göremeyecek kadar kör olan bendim.

"Hayır, değilsin. Arama motorunda bu grubu engellemiştin. Dünyadaki hemen hemen herkesten farklı olarak, onu bir grup içinden seçemeyecek tek kişi sensin. Ayrıca, eskisine göre farklı görünüyor. Daha iyi, dürüst olmak gerekirse."

"Neden bir şey söylemedin?" diye bağıyorum, içimde biriken öfke patlıyor. Ona ihtiyacım var ama bunu onun suçu yapmak istiyorum. O bunu durdurma, benim aptal durumuna düşmemi engelleme gücüne sahipti, ama sessizliği tercih etti.

Onun sırrını sakladı ve şimdi göğsümde durmak bilmeyen acı verici bir ağrı var. Sadece bunun durmasını istiyorum.

"Çünkü mutlu görünüyordun. Gerçekten mutlu görünüyordun. İki yıldır seni öyle görmemiştim. Hiçbir zaman yüzünü asmadın ya da köşeye çekilmeye çalışmadın." Derin bir nefes alarak sözlerini topladı. "Geri döndüm çünkü babanla olanları biliyorsun, ama yapamadım. Sen de öyle öğrenmek ister miydin?" Sesinde hafif bir titreme duyabiliyorum, sanki bu onu gerçekten yiyip bitiriyormuş gibi. "Hayır. Ama bunu kendim öğrenmektense senden öğrenmeyi tercih ederdim."

Öyle olsaydı, belki şu anda kalbim bu kadar acımazdı. "Hiçbirinize güvenemiyorsam, bu mutluluk neye yarar?"

"Lace, kendi mutluluğunu bulman için seni yalnız bıraksaydık, kimseyi hayatına sokmazdın. Kendini unutulmaya mahkum eden aynı döngüde sıkışıp kalırdın." Sesi benimkiyle aynı seviyeye yükseldi.

"Belki yapardım, ama en azından bu benim seçimim olurdu!"

"Ve birbirinize isimlerinizi söylememeyi seçtiniz. Belki de onu dinlemelisin."

"Neden benim tarafımda değilsin? Benim tarafımda olmana ihtiyacım var!" Sesim çatlıyor, çünkü aradığımın asıl nedeninin bu olduğunu fark ediyorum. Ona olanları anlatmak ya da acıma duymasını sağlamak için aramadım.

Sadece koşulsuz olarak benim tarafımda olacak birine ihtiyacım var. Üç yıl önce olsaydı, kimi arayacağımı bilirdim, ama o artık bir seçenek değil ve bu bilgi içimi parçalıyor. Daha önce de ayrılıklar yaşadım, ama hiç umursamadım. Hiçbir zaman birinin kollarına atlayıp bir erkek için ağlama isteği duymadım.

Ama işte buradayım, tam bir karmaşa içinde, yerde oturmuş ve sadece annemi istiyorum. Saçımı okşamasını ve her şeyin yoluna gireceğini, ne olursa olsun benimle olacağını söylemesini istiyorum. Parçalanmak ve parçaları toplamayı dert etmemek istiyorum, çünkü o bununla ilgilenir. Cara'dan imkansızı istediğimi biliyorum, ama elimde değil. Ben sadece...

"Ben senin tarafındayım," diye vurguluyor. "Ama hak ettiğin şeyden kendini alıkoyan sensin gibi görünüyor. Neden bir kez olsun kendine iyi bir şey yaşatmıyorsun?"

"Hayır, bunu benim için sen karar veremezsin," diyorum. "Bunu benim için çözmeni istemiyorum. Sadece benim için burada olmanı istiyorum. Böyle hissetmekte haklı olduğumu söylemeni istiyorum. Bu berbat bir durum, o her şeyi mahvetti ve ben onun lanet olası kapüşonlu sweatshirtini yakmalıyım." Hala giydiğim kapüşonlu sweatshirt. Hiç yakmak istemediğim kapüşonlu sweatshirt. "Şu anda onu nefret etmek istiyorum ve senin de onu nefret etmeni istiyorum."

"Lace, ben de zor bir dönemden geçiyorum. Garip bir durum."

"*Oh, zor bir dönem mi geçiriyorsun?* Çok üzüldüm. Son birkaç aydır birlikte yaşadığın adam, sana bunca zaman yalan söylediğini mi itiraf etti? Üstüne üstlük, onun senin boktan babanla birlikte çalıştığını öğrendin. Oh, nasıl unutabilirim? Sonra en iyi arkadaşın adamlar bir kez görüşüyor ve bu, onun ikinci bir şansı hak ettiğini düşünmesi için yeterli oluyor." Şu anda çok sinirliyim. Komşularım her kelimeyi duyuyor olsa bile şaşırırmam. Bu noktada umurumda bile değil.

"Öyle söylememeliydim. Özür dilerim," diye yalvarır Cara, sanki az önce saldırmaya hazır bir vahşi hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ses tonunu yumuşatır.

"Belki de sen başka bir şey söylemeden gitmeliyim." "Lütfen..."

O cümleyi bitirmeden telefonu kapatıyorum. Mümkün olduğunu sanmıyordum ama konuşmanın başlangıcında hissettiğimden daha kötü hissediyorum.

Yerde kalıp telefonumu karıştırmaya başlıyorum, ki bu bir hata çünkü "Luca Mariano" aramamın bulunduğu tarayıcı sekmesini hiç kapatmamışım. Parmağım, Fool's Gambit hakkında her şeyi anlatan bir sayfaya giden bağlantının üzerinde duruyor. Pes ediyorum ve muhtemelen ihtiyacım olandan daha fazla bilgi içeren bir siteye yönlendiriliyorum. Cehalet bana acıdan başka bir şey getirmedi. Bu karmaşanın ortasında olduğum için, bilgiyle donanmış olmak daha iyi.

Bu akşam öğrendiğim gerçekleri görüyorum, örneğin Nashville'in hemen dışında büyüdüğünü, ama aynı zamanda tüm grup üyeleriyle aynı liseye gittiğini ve onu tamamen değiştiren geç ergenlik döneminin büyük bir nimeti olduğunu.

Sonra ilk video bağlantısını tıklıyorum ve dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Kızların Fool's Gambit hakkında konuşurken koridorlarda neredeyse bayılmak üzere olmalarını şimdi anlıyorum. Her biri, küçük ekranda bile çekici.

Bir sonrakine tıkladığımda, tanıdığım adam ile sahnede gördüğüm adamın aslında iki farklı kişi olduğu hissine kapılıyorum. Sadece yaşlanmış olması değil. Genç halinin sahip olduğu bir özellik, artık onda yok. Prova yaparken bu özelliği ara sıra görüyorum, ama artık farklı, daha ağır, ve bunun sebebi sadece sahneye çıktığı günlerden beri spor salonuna gitmesi değil.

Drew, videolardaki kişiden çok daha gerçek geliyor bana, Luca Mariano'dan, benden sakladığı kısımdan daha gerçek.

Videolarda Luca asla odak noktası değil. Genellikle Wesley veya Garrett'ın merkezde olduğu videolarda kenarda duruyor, ama gözlerim hep ona takılıyor.

İnsanların en sevdikleri grup üyeleriyle ilgili konuşmalarını dinlediğimde, Luca'nın ünlü hayranlık duyulacak biri olmadığını söyleyenleri nadiren duyuyordum. Ama onlar tamamen yanılıyorlardı.

Diğerleri tamamen kontrol sahibi, karizmatik ve seyirciyle bağlantılı görünüyorlar. Ama o değil. Sanki müzik onu havaya kaldırıp uzaklara götürecekmiş gibi, müziğin içinde kaybolmuş durumda. Performansın büyüüne kapılmış, kendi yeteneğiyle bu kadar harika bir şey yaratmanın keyfini çıkarırken, ona bir fotoğraf çekmek için ne kadar para verirdim.

Bir şarkının sonunda başını geriye atıyor, alnından ter damlıyor, uzamış koyu renk dalgalı saçları alnına yapışıyor. Gözleri kapalı, ağzında vahşi, dizginlenmemiş bir gülümseme var. Sanırım o anda, coşkulu hayranlarla dolu kalabalık, konserin biletlerinin tükenmiş olması ve son teknoloji ekipmanlar hiç önemli değildi. Sahne, seyircisiz bir barın yükseltilmiş platformu olsaydı da aynı şeyi yapardı.

Onun durması suç gibi geliyor.

Nedenini merak ediyorum. Müziği sevdiği kadar bir şeyi seven biri öylece bırakmaz. Ekiple çalışmayı bırakmak ve o heyecanı kaybetmek zorunda kalma düşüncesi bile beni hasta ediyor.

Son bir videoya tıklıyorum, "Fool's Fall—Luca'nın Son Performansı" ve sanki çözmeye çalıştığımı bile bilmediğim bir yapbozun eksik parçasını bulmuşum gibi hissediyorum.

Diğer videolarda olduğu gibi sahnede ama bir şeyler ters gidiyor. Parlak ışıklar ve hayranlarının tezahüratlarına rağmen, ışık saçmak yerine solgun görünüyor. Sahnenin ön tarafında diğer grup üyelerine katılmak için ayağa kalkmaya çalışırken, sendeleyip dengesiz hareketler yapıyor ve sonra yere yığılıyor. Hayranları şok içinde nefeslerini tutarken, kafası sahne zeminine çarpar ve tezahüratları endişeli mırıldanmalara dönüşür. Sahnedeki diğerlerinin olanları anlaması çok uzun sürer ve sonunda, iki iri yarı adam onu oradan uzaklaştırır ve bir sonraki şarkı onsuz başlar.

Onu ilk kez davullarının başında, şoktan donmuş, hareketsiz ve kararsız halde bulduğumu hatırlıyorum. Bu görüntü, bu kadar yoğun bir şekilde izlediğim şeyle uyuşmuyor. O tutku ışığını kim veya neyin söndürdüğünü bulmak istiyorum. Onun ışığını söndüren kişiyi cezalandırmak istiyorum.

Ama en çok da, haftalar önce duşta yaptığım gibi onu kucaklamak ve sonunda anladığımı söylemek istiyorum. Bu dünyadaki amacımın bağlantımı kaybetseydim, ben de yıkılırdım.

Bir iç çekerek, Cara ile konuşurken gönderdiği mesajı okumak için mesajlarımı açıyorum. Onu uzaklaştırsam bile, kendi duygularından önce benimle ilgilenmeyi başarıyor.

Geri dönme kararının bana ait olduğunu açıkça belirtti, ama yine de birinin bana karar vermemde yardımcı olmasını diliyorum.

Ayağa kalkarken, iki gerçeklik arasında kalmış hissediyorum: büyürken inandığım gerçeklik ve umutsuzca doğru olmasını istediğim gerçeklik. Annemi ihanet etmeden, babamın yaratılmasına yardım ettiği birini nasıl sevebilirim? Ruhumda hala derinlerde yaşayan ve

hala ruhumun derinliklerinde yaşayan ve kendisinden bir şey alındığını hissettiğini asla itiraf etmek istemeyen küçük kıızı ihanet etmeden.

Aşağıya bakıyorum, ön kapıyı açarken mesajı tekrar okuyorum.

Luca

Mektubunu buldum. Kapının hemen dışında.

Onu unuttuğumu bile fark etmemişim. Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Onu almaya giderken, başımı sağı sola çeviriyorum, içimden bir parça onun orada olmasını umuyor. Ama o yok.

Eğer istediğın buysa, seni bırakacağım.

Onun sözleri aklımdan geçiyor ve bana kovalamaca olmayacağını hatırlatıyor.

Yalnızım ve bu benim hatam.

Lacey

20 Kasım

Luca

Konuşmadığımızı biliyorum, ama yine de güvende olduğunda bana mesaj atabilir misin? Yemin ederim, her uçak gördüğümde, senin eve döndüğünü ve iyi olduğunu umuyorum.

22 Kasım

Luca

Lütfen.

Otomatik olarak kontrol etmemek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Uçak her iniş yaptığında, telefonumu çıkarıp yazmaya hazırlanıyorum, ama sonra silemediğim eski mesajlarımızı okumadan önce onu tekrar cebime geri koyuyorum.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Tessa'nın tiz sesi beni mesajlara bakmaktan alıkoyuyor. Tessa herkesten nispeten uzakta duruyor, ama sözleri buz pistinde ve dışında tüm hareketleri durduruyor. Maç öncesi ısınma tamamen duruyor, herkesin gözleri gelişen dramaya kilitleniyor.

Gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana doğru yürüdü. Tessa olduğu için, ses bariyerini neredeyse aşsa bile, yerimden kıpırdamadım.

"Bana bilet bulamayacağını söylemiştin. Bu sadece bir yalandı mı, yoksa gerçekten benden nefret mi ediyorsun?" Tam önümde duruyor ve ondan dalgalar halinde yayılan öfkeyi tam olarak yorumlayamıyorum.

"Tessa, yapamam" derken tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Ben istememiştim, ama bilet isteyebilecek durumda da değildim.

"Saçmalık." Telefonunu yüzüme doğru uzatarak, resme bakmamı sağladı.

Bu tanıdık bir sahne, o kadar sık hatırlıyorum ki rüyalarım bile giriyor. Drew, ya da Luca demeli miyim, önümde durmuş Henry'ye bağırıyor. Sayfanın üstünde büyük bir başlık var: "Davulcu Luca Mariano, Spor Yorumcusuyla Kavga Ederken Görüldü." Hayatımdaki bazı olayların, dışarıdan bakıldığında bir manşete indirgenebilmesi garip geliyor.

"Ben..."

"Sen, değil mi? Neden yapamayacağını söyledin ki, sen zaten grubun bir üyesiyle çıkıyorsun?"

"Onunla çıkmıyorum," diyorum, her hecede acı gerçeği tatmak zorunda kalıyorum.

Camın üzerine vurulan bir ses dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırır. "Tess." Price, gülümseyen, çatışmacı olmayan yüzüyle beni kurtarır. "Gelip bizim için bir numara atışının videosunu çekebilir misin? Aaron bunu yapana kadar susmayacak. Bize çok yardımcı olursun."

Bu soru, onun dikkatini başarıyla çeker, çünkü telefonu benden kapar ve buzun üzerine atlar. Price, kaleye geri dönerken bana dudaklarıyla bir şey söyler.

Tanrıya şükür Price var.

Tribünlerden birine çöküp, az önce yaşananları kafamda işliyorum. Aynı kişi o gece olanların geri kalanını da görmüş müydü? Öyle olsaydı, bunu kavrayabileceğimi sanmıyorum. İnsanların benim fotoğrafımı çekmesini ve benimle ilgili gördüklerini kontrol etmesini her zaman nefret etmişimdir ve bu da bu duyguyu daha da güçlendiriyor. Bunun için bir kılavuz yok, *"Oda arkadaşınızın ünlü olduğunu öğrendiğinizde nasıl davranmalısınız"* gibi cevapları bulabileceğim bir kaynak yok.

Sanırım tüm bunların bir yararı, annemin neler yaşadığını ve iyi bir hikaye uğruna mahremiyetinin nasıl bir kenara atıldığını görebilmem. Ama o burada değil ki, bu durumu nasıl ele alacağımı sorayım. Olsaydı, ne yapacağımı ve bu şekilde ihlal edildiğimi hissetmeyi nasıl işleyeceğimi anlayabilirdim.

Bu fotoğrafı burada öğrenmiş olmam iyi oldu. Burada olmak, kabul görmek için savaştığım tüm asi duygularımı serbest bırakmamam için bir neden veriyor. Kendime bunu hatırlatıp ayağa kalkıyorum ve neden burada olduğuma odaklanıyorum.

Boynumda asılı duran kameramı kaldırıyorum ve buz pistinin kenarına doğru ilerliyorum, buzun üzerine çıkmıyorum çünkü kaygan yüzeyde bacaklarımın dengede kalacağından emin değilim, bunun mükemmel fotoğrafları kaçırmak anlamına geldiğini bilsem de.

Kabul ediyorum, son birkaç haftadır fotoğraflarım eskisi gibi değil. Günün sonunda SD kartımda sakladıklarımı her gözden geçirdiğimde, hayal kırıklığına uğruyorum. Teknik olarak hepsi kullanılabilir ve iyi, ama iyi, benim alıştığım şeye kıyasla bir başarısızlık. Ve orada dizüstü bilgisayarımı elinden alacak ya da çalışmamamı söyleyecek kimse olmadığı için, birden fazla kez dizüstü bilgisayarım açıkken yanımda uyuyakalmışım.

Ancak bugün gergin olmamın tek nedeni Drew ile olan durum değil. Bugünkü maç için Phoenix'teyiz. Geçen yaz

annemin evini boşaltıp sattığımdan beri buraya gelmemiştim. Lanet mektupları bulduğumdan beri. Price birkaç kez beni ailesinin yanına kalmaya davet etti, ama aynı şey olmazdı. Bu maç için başka birine seyahat etmesini rica etmek üzereydim, ama birinin bizim şehrimizde Price ile benim yerimi alacağı düşüncesi midemi bulandırdı.

"Hazır mısın?" diye soruyor Price, kiralık arabayı çalıştırırken sesi hüzünlü. "Muhtemelen değilim, ama bunu yapmam gerek."

Başını sallar ve Phoenix'in tanıdık sokaklarına girer.

Mesa banliyölerinde hızımızı düşürdüğümüzde, kalp atışlarım hızlanır. Mezarlığın dönüşünü geçip, birkaç dakika sonra yıpranmış sıvalı evlerin sıralandığı bir çıkmaz sokağa gireriz. Bahçeler kırmızı tonlu kayalarla kaplıdır ve kaktüsler ve yucca bitkileriyle bezeli.

Cenazeden beri annemin mezarını ziyaret etmedim. Onu sadece ölümünde tanıdığım bir yere gitmek şimdi bana yanlış geliyor. Artık o ev bizim olmasa da. Şimdi oraya bakınca, her sabah okula gitmeden önce bana el sallayarak veda ederken, araba yolunun sonuna doğru yürüdüğünü hala gözümün önüne getirebiliyorum. Orada durur, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, önceki geceden kalma önlüğü giymiş olurdu.

Uzun zamandır tek başıma yaşamaktan memnunum. O öldükten sonra hayatımda büyük bir değişiklik olmadı. Kazadan önce ve sonra Atlanta'daki rutinim aynıydı.

Uyanır, işe gider, eve döner ve ertesi gün aynı şeyi tekrar ederdim. Bu döngüye bir can simidi gibi tutunurdum, adrenalinle beslenirdim çünkü beni o ana zorlardı. Ve bunun önemi yoktu; rutinimi takip etmekten tamamen memnundum. Ta ki uyanıp biriyle kahve içmenin ne kadar güzel olduğunu unutana kadar. Ve şimdi o yokken, eski rutininin asla yeterli olmadığını anlıyorum. Yaşamıyordum. Sadece hayatta kalıyordum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diyorum Price'a, sessizliği bozarak. "Her zaman. Her zaman burada olacağım."

"Biliyorum," diyorum, suçluluk duygusu içimi kaplarken.

"Ve özür dilerim." "Ne için?"

"Bazen burada olduğunu unuttuğum için."

Bir şekilde hayatımdan ayrılanlara, bana sadık kalanlara göre daha fazla zaman ayırıyorum. Her adımda yanımda oldular,

ben davetleri birbiri ardına geri çevirdiğimde bile. Ben itip kakarken bile, inatçı, sevgi dolu yabani otlar gibi ortaya çıktılar.

Hayatımdaki sevgiyi, her zaman yanımda olan, sarsılmaz ve koşulsuz bir şey olarak görüyordum.

"Lacey, burada olan insanları hatırlamak, gitmiş olanları hatırlamaktan daha kolaydır," diyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Ve ne olursa olsun, ben buradayım. Cara da öyle." Onun adını duyunca hafifçe irkiliyorum. Son üç gündür her gece arıyor. Telefonu açmak istemediğimden değil. Sadece ne diyeceğimi bilmiyorum. "Ama bazen, gerçekten başka birini bulmanı umuyorum."

"Bana bakmaktan yoruldun mu?" diye gülerek soruyorum.

"Hayır, ben... öyle demek istemedim. Sen bizden daha fazlasını hak ediyorsun. Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum, ama Mari ile birlikteyken, hiç düşünmediğim kadar kendim olabiliyorum. Her şey kaybolrsa bile, o yanımda olduğu sürece sorun olmaz."

"Bunu hak ettiğimi sanmıyorum." "Öyle demek istemedin."

"Öyle. Gerçekten öyle. Çok yakındım. Çok yakındım, ama sonra her şey bitti. Her şeyi milyonlarca parçaya ayırdım." Ellerime bakıyorum. Drew ile aramızdaki değerli şeyi mahvettim; bu hareket, yanlış yere yöneltilmiş öfkeyle bir vazoyu parçalamak gibiydi. Düzeltmeye çalışsam bile, yine de çatlaklar ve yarıklar kalacak ve bize eskisi gibi olamayacağımızı hatırlatacak.

"Eğer o doğru kişi ise, seninle birlikte parçaları bir araya getirmekte sorun yaşamayacaktır."

Burun kıvırıyorum. "Tanrım, tüm bu basmakalıp sözlerinle şiir yazmayı denemelisin. Belki bir iki Hallmark filmi yazabilirsin."

"Ciddiyim. Geri dönmene engel olan ne?"

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, sonraki sözlerimin yıllardır kaçındığım bir gerçeği içerdiğini fark ediyorum. "Çünkü ben gittim. Tarih tekerrür edecek diye çok korktuğum için gittim. Onun yaşadığı acıyı yaşamak istemedim. Ama bunun yerine, Martin gibi oldum ve uzaklaştım."

"Şu anda ciddi olamazsın," diyor Price, inanamayan bir ifadeyle. "O gitti ve bir daha geri dönmedi. Ne kadar inanırsan inan, sen anne baban değilsin. Onların çöküşünü izledin ve hayatta kaldın." Bakışlarını bana çeviriyor. "Aynı sonu mu istiyorsun?"

Sessiz kalıyorum ve hafifçe başımı sallıyorum.

"O zaman geri dön. Yarın ya da gelecek hafta olmasa da, tekrar o kadar mutlu olmak istiyorsan, bunu kendin için talep edebilirsin."

"Bunları söylemek için ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Aylardır saklıyordum. Mari birkaç kez aynada prova yaparken beni yakaladı." Kendi şakasına gülümser.

"Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı," diyorum, ama içimde giderek sıkılaştan Gordion Düğümü'nü nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

Arabada oturup, güneş ufku boyamaya başlayana kadar anılarımızı paylaşıyoruz. Ayrılmadan hemen önce, dışarı çıkıp artık benim olmayan evden bir taş alıp cebime koyuyorum, böylece bir daha geri dönmesem bile yanımda bir şey götürebilirim. Sessizce veda ediyorum, kalbim hiç söyleme fırsatı bulamadığım "seni seviyorum"larla dolu. Price arabayı çalıştırıp caddeden aşağı doğru sürerken, dikiz aynasına bakıyorum ve neredeyse onun orada olduğunu görebiliyorum, gülümsemesi bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Eve dönüş uçağımız için ekiple buluşmak üzere tam zamanında araba kiralama şirketine varıyoruz. Hiç şüphesiz ikimiz de yolculuk boyunca uyku borcumuzu ödeyeceğiz.

"Yeniden bir araya gelme konusunda ne yapacağına karar verdin mi?" diye sorar, uçağımıza doğru ilerlerken. Ona aylar önce gideceğimi söylemiştim. Öyleyse neden değişsin ki?

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ gidiyor musun? Yani, bu sanki eski, neredeyse oda arkadaşından daha fazlası olan birinin partisine gitmek gibi."

Beynim hala Drew ile Luca'yı uzlaştırmaya çalışıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları aynı kişi olarak göremem. Biri eskiden benimdi, diğeri ise bir yabancı.

İç çekiyorum. "Kahretsin. Bilmiyorum. Belki de içeri girip mektubu bırakıp çıkarım?"

"Lace, tek yapmak istediğin buysa, o lanet şeyi postayla gönder."

"Bunu gerçekten düşünmedim. Gerçekten istemedim. Büyük bir parti olmalı. Muhtemelen ondan, onlardan kaçınmakta sorun yaşamayacağım. Bilmiyorum." İnan bana, saklandığım kişinin, saklanmayı planladığım başka bir kişi haline gelmesinin ironisini fark etmiyorum değil.

"Hala senin eşin olarak gitmeye hazırım. Ama gidersem Tessa ikimizi de öldürür diye düşünüyorum."

"Sanki yılın en büyük partilerinden birine gitmek tam bir angarya gibi," diye şaka yapıyorum, çıkış kapısını açık tutarak. "Teşekkür ederim, ama bu yine de kendi başıma yapmam gereken bir şey."

"Emin olduğun sürece."

"Öyleyim, ama aynı zamanda... Yani, kendimi davet etmek istemiyorum. Ama seni ve Mari'yi özledim," diyorum, kelimelerim birbirine karışıyor.

"Tanrım, sormak zorunda olmadığın bir şey için kendini öldürme." Gözlerini devirir, ama gözlerinin kenarlarının kırıştığını kaçırmam. "Ama madem sordun, şunu bil ki, her zaman bebek hazırlığı yapıyoruz."

"Çocuğun en iyi vaftiz annesini kaçırarak olması çok kötü." Price sırtıyor. "Kim bilir. Başvuranları yeniden değerlendirebiliriz."

Drew

Dünyam sessiz, ve bunun sebebi sadece kulak tıkaçlarım değil.

Prova yaparken her hareketim robot gibi. Oturduğumdan beri set listesini üç kez gözden geçirdim. Geçen hafta, aşırı kullanımdan dolayı kollarım ağrıyana kadar saatlerce çalmak zorunda kaldığım ilk sefer değildi.

Yine de, telefonuma bakıp Lacey'nin cevap vermesini beklemekten ya da daha kötüsü, kendimi açıklamak için uzun metinler yazmaktan daha iyidir.

Konuşmak isteseydi, konuşurdu.

İlk haftadan sonra, Lacey'nin kullandığı aynı markasız kahve makinesini satın aldım, ihtiyacı olursa orada olur diye düşündüm. Sanki bir gün kapıdan içeri girecekmış gibi.

Daha çok benim için. Onun yanık kahvesinin kokusu ve enstrümantal caz müziği olmadan sabahları geçirmek yanlış olurdu. O, benim yaşam tarzımı temelden yeniden yazdı ve onu unutmamı tamamen imkansız hale getirdi.

Şimdi her sabah aynı kahveyi yapıp zorla içiyorum. Anılardan kaçmak isteseydim, barın üstündeki çatı katına geri taşınabilirdim, ama kendime kalmak için nedenler uydurmaya devam ettim.

Bir gün, o yeri bir daha görmek zorunda kalmamak için emlakçıya telefon edip satmayı düşündüm. Ama bunu gerçekleştiremedim.

Mazeretlerin akmasına izin verdim, gerçeği örtbas ettim, çünkü çatı katına geri dönersem, onunla tanışmadan önceki eski halime döneceğimden korkuyordum.

Yüksek tomu vuruyorum ve baget çatlıyor, ahşabı düzensiz bir şekilde parçalıyor. Vuruşumun şiddetiyle üst parçası odanın diğer ucuna uçuyor. Craig odaya girerken eğiliyor ve uçan parçadan kıl payı kurtuluyor. Ahşabın keskin ucu, kafasından birkaç santim uzaklıkta duvara saplanıyor.

Konuşmaya başlar, ama söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum. Bunu fark etmiş olmalı ki, ellerini kaldırarak kulaklarından bir şey çıkarıyormuş gibi yapar.

Kulak tıkaçlarını çıkarıyorum. "Ne diyordun?"

"Eğer beni öldürmeye çalışacağını bilseydim, aşağıda kalırdım." Yüzünü buruşturur ve darbeyi alan başının yanını ovuşturur.

"Peki, o zaman neden buradasın?"

"Dergi ekibi geldi ve nereye kurulacaklarını bilmek istiyorlar," diyor Craig ve ben sonunda aşağıdan gelen gürültüyü fark ediyorum.

Ah evet. O.

Toplantılar ve yaklaşan provalara ek olarak, her birimiz ekstra medya ilgisi çekmek için bireysel röportajlar ayarlandı. Wes ve Garrett son zamanlarda birkaç talk show ve podcast'e katıldı. Jared, herkesin ev sinema sistemine hayran kaldığı sağlıklı bir ev turu yaptı. Ve kamera karşısında ilginç davranma yeteneğime güvenmediklerini gösteren PR ekibi, bar hakkında bir röportaj yapmayı tercih etti. Basılı bir röportaj.

Sade siyah tişört ve kot pantolonumu değiştirmeye zahmet etmedim. Onlara verdiğim şeyle yetinmek zorundalar.

Fotoğrafçı, Naked and Famous'ın pembe renkli sıvısını karıştırıp dekoratif bir kadehe dökerken fotoğraflarımı çekerken, ben barın arkasında poz veriyorum.

Medya ekibi doğru çekimi yaptıklarına karar vermeden önce içkiyi üç kez hazırladım. Elbette, ikinci denemede çalkalayıcıyı düşürdüm, bu da muhtemelen profesyonel güvenilirliğime zarar verdi.

Fotoğrafçılar, röportajları olabildiğince samimi hale getirme yeteneği ile sevilen popüler ünlü kültür gazetecisi Naomi Laurent ile bir kabine yerleşirken, fotoğrafçılar hazır bekliyorlar.

Kayıt cihazının başlat düğmesine basıyor ve bana rahat bir gülümsemeyle dönüyor.

"Sormak zorundayım. Bunun tadı, Fransız bir modelin sigarayı çiğneyip içkime tükürdüğü gibi, değil mi?" Naomi önündeki kokteyli işaret ediyor.

"Evet, bence tadı tam olarak yakalamışsın," diye onaylıyorum.

"Tanrıya şükür, sadece ben mi öyle düşünüyordum sanmıştım. Bir daha bana bunu servis etmezseniz çok sevinirim."

"Sanırım bunu halledebilirim," diyorum ve rahatlamaya başlıyorum. Sanırım bu yüzden bu kadar çok takipçisi var, diğer gazetecilerin yaptığı gibi nezaket dansına önem vermiyor.

Etrafımızda rahat bir sohbet akışı başlar, barı geliştirme ve açma sürecim, geçmiş deneyimlerim ve

karşılaştığım zorluklar gibi konuları kapsıyor.

Soru sayısı arttıkça, Naomi düşünceli bir şekilde duraksıyor ve bana ilk gerçek sorusunu sormaya hazırlanıyor. "Barınızla hayalinizi canlı tutmuş olsanız da, hepimiz bu kadar yıl gözlerden uzak kaldıktan sonra nasıl hissettiğinizi merak ediyoruz."

"Sanırım pek farklı hissetmiyorum. On yıl, kulağa geldiğinden çok daha kısa geliyor." Komplo kurar gibi eğiliyorum. "Bana dürüst ol. Gerçekten hiç spot ışığında olan ben miydim?" Şaka yapıyorum ve o boğuk bir kahkaha atıyor.

"Belki de haklısın. Sen her zaman grup arkadaşlarının spot ışığında olmalarından memnun görünüyorsun. Onlardan bahsetmişken, onlarla çalışmayı özlüyor musun? Ya da sanırım her gün burada seninle birlikte çalışıyorlar," der ve posterleri işaret eder.

"Onlarla geçirdiğim yılları her zaman hayatımın en güzel yılları olarak gördüm. Sanırım bunu unutmamak için elimden geleni yapıyorum."

"O halin, şu anki halin hakkında ne düşünürdün sence?"

Bu soruya cevap vermekte zorlanıyorum. "Hiç kimse sana işinde sinir bozucu derecede iyi olduğunu söyledi mi?"

"Bir ya da iki kez olabilir," diye omuz silkiyor. "İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

"Sorun değil." Bir dakika düşünürüm, dilimin ucunda gerçeği tadarım. "O halim şu anki durumumdan çok memnun olurdu." Çünkü tam da istediğim yerdeyim. Çalışıyorum, sahneye çıkmak üzereyim, yine müziğin içine dalmış durumdayım. Uzun zamandır ulaşamadığım şeyler. "Ama artık o kişi olmadığımı itiraf etmeliyim. O yüzden, o benim şu anki durumumdan memnun olsa da, önceliklerim değişti."

"Bu değişime ne sebep oldu?"

"Bazen, sana geçmişinden daha fazlası olduğunu hatırlatan biriyle tanışırsın," diyorum ona, nostalji dalgası hissederek.

Lacey'nin hayatımı daha iyi hale getirdiğini inkar edemem. Göz ardı edemeyeceğim bir şey var ki, o da onun için benim başka biri olduğum.

Onunla birlikte Drew olmak hoşuma gidiyordu. Kahretsın.

Onunla birlikte o kişi olmak zorundaydım. Belki de her şeyin yolunda gitmesinin sebebi buydu. Onunla birlikteyken, kimseyi hayal kırıklığına uğratma ya da hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenmeme gerek yoktu, sadece kendim olabilirdim.

Onunla birlikteyken, sadece biz vardık. Onunla birlikteyken, müzik yeniden müzik gibi geliyordu. Uzun zamandır hayatım müzik etrafında dönüyordu, ama bir noktada, onun etrafında dönmeye başladı.

"Son zamanlarda çekilen, gizemli bir kadınla olan fotoğrafla bir ilgisi var mı?" Naomi'nin heyecanla gözlerini kırıştırtarak benim hayal alemine daldığımı fark ettiğini görebiliyorum.

Kalbim sıkışıyor. Fotoğrafın yayınlandığı gün çok zordu, o geceyi bir yabancınn bakış açısıyla yeniden yaşamak zorunda kaldım. O an, tüm dünyanın görebileceğı şekilde ortaya çıkmıştı. O an, o hala benimdi.

"Bence bunu bir sır olarak saklamak en iyisi." Artık benim olmasa bile, Lacey'i kimseyle paylaşmak istemem.

Naomi başını sallar ve daha güvenli sulara doğru yoluna devam eder. Röportaj, eski bir arkadaşla bir öğleden sonra geçirdiğim rahat hissiyle hızla geçer.

Sonunda, kayıt cihazını kapatır ve elini uzatır. "Biliyor musun, yakında burada tekrar bir şeyler içmek isterim."

Kafamdaki karışıklığı gidermek için başımı sallamaya başlarım. "Yanlış bir izlenim verdimsem özür dilerim, ama ben pek ilgilenmiyorum. Yani, sen harikasin, ama..."

Saçma sapan konuşmamı keser. "Hayır, sadece iyi bir arkadaş olduğunuzu demek istedim. Ve nişanlımı da getirmek isterim. O da bu tür yerleri sever."

"Sınırdan ucuz barlar mı?"

"Bunu söylemeyecektim ama..."

Lacey ve son zamanlarda olan biten her şey hakkında düşüncelerim kafamda dönüp durduğu için, onun başka ne söylediğini tam olarak hatırlamıyorum.

Onunla birlikte başka biri oldum.

Ama neden sadece teoride değil, gerçek hayatta da o kişi olamıyorum?

Tek bildiğim, bunu gerçekleştirmek istiyorsam, bir sürü evrak işiyle uğraşmam gerekeceğı.

Lacey

"Ama çok sevimli! Beşiklerin üzerine asılabilir." Price, küçük bir astronotu kaldırarak yalvarır.

"Hayır!" Mari ve ben ona aynı anda cevap veriyoruz, ve bu alışverişe başladığımızdan beri ilk kez değil.

"Masal temasında anlaşmıştık. Masallarda astronotlar yoktur," diyor Mari, elini beline koyarak kocasına bakıyor. Marisol, hamileyken ışıldayan kadınlardan biri; orta tonlu altın rengi teni kesinlikle parıltıyor. Adaçayı rengi elbisesiyle, bir tür tanrıça gibi görünüyor. Price ona zaten güneş gibi bakmasaydı, ona biraz akıl verirdim.

"Olabilir. Modern masallar olabilir." Bu, ona dinazorları ve zürafaları reddettiğimizde kullandığı itirazlara benziyor. O bu çocuğa dünyayı vermek istiyor, ama bu Mari'nin özenle oluşturduğu estetiği bozuyor.

Şimdiye kadar, Price'ın gezimizde kazandığı tek şey, Prenses ve Kurbağa hikayesinin bir parçası olabileceğini iddia ettiği dev bir kurbağa peluş oyuncak.

Bu küçük anlaşmazlıklara rağmen, Price bebek karyolaları ve diğer bebek ekipmanlarının güvenlik derecelendirmelerini hazırlıklı olarak getirmişti.

Bu gezi, düşüncelerimi işten ve her akşam keyifle yediğim yemekleri hatırlatan dondurulmuş yemeklerden uzaklaştırarak mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu.

Bu durum, hemen eve dönüp dairemin ne kadar boş olduğunu düşünmekten de beni kurtardı. Annemin mektubunu açtığımdan beri gözlerimi ondan ayıramıyorum. Neredeyse her gece, zarfın kenarını parmaklarımla okşuyorum, henüz açmaya hazır değilim. Bu gidişle, muhtemelen hiç hazır olmayacağım. Ama en azından bu şekilde, annemle ilgili hala bilmediğim bir yanı var, onu burada benimle tutan bir hikaye daha var.

Kollarımız poşetlerle dolu olarak ilk mağazadan çıkıyoruz, arkamızda bir genç tezgahtar, bebek karyolasını minibüse taşıyor. Mari arkasını döndüğünde Price'ın küçük astronotu satın aldığını gördüğümünden oldukça eminim; ben gülümsediğimde bana göz kırptı, sessizce ona söylemeyeceğimi belli ettim.

İkinci mağazada arkanıza yaslanıp rahatlayarak, Mari ve Price'ın dekorun bir parçası olarak şövalyelerle prenslerin avantajlarını ve her birinin çocuklarına bilinçaltında ne öğreteceğini tartışmalarını izliyorum. Price, şövalyelik ve ahlakla ilgili bir şey iddia ederek şövalyeler konusunda nadir bir zafer daha kazanıyor.

Onların etkileşimleri, bir ilişkinin karmaşık başlangıçlarını atlayıp sadece birine ait olmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşünmeme neden oluyor.

Ancak Mari tuvalete gitmek için ayrıldığında, Price'ın endişeli ifadesi dikkatimi çekti. Gözlerimiz buluştu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ya bunu doğru yapamıyorsam? Ya bu çocuğu mahvedersem? Mari hiç stresli değil, ama ben duvara tırmanacakmışım gibi hissediyorum."

"Eğer baba olmak için yaratılmış biri varsa, o da sensin. Profesyonel düzeyde baba sorunları olan biri olarak, bu çocuğun mahvolmayacağına tam olarak inanıyorum. Mari'ye gelince, eminim seninle birlikte olduğu için paniğe kapılmıyordur." Bu sözleri söylemek, sonunda kendimi toparlamak ve onların dünyaya getirecekleri minik hayat için heyecanlanmak iyi geliyor. Ona çoktan söylemem gereken şeyi söylemek. "Çocuğu mahvetme işini bana bırak. Çok fazla şarap içen ve uygunsuz hikayeler anlatan bekar teyze olmak için çok heyecanlıyım."

"Oh, hayır. Çocuklarımızın aşık olacağına dair net bir vizyonum var. Kedi sever bir kadın olarak bundan kurtulamazsın." Omzuyla bana çarptı.

Aynı görüntüyü hayal ediyorum: ışıkla dolu bir ev, çocuklar ve gülümseyen bir koca. Eskisinden daha gerçekçi geliyor, ama hayali partnerimi düşündüğümde kalbim sıkışıyor, çünkü artık Drew'a çok benziyor. Neredeyse başarmıştım, ama kader bunu benden aldı. Ya da belki de çok çabuk vazgeçtim. Her ne olursa olsun, hayat acımasız oyununu oynuyor ve benim yapabileceğim tek şey parçaları toplayıp yoluma devam etmek.

"Yapılacaklar listeme 'çocuklarımız için çöpçatanlık yapmak'ı ekleyeceğim, ama bunun yakın zamanda olmasını beklemeyin."

Mağazadan çıkarken, daha fazla oyuncak ve dekorasyon almak için kasaya yöneliyorlar. Sanki çocuklarının ihtiyaç duyabileceği her şeyi tek başlarına stokluyorlar ve insanların onlara hediye olarak ne alabilecekleri konusunda emin değilim.

"Emin misin?" diye soruyor Price ve bebek yatağını birlikte kurmaya davet ediyor.

"Yaşadığımız onca şeye rağmen, mobilya monte etmek bizi birbirimizden uzaklaştıracakmış gibi hissediyorum."

—●—

Trafik, eve giderken alternatif bir yol kullanmamı gerektiriyor. Teknik olarak eskiden kullandığım yol bu, ama son iki haftadır, tanıdık pembe neon tabelanın olduğu caddeden kaçınmak için daha uzun yolu kullanıyordum.

Koşullu bir tepki gibi, çok tanıdık olan otoparka giriyorum ve daha önce sayısız kez yaptığım hareketleri tekrarlıyorum. Sanki vücudum bana ihanet ediyor, umutsuzca kaçmaya çalıştığım bir yere geri götürüyor.

Kapı kolunu daha sıkı tutuyorum. *Buradayım*. Bunu bir an önce halledebilirim. İçeri girip konuşabilirim. Sonunda onu görebilirim.

Ama hazır mıyım, yoksa bu sadece bir bağırsık çağırışı mı sonuçlanacak?

Öylece ayrılabilir, arabayla uzaklaşabilir ve hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim. Ama oldu ve şimdi...

Aniden, camıma vuran bir ses beni ürküttü ve şok içinde kapıyı açtım.

"Siktir, bu günlerde herkes neden beni sakatlamaya çalışıyor?" Craig, kahvesi fincanın kapağından dökülürken geri çekilerek tıslar.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece gözetlemen için yardıma ihtiyacın var mı diye bakıyordum. Binmeme izin var mı, yoksa sen inmek ister misin?" Yüzümdeki endişe ve stresi görmüş olmalı ki, "O burada değil" diyor.

"Onun için geri dönmedim," uzun zaman önce söylediğim aynı sözleri tekrarlıyorum ve gözlerindeki bakıştan Craig'in hatırladığını anlıyorum.

"Evet, evet. Peki, içeri girecek misin?" diye sordu, arabamdan yavaşça uzaklaşarak bara doğru yürüdü.

Bunun üzerine kapıyı açıp Craig'i takip ederek bara giriyorum. Kapının kilidini açıp ışıkları yakarken ikimiz de konuşmuyoruz.

Barın ucundaki tabureye oturuyorum, bu noktada onun benim olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Ee, o nasıl?"

Craig barın arkasındaki tezgaha yaslanıp iç çeker. "Eskisine göre daha iyi, ama seninle olduğu zamankinden daha kötü."

"Bilmece gibi konuşmak yerine açıklayabilir misin?"

"Hayır. Ya konuşursun ya da konuşmazsın. Bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Ve anlatmaya çalışsam bile, muhtemelen yanlış anlatırım çünkü o hiçbir zaman tüm hikayeyi paylaşmak istemedi."

"Ama o iyi mi?" Cevabı bilmek istediğimden emin değilim. Aslında değil.

Craig kahve fincanını tezgahın üzerine koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, yeterince iyi."

"Bütün bu zaman boyunca her şeyi biliyordun, değil mi?" O gün benim adımla bildiği gibi, Luca'nın adını ve bizi birbirimize bağlayan ipi de biliyordu.

"Evet, bazen tüm bunların olmasını engellemem gerektiğini düşünüyorum. Ama bu konularda içgüdülerime güveniyorum. Ve her şeye rağmen hala güveniyorum." Yüzündeki ifade bir saniye değişir, sonra yine her zamanki sırtışına döner. "Madem buradasın, seni işe koyacağım. Bana verdiğin tüm duygusal zararı ödemen gerek."

"Duygusal zarar mı?" Ona şüpheli bir bakış attım.

"Çöpçatanlık yapmak zor." Sırtışa genişledi, gözlerinde yaramazlık ve anlayış karışımı vardı. "Öfkeni bana yöneltmeden önce, masalarda çıkar." Rahat bir hareketle bana bir bez attı ve ben cevap vermeden uzaklaştı.

Açılış öncesi işlerin geri kalanı için kalıyorum, buz kovalarını taşıyor ve ön barda stokları yenilemeye yardım ediyorum. Buna mecbur değilim, ama bu beni meşgul tutuyor. Ayrılma vakti geldiğinde, yorgunluk duygularımın keskin kenarlarını köreltiliyor.

"Belki görüşürüz," diyerek kapıya doğru yöneliyorum.

"Belki, ama görmezsem, son bir şey söylememe izin ver. Bu barda oturan pek çok insan bana ne kadar kırık hissettiklerini, eski hatalarına nasıl geri döndüklerini anlattı. Seni inciten insanların, hayatının geri kalanını nasıl yaşayacağını belirlemesine izin vermeyeceğine söz ver bana."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sanırım bunu başarabilirim."

Alabama doğru yürürken, kendimi öncekinden daha iyi ve daha kötü hissediyorum. Bir yandan, bir şeye doğru attığım bu inanılmaz küçük adım bana küçük bir rahatlama hissi veriyor, ama diğer yandan onun iyi olmaması için bencilce bir istek de duyuyorum.

Ve onun için hiçbir şeyin değişmediğini merak etmeden duramıyorum. Ya benim yanıt vermemem, onun aylar önce benim yaptığım gibi kolayca yoluna devam etmesine neden olduysa? Ya benim yokluğum hiçbir şey ifade etmiyorsa? *Ya öyle ise?*

Derin bir nefes alarak alabama ulaştım ve bir an durdum, elim telefonumun üzerindeydi. Ve beni saran belirsizliğe rağmen, telefonumu çıkardım ve bir küçük adım daha attım.

6 Aralık

Lacey

9 Aralık

Lacey

12 Aralık

Lacey

Drew

Kokteyl çalkalayıcım coupe bardağına çarparak, parçalanırken parlak kırıntıları bardağıma saçıyor.

Siktir. Bu gece ikinci kez buzı boşaltmak zorunda kaldım. Açıldığımız ilk haftadan beri bu kadar çok bardak kırmamıştım.

"Çık dışarı. Buzları boşalt, sonra çık dışarı," Craig, benim işimi yapmak için iki kat daha fazla çalışırken bana bağırıyor.

"Seni kim sorumlu yaptı?" diye homurdanıyorum, bunu benim yaptığımı çok iyi bilerek.

"Sen, nadir akıl başın yerinde olduğu anlardan birinde yaptın bunu." Hiç duraksamadan, kehribar rengi içkileri bardaklara doldurur. "Bu bar bizim aşkımızın meyvesi ve senin bitmek bilmeyen özleminle onu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Cam parçalarıyla kendimi kesmemeye dikkat ederek buzı kovalara dolduruyorum. Yapacak bir şeyimin olması, kendimi odaklanmaya zorlamam iyi geliyor. Aksi takdirde, hayatta ve iyi olduğunu gösteren tek kelimelik onay mesajlarını görmek için sürekli telefonumu kontrol ediyorum. Barın arkasındaki işlerimi bitirdikten sonra, masaları silmeye ve başka bir şeyi kırmamaya çalışarak işe koyuluyorum.

Noel arifesi ama bu, yerli halkın gelmesini engellemiyor. Aileme acil bir durum olduğunu söyledim, bu yüzden tatil için şehirde kalmak zorunda kaldım.

Şu anda ailemin pişmanlık duymadan sergilediği sevgi gösterilerine tahammül edemiyorum. Evelyn'i kendi başına bırakmaktan biraz pişmanlık duyuyorum, ama o her zaman ailemizle iyi geçinmiştir.

Craig bu gece gece uçağıyla Orlando'ya gitmeyi planlıyor. Ailesiyle mümkün olduğunca az zaman geçirmeyi ilke edinmiş, ama Noel ve Kore Yeni Yılı onu tekrar evlerine dönmeye zorluyor. Yine de bu en iyisi, çünkü durumumuz diğer çalışanların tatil için izin almasına izin veriyor.

Ön kapı açılır ve keskin bir kadın sesi "Mutlu Noeller, kaltaklar!" diye bağırır.

Sesi, daha fazla bardağı kırıp benim büyüyen yığına katkıda bulunacak kadar yüksek.

Odadaki herkesin başı, ellerini havaya kaldırmış ve uzun, koyu saçlarının üzerine ışıklı ren geyiği boynuzu takmış kadına doğru dönünce, kokteyl pipetlerini yeniden stoklamayı hemen durduruyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Lütfen bana hepimizin aynı halüsinasyonu gördüğünü söyle," diye Craig'e yalvarırım, o da şok olmuş bir ifadeyle bana bakar.

"Keşke şans senin tarafında olsaydı." Craig omzuma hafifçe vurup ortadan kaybolur.

Evelyn Elena Mariano, bu gece barıma gireceğini hiç beklemediğim son kişiydi, ama kız kardeşime hakkını vermeliyim: nasıl giriş yapılacağını iyi biliyor.

"Ev. Bu zevki neye borçluyuz?" diye soruyorum, müşteriler içkilerine geri dönerken Evelyn en yakın bar taburesine oturuyor.

"*Acil bir durum* nedeniyle Noel'de bize katılamaman çok yazık oldu, bu yüzden annemi ve babamı buraya gelmeye ikna ettim. Bu anı kaçırmamı istemedim. Merak etme, onlara bunun tamamen uydurma olduğunu söylemeye gerek yok," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Gerçekten onlarla yalnız kalmak istemiyor muydun? Sürekli onların yanındasın. Bunun bir farkı olmazdı."

"Normalde sorun yok. Ama Noel'de kaçmak istediğimde her zamanki gibi iş bahanesi uydurmam mümkün değil." Omuzlarını silkiyor. Ailemiz bunu açıkça söylemedi ama Evelyn'in normal olmasını istiyorlar. Onu evin yakınında yaşamaya teşvik etmekten, tipik bir kariyere yönlendirmekten, aşırı koruyucu davranıyorlar.

"Üzgünüm. En azından benimle saklanmanı teklif etmeliydim," diye kabul ediyorum. "Neredeler?"

"Dairede. Bu arada, yeni kanepeyi beğendim. Oh, ve anneme dikkat etsen iyi olur. Tezgâhın üzerindeki o boktan kahve makinesini atmakla tehdit ediyor." Siktir. Annem şüphesiz bana kötü kahve hakkında bir nutuk atacak. "Annem yemekleri neredeyse bitirdi. En fazla bir saatin var." Harika, bu da demek oluyor ki, her yıl hazırladığı ziyafetin çoğunu bitirmişse, saatlerdir buradalar demektir.

"Ben Craig'e kapatmasına yardım ederken, eşyalarımın çöpe gitmediğinden emin olur musun?"

"Düşüneceğim. Tabii, sen de bir şeyler yaparsan."

"Ne olduğuna bağlı." Aslında değil. Ev için neredeyse her şeyi yaparım, ama ona bunu belli edemem.

Tırnaklarını ısırmaya başladı. "Taşınıyorum."

"Tamam, eşyalarını toplamak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum, Ö bunun ne önemi var diye merak ederek.

yl

e. "Hayır, New York'a taşınıyorum." İşte bu kadar.

Babam, suç istatistiklerini Pazar gecesi futbol maçlarının skorları gibi sıralamayı sever

ve New York, onun nefret ettiği yerler arasında ilk sıralarda. Bu yüzden, Evelyn'in haberini iyi karşılayacaklarını sanmıyorum.

"Noel'de bana ihtiyacın olmasının gerçek nedeni buydu, değil mi?" Başımı ellerimin arasına alıp inledim.

"Biraz. Ama aynı zamanda seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Hayır diyemem. "Peki. Garrett'tan sana yerleşmene yardım etmesini bile isteyeceğim."

"Ne?" Craig ve Evelyn aynı anda soruyorlar. Kafalarının karıştığını anlıyorum.

Garrett bir pislik, ama güvenilir ve Evelyn'in güvenliğini sağlayacak şekilde ona değer veriyor. Evelyn'in şaşkın bakışı biraz rahatlatıcı. Sanırım o ve Garrett, son konuştuğumuzda Garrett'ın söylediği kadar samimi deşillermiş.

"Sormaya değer." Omuz silkiyorum.

"Shawn'a pislik dediğin halde şimdi benim, medyanın senin grubunun playboyu olarak tanımladığı adamla takılmamı istemen çok komik."

"Birincisi, Shawn'a tercih ederim Garrett'ı. Artık eski playboy değil." En azından ben öyle düşünüyorum. "Şık bir avukat işi ve her şeyi var."

"Tabii. Çünkü güçlü erkekler pantolonlarının içinde tutmakla ünlüdürler." Ev gözlerini devirdi.

"Peki, hala aynı olsa bile, onunla yatmayı planladığın falan yok, değil mi?"

"Aynen öyle," diye onayladı.

"Güzel. Şimdi, biz burada temizlik yaparken sen gidip hasar kontrolü yapabilir misin?"

Müşteriler erken kapanıştan pek memnun değiller, ama ailemi bekletmektense onlarla yüzleşmeyi tercih ederim. Babamın onaylamayan yüzü ve annemin, onlara öncelik vermeyi bilmediğim için hayal kırıklığına uğradığını söyleyen sözleri arasındaki ölümcül kombinasyonu şimdiden hayal edebiliyorum.

Craig, temizlik işini aceleyle yaparken telefonuna bakmaya devam ediyor. Her dramatik bir nefes aldığıında, kendi ailesinin saçmalıklarıyla uğraştığını varsayabiliyorum.

Paspası kaldırıp geri döndüğümde, telefonunu masaya vuruyor. "Bana ne olduğunu sormaman gerekmez mi?"

"Öyle mi?"

"Görünürde üzgünüm," diyor zoraki bir suratla.

"Craig, duygusal durumun hava durumundan daha hızlı değişiyor," diyorum, o da ben pes edene kadar bana keskin bir bakış atıyor. "Ne oldu?"

"Cara bana Lacey'nin genellikle Noel'i yalnız geçirdiğini ve benim, yani senin, onu kontrol etmemi istediğini söyledi." İkisi iletişim halinde olduklarını bilmiyordum, ama onun ziyaretinde bu kadar takıntılı davranmasına bakılırsa mantıklı geliyor.

"Lacey benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Onun tek kelimelik mesajlarındaki kırıntılara açgözlülükle sarılmıştım, ama bunun dışında, onun aynı şeyi hissetmediği acı bir şekilde açıktı.

"Şey..."

"Craig, bir şey biliyorsan yemin ederim..." Sesim uyarıcı bir şekilde alçalıyor.

"Birkaç hafta önce uğramış olabilir."

"Ve?"

"Ve bu senin sorunun. Bu karışıklığı sen yarattın. Artık karışmak istemiyorum. Ya ona gidersin ya da kalırsın. Siz hiçbir şey yokmuş gibi davranabilesiniz diye Tanrı rolünü oynamayacağım. Sen şikayet etmeye başlamadan önce, ona da aynı şeyi söyledim. Düzelt ya da düzeltme. Bu sana kalmış." En iyi arkadaşımı boğazlamak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama şu anda, buna çok yakınım. Beni durduran tek şey, ondan yayılan yoğunluk. Sanırım, en başından beri bunu öngördüğü için bıkmış olmaya hakkı var.

"Peki," diyorum sessizce.

Craig bir anlığına bana bakar, sesinde merak ve meydan okuma karışımı vardır. "Ee, kızı elde edecek misin, ne yapacaksın?"

Kalbim göğsümde çarpıyor, Craig'in sorusunun ağırlığı omuzlarımda yoğun bir şekilde hissedilirken zihnim hızla çalışıyor.

Bir an daha kaybetmeden Craig'in yanından koşarak geçiyorum, ceketimi alıp kapıdan fırlıyorum. Bisikletimi bırakıp onun dairesine kadar koşuyorum, parmaklarım titrerken telefonumu düşürmemek için dua ederek, aceleyle Evelyn'e bir mesaj yazıyorum.

Luca

Ev

Önemli bir şey olsa iyi olur.

Kesinlikle öyle.

Onun apartmanı gözümün önüne gelince, şüphelerim başlar. Ama merdivenleri koşarak çıkarken, her adımda ona biraz daha yaklaşıırken, şüphelerimle mücadele ederim.

Onun dairesinin koridoruna vardığımda, bir alarm çalmaya başlar ve duman kokusu ortalığı kaplar. Her adımda, kokunun kaynağının onun dairesi olduğu daha da netleşir.

Hızımı artırıp sonunda kapısına ulaşıyorum ve çılgınca kapıyı çalıyorum.

Ama cevap vermiyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ve çok fazla duman solumamaya çalışarak kapıyı yumruklamaya devam ediyorum. Her geçen saniye aciliyet artıyor, onun iyi olduğundan emin olmak için çaresizim.

Lacey

Noel'i **hiç** utanmadan seviyorum.

Kasım ortasında mağazaların dekorasyonlarını görmeyi seviyorum. Nereye gidersem gideyim, durmadan çalan Noel müziklerini seviyorum. 1 Aralık'tan itibaren, korku filmlerini, kitlesel üretilen, klişelerle dolu romantik komedilerle değiştiriyorum. Kendimi, bu mevsimdeki, her ne kadar hayal ürünü olsa da, iyimser sihrin içine kaptırıyorum. Bu, aksi takdirde kasvetli olan kısa günler ve uzun gecelerle mücadele etmeme yardımcı oluyor.

Bugünkü antrenmanın sonunda, takımın benim "All I Want for Christmas is You" şarkısını detone bir şekilde mırıldanmamdan hoşlanmadığı için, birçok buz parçasından kaçmak zorunda kaldım.

Tatil ile birlikte gelen genel şüpheciliğime rağmen, Noel Arifesi hazırlıklarını yaparken içimi bir melankoli kaplıyor.

Bu konuda yalnız olmaya alışkınım. On yaşımdan beri Noel arifesini yalnız geçiriyorum.

Kulağa nasıl gelirse gelsin, bu üzücü bir gelenek değildi. Annem, diğer hemşirelerin aileleriyle vakit geçirebilmesi için acil serviste geç vardiyada çalışırdı.

Bu yüzden Noel Baba yerine, annemin gece yarısı gelmesini beklerdim. Annem eve gelir gelmez hediyeleri açar, sıcak çikolata içer ve televizyonda şömine kaydı izlerdik. Noel günü uyur, sonunda dondurulmuş waffle ve hazır şekerli kurabiye verdi.

Mükemmel ya da resimsel değildi, ama bizimkindi.

Son birkaç yıldır, Noel'i başka biriyle geçirmek bana yanlış geliyor. Bunu, Cara'dan bütün gün aldığım mesajları görmezden gelmek için yeterli bir neden olarak kullanıyorum.

Telefonum tekrar çaldığında, aşağıya baktım.

Cara

Bunu kendin yaptın, bil gitsin.

Sonunda onu affedeceğim, ama şu anda ona kızgın kalmak, Drew'a hemen geri dönmek için kendimi haklı çıkarmama yardımcı oluyor.

Yine de, Noel planlarından sapmamın sebebi Drew. Elimde değildi; birkaç saat önce markete gittiğimde, onun kırmızı sosu için gerekli tüm malzemeleri de aldım. Haftalardır canım çekiyordu

ve onun mutfakta defalarca sihirli ellerini çalıştırmasını izleyerek tarifi ezberledim.

Ama sarımsağı sıcak yağı koyduğum anda işler ters gitmeye başladı. Lezzetli bir aroma yerine, tavadan dumanlar yükseldi. Ocağı kapattım ve daha düşük bir sıcaklıkta baştan başladım. Bu sefer, soğanları ekledikten sonra duman çıktı. Üçüncü kez denedim ve sosu kaynatıp makarnayı kaynar suya koyduğumda, makarnadan bir parça alev aldı.

Sonunda yangın alarmı çalmaya başlar ve yüzümden akan gözyaşlarının suçlusu olarak dumanı ve soğanı gösteririm. Sanırım gizli malzemeyi eklemediğim için başıma gelen budur.

Kapım alınır ve gözlerimi silmeye çalışırım. *Harika*. Bu gece üç kez daireyi yakmak üzere kaldım, şimdi de kızgın bir komşuyla uğraşmak zorundayım.

Mutlu Noeller bana.

Derin bir nefes alıp ağlamış gibi görünmemek için umut ederek kapıya doğru yürümeye başlıyorum, ama kapı tekrar gürültülü bir şekilde alınmaya başlıyor. Artık kesinleşti; komşularım benden nefret ediyor. Başka ne ters gidebilir ki?

şikayetleri dinlemeye hazır olarak kapıyı açtım, ama inanamayıp gözlerimi kırıştırdım. Kızgın bir komşu yerine, sanki çaresizlikten çağırılmış gibi bir hayalet karşımda duruyordu. Öyle olmalıydı, çünkü nefes nefese olan Drew'un kapımın önünde durmasının başka bir nedeni olamazdı.

"Hey," diye nefes aldım.

"Selam," dedi ve ben o tek kelimeye erimek istedim. Onun sesine kapılıp bir daha asla bırakmak istemedim.

Kapı çerçevesinin iki yanında donakalmış duruyoruz, ikimiz de bir santim bile kıpırdamıyoruz. En son içeri girdiğı zaman öncesiydi ve eşiğı aşarsa zamanın geriye döneceğine inanmak için çok cazip geliyor.

İki kapı ötedeki Bay Nash, kafasını kapıdan dışarı çıkararak bağıırır: "şu lanet şeyi kapatabilir misin!"

"Ö-özür dilerim," diye kekelerim ve anın kaosuna geri dönerim. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, sessizce Drew'u daireye davet ederim.

Drew'un dairemde dolaşıp alarmı kapatmasını ve dumanı uzaklaştırmasını izlerim. Onun bu hareketleri, yapmamız gereken kaçınılmaz konuşmayı sadece geciktirir.

Onu son gördüğümde çok incinmişim ve şimdi karşımda dururken, o acının hiç azalmadığını fark ediyorum. Yine de, acıya rağmen, ruhumda ona karşı koymaya çalışan bir şey var — beni ona, onu da bana çeken bir güç. Belki de bu gece onu çağıran, her şeye rağmen buraya getiren şey budur.

Oda boşaldığında, bana doğru yürüyor. "Ne yapıyordun? Oh..." Bana ulaştığında ve mutfağımdaki suç mahallini gördüğünde sesi kesiliyor.

Daha önce domateslerle yaptığım kavgadan dolayı, mutfak tam anlamıyla kırmızıya boyanmıştı. Yüzünde, ne yaptığımı anladığını görebiliyordum.

Evet, onu özlemiştim, bu yüzden yetişkin hayatımda ilk kez gerçek bir yemek pişirerek binadaki herkesin güvenliğini tehlikeye attım.

O acı bir soru sormadan önce konuşuyorum. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Bilmiyordum," diyor ve ben ona bakmadan edemiyorum. Burada olacağımı bilmediğini ne demek istiyor?

"Ne yani? Tek başına mahallede şarkı söylemeye mi gelmiştin?" Soru, istediğimden daha suçlayıcı çıkıyor. Sesimdeki sertlik, şüphesiz duşta yaptığım sonsuz hayali konuşmaların yan etkisi.

"Sadece, gerek yokken bile her şeyi tek başına yapma eğiliminde olduğumu biliyorum. Cara da bunu biliyor gibiydi." Oda içinde tekrar göz gezdirir. "Sanırım bu kadar Noel havası beklemiyordum."

"Benim Grinch falan olmamı mı bekliyordun?"

"Kesinlikle en Grinch olanı," diyor Drew sırtarak ve ben de gülümsememi engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Peki, yiyecek bir şeyin kaldı mı?"

"Hayır. Planım buydu."

"Bunu düzeltiyim," der, gözleri benden hiç ayrılmadan.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum hemen, nedenini bilmeden. "Lacey, lütfen. Ailem yiyebileceğimizden daha fazla yemek yapıyor

"Noel'deyiz ve seni burada bırakıp gitmek, dondurulmuş yiyeceklerin iğrençliğini yemeye terk etmek, vicdan azabı çekmeme neden olur. Ayrıca," gözleri mutfaka doğru kayıyor, "kendin için tehlike oluşturuyorsun." Gülümsüyor, mizahı beni sarıyor, ne kadar özlediğimi fark etmediğim bir şey.

"Drew," diye cevap veriyorum, hayır demek yerine, çünkü teklifini kabul etmemem gerekir. Ama istiyorum.

Gözleri yumuşayarak sorar, "Eve gelmek ister misin?"

Ev. Kalbim bu kelimeyi duyunca takılır, sendeler ve aniden yere düşer. Çünkü bu çok doğru geliyor, ama artık bana ait olmadığını düşünmekten korkuyorum. Yine de, davetinde beni çeken, kabul etmem için baştan çıkaran bir sıcaklık var.

Sanırım bu gece ağlamam bitmedi, çünkü yeni bir gözyaşı dalgası kopmak üzere.

Bana doğru geldiğini görmüyorum, ama yüzümdeki eli beni sakinleştiriyor.

Başparmağıyla gözyaşımı silerken, "Ne oldu?" diye soruyor.

Bir an tereddüt ediyorum, ama yanaklarımdan akan gözyaşlarını saklayamıyorum. "Seni özledim. Ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Şimdi farkına vardım ve kendimi çok aptal hissediyorum."

Yüzümü ona doğru çeviriyor, böylece o mükemmel yeşil gözlerine bakabiliyorum. "Aptal değilsin. Bu biraz aptalca, elbette, ama sen değilsin. Asla sen değilsin. Ben de seni özledim."

"Öyle mi?" Bundan şüphem yok, ama bunu duymak bana ihtiyacım olan şeyi yapıyor.

"Her gün. Ama izin verirsen, bu gece bunu düzeltebilirim. Olanları konuşmak zorunda değiliz. Noel'i Noel olarak yaşayabiliriz. Bittiğinde, konuşmamaya ya da ne istersen ona geri dönebiliriz. Bu gece benimle gel yeter."

"Emin misin?"

"Senin yalnız olduğunu düşünmek beni öldürüyor. Lütfen."

Sözlerinin arzudan çok acıma duygusundan kaynaklandığından korkuyorum, ama bunu uzatmak için biraz çaresiz olduğumdan pes ediyorum.

"Sanırım, eğer bana ihtiyacın varsa." Sözlerimin şakacı gelmesini istiyorum, ama aslında, bana ihtiyacı varsa, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Mutfağı temizlerken, Drew beni güldürmek için elinden geleni yapıyor. Son bir buçuk ayda kaçırdığım Craig'in tüm tuhaflıklarını anlatıyor. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, en az yirmi kez istifa etmekle tehdit etmiş. İşimiz bittiğinde, tavalarımın bu felaketten asla kurtulamayacağından eminim, ama en azından gözlerim artık şiş değil.

Drew, kapıma varmadan hemen önce omzumu tuttu. "Sen, şey..." dedi ve gözlerini işaret etti.

Alt kirpiklerimin altını silerim ve biraz gülerim, kapıyı açtığımda nasıl görüldüğümü fark ederim. "Jackson Pollock makyajımı mı yapmış gibi?"

"Belki biraz. Sadece kasıtlı mı yaptığını kontrol etmek istedim."

"*Bir şey unuttuğunu söylemiştin. Bu tam bir insan.*" Kalp şeklinde bir yüzü ve soluk gözleri olan zarif bir kadın, şakacı bir ifadeyle ve fırın eldiveni giymiş elini kalçasına koyarak bizi selamlar.

"Ev, beni kötü gösteriyorsun, daha bir dakikadır buradayım," diye sızlanıyor Drew.

"Hayır. Kendini kötü gösteriyorsun. Ben sadece sana hesap soruyorum." Bana doğru yaklaşarak sarılmak için uzanır. "Ben Evelyn. Mariano kardeşlerin daha iyi, daha düşünceli olanı."

"Lacey," derim, o beni bırakırken. Ani ve coşkulu kucaklamadan dolayı biraz dengesiz kalırım.

"Yani, *ona* ilk denemede adını verdin, ama ben senin benimle yaşamaya başlayana kadar beklemek zorunda kaldım? Bu hiç adil değil," diye şikayet eder Drew.

Kalın, koyu saçlarında gri çizgiler olan bir kadın mutfaktan seslenir, "Luca, doğru mu duydum? Bu kadın seninle mi yaşıyor? Bunu nasıl bilmiyorum?"

"*Yaşıyordu.* Anne, bu karmaşık bir durum, tamam mı?" diye açıklıyor Drew.

"Yaşıyor. Yaşıyordu. Bize hiçbir şey anlatmıyorsun. Programını internetten öğrenmek zorunda kaldık." Sinirli görünüyor ve sanırım Drew'un habersiz bıraktığı tek kişi ben değilim.

Bu sahnede içimden gelen rahatsız edici kıkırdamayı bastıramıyorum. Sanki onun dünyası hakkında hızlandırılmış bir ders gibi.

"Gördün mü, o bizim komik olduğumuzu düşünüyor." Evelyn bana komplo kurar gibi bir bakış atıyor ve mutfığa giriyor.

Drew kız kardeşine seslenir, "Lacey korku filmlerinde güler, o yüzden kendini fazla övme."

"Oğlum buraya gelene kadar biz her şeyi hazırlamaya başladık. Akşam yemeği bir saat içinde hazır olur," diyor Drew'un annesi ve dikkatini tekrar ocağa çeviriyor.

Evelyn geri gelir ve iki ince, kahverengimsi cips tutar. "Kurabiye yaptım!"

Drew eğilir. "Ne yaparsan yap, sakın yeme. Kız kardeşim insanlara gıda zehirlenmesi yaşatmakta çok yeteneklidir."

"Öyle değilim!" Evelyn sızlanıyor.

"Geçen sefer Jared'ı hastaneye sen gönderdin." Sesi düz, sanki bu sık sık yaptıkları bir tartışma gibi.

"Yemin ederim karbonara yüzünden değildi. Sadece hasta falan olmuştu." "Ev, mutfakta felaketsin."

Ondan bir tane alıp ısıırıyorum. İncecik şekerleme ağzımda eriyor. "O haklı olabilir."

"Bence onu tutmalısın." Evelyn'in onayı beni sarar ve yüzümde bir gülümseme belirir. Bu gece iyi geçecek. Bu gece güzel olacak.

"Deneyeceğim," diye söz verir Drew.

Gece ilerledikçe, etrafımda her şeyin hızla akıp gitmesiyle düşüncelerimi toparlayacak zamanım neredeyse kalmaz. Farkına varmadan, kardeşlerin arasında oturmuş, masada şükran duası ediyorum. Bu sahne, gecemi geçirmeyi planladığımdan tamamen farklı, ama kötü anlamda değil.

Masaya dizilmiş deniz ürünleri ziyafeti, yeni favorim oldu. Drew'un harika bir aşçı olduğunu düşünüyordum, ama annesinin yemekleri onu gölgede bırakıyor. Bunu söylediğimde, kadının gözleri gururla parlıyor.

Kısa bir an için, etrafımdaki şakaları ve sohbetleri dinleyerek kendimi bu anın tadını çıkarmaya bırakıyorum.

Akşam yemeği biter bitmez temizlik başlıyor ve mutfığa girip yardım teklif etmeden önce, hemen kovuluyorum.

Ben de Evelyn'in durduğu yere dönüyorum, elinde sıcak bir içkiyle pencerelere küfrediyor. "Bu kapıdan nefret ediyorum. Lanet olası çatı katı. Hangisi bu?" Hareket ediyor, başka bir yeri deniyor.

"Burada." Evelyn'in görünmez balkon girişini bulmak için parmağını dürttüğü pencerenin bir yanındaki çerçeveyi bastırıyorum.

"Teşekkürler."

"Sorun değil, ben de bu kapıyla kendi sözlerimi söyledim."

"Bu yeri sevmiyorum. Çok kişisel değil. Yeni kanepayı beğendim. Önceden kullandığı o kırmızı canavar çöpte yerini bulmalıydı. Onun şık iç mimarının bunun bir yatırım ya da yaşanabilir sanat eseri olduğunu söylemesi umurunda değil. Kimsenin burada yaşamaması iyi bir şey."

"Kimse burada yaşamıyor da ne demek?"

"O barın üstünde kamp kuruyor, biz de ziyarete geldiğimizde burada kalıyoruz. Ama bu durum değişmiş gibi görünüyor," diyor. Bu, parçaları bir araya getirirken başlangıçta beni çok zorlayan konulardan biriydi, ama şimdi daha çok içimizden bir şaka gibi geliyor.

Dışarıda, karşılıklı sandalyelere kıvrılıyoruz. Evelyn battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarıyor.

Başımın üstünü işaret ederek, "Senin şeyini beğendim... boynuzlarını," diyorum.

"İstersen bir çift daha var!" diye hemen teklif ediyor, apartmandaki tüm Noel ağaçlarını aydınlatacak kadar enerji yayıyor.

"İyiyim, ama teşekkürler."

"Peki, kardeşimle ne yapmayı düşünüyorsun?" Sesinde yeni bir sertlik belirirken gülümsemesi bozulmaz.

"Birlikte miyiz? Hayır." *Neredeyse.*

"Hayır, demek istediğim, kariyerinde olan biten her şey ile bu çok uygun bir zamanlama."

"Tamamen dürüst olacağım. İlk tanıştığımızda bana sahte bir isim verdi ve ben onu hala resmi olarak affetmedim."

"Sana ne isim verdi?"

"Drew." Sanki ona bir sır veriyormuşum gibi, bu isim dilimden tuhaf bir şekilde dökülüyor.

"Kahretsin, kardeşim sana orta adından daha iyi bir isim verecek kadar yaratıcı değildi." Kafasını salladı, mükemmel manikürlü tırnağı bardağının üst kısmını okşadı. "Sanırım hepsi doğru olabilir, ama neden onu kullanmadığınıza inanayım? Bu, birinin ona saçmalıklar uydurduğu ilk sefer değil." Başkalarının onun tarafında olduğunu görmek içimi ısıttı.

"Çünkü Martin Hall benim babam." Hemen, dar ve çatık ifadesi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şoka dönüşüyor.

"Oof. Üzgünüm."

Gülmeden edemiyorum ve "Benim için iyi bir adammış gibi davranmayacak mısın?" diyorum.

Evelyn bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Hayır. Muhtemelen öyle yapmalıyım. Çocuklar onu idolize ediyordu, ama ne zaman ziyaret etsem, garip bir hisse kapılıyordum. Onu tanrı gibi görüyorlardı, ama o sadece kendinden çok daha genç kadınlarla yatan ve eskiden gitar çalmada iyi olan bir adamdı. Belki kötü bir adam değildir, ama o sadece bir adamdır. Sadece bir adam."

"Dürüstçe, teşekkürler. Gerçeği duymak güzel." Gerçekten öyle.

Babam hakkında duyduğum veya gördüğüm her şey benim iyiliğim için çok fazla filtrelenmişti. Aralarında olanlara rağmen, annemin sözleri her zaman sevgiyle doluydu. Price ve Cara her zaman benim yanımda olsalar da, duymam gerektiğini düşündükleri her şeyi söylemeye hazırdılar.

duymam gerektiğini düşündükleri her şeye hazırdılar. Şimdi onu düşününce, bu gecenin gerçekleşmesinde Cara'ya gerçekten teşekkür etmem gerekiyor.

"Bu benim iyi olduğum bir şey. Gerçeği ortaya çıkarmak gerçekten çok küçümseniyor. Keşke kardeşim de aynı şekilde düşünseydi. O her şeyi içine atmakta her zaman uzman olmuştur. Bizim bunu fark etmediğimizi düşünüyor, ama bir süredir onda bir tuhaflık var. Bunu bize söylemek istemiyor mu, yoksa kendisi de farkında değil mi, emin değilim. Ama bu gece yine eski haline döndü ve bunun seninle bir ilgisi olduğunu hissediyorum." Söylediklerini, buharlı içeceğinden uzun bir yudum alarak bitirir.

"Ben mi? Onu pek tanımıyorum bile." Bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değilim.

"Bence bu, onun bu kadar iyi olmasının bir nedeni olabilir. Her zaman üzerine bu kadar çok gözün çevrilmesinden nefret ederdi. Sadece müzik için bu işi yaptıklarını söyleyen pek çok insan var. Çoğu sadece yalancı, ama Luca öyle değil. Çalmak için boş bir salona bile çalardı." İzlediğim videoları ve sahnede diğerlerinden ne kadar farklı göründüğünü hatırlıyorum.

Yanağıma bir damla nem düşüyor ve başımı kaldırıp hafif bir kar yağışının başladığını görüyorum. "Kahretsin. Kar yağıyor." Muhtemelen biraz daha devam edecek, ama güneyde kar felakete davetiye çıkarır.

"Sanırım bu gece burada kalmak zorundasın." Evelyn'in yüzünde kötü bir ifade belirir.

Cevap veremeden, balkon kapısı açılır ve Drew soğukta bize katılır. Elinde gri bir kumaş yığını tutmaktadır ve bana uzatarak, "Al. Buna ihtiyacın olacağını düşündüm," der.

"Bunu sık sık yapar mı?" Evelyn, olanları izleyerek sorar.

"Hipotermiye yakalanmaya çalışmak mı demek istiyorsun? Evet. Bu tartışmasız en kötü alışkanlığı."

"Tek kötü alışkanlığımı mı kastediyorsun?" Ondan kalın pamuklu kapüşonlu sweatshirt'ü alıp başıma geçiriyorum.

Tanrım. Onun kokusu var. Kumaşı burnuma yaklaştırıp koklamak istiyorum. Ama yapmıyorum, özellikle de kız kardeşi önünde deli gibi görünmemek için. Ama bu, bunu yapmak istememi engellemiyor.

O, o kalın kaşlarından birini kaldırıyor. Onun kaşlarını ve ona özgü bu ifadeyi özlemiş olmam tuhaf mı? "Tabii. Noel arifesi olduğu için, buna inanmana izin vereceğim."

"Git." Evelyn kardeşini kapıya doğru eliyle işaret eder. "Hala kızlar gecesi yapıyoruz." Cam kapı yerine oturduğunda ve Drew biraz huysuz bir şekilde diğer tarafta kaldığında, Evelyn geri döner. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Onun için önemli olduğun ve hayatında olduğun için. Onu bu kadar canlı gördüğümün üzerinden çok zaman geçti. Ağabeyimi gerçekten özlemişim."

Camın arkasından ailesine bakarken, yetişkin bir kadından çok, birinin eve gelmesini bekleyen küçük bir kız gibi görünüyor.

"Son zamanlarda onun hayatında iyi bir rol oynamadım," diye itiraf ediyorum. Ama onun umutlarını yükseltmek istemiyorum çünkü bu gece ne kadar güzel geçerse geçsin, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Onun için tekrar o kişi olmak istiyorum, ama bu bir anda geri dönebileceğimiz bir şey değil.

"Seni tamamen suçlamıyorum, ama bence o buna değer. Yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum ve senden tekrar denemeni istemek benim için bencilce olabilir. Onun birçok kız arkadaşıyla tanıştım," bu kelimeyi duyunca burnunu buruşturarak, "ve onun için iyi olan tek kişi sensin. O farklı; hayır, tam olarak öyle değil. O yine kendisi. Ve içimde, kardeşim bize anlatmadığı şeyi çözmesine yardım edemediğim için kızgın olan küçük bir parça var. Ama birini hayatına aldığı için mutluyum." Gözleri benimkilerle buluştu, sesi yumuşayarak şöyle dedi: "Yani, demek istediğim, onu biraz ezip, bunun için çabalamasını sağla, ama ona bir şans ver."

Mutfak ışıklarının altında, Drew ve babası bulaşıkları yıkıyor ve caz çalma listemden gelen hafif bir uğultu bize ulaşıyor. Drew dönünce, bakışlarımla karşılaşılıyor, başını eğiyor ve "*buraya gel*" diyor.

"Sen de onunla konuşmalısın, biliyorsun. Suçluluk duygusu muhtemelen onu öldürüyor. Her şeyin kendi hatası olduğunu düşünme eğilimi var," diyor Evelyn, bakışlarımı takip ederek.

"Konuşacağım." Beni buraya getirerek ve onun için çok önemli olduğunu bildiğim insanlarla tanışmamı sağlayarak risk aldı. Bu şansı kaçırmayacağım, bu sefer değil.

"Luca, sen kanepede yat, Lacey'e odanı ver," diyor annesi, yollar güvenli olmadığı için uyku düzenini koordine ediyor.

Sorun yollar değil, sürücüler. Benim gibi, tek bir kar tanesi düştüğünde paniğe kapılan ve diğer herkes için yolları mahveden sürücüler.

"Tartışmaya bile kalkışmayacak mısın?" diye alay ediyor.

"Hayır. İkimiz de senin bir beyefendi olmadığını biliyoruz, yani teklif etsem yatağı sen alırdın," diyorum ona. Ama içimden bir ses, onun benimle yatmasını istiyor, ama bu fazla olabilir. Akşam yemeğine gelmesi için uzattığı zeytin dalını kabul etmek bir şeydi, ama henüz hiçbir şeyi konuşmadık.

"Ev ile bir gece geçirdin ve şimdi seni takımına aldı! Burasının benim evim olduğunu kimse düşünmedi mi?" Alaycı bir şekilde kollarını havaya kaldırıyor.

"Muhtemelen elinde değildi. Ben oldukça sevimliyimdir," Evelyn kanepede uzanmış halde gülümsüyor.

Tartışmayı ezici bir çoğunlukla kaybeder. Bir ara babasına bakar, ama babası sadece omuz silker. Adam bu gece pek konuşmamıştır, gözlerinde sevgiyle karısının liderlik etmesine izin vermiştir.

Gece boyunca planlarımın beklenmedik bir şekilde değişmesi nedeniyle uyuyacak bir şeyimin olmaması şaşırtıcı değil. Muhtemelen Evelyn'den kıyafet isteyebilirdim, ama istemiyorum.

Onun yerine, henüz ondan vazgeçmeye hazır olmadığım için, onun kapışonlu sweatshirt'n yanımda tutuyorum.

Onun arşaflarına kıvrılıp yuvarlanmama rağmen, rahat edemedenden dönüp duruyorum. Çoğu ocuk, açılmayı bekleyen hediyeleri düşündükleri için uyuyamaz. Ben ise oturma odasındaki adamı düşünmeden edemediğim için uyuyamıyorum.

Bu yüzden, inanılmaz derecede bencilce bir şey yapıyorum. Ama Noel Arifesi ve ben henüz kendime bir hediye almadım.

Yataktan kalkıp açık oturma odasına giriyorum. Drew'un ayakları, çamaşır dolabından çıkardığı battaniyenin altından dışarı çıkıyor.

"Yatağa gelip uyuyabilirsin," diyorum. Bu bir teklif gibi görünüyor, ama aslında daha çok çaresiz bir ricadır.

İlk başta cevap gelmez ve boşuna buraya geldiğimden korkarım.

Sonra vücudu hareket eder ve bana bakmak için kendini kaldırır.

"Yatağımı kastediyorsun, ama sadece emin olduğun sürece." Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. Bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biri, fikrimi değiştirirsem bana her zaman bir çıkış yolu sunacağını hatırlatması. Başka birinin yanında uyumak kadar masum bir şeyi bu kadar çok istediğimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Önemli. Söz veriyorum."

O ayağa kalkar ve ben onun vücuduna bakmamaya çalışırım çünkü üzerinde sadece düşük bel bir eşofman altı vardır. Belinin altına sarkan kalçalarındaki dövmeler, gözlerimi tam da bakmamam gereken yere çekmektedir. Kendimi yakalar ve gözlerimi televizyonun üzerine asılı çoraplara bakmaya zorlarım, ama yanaklarımın şenlikli süslemelerle aynı parlak kırmızı renkte olduğuna şüphem yoktur.

O yorganın altına girene kadar bekliyorum, sonra odaya giriyorum. Belki onu görmezsem, o zaman bunu düşünmem.

Daha önce işe yaramıştı. Aslında, pek de öyle sayılmaz.

O sağ tarafta yorganın altına girince, büyüü bozuyorum. "Şey... Diğer tarafa geçebilir misin? Yatağın sağ tarafında yatmazsam uyuyamıyorum."

Bu, benim için çok utanç verici bir düzeyde ihtiyacım olan küçük şeylerden biri. Ben, yatağın en sevdiği tarafında uyumak zorunda olan, yoksa fiziksel olarak uyuyamayan yetişkin bir kadını. Bu, Henry'nin eskiden yaptığı şeylerden biri, erken yatıp benim tarafımda uyumak ve beni huzursuz bırakmak.

Ama Drew gülmüyor ya da şikayet etmiyor. Sadece yanıma geçip "Tabii ki" diyor.

Onun yanındaki yatağa gömüldüğümde, odanın ısısının arttığını fark ediyorum. Normalde etrafımda bu kadar ısı yayılırken uyumaktan nefret ederim, ama bu gece umurumda değil. Kendimi güvende hissediyorum.

Sessizlik içinde ikimiz de birkaç kez yer değiştiriyoruz ve onun uzuvlarının benimkilere ne kadar yakın olduğunu çok net bir şekilde hissediyorum. Yakın ama asla temas etmiyorlar.

Uykunun son dalgaları beni ele geçirmeden hemen önce, yatak tekrar hareket eder. Gözlerimi açarım ve bana dönük silüetini görürüm.

"Bu, aramızın iyi olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesindeki gerginlik bütün gece bu soruyu sormamak için ne kadar uğraştığını gösteriyor.

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle, elimi uzatıp parmak uçlarımla yanağına dokunuyorum. "Bu, bugün başlıyoruz ve yarın yeniden başlıyoruz demek. Bunu çözmeye çalışacağız. Ve biliyor musun?"

"Ne?"

"Gece yarısı geçti, yani Noel geldi ve listemdeki her şeyi aldım bile."

"Senin burada olman, isteyebileceğim en güzel hediye," diyor, içimi tehlikeli bir şekilde titreten kaba sesiyle, sonra

Alnıma hafif bir öpücük kondurur. Dudaklarından çıkan fısıltı bile sayılmaz, ama kalbimi yakıp kavurur.

Ve onun yüzünü tutmaya, ağzını nazikçe benimkine doğru yönlendirmeye ve avuç içlerimde onun sakallarının hafif çiziklerini hissetmeye karşı koyamıyorum.

Bazı öpücükler geçicidir, unutulmak içindir. Pahalı içkiler gibi tadı vardır, ama yanında pişmanlık da gelir. İlk öpücüğümüz böyleydi.

Ama bu öpücük farklı.

Bu öpücük, en karanlık gecelerde sıkıca tutunduğun en sevdiğin anıyı yeniden yaşamak gibi.

O uzaklaşıyor ve boynumun yanına burnunu sürüyor. "Şu anda sana hayal ettiğim her şeyi yapmak isterdim, ama şu anki misafirlerimiz için bunun iyi olmayacağını düşünüyorum."

"Sadece bir tadıyla yetinebilirim." *Şimdilik.*

Yanağıma bir öpücük kondururken dudaklarında bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyorum. Beni sıkıca sarıyor, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor, bacaklarından biri benim uyluklarımın arasına giriyor.

Artık mesafe yok, tam olması gerektiği gibi.

Ve onun kollarında yerimi aldığımda, sanki her şey şimdi daha iyiymiş gibi, uyku daha kolay geliyor.

Belki bu bir Noel mucizesidir, ya da belki, sadece belki, biraz aşık olduğum içindir.

Drew

Uyandığımda o burada değil ve uzandığımda yanımda sadece karanlık, boş bir alan bulduğumda paniğe kapılıyorum. Nefesim düzensizleşirken ciğerlerim yanıyor. Bu sadece acımasız bir rüya mıydı?

Sonra mutfaktan tanıdık bir kahkaha geliyor ve kalbim sakinleşiyor.

O burada.

Sadece erken uyanmış, ailemle gülüyor.

Bir an durup bu sesi içime çekiyorum; uzuvlarım yatakta yayılmış halde, onu bana geri getirdiği için evrene şükrediyorum. Kapıdan girdiğimizden beri gülümsemeyi bırakmadım sanırım. Diğer odadan gelen bir başka kahkaha patlaması beni ayağa kaldırıyor, çünkü dün ne kadar güzel geçmiş olursa olsun, Lacey hala burada ve ben tek bir anı bile boşa harcamak niyetinde değilim.

Bir gömlek giyip mutfaktaki gürültülü gruba katılmak için ayaklarımla sürünerek gidiyorum. Hayatımdaki en önemli insanların hepsinin bir arada olduğunu görünce göğsüm sıcaklık ile doluyor.

"Bu kızla iyi iş çıkardın, kötü kahve içmesine rağmen," diyor annem.

Her zamanki gibi, ailem espresso makinemle hazırladıkları çeşitli zanaatkar düzeyindeki içecekleri yudumlarken, bir de Lacey var.

Hâlâ benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giyen ve yanmış kahvesini içen Lacey . Sırf bu an için bile o ucuz kahve makinesini satın almaya değdi.

Odanın içine doğru ilerleyip bir kupa alıyorum ve Lacey'nin yaptığı kahvenin kalanını içine döküyorum. "Bilmiyorum. Sanki evimin tadı gibi." Bu yorumum, anne ve babamın hızlı İtalyanca ile öfkeli bir şekilde azarlamasına neden oluyor, ama ben kelimeleri tam olarak anlamıyorum. Tek gördüğüm Lacey'nin dudaklarındaki gülümseme.

Bir ara verildiğinde, "Ne kadar kalacaksınız?" diye soruyorum.

"Sabah uçağımız var. Evelyn ve babanın işi var, biliyorsun." Annemin "*Sen de çalışmalısın*" demek için kullandığı bu pek de ince olmayan ifadeyi seviyorum.

Evelyn'e bir bakış atarak, zamanın geldiğini ona bildiriyorum. Eğer benimle uğraşmakla meşgul olurlarsa, ona daha az sinirlenecekleri anlamına gelir. Gözlerini

"Ne yapacağımı bana söyleme" der gibi gözlerini devirir. Ama sonra, fincanını masaya bırakır ve derin bir nefes alır.

"Şey... Eve gitmeden önce New York'a uğramayı düşünüyorum."

Babamın kaşları hemen yukarı kalkar. "Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun? Biriyle mi buluşacaksın? Orası tek başına gitmen gereken bir yer değil."

Evelyn bana bir bakış attıktan sonra devam etti, "Daire arıyorum. Orada bir iş teklifi kabul ettim." Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra ekledi, "Ve Mart ayında başlayacağım."

Ailemiz saldırıya geçmeden önce araya girdim. "Garrett orada. Ona yardım edecek." Garrett'la, son görüşmemizde bana zavallı, bencil bir pislik olduğumu söylediğinden beri tam olarak konuşmadım, ama onların bunu bilmelerine gerek yok.

"Oh, o nasıl?" diye sorar annem, dikkati başka yöne kaymış. Garrett pisliğin teki olabilir, ama onlar onu seviyorlar, çünkü bizim turneye çıktığımız sırada lisans derecesini alıp LSAT sınavını geçecek kadar zeki olduğunu düşünüyorlar.

"İyi. Yardım etmek için orada olacak, merak etmeyin."

"Tamam, ama seninle birlikte daireye gidiyoruz," diye karar veriyor babam ve Ev bana bir kez daha bakıyor. Tek yapabileceğim omuz silkip geçmek. Benim yardımımıyla savaşın yarısını kazandı. Gerisi ona kalmış ve ben, Lacey'i ailemizi yatıştırmak için gereken stratejik taktiklere maruz bırakmaktan bıktım.

Lacey'nin boş elini tutup eğilip kulağına fısıldadım, "Dışarı çıkalım."

Kaçarken kanepeden battaniyeyi alıyorum.

"Kusura bakma," kapı arkamızda sıkıca kapandıktan sonra özür dilerim.

"Sorun değil, gerçekten. Çok güzel. Hiç böyle bir Noel yaşamamıştım."

"Bu kadar aile dramının olduğu bir Noel mi?"

"Bu kadar çok ailenin olduğu bir Noel." Oh. Evet. Konuşmamız gereken konu. Babasıyla ilgili konu ve benim onu ondan daha iyi tanıdığım konusu.

Hoodie'sinden bir şey çıkarır ve "Sana bir hediyem var" der. Kalın bir zarf tutar ve endişeli gözlerle bana uzatır.

Mührü kırıp, el yazısıyla yazılmış bir dizi sayfayı çıkarırım.

"Bu ne?" diye sorarım.

"Benim hakkımda bilmen gereken her şey bu. Artık senin hakkında çok şey biliyorum. O gece olanlardan sonra, eski konser kayıtlarının derinliklerine dalmış olabilirim."

Eski konser kayıtlarının labirentine girmiş olabilirdim. Bunun adil olduğunu düşündüm. Aynı sayfada olmamızı istiyorum. Erken kalktım ve bunu yazdım."

"Oh, beni Google'da aradın. Beni o kadar mı özledin?" Bana attığı bakıştan, şaka umduğum gibi işe yaramamış.

Kağıtları hafif nemli sehpaye koydum, okuma niyetim olmadığı için bozulmaları umurumda değildi.

Ses tonum yumuşayarak devam ettim, "Lacey, her şeyi öğrenme şeklin, mesleğin gereği. Bunu yıllardır biliyorum. Bu hayatı seçtiğim anda mahremiyetinden vazgeçtim. Her şeyim ortada diye, hazır olmadıkça her şeyi benimle paylaşmak zorunda değilsin. Ve o mektupta yazan her şeyi, sadece senin yanında olmak, seninle birlikte olmakla öğrenmeyi tercih ederim." Ellerinizi ellerime alıp, başparmağımla nazikçe parmak eklemelerini okşadım.

"Hâlâ istediğin bu mu? Benimle olmak, gerçekten benimle olmak? Dün ağladığımı gördüğün için beni buraya getirmiş olabileceğini anlıyorum, eğer öyleyse lütfen söyle," dedi ve sonra endişeyle dudaklarını ısırarak cevabımı bekledi.

Son on iki saatin bir tür acıma eylemi olabileceğini düşünmesi içimi yakıyor.

Ellerinizi bırakıp koltuğumdan kalkarak onun önüne diz çöküyorum, göz hizasında olduğumuzdan emin olmak için. "Sen olmadan burası çok yanlış görüldüğü için, tüm burayı satmaya çok yaklaştığım günler oldu. Telefonuma bakıp, iyi olduğunu bildiren tek kelimelik mesajı beklerdim. Tek pişmanlığım, o gece senin peşinden gitmemiş olmam, her şeyi açıklamak için biraz daha fazla mücadele etmemiş olmam."

O, yüzümü şefkatle tuttu. "Eğer peşime düşseydin, ben daha hızlı koşardım. Ama bu, ihtiyacım olduğunda orada olmanı asla engellemedi. Pek çok şeye inanmam, ama bizi bir araya getiren her neyse, bizi ayırabilecek her şeyden daha güçlü olduğuna inanıyorum. Dün gece bunun kanıtıydı. O zaman seni dinlemeye, gerçekten dinlemeye hazır değildim, ama şimdi hazırım."

Elimi nazikçe kaldırıp onun elini kapattım. "O zaman konuşalım. Ama bunu yapacaksak, etrafta seyirci olmayan bir yerde olmamız lazım." Göz ucuyla baktığımda, kız kardeşim artık hayatı için pazarlık yapmıyordu. Bunun yerine, ailem gösteriyi izliyordu. Gürültücü aptallar, onlara döndüğümde bile normal davranmaya çalışmıyorlardı.

On dakika sonra, Lacey ve ben giyinip kapıdan çıkıyoruz, yürümeye ve kulak misafirlerinin menzilinden çıkmaya hazırız. Ceketimin içinde marshmallow gibi görünüyor, kollarını ceketin kolları yutuyor.

Dün geceki karın izleri yollardan tamamen temizlendiğinde, Lacey arabasının direksiyonuna geçer.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar.

"Bara gidelim. Sana göstermek istediğim bir şey var. Ayrıca dün senin evine koştuğum için bisikletimi orada bıraktım."

Lacey başını sallar ve yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir. "Bazen gerçekten çok aptalsın."

"Yani, Grammy'nin ödülleri bunca zaman burada mı duruyordu?" diye sorar Lacey, tozla kaplı bir ödülü işaret ederek.

"Burayı sana daha önce göstersem gizemi bozardım."

"Yani, ortalama bir penthouse sahibi, bar müdavimi, ödüllü bir müzisyen değil mi? Vay canına. Asla tahmin edemezdin."

O, benim geçmiş hayatımın eserlerini inceleyerek burayı keşfetmeye devam ederken onu izliyorum. Ona söyleyebilirdim, ama onu buraya getirmek daha mantıklıydı.

"Sana ne diye hitap edeceğimi bilmiyorum," diyor sonunda, parmakları çerçeveli bir gazete kupürünü okşarken. "Sana Drew dışında başka bir isimle hitap etmek yanlış geliyor, ama sen aslında o değilsin."

"Umarım bu sana bir cevap verir," derim, cüzdanımı cebimden çıkararak ehliyetimi kılıfından çıkarıp ona uzatırım. Onu göreceğinden emin değildim.

Cüzdanı alır ve yatağının kenarına oturur, gerçek olduğundan emin olmak için cüzdanı inceler ve ters çevirir. Ödeyeceğim sonsuz evrak işleri ve ücretlerden sonra gerçek olsa iyi olur. Cüzdanı geri çevirip bir kez daha okurken kaşları hafifçe çatılır.

Drew Mariano.

Onu bir daha görmesem bile, aramızda bir yalanın daha az olmasını istedim.

"Ne yaptın?" diye inanamadan sordu. Onun yanına yatağa oturdum, yatak ağırlığımızla çöktü.

"Olmak istediğim tek kişi, senin yardımınla olduğum kişi. Belki başlangıçta o isim bir yalandı, ama yavaş yavaş seni tanıyan bir kişinin adı haline geldi. Sonunda nasıl mutlu olunacağını hatırlayan bir kişinin."

sadece geçici anlarda değil. Sen gitmiş olsan da, seni bırakmaya hiç niyetim olmadı." Belki fazla olabilir, ama ona ne kadar ileri gidebileceğimi bilmesini istiyorum, bu, kırıntılara tutunmak anlamına gelse bile.

"Bunu yapmak zorunda değildin. Sen benim için sadece bir isimden daha fazlasısın. Ama anlıyorum. Bazen, bir parçamı seninle birlikte dairede bırakmışım gibi hissediyordum." Rahatlama hissi beni kaplıyor ve zihnim nereden başlayacağımı arıyor. O yanımda olduğu için, dikkatlice prova ettiğim tüm konuşmalarım şimdi yok oldu.

Onları geri getirmeye çalışırken, Lacey bazı boşlukları benim için doldurur ve şöyle der: "Son performansını biliyorum. Bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum, ama benim bildiklerimi senin de bilmen gerektiğini düşündüm."

"Yardıma oluyor." Artık detayları hatırlamam gerekmiyor, sadece sonuçları hatırlamam yeterli. "Sanırım o gece her şeyin başlangıcıydı. Belki de herkesin performansını bitirip benim hiçbir sonuca varamadan ortada kalmış olmamdı, ya da tamamen başka bir şeydi, emin değilim. İlk başta, müzik benden uzaklaşıyormuş gibi, küçük bir şeydi. Sonra, olaydan iki yıl sonra, durum daha da kötüleşti ve birkaç dakikadan fazla çalamadım, kafam çok karışıyordu ve çıkamıyordum. Bu yüzden, yaklaşık sekiz yıldır çalamıyorum ve hatta bunun hakkında konuşamıyorum bile. Üç yıl önce, denemeyi tamamen bıraktım." Sözlerim, aceleci, dağınık bir akıntı gibi dökülüyor.

"Ama benim için çaldın," diyor.

Yatağın üzerinde duran elini tutuyorum. "Senin için her zaman çalacağım. Mesele bu. Hayatıma girdin ve bu beni o kadar özgür hissettirdi ki, bunu kaybetmek istemedim. Senin yanında hiç kimse olmak benim için her şey demekti. Sanırım bu yüzden gerçeği bu kadar uzun süre sakladım, hatta en başından beri ismimi bile. Böylesine güzel bir rüyadan uyanmak gerçekten çok zordu."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Geçmişte beni biraz nefret etmeni anlıyorum. Martin ve bizim yüzümüzden yaşadıkların adil değildi." Dolaylı olarak parçası olduğum şeyin bilinci hala içimde bir acı yaratıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," diyor, elimi sıkıca tutarken, bir yanım ona geçmişteki rolümü hatırlatarak her şeyi mahvettiğimden endişeleniyor. "Bütün suçu üstlenemezsin. Ben de senin kadar saklayacak çok şeyim olduğu için o anlaşılmayı yaptım. Babamı senden çaldığını düşünüyorsan, sana bir haberim var. O, sen ortaya çıkmadan çok önce istediği her şeyi yapıyordu." Sesi alçalarak devam ediyor

"Senden kaçtığımdan çok, kendimden kaçtığımı fark etmeye başladım. Ve hala kendimden korkuyorum. Yanlış bir şey söylemekten ya da seni uzaklaştırmaktan korkuyorum. Korkuyorum çünkü şimdiye kadar hep böyle davrandım ve bu sefer farklı olmasını istiyorum. Seninle birlikteyken olduğum kişi olmak istiyorum, ama bunun sürdürülebilir olup olmadığını bilmiyorum."

Bana karşı hiçbir nefret beslemediğini duyduğumda hissettiğim sevinç, sesinin ne kadar küçük ve emin olamadığıyla dengeleniyor. Mutfakta birlikte yemek pişirdiğimiz ilk gece, evlilik için uygun biri olmadığını söylediğinde ve bunu şaka olarak geçiştirmeye çalıştığında aklıma geliyor. Ebeveynlerinin ilişkisi benimkiyle aynı standartta değildi. O kadar çok insan ona bu korkunç inancı zorla kabul ettirmiş olmalı ki, ona inanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Sana dürüstlüğüne bağımlı olduğumu zaten söylemiştim," diyorum. "Hadi, keskin dilinle beni parçala. Sözlerinle beni kesip aç ve kalbimin sadece senin için attığını gör. Beni terk etmeyeceğime ikna olmak için gerekirse, hayal edebileceğin en korkunç şeyleri söyle. Ve söz veriyorum, eğer yine kaçarsan, peşinden koşacağım. Seni istiyorum, Lacey."

Cevap vermek yerine, eğilip beni öper.

Onun öpücüklerinden asla bıkmayacağıma yemin ederim. Öpücükleri beni o kadar rahatsız ediyor ki, nefes almak zorunda kalıyorum, tamamen ona kapılmak yerine bazı temel bedensel ihtiyaçlara uymak zorunda kalıyorum. Bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle bana sarılarak beni kendine çekiyor. Dudaklarının benimkilerle temas edişi, sanki bir soruyu çözmeye çalışıyorlarmış gibi geliyor ve ben de o sorunun cevabıyım.

Öpücüğün mutlak baş döndürücülüğünde kayboluyorum, onun bir daha bu kadar kolayca kaybolmayacağını biliyorum.

"Tekrar söyle," diye saygıyla fısıldıyor.

"Seni istiyorum." Onu sadece istemiyorum, onu seviyorum.

Onu mutfakta ailemle birlikte gördüğümde, sanki hep oraya aitmiş gibi rahatça uyum sağladığını gördüğümde anladım. İlk kez markete gittiğimizde, kendini korumak için kullandığı kuralları yavaşça bırakmaya başladığını gördüğümde anladım. Kanepede üstümde uykuya daldığında, kırılganlığı ve güveni ortaya çıktığında anladım.

Ve o uzaklaştığı anda, beni yine boşlukta bıraktığı anda, sadece onun doldurabileceği bir boşlukta, bunu anladım.

Onu tekrar kendime çekiyorum, dudaklarım onun tenini keşfetmeye devam ediyor, ama dokunuşlar masum kalıyor, ikimizin ritmine geri dönüyor.

En azından kısmen doyduğumda, "Yılbaşını benimle geçirir misin?" diye soruyorum.

"Çalışmam gerek." Kalbim durdu, ama o ekledi: "Ama benimle gelmeni isterim. Ne yaptığımı ve bunu ne kadar sevdiğimi görmeni isterim."

"Sonunda gizemli bir şekilde nereye gittiğini öğrenebilecek miyim?"

O, sıcak bir gülümsemeyle cevap verir, gözleri yumuşar ve Cobras ile yaptığı işi ve bu yönünü iyi tanımadığı birine açıklamaktaki tereddütünü anlatmaya başlar. Böylece, Boston'da Yeni Yıl için planlar yaparız.

Onu aramadığım ve mektubunu okumadığım için mutluyum; davetindeki heyecan, kağıt üzerinde mürekkeple yazılmış kelimelerle aktarılamazdı.

Ve Boston'dan sonra, ilk grup provasına geleceği için içim rahatladı. Orada olacağını bilmek, bu konudaki endişelerimi yatıştırıyor. Şimdiye kadar çalabildim, ama onun için çalmak, tek başıma yapamayacağım özel bir şey.

Sadece karnının guruldadığını duyduğumda geri dönmeye başlıyoruz, bu da kahvaltı yapmayı unuttuğumuzu hatırlatıyor. Açık olması gereken bir şeyler atıştırabileceğimiz yerlerin listesini sayarken onu durduruyorum. Ailemin yanına dönmeden önce bu anın biraz daha uzun sürmesini istiyorum. Bunun bir randevu olduğunu söyleyerek şaka yapıyorum ve ondan bir gülücük alıyorum — her zaman duymak istediğim güzel bir ses.

Hala çözülmesi gereken sorunlar ve anlaşılması gereken geçmişler var.

Ama şimdilik bir planımız ve ne olacağımız konusunda daha net bir fikrimiz var, bu da dünden daha iyi bir durum.

Lacey

Noel'den sonraki birkaç gün içinde ona geri taşınmak çok cazip geliyor. Eskiden olduğumuz gibi rutinimize dönmek, ama eskiden olduğumuz şey gerçeklik için uygun değildi. Buna rağmen, boş zamanlarımı Drew'un dairesinde veya Half a Memory'de geçiriyorum.

Tekrar seks yapmadık. İlişkimizin ilerlemesini bu kadar ciddiye alması sinir bozucu ama aynı zamanda rahatlatıcı.

Bir şekilde Drew'u dünyayla paylaştığımı bilmek, zihnimin derinliklerinde bir tür rahatsızlık yaratıyor. Ben onu sevmeyi öğrenirken, pek çok insan onu sorgusuz sualsiz bir inançla seviyor.

Yılbaşı gecesi öncesinde neredeyse hiç uyuyamadım. Hayatıma birini bu kadar tamamen sokmanın verdiği gerginlikten huzursuzdum.

Boston'da onunla birlikte olmak, geri dönüşü olmayan bir nokta olacakmış gibi geliyor. Daha önce işimi ve tutkumu insanlarla paylaşmadığımdan değil, ama o insanlar hiç davet edilmeye ihtiyaç duymadılar. Price her zaman oradaydı. Henry'nin işi benimkiyle o kadar uyumluydu ki, ona açıklamama gerek kalmadan çoğu şeyi anlıyordu. Annem, fotoğrafını çektiğim her maça gelirdi, maç boyunca Price'ı desteklerdi ve maçtan sonra benimle oturup en iyi anları analiz ederdi.

Yanımda bir vücut hareket etti ve ben de bu hareketle uyandım.

"Hey," diyor, son zamanlarda keşfettiğim o boğuk sabah sesiyle. "Hala burada ne yapıyorsun?"

Yanımdaki komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve lanet olsun.

7:50

Neden çalmadı? Neden telefonum çalmadı? Evime gidip çantalarımı alıp hazırlanmak ve havaalanına gitmek için bir saatten az vaktim var. Şu anda içimi kaplayan endişeyle kahveye ihtiyacım yok.

Yorganı çekip atıyorum, Drew'u arkamda yatakta bırakarak.

Hala uyuduğum tişörtü giyiyorum, ama pantolonum yok. Pantolonum nerede?

Bir çift eşofman bulup ipi çekiyorum. Benim değil ama idare eder.

"Bunları alıyorum," diyorum Drew'un yarı uykulu halini.

Bana elini sallıyor ve mırıldanıyor, "Tabii, zaten sana daha çok yakışıyor. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Daireme giderken trafikle boğuşuyorum, her zamanki şansım yok. Bilmesem, bu sıkıntılar evrenin bana gönderdiği işaretler gibi geliyor.

Hayır. Bugün iyi bir gün olacak. Öyle olmak zorunda.

Eşyalarımı alıp, bir dilim tostı ağzıma atmayı başarırım ve havaalanına doğru yola çıkarım. Uçağa binip, koçluk personeli dışındaki diğer yolcuların bulunduğu bölüme yerleşirken biraz nefes nefese kalırım. Heyecanlı olan tek kişi ben değilim.

Çaylaklar hariç herkes heyecanlı. Boston'la son karşılaşmamızda mağlup olmuştuk. Şimdi kanıtlamaları gereken bir şey var.

Her şey yoluna girecek.

İşe yaramayacak.

Çantamın bölmeli kısımlarına ve 70-200 mm f/2,8 lensimin olması gereken boşluğa bakıyorum. Çoğu çekimimde kullandığım lens bu. Elbette geniş açılı ve sabit lenslerim de var, ama onlar aynı değil.

Zihnimde, lensi en son gördüğüm anı hatırlamaya çalışıyorum. Her şeyi temizlemek ve incelemek için çıkardım ve sonra... Sonra Drew'dan bir mesaj gördüm ve çıktım.

Normalde bu kadar önemli bir şeyi unutmazdım, ama aptal, aşık beynim o kadar mutluluk ve memnuniyet içindeydi ki endişelenmiyordum. İki kez kontrol etmedim.

Bunca zaman, insanlardan çok işime öncelik vermeyi düşünerek, böyle yaparak birine kendimi yeterince veremeyeceğimden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, onların niyetleri hakkındaki yargımı bulanıklaştıracağından korkuyordum. Henry ile birlikteyken kendimde değildim ve o adama aşık bile değildim.

Ama şimdi, kendimi o kadar rahat hissediyorum ki işimi tehlikeye atıyorum. Bugün, bu sadece bir ekipman parçası. Ya bir dahaki sefere daha kötü bir şey olursa? Ya odaklanamazsam ve çektiğim her fotoğraf berbat olursa? Daha önce de dikkatim dağıldı, ama bu dikkat dağınıklıkları her zaman geçiciydi.

Drew, kalıcı olmasını istediğim bir dikkat dağınıklığı.

Göğsümde hapsolmuş sinek kuşu kontrolden çıkmış, kanat çırpışları o kadar yoğun bir baskı yaratıyor ki başka hiçbir şey hissedemiyorum. Kollarım, bacaklarım ve tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum, ama aynı zamanda ateşe verilmiş bir sinir demeti gibi hissediyorum.

Otel odamın kapısının çalınması nerede olduğumu hatırlatıyor ve ikinci vuruş kapıyı açmam gerektiğini hatırlatıyor. Kapıyı açtığımda, Price kapının diğer tarafında duruyor ve benim halimi görünce rahat gülümsemesi kayboluyor.

"Hey, buluşacağımızı söylediğin saatten bu yana on beş dakika geçti. Sadece kontrol etmek istedim. İyi misin?" Anlaştığımız saatten bu yana on beş dakika geçti. Bu, bir saat boyunca burada beklediğim ve bir çözüm bulmam gerekirken tüm bu zamanı boşa harcadığım anlamına geliyor.

"Lensim yok," diyorum, hala trans halindeymiş gibi hissederek.

"Ne demek istiyorsun? O devasa kamera çantasını taşıdığını gördüm. Hatta bir dakika tutmamı bile istedin, o çanta bir ton ağırlığında."

"Bazı eşyalarım var, ama hepsi değil."

"O zaman sana yenisini alırız." Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur, sonra ekranı bana çevirerek en yakın kamera dükkanını gösterir. "Açık ve köşeyi dönünce."

Bu iyi bir çözüm, ama tam olarak ihtiyacım olan şeyi bulabileceklerini sanmıyorum.

"Bir dakika sonra dışarıda buluşabilir miyiz? Hemen bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Bana son bir kez endişeli bir bakış attıktan sonra başını salladı.

"Tabii ki. Bekleyeceğim." Gülümser, her zaman yanımda olacağını hatırlatır.

Yine yalnız kaldım, yatağa oturup telefonumu gevşekçe tutarak Drew'un numarasını tuşladım. Onu bu kadar çok önemseydiğim için kafamın karışmasından nefret ediyorum — bu olayın, unutmamın nedenlerinden biri istemeden de olsa onun olması. Ama aynı önemseme, aramak istediğim tek kişinin o olması, duymak istediğim tek sesin o olması nedeni.

"Selam. Boston nasıl? Gönderdiğin şehir fotoğraflarını gördüm."

"Ben..." Gözyaşları sonunda akmaya başlamadan önce boğazım düğümlenir. Sıcak ve öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı akar.

"Ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şeyi mahvettim."

Drew

Telefonu açtığımda, hoparlörden gelen hıçkırıkları beklemiyordum.

"Kendimi en büyük başarısızlık gibi hissediyorum. Onlar orada ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar, ama ben lanet olası bir merceği bile hatırlayamıyorum. Yenisini alacağım ama aynı olmayacak. Ayarlar farklı olacak ve bu şekilde en iyi performansımı sergileyemeyeceğim." Zaten bulduğu çözümü açıklarken sesi zayıf ve kederle doluydu. Ama sorunu çözmek yeterli gelmiyordu; sanki hedefini kaçırdığı için kendini cezalandırması gerekiyormuş gibi.

Keşke ev sahibi takımın maçı için burada olsaydı ve eve koşup lensi alabilseydi.

Ama burada değil.

Ve sonra aklıma bir fikir geldi. O burada olmayabilir, ama ben buradayım.

Onun için bunu yapabilirim. "Ben getiririm" dedim.

"Ne?"

"Zaten uçacağım, o yüzden lensi yanımda getirebilirim. Bu konuda yalnız değilsin. Ben yanıdayım. Sen ve ben, tüm fırtınaların ortasında. Bu değişmedi," fikrimin basit mantığını açıklayarak, hayır deme ihtimalini azaltmaya çalışıyorum.

"Ama benim evimin anahtarı sende yok."

"Bir yere girmek için anahtara ihtiyaç duymayan birini tanıdığımız iyi oldu."

Sesi çatallanır, çekingen bir kahkaha kaçır. "Daireme zorla gireceğinden endişelenmeli miyim?"

"Bence bunun için endişelenmemen daha iyi, ama aynı zamanda daha iyi bir güvenlik sistemin olmasını sağlayacağım."

"Haklısın. Evimin güvenlik eksikliğiyle ilgili ayrıntıları bilmeme gerek yok."

"Merak etme. Ben hallederim," diye söz veriyorum, sözlerimin istediğim kadar yatıştırıcı olmasını umarak.

"Hala endişeleneceğim, ama muhtemelen şimdi daha mantıklı bir şekilde."

"Tek isteyebileceğim bu. Artık daha sonra için bir planımız olduğuna göre, şu anda neye ihtiyacın var?"

" diye soruyorum, sesindeki gerginliği hala duyarak.

"Bana gününden bahseder misin? Sadece birkaç dakika sesini duymak istiyorum."

Ve öyle yapıyorum. Craig'in dün gece bir kızın yirmi birinci doğum günü partisinde her yere saçılan parıltılar yüzünden yaptığı öfke krizini anlatıyorum ve özel içecekler hazırlamak için yeni bir barmen işe almayı araştırdığımı açıklıyorum.

Bu arada, oraya daha erken varabilmek için biletimi yeniden ayarlıyorum ve bana gönderdiği, maçların ne zaman olacağı ve oraya vardığımda ekipmanı nereye teslim edebileceğimi gösteren zaman çizelgesini gözden geçiriyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Telefonda kalıp onu teselli etmek istiyorum, ama bu işi ne kadar çabuk halledersem, o kadar çabuk onun yanına gidebilirim.

Craig'in egosunu ve hırsız gibi tamamen siyah giyinme arzusunu tatmin etmenin ötesinde, plan sorunsuz bir şekilde ilerliyor ve dört saatten az bir sürede Boston'a varıyorum.

Tribüne girdiğim anda onu görüyorum.

Bu ana kadar, onun hareket halinde olduğunu, detaylara gösterdiği özeni ve güzel ya da bozuk olsun, her şeyi takdir eden gözlerini hayal edebiliyordum.

Bunu görmek yepyeni bir gerçeklik. Avını takip eden bir kaplan gibi görünüyor, oyuncuların hareketlerini takip ederken çok güçlü. O bakışı iyi bilirim. Yaratıcı akış hissiyle birlikte gelir. Onun konsantrasyonunu bozmak suç gibi geliyor, bu yüzden sadece izliyorum.

Sonunda, oyuncularını izlemeyi tamamen bırakıp sadece onu izlemeye başlıyorum. O kadar hareketsiz ki.

Genellikle, mükemmel duruşuna ve kontrollü duygularına rağmen, ayağıyla ritim tutarken ya da parmağıyla kot pantolonunun dikişlerini izlerken, sürekli hareket halindedir. Bu, yokluğunda daha kolay fark edilen küçük bir ayrıntıdır.

Onun bu dünyaya gelme amacını tam olarak yerine getirdiğini görmek, beni sonsuza kadar mutlu edebilir. Ta ki o rahatlayıp bana dönene kadar. O zaman, bana bakışının hiçbir şeyin yerini tutamayacağını anlıyorum.

Sanatçı gözleriyle beni nasıl gördüğünü merak ediyorum. Kusurlarımı fark ettiğini biliyorum — kurtulamadığım çatlaklar ve omzumdaki çentik — ama yine de kaldı.

Sadece kalmakla kalmadı, bana ihtiyaç duydu ve sonunda beni tamamen duvarlarının ötesine geçirdi.

Bu duvarların diğer tarafında olmak bir ayrıcalık, bunu asla hafife almayacağım.

Lacey

Çocukların ısınmasını çekerken bu eski kamera düzenini kullanmak nostaljik bir his uyandırıyor. Price ve benim bulduğumuz lens, üniversitedeki son yılımda ve takımdaki ilk yılımda kullandığım lensin aynısıydı.

Onlarla birlikte yavaş yavaş gelişim gösterdim ve şimdi onlar hayallerini gerçekleştirirken ben başlangıç noktasına geri döndüm. Bu, kendim için seçmeyeceğim bir döngünün tamamlandığı an, ama kemiklerimde hissettiğim huzursuzluğa rağmen bunu takdir edebiliyorum. Drew'un zamanında burada olacağına inanıyorum, ama buraya nasıl geldiğim konusundaki hissi bir türlü atamıyorum.

İlk hatamın bir zincirleme reaksiyona neden olmasına izin vermemeye kararlıyım, ama ortaya çıkan tüm endişelerden dolayı patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Kameramı düşürmekten Price'ın kariyerini sona erdirecek bir sakatlık geçirmesine kadar, en kötü senaryolarla ilgili rahatsız edici düşünceler zihnimi dolduruyor. Kamerayla geçirdiğim zamanlarda ya da onun buz pistinde geçirdiği yıllarda bunların hiçbirinin daha önce yaşanmadığını kendime hatırlatıyorum. Ama daha önce kamera çantamın içindekileri unutmak gibi aptalca bir hata da yapmamıştım.

Kafamda bu düşüncelere takılıp kalamam. Takılıp kalırsam, işimi yapmak için yeterince odaklanamam. Bir an durup korkuyu bir kenara itip kendimi topluyorum.

Bu adamları fotoğraflamak pasif bir iş değil. Buz üzerinde saatte 30 km'den fazla hızla hareket ediyorlar. Elbette, düğmeye milyonlarca kez basıp şanslı bir çekim yapmayı umabilirim, ama beni bu yüzden işe almadılar. Eğer bunu isteselerdi, bir çocuğa pahalı ekipman verip işi bitirebilirlerdi. Hayır, beni istediler çünkü ben bu adamlarla aynı frekansta çalışıyorum.

Son bir nefes verip, altımdaki zemini hissedip, bana para verdikleri işi yapıyorum. Arkadaşlar birkaç dakikalığına ayrıldıklarında ancak o zaman tekrar rahatlayabiliyorum. Dakikalar geçiyor ve beni izleyen birinin sıcaklığını ensemden hissediyorum.

Drew, korkuluğa yaslanmış duruyor. Gözleri bana kilitlenmiş, hareketlerimi takip ediyor. Omzuna asılı soluk mavi kamera çantasıyla ne zamandır orada olduğunu bilmiyorum.

Elimi sallayarak ona yaklaşmasını işaret ediyorum ve o da uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor.

"Buraya geldiğinde aşağı inebilirdin."

"Hayır, merhaba ya da eşyalarını getirmek için binlerce kilometre uçtuğum için teşekkürler. Anlıyorum," diyor ciddi bir ifadeyle, ama gözleri mizahla parlıyor.

"Sanırım tüm bu emeklerin için sana bir ödül vermeliyim," diyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum.

Beni kendine çekmeye çalışır, ama ben elimle göğsünü tutarak aramızda duran kamerayı ezmesini engellerim. Yine de, buzun içinden gelen bir dizi çığlık ve haykırıslara rağmen, o anı uzatırız. Takımın sesini duyunca, dudaklarının benimkini öperken gülümsediğini hissedirim.

Ondan uzaklaşırken Drew, "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Sana vermek istediğim şey, ben çalışırken pek uygun olmaz," diye onu sakinleştiriyorum.

"O zaman sabırlı olacağım." Sözlerini bir öpücükle pekiştirir, sonra çantayı ondan alıp içindekileri kontrol ederim. İşe yaradı. Güzel değildi, ama işe yaradı.

"Peki, bu beni senin yeni asistanın yapar mı?"

"Güzel bir asistanın olması dikkatimi çok dağıtır. Sen maçı izle. Arada vaktim olursa seni bulurum." Bu bir kaçış çabası, ama onun koltuklarının benim buzun yanındaki koltuğumdan çok uzak olmadığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Puck düşmeden önce bile, stadyumu hissedilir bir gerginlik kaplıyor. Yoğunluk bir an bile azalmıyor; aksine, ikinci periyot sonunda takımlar iki golle berabere kaldıkça, toplu heyecan daha da artıyor.

Erkeklerin yüzlerindeki mücadeleyi yakından izliyorum, seyircilerin hepsinin görebileceği şekilde azimlerini sergiliyorlar. Bunun için çalışmışlardır. Tam burada, buz üzerinde, izleyen herkese Cobras'ın korkulacak ve hatırlanacak bir takım olduğunu kanıtlıyorlar. Yıllarca süren sıkı çalışmanın ardından saygı kazanmak için mücadele ettiler.

İkinci ve üçüncü periyotlar arasındaki molada, sosyal medya ekibi için fotoğrafları gönderirken adrenalinle doluyum.

Kalan son birkaç dakikada, tekrar buz pistine odaklanmam gerekmeden önce, başımı çevirip Drew'un tribünde oturduğu yere bakıyorum.

Benim yaşlarımda bir grup kadın, fotoğraf çekmek için telefonlarını kaldırıyor ya da imza istiyor. Drew'un hayranlarını memnun etmek için elinden geleni yaptığını görebiliyorum, ama muhtemelen spot ışıklarından uzaklaşıp gölgelerin içine dalmak istiyor.

Bir an için, tuhaf bir düşünce geçiyor aklımdan: Onunla bir süreliğine kaçmak hiç fena olmazdı. İşin taleplerinden ve hayranların meraklı bakışlarından kaçmak ve Drew ile birlikte uzaklara gitmek.

Bir hareket beni tekrar buza çekiyor ve tekrar çalışmanın zamanı geldi. Drew ve daha sonra yapabileceğimiz tüm şeyler hakkında hayal kurmak için bolca vaktim olacak. Her iki takım da bu noktaya kadar ellerinden geleni yaptılar ve enerjilerinin tükendiği açıkça görülüyor, ancak saf irade gücüyle ilerlemeye devam ediyorlar.

Saat geri sayarken, hızlı nabzım kulaklarımda daha yüksek sesle çınlıyor. Üç dakika kala gol attık ve bir puan farkla öne geçtik. Tek yapmaları gereken bunu korumak.

Maçın son dakikası çok yavaş geçiyor, zaman etrafımızda yoğun ve yapışkan bir şekilde akıyor. Bir an için, Price Boston'ın merkez oyuncusunun son saniye atışını engelleyemeyince tüm maç gözlerimin önünden geçiyor. Ama bu son değil; hokey ile basketbol arasındaki fark, saat sıfıra geldiğinde puck'ın gol çizgisinde olması gerektiğidir. Görüntüleri incelerken nefes almadığımı sanıyorum.

Böyle anlarda Price'ın da benim gibi olduğunu biliyorum. Uzatmaya giderler ve kaybedersek, bu yenilginin ağırlığı onu ezip geçecektir. Bu yüzden sadece galibiyet için değil, arkadaşım için de umut ediyorum.

Karar verilir ve ben buzun üzerine koşarım, onaylanan zaferin takımın üzerine bir dalga gibi çöküşünü yakalarım. Bu, konferans kupasıyla biten bir maç olmasa da, bu, onların cesaretlerini kırmasına izin vermedikleri, anıtsal bir engeli temsil ediyor. Çocuklar zaferlerini kutluyor, kollarını havaya kaldırıyor. Düzenleme yaparken geriye dönüp bakmak ve bu anı başardıkları anki ifadelerini incelemek için sabırsızlanıyorum.

Başardık.

Heyecan dinip taraftarlar ayrılmaya başladığında, bu arenada donacak olsam bile oturup hiç kalkmak istemiyorum. Yere çökmeye başladığımda, sıcak, emin eller beni tutuyor ve ben kim beni tutacak diye düşünmeden geriye yaslanıyorum. Baharat ve sandal ağacı kokusu beni sarmadan önce biliyordum.

"Her şeyi toplayalım, sonra seni geri götüreyim," diyor, ben başımı göğsüne yaslarken.

"Hala basın toplantısı var," diye inleyerek, omuzlarıma çöken yorgunluğun ağırlığını hissediyorum. Genelde maçtan sonra bu kadar bitkin olmazdım, ama yine de genelde bir şeyleri unutmam da.

Yorgunluğuma rağmen, gürültülü basın toplantısını zar zor atlatıyorum.

"Kutlama için dışarı çıkıyoruz. Siz de geliyor musunuz?" Price bize yaklaşırken, maç sonrası kaosun içinde sesi duyulur.

İşte burada, hayatımda en çok sevdiğim iki adamın arasında duruyorum. Onları resmi olarak tanıştırmak isterdim, ama birbirlerini tanıdıklarına şüphem yok. Onlar gibi ünlü olmanın avantajları var.

Ben sözlerimi toparlayamadan, Drew tam da düşündüğüm şeyi söylüyor: "Otele gidip biraz dinleneceğiz. Belki gece yarısından önce size yetişiriz." Kendi onayımı vermek için başımı sallıyorum.

Ayrılmadan önce arkadaşşıma, "Sonuç ne olursa olsun, seninle her zaman gurur duyacağım" diyorum.

"Biliyorum," diyor ve yüzünde beliren rahatlama ifadesinden, bu olasılığı kabul edecek birine ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Kaybetsek bile bunun onun suçu olmayacağını hatırlatacak birine. "Şehre döndüğümüzde akşam yemeği yiyelim, tamam mı?" Price ikimize de soruyor, sonra Drew başını sallayınca takımın yanına doğru yürüyor.

Takımla otobüse binmek yerine, Drew ile koridorlardan geçerek kiralık arabasını park ettiği otoparka doğru yürüyorum.

"Hey," diye bir ses duyulur, ama ben onu görmezden gelirim. "Hey, Lacey." Kahretsin, sanırım bu ses bana. Yanımda yürüyen adamdan başka kimseye enerjim kalmadı. Yine de pes edip dönüp Tessa'nın koridorda koşarak bize el salladığını görürüm.

Önümüzde durduğunda, beni görmezden geliyor. Beklendiği gibi, dikkati Drew'a odaklanmış. Sinirlenerek tüylerim diken diken oluyor.

Normal olmayı istiyorum, sürekli onu benden uzaklaştırmaya çalışan insanlarla uğraşmak istemiyorum. Bu duyguyu içime atıyorum. Drew kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve aramızda bir şey geçiyor. Anladığını anlayabiliyorum. Ama anlaması, bunun iyi sonuçlanacağını garanti etmiyor.

"Sen Luca Mariano'sun, değil mi? Merak ediyordum da..."

Elini kaldırarak onu keser. "Sanırım yanlış kişiyi buldun." "Ama sen..." diye başlar, sözleri şaşkınlıkla kesilir. yardımcı olacağımı düşünerek bir anlığına bana bakar, ama ben sadece omuz silkerim.

"Bunu sık sık duyuyorum, merak etme." Elini uzatıp kadına tokalaşmak için uzattı. "Ben Drew." Yüzünde bir sırıtiş belirdi. Aslında yalan söylemediğini düşünmek komikti, en azından tamamen değil.

Tessa'nın ona tam olarak inanmadığını anlayabiliyorum, ama denemeye devam ederse ısrarcı görüneceği de açık. "Oh, özür dilerim" gibi bir şey mırıldanıp uzaklaşıyor.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, "Bunu yapmak zorunda değildin" diyorum.

"Ama yaptım, ikimiz için de. Hayatımıza kimi dahil edeceğimizi biz seçeriz. Kim olduğumuzu bildikleri için bizim zamanımıza hak kazandıklarını düşünenler, benim için siktirip gidebilirler." Sözleri kalbimi hoplatıyor. Bunun beni lanet olası evrenin merkezi gibi hissettirdiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Otele kadar ve asansörle odama çıkarken ona yaslanıyorum. Hiç kimseyle böyle hissetmemiştim, kendi kırılganlığımda güvende hissetmemiştim. İki ay önce değil de yıllar önceymiş gibi gelen o dairede, ona aşık olmak kolaydı çünkü kendimi onun sonunda terk edeceğim biri olduğuna ikna etmiştim. Yabancıları sırlarını anlatmak kolaydır çünkü bunun hiçbir riski yoktur.

Odaya vardığımızda, hala dengesizim ve yorgunluktan neredeyse hiç konuşamıyorum. Hayranların döktüğü yapışkan içecek kalıntıları ile parlayan savaş botlarımı çözmek için eğilmeye çalışıyorum, ama dengemi kaybedip devrilmeye başlıyorum.

Drew beni yakaladı ve sırtımı duvara yaslamamı sağladı. "Hey, bırak ben halledeyim." Elleriyle bağcıkları çabucak çözdü, ayakkabılarımı çıkardı, ayaklarımın muhtemelen koktuğunu fark etmesine rağmen burnunu bile kırpmadı. "Şimdi ne yapalım?"

"Duş." Kendimi biraz çaresiz hissediyorum, sesim havada kalıyor. Maçtan sonra bu kadar kötü durumda değilim, ama son günün yoğunluğu sonunda etkisini gösteriyor gibi.

"Biliyor musun, eve her geldiğinde neden bu kadar yorgun ve canlı görüldüğünü hep merak etmişimdir. Tanrım, seni orada izlemek maçtan daha iyiydi. Arkadaşlarıma alınmasınlar ama seninle boy ölçüşemezler. Orada kafanda neler geçiyor?" Drew, yanımdaki otel yatağına uzanmış olarak soruyor.

"Sanırım ben..." Bunu nasıl kelimelere dökeceğimi düşünmem gerekiyor.

En son ne zaman işim hakkında gerçekten konuştuğumu hatırlamıyorum — en son ne zaman biri bana doğrudan sordu ve hayatımın odak noktası olan tutkumu gerçekten bilmek istedi. Geçmişte bu konuyu her açtığımda, insanlar daha çok oyuncular ve maçlarla ilgileniyorlardı.

"Kamera arkasında olduğumda, farklı bir dünyadayım, bedenimin dışındayım, neredeyse en küçük ayrıntıları bile yakalıyorum, birisi o anı geriye dönüp bakmak isterse onun için önemli olacak şeyleri buluyorum. Kendi kafamdan tamamen uzaklaşıyorum çünkü şüpheyi veya düşüncelerime izin verirsem, bu her zaman belirgin bir şekilde ortaya çıkmasa da, ben fark edebiliyorum. Babam ve takımla birlikte kendi hayatımda arka planda kalan bir karaktermişim gibi hissediyorum, bu yüzden önemli şeylerin içinde olmak yerine, onların dışında kalmak bana doğru geliyor." Konuşmamı bitirip, Drew'a bakmadan önce gergin bir şekilde alt dudakımı ısırıyorum.

"Bu olağanüstü. Seni gördüğümde, oyuncular tam önünde puck için mücadele ederken bile çok otoriterdin."

"Ben en iyisiyim."

Parmaklarını kolumda gezdirir. "Bunu bildiğine sevindim, çünkü bilmiyor olsaydın, seni buna ikna etmek için çaba sarf ederdim. Dairemdeki o fotoğrafı çeken fotoğrafçıya ulaşmak istiyordum. Bar için bir şeyler yapabilirler mi diye bakmak için, ama sen bunun yerine bir şeyler yapar mısın?"

Bir süre önce ona söylemem gereken bir şeyi hatırlayınca gülmekten kendimi alamıyorum. Hala doldurmamız gereken çok fazla boşluk var ve her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Sanırım aynı kişi olmamız iyi bir şey."

"Anlamadım?"

"O benim. Teknik olarak senin, çünkü çok fazla para verip satın aldın, ama o benim müzayedede aldığım parçaydı. Beni tanımadan ve aynı odada bulunmadan, bir şekilde hayallerimin peşinden gitmem için bana onay verdin. Eğer onu satın almamış olsaydın, muhtemelen hayatımda sıkıcı, nefret ettiğim bir şey yapıyordum olurdu."

"Huh."

"Şaşırmadın mı?" diye soruyorum, dalgın dalgın tişörtünün pamuklu yakasını parmaklarımla okşarken yüzündeki ifadeyi inceliyorum.

"Bu noktada, beni hemen hemen her gün şaşırtıyorsun ve ben buna alışıyor olabilirim, ama bundan asla bıkmayacağım. Ve çoğunlukla, sana bunu verebildiğim için mutluyum. Bir şekilde, bu hayali gerçekleştirmen için sana yardımcı olabildiğim için. Sana elimden gelen her şeyi vermeye devam etmek istiyorum."

Yutkunuyorum. "Şu anda bana verebileceğin bir şey aklıma geliyor."

"İstiyorsun. Çok yorgun değil misin?" Altımda sertleştiğini hissediyorum, sesi arzuyla boğuklaşmış.

Artık göğsüne yaslanmamak için dönüyorum. Gözlerine bakarken kalçalarına bacaklarımı atıyorum.

Eğilip dudaklarımı bir anlığına dudaklarına değdirdikten sonra itiraf ettim, "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar.

"Ne demek istiyorsun? Bunu daha önce de yaptık ve hatırladığım kadarıyla, bu konuda çok iyiyiz." Onun şaşkınlığını anlıyorum. Daha önce birlikte olmuştuk, ama bu farklıydı. İlk seferki unutmamıza yardımcı olacaktı, ama *bu... bu* ...hatırlamak istiyorum.

"Hiç değer verdiğim biriyle birlikte olmadım. Hiç önemli bir şekilde seks yapmadım."

"Öyleyse, bu durumda, sanırım bu benim de ilk seferim." Gözleri sevgiyle kırıştı.

"Bana nazik davran. Birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım."

"Yani birlikte yaşadığımız süre boyunca hiç kimseyle birlikte olmadın mı?" diye sorar, kaşlarının arasındaki çizgi, vereceğim cevaba dair bir parça korkuyu ele verir.

"Bir kez bile."

Gece gezilerim sırasında, biriyle, herhangi biriyle birlikte olmak niyetiyle dışarı çıktığım zamanlar oldu. Ama her karşılaşmada bir terslik vardı. Sanırım o zaman farkında olmasam da, kalbim zaten Drew'a aitti.

"Benim için de başka kimse yoktu," diyor, ben rahatlarım. Çünkü onun başka birini bulabileceği, farklı şehirlerde olduğumuz birçok gece olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Bana aşık oluyorsun, değil mi?"

"Aşık olmuyorsun, aşık oldun. Ve senin de bana yetişmeni bekliyordum," diyor ateşli bir yoğunlukla.

Onun sözleri karşısında kalbimin atışının hızlanmasını bekliyorum, ama sakinlik beni sararken, kalbim düzenli ritmini sürdürüyor.

Eskiden başkalarının belirsiz metaforları ve tökezleyen açıklamalarıyla aşkın ikinci elini yaşırdım. Bazıları aşkın ateş gibi olduğunu söylerken, diğerleri kalbin patlayacakmış gibi hissettirdiğini söylerdi. Sanırım bu yüzden aşık olduğumu hiç fark etmedim.

Drew'a aşık olmak, bir yaranın yeniden kapanması gibiydi, o kadar yavaş ve besleyici bir süreçti ki, yaşanırken fark etmek zordu, ama şimdi bakınca, ona olan hislerimden eminim.

Bu kelimelerin anlamını yüksek sesle söylemeye henüz hazır değilim. Yakında, ama henüz değil.

Henüz iyileşirken olmaz.

Onun vücudunu kendime doğru çekerek, ona sadece dokunuşumla ruhuna kelimeleri kazımaya niyetli olduğumu gösteririm. Gömleğinin kumaşı yumruklarımın arasında bükülür ve dudaklarımla çenesinin üzerindeki sert sakalları ve sonra da başını geriye eğip bana erişim imkanı verdiği için boğazını okşarım.

Gömleğini başından çıkarmama yardım eder ve kurtulduğunda onu bir kenara atar. Ellerimle karnını okşayarak ilerlemeye devam ederim, keşif amaçlı dokunuşlarımın altında kaslarının dalgalandığını hissederim.

Parmaklarım kemerini çözmeye başladığında çenemi tuttu.

"Lace. Bunu yaparsan, dayanamayacağım. Seni ağzına aldığını görmek beni saniyeler içinde boşaltacak ve ben senin içine girmem lazım," diye inliyor.

"Sadece bir tat. Seni her şekilde hissetmek istiyorum."

Her şeyi hissetmek istiyorum. Her tepkiyi. Her duyumu. Ve hepsini onunla, sadece onunla istiyorum.

"Tamam." Boğazının hareket ettiğini ve çenesinin gerginlikle gerildiğini izliyorum.

Onu pantolonundan kurtarmak için acele etmiyorum, tırnaklarımla uyluklarının içini okşuyorum.

Karşımda çıplak durduğunda, ne kadar etkileyici olduğunu hatırlıyorum. Tek elimle uzunluğunu okşuyorum, başımı eğip dilimi ucunda dolaştırıyorum, tuzlu tadını dilimle yalıyorum.

"Tanrım. *Sconosciuta*. Sen benim sonum olacaksın." diye nefes nefese, kalçaları bu sözlerle sarsılıyor.

Onun sesi beni daha da teşvik ediyor. Dudaklarımı penisinin etrafına sarıyorum ve onu ağzıma tamamen alıyorum. Onu iyi hissettirme ihtiyacı beni ele geçiriyor, daha önce verdiğim kısıtlama sözünü unutuyorum. Dilimi penisi boyunca gezdirirken yukarı aşağı hareket ediyorum. Boğuk bir iniltiyle kalçalarını tekrar sarsıyor ve elini at kuyruğuma doluyor. Çıkardığı her ses benim için kişisel bir zafer.

"Bunu birlikte bitirebilmemiz için durman gerek." Beni geri çekerek tekrar yatağa diz çökertir. "Ama önce bu kıyafetleri halletmeliyiz."

Benim ona yaptığım gibi, aynı yavaş ve özenli hareketlerle beni soyuyor. Ellerinin her dokunuşu içimde kıvılcımlar saçıyor. Ben de onunla aynı şekilde çıplak kaldığımda, bana hayranlıkla ve zümrüt gözlerinde çaresiz bir ihtiyaçla bakıyor.

Beni yatağın üzerine, yanına yatırır, böylece yan yana uzanırız. Yüzü tüm görüş alanımı kaplıyor. Mükemmel bir manzara.

Onun nasırlı parmakları karnımın üzerinde dolaşp klitorisime doğru inerken, beklentiyle nefesimi tutuyorum.

"Bunu defalarca hayal ettim... ama hayal gücüm asla sana yakışır bir şey yaratamadı." Ağzımın köşesine nazık bir öpücük kondurduktan sonra, ıslak, sıcak ağzını meme ucuma doğru kaydırđı, dişleri hassas eti hafifçe okşadı.

"Bir prezervatif alayım," diyor.

"Gerek yok. Benim rahim içi araç var. Seni hissetmek istiyorum. Her şeyini." Artık hiçbir şeyin bizi ayırmasını istemiyorum, bir daha asla. Göğsüne hafifçe bastırđığımda, sırt üstü yatıyor.

Üzerine otururum, kendimi konumlandırırım, sonra yavaşça her santimini içime alırım ve sonunda ilk gecemizden beri özlediğim dolgunluk hissine geri dönerim. Gözlerini kapatır ve sadece onu hissederim.

"Gözlerini bana dik. Bana ne yaptığını gör. Beni mahvediyorsun ve başka türlüşünü istemiyorum," diye mırıldanıyor, sesi saygı dolu bir fısıltı.

Kalçalarını kaldırıp indirirken, onun da benim kadar kendini kaybettiğini izlerim. Elleri belimi kavrar, parmakları yanlarıma yayılır, bedenlerimizi uyumlu bir şekilde hareket ettirirken bana rehberlik eder. Yavaşça öne eğilip alnımı göğsüne dayarım, o ise içime girip çıkar. Şakaklarıma bir öpücük kondurur, sonra bizi çevirip üstüme çıkar ve elleri sessiz bir bağılılıkla üzerimde dolaşır. adak gibi.

Parmakları dudaklarımanın kıvrımlarını, burnumun köprüşünü, boynumun hatlarını izliyor.

Eğer onu mahvedersem, o da beni mahveder.

Bana doğru sallanıyor ve her akıcı hareketiyle beni daha da ileri götürüyor. Ellerinden biri, sadece onun yapabileceğı bir ustalıkla klitorisimi buluyor.

Diğer eli boğazımı hafifçe kavrar, nabzımda dokunuşunu hissedecek kadar baskı uygular, bana hayatta olduğumu ve bunun gerçek olduğunu hatırlatır.

Belki de ondan önce birlikte olduğum herkes bunu yanlış yapıyordu. Ya da belki de onlar ritim ve hassasiyetin saf vücut bulmuş hali olan müzisyenler değildi. Artık bunu bulduğuma göre, geri dönmeyeceğimi sanmıyorum.

Takımla birlikte kutlama yapmaya hiç fırsatımız olmuyor.

Yeni yıl muhtemelen ikinci ve üçüncü kez birbirimize sarıldığımızda başlıyor. Belki saat gece yarısını vurduğunda o benim enseme öpüyor ya da dudağımı ısıyor, sadece orada saklı olan küçük gülen yüzü keşfetmek için.

Asıl önemli olan, bir yıldan diğerine ulaşmış olmamız. "*Sconosciuta*," diye fısıldıyor dudaklarıma, biz kollarımız ve bacaklarımız karışık bir şekilde yatarken

ve çarşafın arasında yatarken.

"Bunun ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?" Gözlerinde hapsolmuş sonsuz orman katmanlarına bakarak bir cevap arıyorum.

"Yabancı," diyor basitçe.

"Ama artık yabancı değiliz." Bir zamanlar yas tutmuş olabileceğim bir gerçeklik, ama şimdi, değer vermeyi öğrendiğim bir gerçek haline geldi.

"Belki değil, ama izin verdiğin sürece senin hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek niyetindeyim."

Beni öpmek için kendine doğru çekerken, kollarıyla beni sararken gülümsüyorum. Gözlerim onun üzerindeyken, bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Bu ilişki yürüyecek.

Drew

Lacey burnundan yüksek sesle nefes verir, bir şey yeterince komik olduğunda çıkardığı, ama onun seçtiği kitapları bilenler için çok komik denemeyecek türden bir kahkaha.

"Bu kadar komik olan ne, birinin yaratıcı bir şekilde öldürülmesi mi? Ayı tuzağı mıydı?" diye soruyorum, kanepede uzanmış olan dikkatini çekerek. Öğle güneşi yüz hatlarına ve dağınık dalgalı saçlarına yansıyor. Ön kollarını kanepenin arkasına dayayarak, hazırladığım kış salatasına kavrulmuş sebzeleri eklemeyi bitirmemi izliyor. "Sadece seninle daha önce tanışmış olsaydık ne güzel olurdu diye düşünüyordum.

Daha fazla zamanımız olurdu. Ama sonra fark ettim ki, başka bir gece tanışmış olsaydık, muhtemelen senden nefret ederdim." Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ya Martin ve o iyi bir ilişki içinde olsalardı ve biz yıllardır tanışıyor olsaydık? Ya da farklı şekillerde yollarımız kesişseydi.

"O gece benden pek hoşlanmamış gibiydin."

"O gece dünyayı pek sevmiyordum. Ve sen tam da o anda ihtiyacım olan şeydin."

"Benden nefret etmediğine sevindim, ama kanlı ve parçalanmış cesetler hakkında okurken beni düşündüğün için biraz endişeliyim."

"Bu biraz daha psikolojik, eğer yardımı olacaksa," diyor.

"Sanırım yardımcı olur, ama sadece psikolojik korkunun ne olduğunu bilmediğim için." Açıklamak için ağzını açıyor, ama rüyalarımı rahatsız edecek bir şey söylemeden onu durduruyorum. "Ve bilmeden devam etmekten memnunum."

Tabakları oturma odasına götürüp sehpaye koyduğumda dudaklarından hafif bir kıkırdama kaçır. Onun yanındaki kanepeye oturduğumda, bana daha da yaklaşır ve vücudunu bana sokar.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, dikkatini çekerek, gözlerinde karışıklık belirliyor, ta ki ses tonumu yumuşatana kadar. "Başka bir gece, başka bir yerde tanışmış olsaydık, burada olmayacağımıza inanıyor musun?" Bunun mümkün olduğunu düşünmek zor, ama bu an için pek çok şeyin bir araya gelmesi gerekti

—Salı öğleden sonra evde geç saatte yediğimiz bu tembel öğle yemeği.

"Bence farklı zaman çizgileri, farklı yollar olsaydı, her şey farklı gelişebilirdi, o zaman biz şanslı olanlardık."

"Sana aşık olma şansı hiç olmayan versiyonlarıma acıyorum," diye fısıldıyorum ve alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum, onun var olduğu için minnettarım.

Yemeğimizi bitirirken, zihnimde önümdeki günlere hazırlanıyorum.

Çocuklarla birkaç toplantıdan sağ salım çıktım ve küçük anlaşmazlıklar ve egolarla başa çıkmak zorunda kalsam da, bir bakıma onlarla tekrar birlikte olmak güzel.

Fool's Gambit'in üyeleri olarak, bir zamanlar yan yana büyüyen ağaçlar gibi birlikte büyüdük, köklerimiz birbirine dolanarak ayırt edilemez hale geldi. Ama şimdi, eskisi gibi birbirimize uymuyoruz. Hâlâ ortak bir geçmişimiz var, ama artık paylaşmadığımız kısımlar da var.

Bu, yeniden bir araya gelme konseri öncesindeki son prova olacak. Lacey'nin orada olmasını istiyorum, ama gitmek istememesi durumunda onu anlayacağımı da söyledim.

Beni Cobra'nın maçına götürmesi, yeni bir şeye adım atmamı sağladı. Ben de onun için aynısını yapmak istiyorum, ama onu hayatımın bu kısmına dahil etmek, onu geçmişinin karmaşık bir kısmına da sürükleyeceğini biliyorum. Yine de, ona vazgeçme seçeneği sunduğum her seferinde, orada olmak istediğini bana garanti etti. Evelyn'in provalar ve bu hafta sonu yapılacak buluşma için birkaç gün erken şehre geleceğini bilmek de beni rahatlatıyor.

Ayrılmak üzereyken Lacey'e son bir kez daha soruyorum: "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin. Cumartesi günü performansımızı izleyebilirsin."

"Sanki orada olmamı istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece gelmek için baskı hissetmeni istemiyorum."

"Orada olmak istiyorum. Hem ilk konseri Fool's Gambit ile özel bir konser olan başka kim var ki?"

"O zaman yapalım," diye gülümsedim ve birlikte kapıdan çıktık.

Bizi o gün için kiraladığımız prova salonuna götürdü. Subaru'su kiraz kırmızısı bir Mustang ve siyah bir Porsche'nin arasına park etti. Garrett ve Wes'in buraya güvenle vardıklarını bilmek güzeldi.

Ev'in tahmini varış saatini öğrenmek için telefonumu kontrol ediyorum, ama onun Garrett'in arabasına bindiği bilgisiyle karşılaşıyorum. Ona yaklaşan taşınmasında yardım etmesini önerdiğimde, aslında birlikte vakit geçireceklerini düşünmemiştim.

Kiralık prova salonumuzun kapısına yaklaşırken bağırışlar duyuluyor. Harika. Mükemmel bir ilk izlenim için şimdiden hazırlanıyoruz. Aşağıya bakıyorum ve Lacey bana göz kırpmıyor.

"Sinatra mı?" Garrett Wes'e bağıyor. "Lanet olası Sinatra mı?" Aralarındaki 15 santimlik boy farkı, o anın dramını daha da artırıyor.

"Sinatra'ya neyin var?" Wes karşılık verir.

"Hiçbir şey. Sadece en sevdiğin caz sanatçısının kim olduğunu sordum ve Sinatra bu kritere uymuyor."

"Eski moda bir büyükbaba zevkine sahip olmadığım için beni affet. Eski arabalara sahip olmak ve satranç oynamak seni havalı ve gizemli yapmaz, biliyorsun."

Kız kardeşim köşedeki kanepeden araya girer. Sessiz ortama pembe bir renk katar. "Ve dünya çapında pislik olmak da ikinizi ilginç yapmaz. Siz iki sevgili kavga etmeyi bırakırsanız, size tanıtmamız gereken önemli biri var." Ayağa kalkar ve Lacey'nin omuzlarına kolunu dolamaya başlar. "Oh, ve Wes, ona dokunmayı aklından bile geçirirsen, en sevdiğin vücut parçasını keserim. Tamam mı?" Tam bir gülümsemeyle tehdit eder ve beni ürpertir.

"Anlaşıldı." Wes, yüzünde sırıtarak selam verdi.

"Martin'in kızı, değil mi?" Garrett elini uzattı ve Lacey, grup arkadaşlarıma şüpheyle bakarak elini tuttu.

"Evet, ama insanlar benim adımlı kullanmasını tercih ederim. Lacey Decker." Soyadı benim için yeni bir bilgi, ama annesinin soyadını alması mantıklı geliyor.

Garrett onu, bir kadını içen bir erkek gibi değil, Lacey'nin onun takdirine layık biriymiş gibi değerlendirir. İyi. Onun burada rahat hissetmesi için mücadele etmeye hazırdım, ama belli ki kendisi halledebilir.

Jared sonunda bize katılır ve kapı arkasımızdan açılır. "Üzgünüm çocuklar, görüşme uzadı. Görünüşe göre, biri bebek bakıcısına aşık olmuş çünkü kız video oyunlarında onu yeniyor. Hadi başlayalım da ben de çocuklarımla yanına gideyim."

"Artık bizi pek sevmiyorsun," diye sızlanır Wes.

"Sizi aptalları neredeyse yirmi yıldır tanıyorum. Onlarla geçirebileceğim sadece birkaç yıl kaldı, sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekler ve ben bu zamanın tek bir dakikasını bile boşa harcamayacağım." Jared sahnedeki yerine doğru ilerler ve standdan gitarını alır.

Tanrıya şükür, başlayabiliriz.

Evelyn, Lacey'i tutup ona oturacağı yeri gösterir.

Geri kalanımız Jared'ı takip ederek sahneye çıkar ve yerlerimize yerleşiriz. Jared ve ben iki uca, Garrett ve Wes ise ortada yer alır.

Herkes hazır olduğunu belirtmek için bana başını sallayınca, davul çubuklarımı dört kez birbirine vurarak "Ronnie"nin temposunu belirlerim. Wes vokallere başlar, geri kalanımız enstrümanları çalar. Garrett parmaklarıyla bas gitarı çalarken, kısık sesi Wes'in kadifemsi tonuyla mükemmel bir uyum sağlar. Şarkı böyle olmalı, en azından böyle oldu.

Hayranlar bu şarkıya bayıldılar çünkü iki erkeğin aynı kadın için kavga ettiği izlenimi veriyordu — dramatik kreşendolar ve gerilim dolu minör akorların yoğun kullanımıyla desteklenen bir fantezi.

Beni mahvettiğin gibi onu da mahvettin mi? Dokunuşun en sevdiğim yükümlülüğüm.

Senin hayaletinin peşindeyim, Ronnie.

Son akor çalındığı anda Wes bana dönüyor. "Geride kaldın," diyor sertçe.

Haklı, geride kaldım. Ne kadar pratik yapsam da, eski kayıtlarımızı kullansam bile, diğerleriyle yan yana çalmanın hissini taklit edemiyorum.

"Üzgünüm," diyebiliyorum sadece.

"Özür dilemek yetmez. Daha iyi olmasak da en azından aynı derecede iyi olmalıyız. Sahneye çıktığımızda herkese paralarının karşılığını vermeliyiz," diye öfkelenir Wes. Sahneye çıktığında bambaşka bir insan olur, normalde rahat tavırları bir kenara bırakıp mutlak kontrol isteyen biri ortaya çıkar.

Jared bize doğru bir adım atıyor. "Önemli değil. Bu yüzden prova yapıyoruz. Mükemmel olacağız. Önce ritmi yakalayalım." Onun haklı olduğuna inanmak istiyorum, ama içimde bir şey var

—normal gerginlikten daha fazlası, ya da birlikte prova yaptığımız zamanlarda yaşadığımdan daha fazlası.

Wes homurdanır. "Peki. Tekrar başlayalım."

"Ronnie"yi baştan alıyoruz. Aynı şekilde başlıyor, ben öncülük ediyorum ve tempoyu belirliyorum. Hareketler içimden akıyor, her vuruş kollarımda hassas bir yoğunlukla yankılanıyor. Sonra nakarat kısmına geliyoruz ve içimde bir endişe dalgası hissediyorum. Sinirlerin seli dengemi bozuyor.

Hayır. Bunu başarmam gerekiyor.

Siktir. Daha iyi olmam gerekiyor.

Gözlerim Evelyn'e kayıyor. Farkına varmamış gibi görünüyor. Şimdi mi anlayacak? Hepsi mi anlayacak? Bütün bunları birlikte başlatmış olabiliriz, ama sonunda, onlar devam edebilmek için ben bir kenara atılacak mıyım? Tıpkı geçen seferki gibi?

Düşünceler beynimde dolaşıyor ve Wes'in bana dönmeye başladığını görüyorum.

Ağzını açtığı anda, başka bir ses müziğin sesini bastırıyor.

Lacey

"Kahretsin, acıyor," dedim ve parmağımı ağzıma sokup, dudaklarımla hayali yarayı kapattım. Drew'un oyununu izlerken kendimi kaybetmişim. Sonra o açılmaya başladı.

Kimse bunu fark etmemiş gibiydi: ön kolları gerginleşiyordu, davullar bir dakika öncesine göre daha boğuk ses çıkarıyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Göz açıp kapayınca kadar, tanıdığım kendine güvenen, parlak müzisyenden, kendinden emin olmayan, tereddütlü birine dönüşmüştü.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, herkes duraksıyor. Evelyn ilk tepki veren kişi. "İyi misin?"

İyiyim, ama onu bu durumdan kurtarmak için yalan söylemekten çekinmem. Onun söz konusu olduğunda pek bir şeyden çekinmem.

"Evet, sanırım kanepede gevşek bir zimba teli ya da çivi var. İlk yardım çantasını bulsam iyi olur," diyerek Evelyn'den erkeklere döndüm. "Drew, yardım eder misin?"

"Tabii," diyor, gözlerindeki korku şimdi endişeyle yer değiştirmiş. O ayağa kalkarken nefesimi tutuyorum, hareketlerini takip ediyorum. Gözlerim odadaki diğerlerine kayıyor. Nasıl oluyor da görmüyorlar? Ellerinin gerginliği ve çenesinin gerginliği?

Kapıda onunla buluşup koridora çıkıyoruz.

Drew, yalnız kaldığımız anda bana döner. "Durum ne kadar kötü?"

"Ben iyiyim," diyorum, elimi indirip maskemden vazgeçiyorum. "Ama sen değilsin."

"Ben iyiyim," diyor, benden gözlerini kaçırarak.

"Yalan söyleyerek beni aşağılamayın. Sizi tanıyorum," diye hatırlatırım, sesim sert ama kırıcı değil. "O sahnede kim vardı bilmiyorum, ama o siz değildiniz."

"Üzgünüm."

"Onlara özür dilersin, ama bana söylemene gerek yok. Hadi, bana neler olduğunu anlat," diye ısrar ettim, endişe ve teselli arasında dengeyi korumaya devam ederek.

"Lacey, koridordayız."

"Koridor, banyo, yeraltı sığınağında olsak bile umurumda değil. Şu anda sadece biz varız, sen ve ben. Söyle bana, neye ihtiyacın var?"

"Bir saniye. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"O zaman birlikte bir saniye alalım," diyorum, yüzünü yüzüme çekip alnımı alnına yaslıyorum. Cildini cildime değdirince, ne kadar terlediğini hissedebiliyorum.

Nefesi düzelince, "Az önce ne farklıydı?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, daha önce çaldığını gördüm. İyi olduğunu biliyorum. Hayır, iyiden de iyisin," diyorum, hala gerginliğinin arttığını hissedebilecek kadar yakıным. "Ama orada, o sahnede, aynı değildi. Peki ne farklı, buna ne sebep oldu?" diye tekrar ediyorum.

"Artık yapabileceğimi sanmıyorum," sesi neredeyse bir fısıltı. "Kaymaya başladığım anda, o geceyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Her şeyin bittiğini. Bir daha asla mükemmel olmayacağını. Sanki başarısız olmam gerekiyormuş gibi."

Tereddüt ettikten sonra soruyorum, "Ne oldu? Medyanın anlattığı gibi değil, benim duymak istediğimi düşündüğün gibi değil. Sana ne oldu?"

Adem elması sallanıyor ve ben tüm dünyasını omuzlarımda taşımaya hazırlanıyorum. "Son performansımızdan bir hafta önce, bana bittiğini söylediler. Kimse bana ne istediğimi, bunun hayatımı nasıl etkileyeceğini sormadı, ama hepsinin birbirleriyle konuştuğunu görebiliyordum." Bir süre duruyor. "Bununla sorunum olmadığını, hayatıma devam edebileceğimi düşünüyordum. Ama müzik benim için her şeydi. *Her şey*. O gün, her şeyi doğru yaparsam, her şeyin yoluna gireceğine, birbirimizin hayatında kalacağımıza, arkadaş olacağımıza, kardeş gibi kalacağımıza çok emindim. Ama sonra Wes'i Emily ile gördüm ve anladım... Benim bir amaç için bir araçtan başka bir şey olmadığını anladım. O sahneye çıktım ve sonra..." Sesi kesildi, ama ben biliyorum.

O sahnede düştü ve kimse onu yakalamaya tenezzül etmedi.

Güvendiği insanlara ruhunu sattı ve bedelini hiç sorgulamadı. Sırtına sapladıkları bıçağı buldu ve onlar, sanki hiçbir iz kalmamış gibi bunu önemsememesini beklediler.

"Bunu hiç kimseye anlattın mı?" Tek sorabileceğim bu, ama cevabı zaten biliyorum.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü gerek yoktu. Çünkü her şey bitmişti. Sanırım bu yanlış bir hareketti, değil mi?"

"Muhtemelen," diyorum, bakışlarımız bir an için birbirine kilitleniyor. "Senin için her şey olmak istiyorum, ama bu konuda ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Bu tür sorunları çözmede uzmanlaşmış insanlar olduğunu biliyorum. Sana gereken tüm yardımı almanı istiyorum, bunu sana ben veremesem bile."

"Sonunda her şeyde mükemmel olmadığını kabul ediyor musun?" diye alay ediyor ve sesindeki mizah izi beni biraz sakinleştiriyor.

"Sadece bu seferlik." Hafifçe gülümserim. "Şimdi, bana her zaman yapacağına söz verdiğin şeyi yap. Oraya geri dön ve benim için çal, çünkü bugün veya mezunlar toplantısında ne olursa olsun, ben gitmiyorum. Müzik umurumda değil, sen umurumdasın."

Buna karşılık, parmaklarını saçlarıma geçirir.

"Birini bulacağım, ama bir şartla."

"Ne şartı?" Neye ihtiyacı olursa olsun, ona hemen vereceğim.

"Sen de birini bul. İhtiyacın olduğunda sana yardım edecek birinin yanında olmasını hak ediyorsun." Eli benimkine dokunur. "Ben her zaman burada olacağım, her zaman, ama tam olarak ihtiyacın olan kişi olmadığım anlarda, bunu yapabilecek birinin yanında olmanı istiyorum. Bunu tek başımıza yapamayabiliriz, ama birlikte yapabiliriz."

Neredeyse ağlayacağım, gözlerimin arkasında acı veren bir karıncalanma hissediyorum. Daha azını beklememeliydim.

"Şu anda bir terapi anlaşması mı yapıyoruz?" diye soruyorum. "Sanırım öyle."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum ve bütün, mutlu ve ona ait olduğum bir gerçekliğe doğru ilk adımı atıyorum. Artık bu ulaşılabilir bir şey olduğuna göre, sanırım tek istediğim şey bu.

Uzun süre ayakta duruyoruz, sadece bir yara bandı bulmak için çok uzun bir süre. Grup bekleyebilir. Lanet olası dünya da gerekirse bizi bekleyebilir.

Sonunda Drew hafifçe uzaklaşır ve "Hazırım" diye mırıldanır.

Koridordan geri dönüp prova odasına geri gidiyoruz. Çocuklar nereden başlayacakları konusunda bir süre tartışıyorlar, ama Evelyn beni kaostan uzaklaştırıyor. "Yara bandı bulamadın mı?"

Bir dakika boyunca kanamayan parmağımı gösterdim. "Evet, birdenbire durması komik."

"Evet, ilginç bir şekilde oldu." Grup tekrar çalmaya başladığında bana komplo kurmuş gibi bir bakış attı.

Drew ilk ritmi çaldığında, bunun farklı olduğunu anlıyorum. Şarkı devam ederken, America's Heartthrobs'u gerçek anlamda görebiliyorum.

Eskisinden daha çekiciydiler; temelleri daha sağlamdı. Onların ilk performanslarını izlediğim videolarda olduğu gibi, gözlerim Wes veya Garrett'a takılmıyor; hareket ve tutkunun fırtınasına, yani Drew'a kayıyor. Hayatımda ilk kez, sadece yetenekleriyle her şeyi tüketen birine geri dönölmez bir şekilde aşık olduğu için annemi suçlamıyorum.

Ardından gelen düşünceyi durdurmaya bile çalışmıyorum.

Müzik böyle dinlenmeli. Davulcuya aşık olmalısın.

Onun provalarını dinledim, eski konser videolarını izledim ve beni orgazma ulaştırırken kulağımda yankılanan sesini duydum. Yine de, bunların hiçbirini beni, diğler grup üyeleriyle karışan ipeksi sesine hazırlamadı. Sanki tam da bu an için yaratılmış gibi, inanılmaz derecede canlı görünüyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim kıpır kıpır oldu. Çığlık atan hayranların arasında olduğumu ve onun bana bakması için yeterince şanslı olduğumu hayal etmek kolaydı. Annemle babam birbirlerine aşık olduklarında da böyle mi hissetmişlerdi? Annem de bu manyetik çekimi hissetmiş ve tamamen etkilenmiş miydi?

"Orada mükemmel görünüyorlar, değil mi? Eskisi kadar iyiler," Evelyn kulağıma fısıldıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Garrett ve bas gitarına odaklanıyorum.

Garrett'ın yanında Wes bize bakıyor. Aslında, bizi görmezden gelip, burada olmayan birini arıyor demek daha doğru olur.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Evelyn şöyle diyor: "Avery. Onu davet ettim, ama sanırım hala sorunlarını çözememişler."

Avery. Aklıma gelen tek bir Avery var ve Avery Sloane'ın adının bu kadar rahatça telaffuz edilmesi tuhaf geliyor. Ama sanırım bu dünya böyle.

Onun dünyası.

Ona bakıyorum, ne kadar rahat olduğunu fark ediyorum ve içimde bir sıkıntı hissediyorum, beni saran hayranlık yerini bu sıkıntıya bırakıyor.

Ya bu onu müziğe geri dönmeye iterse? Bunu başarabilir miyiz? Başaramasam bile, bu kadar sevdiği bir hayattan onu alıkoymamın imkanı yok.

Bu durumu nasıl idare edeceğimize dair bir kılavuz için her şeyi verirdim.

Tüm seti çalışıyorlar ve pizza molası verdikten sonra geri dönüp bazı geçişler üzerinde çalışıyorlar. Tartışıyorlar, ama bu daha çok kardeşçe bir tartışma gibi, kin dolu değil. Evelyn ve Jared sırayla

odaklanmaları için bağıyor. Drew, enstrüman ayarlamaları için tonu belirliyor. İletişim kurma şekilleri, biraz daha kaotik olsa da, çalmaları kadar prova edilmiş gibi görünüyor.

Telefonuma baktığımda, herkes eşyalarını toplarken kaç saat geçtiğini görünce şaşıyorum.

Evelyn elimi tutar ve kanepeden kalkmadan önce beni bir an durdurur. "Buna birlikte hazırlanalım. Onlar sadece takım elbise giyip kapıdan çıkmak zorundalar. Biz eğlenebiliriz. Elbisen var, değil mi?"

"Çok isterim. Aslında böyle bir yere ne giyeceğimi hiç bilmiyorum. Ama bu sadece bir konser, değil mi?"

"Bu daha çok bir gala gibi, çünkü bu insanlar kendilerini beğenmişliklerini göstermek için bir bahane bulacaklar, ama ben seni hallettim. Sana çok yakışacak ekstra bir elbise getirdim. Birkaç gün sonra görüşürüz!" Ayağa kalkar ve Garrett'in peşinden koşar. O kız bitti. Ben bilirim. Drew'un bana doğru geldiğini gördüğümde, elleri ceplerinde, kolları dövmelelerini göstermek için sıyrılmış, ben de aynı durumdayım.

"Ee, nasıldı?" Sanki bana en muhteşem deneyimi yaşatmamış gibi şimdi utangaç davranıyor.

Yine kalbimde o acı var. Çünkü ona ne kadar mükemmel olduğunu nasıl söylerim ve yine de o hayata dönmemesini nasıl rica ederim? Eğer bu işe tüm gücümüzle verecekseniz, bu endişeyi gömmemek ve aramızda bir uçurum yaratma riskini almamak, ona ve kendime olan borcumdur.

"Harikaydı," diyorum, gülümsemem biraz zorlama gibi. Cesaretimi kaybetmeden önce soruyorum, "Turneye geri dönme, yeni şarkılar kaydetme ve her şeyi yeniden yaşama şansın olsaydı, yapar mıydın?"

"Hayır. Artık istediğim şey bu değil."

"Neden? Seni videolarda ve az önce sahnede gördüm. Orada bir tür tanrı gibisin. Sanki sana dokunsaydım, içinden akan müziğin şiddetiyle alev alacaktım. Ve insanları çok mutlu ettiğini biliyorum. Bunu benim için söylüyorsan, lütfen söyleme. Beni nefret etmene neden olacak bir fedakarlık yapma. Sen sevdiğin şeyi yaparken, sensiz bir hayat yaşayabilirim, ama seni engellediğim bir dünyada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Ben sadece..."

O, benim öfke dolu sözlerimi keserek, "Bunların benim burada olmamla hiçbir ilgisi yok" dedi. Nazik bir dokunuşla çenemi kaldırdı ve bakışlarını kendisinininkiyle buluşturdu. "Geçmişime veda etmek ve hayatıma devam etmek için bu buluşmaya ihtiyacım vardı."

zaten kesinleşmiş bir şeyi değiştirmek için çok uzun yıllar harcadım ve bu beni mahvediyordu. Müzik her zaman benim bir parçam olacak, ama sen benim geleceğimsin, Lacey. Seni sevmek çok kolay ve ben gitmekle aptallık etmiş olurum."

"Beni seviyor musun?" Ondan bu sözleri duyarsam kaçmak isteyeceğimi düşünmüştüm. Ama bunun yerine, bana güven duygusu veriyorlar.

"Evet."

"Ben de seni seviyorum. İşleri kolaylaştırmadığım için özür dilerim." Karnımda çılgınca uçan kelebeklere rağmen, ısrar etmekten kendimi alamıyorum. Onun sözlerinin baskı altında dağılmayacağından emin olmam gerekiyor.

Drew'un yüzü hayranlıkla yumuşadı ve şöyle dedi: "Seni sevmek, hayatımda yaptığım en kolay şey. Seni beklemek, peşinden koşmak, seninle aynı odada olmaya layık olduğumu ummak. Bu çok zor. Bunun için altın madalya hak ediyorum. Ama seni sevmek bana yeniden nefes almanın ne demek olduğunu öğretti. Yani, bir gün gidersen, beni daha iyi bir insan olarak bırakacaksın."

Sanki gitmeyi hayal etmişim gibi. Bir daha olmaz. Bunu bir kez tattım ve gerçekten tekrarlamak istemiyorum.

"Çok dramatiksin," diye gülüyorum. "Ayrıca, terapi anlaşılmamız olduğu için şimdi gidemem. Bu şey bağlayıcı."

"Sen beni dramatik yapıyorsun," diye mırıldanıyor, öpüşmek için eğiliyor, dudakları benimkilere mükemmel bir şekilde uyuyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet, lütfen. Sevdığım adama yapmak istediğim çok kötü şeyler var," diyorum yaramaz bir gülümsemeyle ve karşılığında bir inilti duyuyorum.

Çıkışa doğru ilerlerken, beş ton hafiflemiş gibi hissediyorum. Ancak, dışarı adımımızı atar atmaz, geceyi yaran kör edici flaşlar bizi karşılıyor.

Gözlerim alışana kadar gözlerimi kısarak kameraları fark ettim.

"Lanet olsun, bize biraz yer açar mısınız?" Drew'un sesi kaosu yarıp geçer, bir eliyle yüzünü korurken diğer eliyle benim elimi tutar. Ama parmaklarını benimkilerle birleştirirken bile, bunu hissedemiyorum. Bacaklarımın onu takip etmek için acele ettiğini hissedemiyorum. Odaklanabildiğim tek şey, arkamızda durmadan yanıp sönen flaşlar.

Sonunda arabama ulaştığımda, anahtarları eline tutuştururken kontrolsüz bir şekilde titriyorum. "Araba kullanamıyorum."

Geniş gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşur, sonra başını sallar ve anahtarları kabul eder. Yolcu koltuğuna yerleşir, rahatlamak için arkama yaslanırım.

Sessizce, gergin bir atmosferde yol alıyoruz, ta ki o arabayı garaja park edip bana dönene kadar. "İyi misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"İyiym."

"Lace, bana hiç araba sürmeme izin vermiyorsun."

Kahretsin. Tahmin edilebilir olmanın avantajları vardır, ama insanların böyle anlarda beni bu kadar kolay okuyabilmeleri bunlardan biri değil.

"Kameralara dayanamıyorum. Arkasında olmak sorun değil. Fotoğrafta olmak, vücudumun soyulmuş gibi hissettiriyor." Ellerime bakıyorum, onları kıvrıp açarak hissetmeye çalışıyorum.

Drew'un eli direksiyonu sıkıca kavrar. "Üzgünüm. Biri yeri sızdırmış olmalı, ama bunun seni rahatsız edeceğini bilmeliydim."

"Nasıl bilebilirdin ki?"

"Seni ve anneni o aptal kasada satılan magazin dergilerinde görürdüm. Paparazziler ortaya çıkıp normal bir günü mahvedene kadar mahremiyet ve benzeri şeyleri hiç düşünmemiştim. Ama benim için bu işimin bir parçasıydı. Senin ve annenin suçu değildi, ama yine de bunu yaşamak zorunda kaldınız."

"Sorun değil," diyorum, onu mu yoksa kendimi mi teselli etmeye çalıştığımı bilmeden.

"Gerçekten üzgünüm," diyor, elini elime koyarak beni biraz sakinleştiriyor. "Yakında bitecek. Söz veriyorum."

Eve vardığımızda huzurlu hissediyorum; kapıdan içeri girmek, dış dünyadaki tüm kötü şeyleri omuzlarımdan silkelemek gibi bir etki yaratıyor.

Drew'un belgesellerinden birini izleyerek kıvrılıyoruz, bu seferki Roma İmparatorluğu ile ilgili. Onları izlerken hoşlandığımı itiraf etmeyeceğim, çünkü monoton anlatıcılar veya sonsuz gerçeklerden zevk aldığımdan değil, yavaş temposu anları uzatarak onunla birlikte var olmama izin verdiği için.

Anlatıcı savaş taktikleri hakkında gevezelik ederken, ben onun dövmelerini takımyıldızlar gibi izliyorum. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, parmağım siyah bir kupa üzerinde duruyor.

"Bir setin parçası. Her birimizin bir kart sembolü var."

"Sen ve arkadaşların? Onlarla kalıcı bir şey yapmaktan pişman mısınız?" Onların geçmişini parça parça bir araya getirebildim. Müzik ve grupta olmanın hayatına getirdiği tüm iyi şeylerin yanı sıra, kötü yanları da vardı — yıllarca onu parçalayan yanları.

"Hayır. Geçmiş önemlidir. Tanıştığımız insanlar, ortadan kaybolsalar bile, onlarla anılarımız olması bir onurdur."

Ertelediğim son anıyı düşünüyorum, kalbime yakın tuttuğum küçük zaman parçalarını, çünkü onların veda gibi hissettireceğinden korkuyorum. Birkaç gün sonra Martin'e de aynı fırsatı vereceğim ve ona mektubunu verdiğimde ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum.

Ve sonra benim mektubum var, beni bekliyor, aklımdan çıkmıyor. Eninde sonunda okumak zorunda kalacağımı biliyorum, ama okuyabilecek miyim, bilmiyorum.

Onun son parçasına veda etmeye hazır olup olmayacağımı bilmiyorum.

Lacey

"Emin misin? Hala geri dönebiliriz." Drew soruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyor.

"Eğer bunu yapabileceğimiz tek fırsat buysa. Dünyaya senin benim olduğunu göstermek için, o zaman sanırım yapabilirim." Gerginliğimi bastırmaya çalışarak gülümsüyorum.

Prova sırasında yaşanan olaydan sonra Drew, mezunlar toplantısı öncesinde, katılan ünlü isimlerin tanıtılacağı bir tür kırmızı halı töreni olacağını söyledi. Ardından, medyanın ilgisinden kaçınmam için alternatif bir giriş ayarlamasını isteyip istemediğimi sordu.

Onun teklifini kabul etmek yerine, bu fırsatı kendi lehime nasıl kullanabileceğimi düşündüm. Hiçbir zaman bu tür durumları kontrol etme, hazırlık yapma veya benden çalınan gücü geri alma şansım olmamıştı. Ve ona, herkesin görmesi için yanında olmak istediğimi söylediğimde bana gülümsediği için buna değdi.

Arabamız sıraya girdi. Evelyn, yolculuk boyunca şoförle sohbet eden Evelyn'in ardından arabadan indik.

Kalabalığın gürültüsü duyularımı doldururken, Drew elimi tuttu ve kulağıma fısıldadı: "Söyle, geri kalan yolu koşarak gidelim."

"Koşmaktan bıktım," diyorum ona, sesime tüm güvenimi katarak.

Bu gece, ikimiz için de özel bir gece, bir adım daha ileriye doğru atılmış bir adım: bizi saklanmaya iten her şeyden kaçmanın sonu.

Ve bunu birlikte yaşamak istediğim başka kimse yok.

Bacaklarım beni sadece iki kez yüzüstü bırakıyor, biri sinirlerden, diğeri ise topuklu ayakkabı giymeye alışkın olmadığımından. Evelyn'den ödünç aldığım, payetli gece yarısı rengi elbise, her kamera flaşının ışığında parıldıyor. Yanımda, Drew koyu kırmızı bir takım elbise giymiş; kravat yerine gömleğinin üst düğmelerini açmış, böylece dövmelelerinin kenarları görünüyor. Ve her flaşla, Drew ile benim aramda bakışan birini yakaladığımda, kalbimi sızlatan tuhaf bir zevk hissediyorum.

Benim.

Sahiplenici bir şekilde değil, ikinci bir deri tabakası gibi üzerime yerleşmiş bir şekilde.

El ele, milyonlarca soruyla dolu seslerin arasında, kalabalık kalabalığın içinden yolumuzu buluyoruz. Ve ona döndüğümde, bana olan sarsılmaz ilgisi ihtiyacım olan her şey.

İçeride Evelyn'e yetişiriz ve salonun genel giriş koltuklarının üzerinde asılı olan üst loca koltuklarından birine gireriz.

"Gösteri başlamadan önce teknik ekiple son bir kez daha görüşmem gerekiyor. Sonra görüşürüz. Seni seviyorum." Dudakları benimkilerle rahat ama kararlı bir öpücük buluşur. Birbirimize ilk kez "seni seviyorum" dediğimiz andan beri bu sözleri sık sık tekrarlıyor. Bu sözlerin sıklığı, onlara eşlik eden duyguyu zedeleyeceğini düşünmüştüm. Ama aksine, her seferinde ona daha çok inanıyorum.

Arkasını dönüyor. "Bu gecenin babanla yeniden bağ kurmak için olduğunu biliyorum, ama şunu bilmeni isterim ki, sen olmasan bunu yapmam mümkün olmazdı."

"Keşke yanımda parlak 'Lütfen benimle tatlı bir aşk yaşa Luca Mariano' yazan tabelam olsaydı, ama galiba arabada bırakmışım."

"Bu isteğini daha sonra da yerine getirebilirim." Sözlerini bir öpücük pekiştirir.

"Tanrım. Siz ikiniz azgın tavşanlar gibisiniz," Evelyn yanımda inliyor. Yavaş yavaş en sevdiğim insanlardan biri haline geliyor. Yine de, aralarında geçen tüm o yılları hatırladığımda, göğsüme diken gibi bir acı saplanıyor.

"Olamaz. Bu, aile grubu sohbetine göndermek üzere olduğum New York'taki suç istatistikleri hakkında bir mesaj mı?" Drew'un parmağı, hayali mesajı tehdit edercesine telefonunun üzerinde duruyor.

"Seninle ilgili tüm utanç verici fotoğrafları, aklıma gelen tüm magazin dergilerine sızdırıp, senin düşüşünü kutlayacağım." Soğuk sesi, bunun alıştırılmış bir tehdit olduğu izlenimini veriyor.

Birbirlerini kızdırmayı rekabetçi bir spor haline getirselers de, onun Drew'un yanında olduğunu görmek kesinlikle rahatlatıcı.

Tel çerçeveli gözlükler ve şık siyah pantolonlu takım elbise giymiş minyon bir siyah kadını bize doğru aceleyle geliyor. Daralmış gözleri, sanki onu olduğu yerde dondurabilecekmiş gibi Drew'a sabitlenmiş.

"Hartly, bak! Buradayım," diyor Drew dramatik bir dönüşle. "Kiralık katillere gerek yok."

"Evet, *buradasın*, ama *orada* olman gerekiyor." Hartly sahneyi işaret ediyor. "Yirmili ve otuzlu yaşlarındaki insanlarla dolu bir odayı tekrar gençler gibi hissettirene kadar işin bitmiş sayılmaz."

"Tamam, geliyorum." *Ne yapacaksın ki* diye omuz silkerek, Drew Hartly'nin kendisini sürüklemesine izin verdi.

Evelyn, her zamanki parlak bakışıyla bana döner. "Sanırım bu benim de işaretim. Avery'yi onu esir tutan muhabirden kurtarmaya gideceğim."

Evet, onun "iyi arkadaşı" Avery Sloane. Erkek arkadaşım uluslararası üne sahip bir pop yıldızı olsa bile, bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum.

Kutuda tek başıma, ne yapmam gerektiğini düşünürken, Martin'in nerede olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Ama bir plan yapamadan, Martin beni bulur.

Şık bir takım elbise giymiş, şakaklarında gri saçlar olan Martin'in yaklaşmasını izliyorum. Onu canlı görmek garip, birbirimize karşı ne ifade ettiğimizi bilirken, bu kadar az anımız olması garip. Bakışlarımız kesişiyor ve sanki kendi gözlerime bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Lacey. Gelebildiğine çok sevindim. Buraya gelmenin senin için oldukça zor olduğunu biliyorum. Keşke bundan önce biraz daha zamanımız olsaydı, ama sanırım ilişkinin yüzünden yine de buraya gelirdin." Yüzünde sadece sevinç var. Birinin gülümsemesi nasıl bu kadar yabancı ve aynı zamanda tanıdık gelebilir?

Birkaç metre ötedeki koltuğumda duran çantama bakıyorum. Ona şimdi mi söylemeliyim? Mektubu verip en iyisini ummalı mıyım? Buraya gelmeye odaklandığım için bu kadar ileriye düşünmemiştim.

Bunu daha sonra, performansın heyecanı geçtikten sonra yapmaya karar veriyorum.

Drew'u kutladıktan sonra.

"Bu tür şeylerin nasıl sonuçlandığı komik, değil mi?" Tabii ki, Martin olmasaydı, o bara yüz metre bile yaklaşamazdım.

Konuşmayı ilerletmek için çaba sarf ederek, "Peki, bu aralar neler yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Turne sırasında ikizlerin kayıtlarına yardım ediyorum; çok yetenekli çocuklar. Ama bu adamlar kadar yetenekli değiller. Yaptığım hiçbir şeyin onlar kadar harika olacağını sanmıyorum."

Peki ya ben? Ben de harika olabilirdim.

O küçük kızın sesi zihnimde yankılanıyor, yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışırken, kalıcı ekşiliği yutmaya çalışırken sözleri aklımdan çıkmıyor.

O devam ediyor: "Bu gece Milano'dan sonra onlara tekrar katılacağım. Konsere gelmek istersen her zaman hoş geldin. Bu şehirleri onlarca kez ziyaret ettim. Sana etrafı gezdirmek harika olur."

"Bu çok hoş olur."

"Benim hakkımda bu kadar yeter. Sen nasılsın, anlat bana. Neyi kaçırdığımı anlat." Evet, bu kolay bir iş, ama ben deniyorum. Ona Cobras'taki işimden ve sezonun şu ana kadarki gidişatından bahsediyorum. O da uygun yerlerde kibarca başını sallıyor.

"Ödül, şu fotoğraf için verildi..." Hikayem telefonun çalmasıyla kesilir ve bir parçam onun telefonu açmayıp bir kez olsun beni tercih etmesini umar. Ama o hemen telefonu çıkarır ve tek kelime etmeden cevaplamak için uzaklaşır.

Onun davranışları, beklentilerimi yeniden gözden geçirmemi sağlıyor ve bana onun hala aynı kişi olduğunu hatırlatıyor: daha önemli bir şey ortaya çıkana kadar çekici.

Evelyn, şampanya kadehlerini taşıyarak salona geri dönerken, gösteri öncesi arka plan müziği alçalır. Onu, şüphesiz Avery Sloane olan bir kadın takip eder. Eski Hollywood dalgaları gibi çıplak omzuna dökülen ateş kırmızısı saçları, dökümlü siyah ipek elbisesinin yırtmaçından karmaşık dövmelerin bir yaması görünür.

Zarafet ve gizem imajı, yanımdaki sandalyeye çöküp "Daha pahalı olan topuklu ayakkabılar daha az acıtmaz mı?" diye sızlanınca paramparça olur.

Evelyn bana bilmiş bir gülümsemeyle bakar. "Ünlüler, aslında bizim gibi insanlar. Kahramanlarıyla asla tanışmamalısın derler ya."

Avery alaycı bir şekilde, "Ah, bebeğim. Kimseye kahraman olmamalıyım, tabii yalnız başına acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istemeyenler hariç."

"Müzik için iyi bir ilham kaynağı olur." Evelyn, Avery'nin moral bozukluğunu iyimserliğiyle dengeliyor.

"O zaman neden son on yıldır Grammy kazanamadığımı söyle bana." Avery iç geçirir ve elini şakaklarına götürerek masaj yapar.

"Bu gece bunu dert etme. Sadece şampanyanı iç." Evelyn bana dönerek, elindeki köpüklü içecekli kadehi uzattı. "Al, bunu sana aldım."

Martin odaya geri girer ve yanımdaki koltuğa oturur. Evelyn başını sallar ve babama tatlı bir gülümseme atar. "Martin."

"Evelyn," diye cevaplar.

Işıklar sonunda kararır, garip sessizliği bozar ve oda beklenti içinde sessizliğe bürünür.

Bir spot ışığı karanlığı yarararak sahnenin önündeki Wesley'i aydınlatır ve "Ronnie"nin ilk notaları kalabalığa yayılır. Onun ortaya çıkmasıyla sesler alkışlarla patlar. Garrett'ın sesi de eklenince sahnenin geri kalanı ışıkla dolar ve provada olduğu gibi açılış şarkısı gerilimle patlar.

Kalabalığın heyecanı bir an olsun azalmaz, her notayı, her sözü yutar. Bu şarkıları bininci kez dinliyor olmaları önemli değildir. Bu, sahnedeki adamlarla birlikte büyülu bir anı yeniden yaşama fırsatıdır.

Drew'da bu büyüü görüyorum ve kalbim gümbür gümbür atıyor. Performansın tüm vücudunu ele geçirdiğini izlerken bile, bir şekilde hala beni bulmak için yukarı bakıyor. Bu enerji yumağı içinde bile, sanki odada tek kişi benmişim gibi, gözleri sadece beni görüyor.

Son şarkıdan hemen önce, Wesley sahnenin önüne geçer ve seyirciler, gösteri başladığından beri ilk kez sessizleşir. Konuşurken sesindeki enerji, bulaşıcı olduğu kadar davetkârdır. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Bize bu dünyayı verdiğiniz için teşekkürler. Sizler olmasaydınız, biz sadece Luca'nın ailesinin garajında müzik yapan birkaç adam olacaktık. Bize tüm dünyayı verdiniz ve biz de sizinle birlikte bu önemli anları yeniden yaşamaktan çok mutluyuz. Müziğimizin on yıl sonra bu kadar etki yaratacağını asla hayal edemezdik. Sizler bizim Half a Memory olmamızı engellediniz." Alkışları dinlemek için bir ara verir. "Ve unutmayın, beni ve grubun eski dostu Avery Sloane'ı gelecek yılın başında başlayacak turumuzda görebilirsiniz." Bu hatırlatma, Wes yerine dönmeden önce bir alkış daha toplar.

Avery gözlerini devirip bir şeyler mırıldanırken yanıma bakıyorum. Bu tepki, ilk uyumsuz sesler çalarken Evelyn'i öksürerek gülmeye sevk ediyor.

Sen ve ben sadece yarım bir anıydık.

Bunu sürekli düşünüyorum.

Biz sadece yarım bir anıydık, ama burası saklanmak için en sevdiğim yer.

Hüzünlü sözler yükselir ve her biri sahnenin önüne doğru ilerler. Adamlar ışıklar altında parılıyor; her biri, o anı izleyen herkesin kalbine dokunarak ölümsüzleşiyor.

Son bir kez daha yürek burkan bir kreşendo ile oda karanlığa bürünür ve bir alkış daha salonu doldurur.

"Annen bunu çok severdi," diyor Martin, yavaşça azalan tezahüratların üstüne seslenerek.

"Sevirdi." "O nasıl?"

Bilmiyor mu?

"Umarım iyidir," diye devam eder, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Bu gerçeğin farkına vardığımda kalbim durur.

Gerçekten bilmiyor.

Aniden her şey yerine oturur: aciliyet hissetmemesi, annem öldükten sonra rahatsız edici sessizliği ve buluşmak için önerdiği tuhaf yerler.

Artık bu andan kaçış yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, yüzümü kontrol etmeye çalışarak soruyorum: "Martin, konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Normal şartlarda, kristal avize ve yemyeşil kadife kanepeleriyle özel oda muhteşem görünürdü. Oysa şimdi, benim için kişisel bir araf gibi, geçmek zorunda olduğum ama umutsuzca terk etmek istediğim bir yer gibi geliyor.

"Ne kadar zaman oldu?" Martin'in sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü çıkıyor.

"Bu Mayıs ile birlikte üç yıl oldu," diyorum, ne kadar zaman geçtiğini düşündükçe onun yokluğunun ağırlığı daha da yoğunlaşıyor. *Üç yıl.* "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Birinin sana söyleyeceğine yemin edebilirim."

Ama gerçekten, ona kim söyleyecekti ki? Annemin bunu yapacak bir ailesi yoktu, Martin'le iletişime geçmek için çaba gösterecek tanıdıkları yoktu. Sadece ben vardım.

Bir yanımda onu kıskanıyor. Son birkaç yıldır, annemin hayatta ve iyi olduğunu düşündüğü bir dünyada yaşamış olması. Kederin kalbini parçalamadığı, cehaletin hakim olduğu bir dünyada.

"Bana bunu senin söylemene sevindim. Bir telefonla değil." Onu nasıl teselli edeceğimi bilemeden, titreyen ellerini izliyorum. Cevapları bilmem gerekirdi. Bunu zaten yaşadım. Ama yıllar geçti ve hâlâ anlamıyorum. Anlayabileceğimi de sanmıyorum.

Mektubu çıkarıyorum, hafif buruşuk zarf elimde çok ince.

"Bu senin. Bu yüzden sana ulaştım. Açmak zorunda değilsin..." Cümlemi bitiremeden, mektubu elimden hızla alır ve hiç düşünmeden içindekileri çıkarır.

Bu anı ona bırakmalıyım. Ama kalkmak için hareket ederken, ilk sayfayı görüyorum.

Lacey bugün ilk dişini kaybetti. Ağlamadı, sadece kanlı dişiyle odama girip "Bunun olması normal mi?" diye sordu.

Gözlerimi sayfadan ayırmam mümkün değil.

Lacey bugün futbola başladı. En iyi olmadığı için çok kızgındı. Onda senin ateşini görüyorum.

Liste uzayıp gidiyor, annemin hassas sözleri Martin'in yanaklarından kağıda damlayan gözyaşlarıyla bulanıklaşmaya başlıyor — ilklerim, zaferlerim ve kayıplarım, hepsi kronolojik sırayla. Bazıları mavi mürekkeple, diğerleri kırmızı veya siyahla yazılmış.

Martin, kaçırdığı şeylerle dolu son üç sayfayı çevirmeye devam ederken, ben ilk sayfanın ilk satırını görüyorum.

Sevgilim, çok güzel yıllarımızı kaybettik.

Hala karışık duygularımı sindirmeye çalışırken, sonunda uzaklaşıp arkamdan kapıyı kapatarak oradan ayrılıyorum. Bu an benim için değil, onunla onun arasında.

Ama tarihi salonlarda dolaşırken, içime sızan kıskançlık duygusunu bir türlü atamıyorum — mektubu ne kadar kolay aldı, onun son bir parçasını ne kadar açgözlülükle istedi.

Balkona açılan kilitli olmayan bir kapı buluyorum. Yukarı baktığımda, sadece birkaç yıldız bana göz kırpmıyor, ışıkları şehrin kirliliği nedeniyle sönük kalıyor.

Parmaklarım, getirmem için hiçbir nedenim olmayan mektubumun köşesiyle endişeyle oynuyor. Mektubu çıkarıp ön yüzündeki düzgün harfleri izliyorum.

Lacey, eğer seni terk edersem.

Keder basit ya da nazik değildir, ama bu mektubu açsam da açmasam da, kendime onun son parçasını versem de vermesem de, keder her zaman orada olacaktır. Ama annemin bu son parçasını bilmek, onun benim için yazdığı sözleri okumak benim seçimimdir.

Kaçmayı

bırakmak.

Saklanmayı

bırakmak.

Parmağımı mühürlü kapağın altına geçirip iki sayfayı çıkarırım.

Selamlama, Martin'in mektubunun başındaki selamlamadan çok daha az resmi.

Lacey,

Price'dan senin bir fotoğrafını aldım. Çok güzelsin! Bu arada, yeşil her zaman sana en çok yakışan renklerden biri olmuştur. MUTLU YILLAR!

Her yılbaşı gecesi yaptığım gibi, sana bu mektubu yazmak için oturdum. Biliyorum, bu biraz morbid. Ama bu, her zaman tuttuğum tek karar. Her şeyi yazmak, böylece hiçbir şey söylenmemiş kalmasın. Bunu her gün hastanede görüyorum. Çok erken kaybedilen bir aşkın pişmanlıkları. Sanırım her zaman çok erkendir.

Bunu okuyorsan, henüz çok erken.

Söyleyecek çok şey var ve belki de hepsini düzgün bir şekilde söylemek için çok fazla şarap içmişimdir. Öncelikle ve her zaman, sen hayatımın aşkıydın.

Sen benimsin, ama umarım ben senin değilsin.

Umarım seni yavaşlatacak birini bulursun. Umarım seni durdurmaya çalışmazlar, ama senin gibi bir doğa gücü karşısında kimsenin bunu başarabileceğini sanmıyorum.

Bazen, bu kadar çok çabalaman ve zorlamandan korkuyorum. Bunun ne kadarı benim için, ne kadarı senin için diye korkuyorum. Seni ve hayallerin için harcadığın tüm çabayı görüyorum. Seninle gurur duyuyorum. Ama bana bir iyilik yap ve seni o kadar mutlu edecek şeyler yap ki, zaman ve kalp kırıklığı gibi aptalca şeyleri unut.

Baban hakkında yeterince konuşmadığımı biliyorum. Tüm acılara rağmen onu sevdim. Onu sevdim ve bu yüzden seni de sevdim. Belki onu affedebilirsin, belki de affedemezsin.

Bu kararı sen vereceksin.

Ama şunu anla ki, tüm acıma rağmen, ben hala onunla ilgili güzel anılarım var, oysa senin sadece hikayelerin var. Sadece kim olduğundan korkmanı istemiyorum. Sen bizim en iyi yanımızsın. Ve bir annenin isteyebileceği tek şey budur.

Sanırım bu noktada sana bir tür bilgelik bırakmam gerekiyor, ama sana öğretecek çok fazla şeyim kaldığını sanmıyorum.

Sadece umarım bir gün, yağmurun seni incitecekmiş gibi hissettiren şiddetli bir fırtınayla karşılaştığında, yanında seninle birlikte ıslanan biri varsa bunun biraz daha kolay olduğunu kendin anlarsın.

Çünkü sana bunu yeterince söyleyebileceğim bir dünya yok, seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

-Anne

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken, son kısmı bir kez daha okuduğumda kalbim pişmanlıkla doldu. Onun sözlerinin ritmini hissetmek için. Onu hayal etmek için

eski masasında ucuz bir kırmızı şarap içtiğini, daha gitmeden veda mektubunu yazdığını hayal etmek için.

Drew'un sözleri zihnimde yankılanıyor.

Karşılaştığımız insanlar, ortadan kaybolsalar bile, onlarla anılarımız olması bir onurdur.

Ellerimi kalbimin üzerine koyarak, paylaştığımız sayısız anı, hafızama kazınan her samimi gülümsemeyi, yaptığı her fedakarlığı ve düştüğümde beni her kaldırışını hatırlıyorum.

"Seni çok özlüyorum," diye fısıldıyorum.

Ve bu acının asla gerçekten geçmeyeceğini biliyorum, çünkü bu kederdir. Bu aşkın sonu değil, devamıdır. Paylaştığınız aşk o kadar güçlüydü ki, onun yok olmasını kabul edemediğiniz için onu yanınızda taşıyorsunuz.

"Seni seviyorum anne. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Her zaman."

Ve beni sessizce izleyen yıldızlara bakarken, onun sözlerimi duyduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Drew

Sahnedan inerken dudaklarımda sahte bir gülümseme yok. Bitmiş olması rahatlatıcı. İlk kez, hayatımın bu bölümünü tamamladığımı ve sonunda pişmanlık duymadan uzaklaşabileceğimi hissediyorum.

"Bunu özlemişim," diyor Wes, sahne arkasına doğru yürürken bir kolunu başının üzerine uzatarak.

"Tabii, ne kadar oldu? Son turnenizden bu yana dört ay mı geçti?" Garrett, yeşil odaya girerken arkadaşına alaycı bir şekilde soruyor. Duvarlar imzalar ve posterlerle kaplı, mekanın geri kalanının zarafetiyle tezat oluşturan bir görüntü.

"Hayır. Demek istediğim, bunu özledim. Bizi." Wes iç çekerek kanepeye çöküyor. "Aynı değil."

Jared, Wes'in yanına çöküyor, terden sıırıslı kızılları saçları gözlerine düşüyor ve derin bir nefes alıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bazen, biraz daha dayanmış olmayı diliyorum. Son albümü yapmış olmayı. Ailemi seviyorum, ama bazen orada hissedebileceğin büyüklüğü özledim." Aniden duruyor ve hepimize keskin bir bakış atıyor. "Yemin ederim, Alyssa bunun herhangi bir varyasyonunu duyarsa..." Hiçbir şey söylemeyeceğimizi çok iyi bildiğimizden, birbirimize gülümseriz. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar stresli hissetmemiştim."

"Ciddi misin?" diye soruyorum.

"Evet, Wes hariç, eskisi gibi günün her saati prova yapmıyoruz. Ve onlar," Jared elini açarak hayali bir seyirci grubu oluşturur, "bizden eskisi kadar iyi olmamızı bekliyorlardı. Kahretsin, stresi kaldıramadığım için haftada iki kez terapiye bile gitmeye başladım."

"Neden bir şey söylemedin?" diye ısrar ediyorum, sesim neredeyse suçlayıcı bir tona bürünüyor.

"Sanırım hepimizin aynı şeyi yaşadığını düşünüyordum." Jared omuz silkiyor, sonra vücudunu öne eğiyor. Söyledikleri basit, ama kafamda bir şalter atıyor. O, hepimizin aynı durumda olduğunu düşünüyordu, ama ben bu durumdan etkilenen tek kişi olduğumu hissediyordum. Ve bir şekilde, ikimiz de diğerleri olmadan bu durumu atlattık.

"Kendi adına konuş," diyor Garrett.

"Siktir git. Hepimiz dahi olamayız," diye karşılık verdi Jared.

"Sanırım hiç düşünmemiştim..." Sözler dilimde oluşur, ama durduramam.

"Neyi düşünmedin?" diye ısrar ediyor Jared.

"Sizler anlayacaksınız." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Neyi anlayacağız?" Garret'in sorusu havada asılı kalırken, Jared ona sessizce *"kapa çeneni pislik" der gibi* bir bakış attı.

Tereddüt ettim, ama bir kez başladığımda, geri kalanı bir sel gibi akıp gitti, sonunda on yıldır içimde mayalanmış karmaşık duyguları dışarı çıkarmaya hazırdım. Onlara son on yılı anlattım — inişleri ve çıkışları, onları tekrar görmenin gerçeküstü deneyimini ve yıllar önce o korkunç gecede nasıl hissettiğimi.

Lacey'e açılmak, onun benim tarafımda olduğunu bilmek, bir rahatlama oldu. Ama bu, bu ana gelmek için sadece bir basamaktı.

"Luca..." Jared'in sesi, ben bitirir bitirmez gerginliği keser ve ben nefesimi tutar, onların reddetmesine, bana yanıldığımı söylemelerine hazırlanırım.

—
"Hayır, haklısın. Sensiz devam etmemiz çok saçmaydı. Gerçekten bitirmeden önce durup sana kendini toparlama şansı vermeliydik," diyor Wes sonunda, kahverengi saçlarını eliyle karıştırarak.

"Sizi suçlamaya çalışmıyorum," diyorum hemen, çünkü en büyük düşmanımın her zaman kendim olduğunu biliyorum. Onlar değil.

"Bu bizim suçlu olmadığımız anlamına gelmez." Wes'in bakışları benimkilerle buluşur. "Siktir, o kadar çok şeyin suçlusuyum ki, beni affedememenizi anlıyorum."

"Keşke bize daha önce söyleseydin, Luca," diyor Garrett, bakışları son konuşmamızı hatırlar gibi bir parça pişmanlıkla yumuşuyor. Ama garip bir şekilde, bir bakıma onun sertliğine ihtiyacım vardı. "Biz... Biz bir aileyiz. Son zamanlarda berbat bir aile, ama bu yaşadıklarımızı değiştirmez." Ve bu, ondan alabileceğim en yakın özür.

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz."

"Martin'in kızının bununla bir ilgisi var mı? Bu sefer sağlıklı bir mesafe bırakacağıma söz veriyorum. Hatta cazibemi köreltmek için elimden geleni yapacağım." Wes çarpık bir gülümseme atar ve odanın her tarafından gelen sert bakışlarla karşılaşınca hemen ellerini kaldırarak teslim olur. "Tamam, çok erken."

Jared, Wes'in uyluğuna hafifçe vurur. "Muhtemelen bunun için her zaman çok erken olacaktır."

Onun yaptıklarını düşünmek bile beni kontrolsüz bir şekilde gülümsetiyor. "Evet, onun bununla bir ilgisi vardı. Ve sakıncası yoksa, gidip

onu bulmaya gidiyorum. Half a Memory'de görüşürüz."

Wes heyecanla yaklaşan turne hakkında konuşmaya başlarken, Jared sabırla dinliyor ve Garrett sahte bir ilgisizlikle telefonunu çıkarıyor. Onları izlerken, bazı şeyler aynı kalmış olsa da, bu gece uzun zamandır değişmesi gereken bir şeyin değiştiği hissini bir türlü atamıyorum. Onları sonsuza kadar geri kazandığımı inanmak istiyorum, ama bunu sadece zaman gösterecek.

Ve şimdi, tek istediğim bunu mümkün kılan kişiyle kutlamak. Lacey, kaybettiğim bir şeyi bulmama yardım etti ve bu süreçte, onun hayatımdaki en değerli şey olduğunu keşfettim.

Gözlerim onu aramak için insan denizini tarıyor, ama elbisesinin mavi kumaşı ya da onu her odada bir kraliçe gibi öne çıkaran mükemmel duruşunun belirgin işareti görünmüyor.

İnsan kalabalığı beni içine çekerken, her biri performansla olan sevgisini ifade etmek veya imza ya da fotoğraf istemek için can atarken, ben biraz çılgına dönüyorum. Kalabalığın gürültüsü, artan istekler ve zorlu sorularla başa çıkmaya çalışırken bulanıklaşıyor ve kendimi bilinçli düşünmeden otomatik olarak cevap verirken buluyorum.

Sonunda Evelyn beni buradan uzaklaştırarak, beni buraya yatıştırmak için getirilen insanlardan kurtarıyor.

"O nerede?" Sesimde gerginlik belirir, soru zorlanarak çıkar.

"Balkonda. Sanırım Martin bir şey söyledi." Evelyn'in soluk yeşil gözleri bana dik dik bakıyor, gitmem için ısrar ediyor. *Hemen.*

Ev, Martin'i ya da yıllar boyunca birlikte çalıştığımız grup üyesi olmayan kişileri hiç sevmemişti. Onların bizi sadece para kazanmak için kullandıklarını düşünürdü, ki dürüst olmak gerekirse öyleydiler. Ama müzik, tutku ve yetenekle beslense de bir iştir. Onun görmediği şey, aradaki anlar ve bize gösterdikleri özen idi.

Kız kardeşime teşekkür bile etmeden aceleyle uzaklaştım, adımlarım hızlandı, ta ki balkona açılan süslü kapıların pencerelerinden Lacey'nin zarif silüetini görene kadar.

Onu hayranlıkla seyretmek için bu anı zamana dondurmak isterdim. Ama yaklaştıkça, vücudunun hıçkırıklarla titrediğini fark ettim.

Bunu neden olan şeyi düzeltme arzusu beni tüketir ve tereddüt etmeden ceketimi çıkarır ve nazikçe omuzlarına örterim. "Ne dedi? Neye ihtiyacın var?"

"O ya da buradaki kimse değildi."

"O zaman ne? Neyi düzeltmem gerekiyor?"

"Sadece burada ol." Titriyor. "Sadece benimle kal. Bu yeter." Bana sarılıyor, sırtı göğsüme yaslanıyor.

Dışarıda kalıyoruz, kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. Sonunda, aşağıdaki insanlar sarhoş bir şekilde arabalarına biniyorlar, bazılarının benim barıma ve çok huysuz Craig'e gideceğini biliyorum. Oraya vardığımızda ona haberlerim var, ama şu anda bu daha önemli. Eğer o isterse, gecenin geri kalanını boşa harcamaya hazırım.

Ağlamaktan biraz kısılmış sesi sessizliği bozar. "Annemden bir mektup geldi ve sanırım ne üzgün ne de mutluyum. Sadece hissediyorum," yüzünü işaret ederek gözyaşlarını açıklamaya çalışır, "şu anda çok büyük şeyler."

"Büyük duygular iyi olabilir. Kalmamı ister misin?" Evet demesini ve beni hayatına almaya devam etmesini umuyorum.

"Evet. Çok zeki biri, bu tür şeyleri tek başıma halletmemem gerektiğini söyledi." "Çok zeki birine benziyor," diyorum ve o da buna hafifçe gülümsüyor, mektubu göğsüne daha yakın tutuyor.

Bana dönüp gözlerinin altındaki makyaj lekelerini siler. "Gitmemiz gereken bir parti yok mu?"

"Hazır mısın?"

"Acı çektiğim için çok fazla partiyi reddettim. Artık her şey yoluna girmeye başladığına göre, bir partiyi daha kaçırmak yazık olur. Ve seninle kutlamak istiyorum. Seninle gurur duyuyorum."

"Tamam, ama biraz daha burada kalalım. Belki bana bu büyük duygularını biraz daha anlatırsın." Yanaklarını nazıkçe okşayarak, akan gözyaşlarını silerim. "Bu konularda asla yalnız kalmayacaksın. Söz veriyorum."

"Seni çok severdi, biliyor musun?"

"İyi bir zevki varmış gibi görünüyor," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle, o da hafifçe gülümsüyor.

"En iyisi. O en iyisiydi."

Lacey

Duvarlarına fotoğrafları asılı olan aynı grup üyeleriyle barda olmak, gerçeküstü bir deneyim.

Drew'un bu gösterişli insanlarla nasıl uyum sağladığını izlerken tamamen büyüleniyorum. Dikkat çekmeye çalışmıyor, sadece selam verip kısa bir baş selamı ile geçip gidiyor. Onlar onu tanıyor ve hak ettiği saygıyla karşılıyorlar.

Craig ve Heather olarak hatırladığım küçük sarışın barmen, ilk bir saat içinde votkayı bitirirler. Nefesimi toplayabilmek için yeni şişeleri almak için bu fırsatı kaçırmam. Drew'a buraya gelebileceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum, ama kesinlikle %100 iyi değilim.

Kalabalığın gürültüsü ve hoparlörlerden gelen müzik nedeniyle, depodan gelen sesleri çok geç duyuyorum ve ağır kapıyı tamamen açmış durumdayım. Avery ve Wesley dışında başka biri olsaydı, belki de çatışmayı görmezden gelip şişeleri almaya cesaret ederdim. Ama olaylar gelişirken sadece orada duruyorum.

"Sadece sen imzalamayacağını düşündüğüm için imzaladım. Eğer anlaşma bozulacaksa, bunun benim hatam olmasına asla izin vermeyecektim," diye ona tıslar.

"Sanırım senin *küçük pop prenses tavırlarını* hesaba katmalıydım. Benimle birkaç ay geçirmek için kendini çok mu üstün görüyorsun? Sanırım seni sözleşmeden kurtulmaya ikna edemem, değil mi?" diye karşılık veriyor.

O, bir sonraki sözlerini ısırarak söyler: "Eğer bu kadar üzöldünse, bunu sen düzelt. Senin sorunlarını çözmekten bıktım."

Kapıyı tuttuğum yeri değiştiririm ve menteşeler gıcırdar, dinlediğimi fark etmelerine neden olur. Dikkatleri artık üzerimdeyken, arkalarındaki boşluğu işaret etmek için tüm gücümü kullanırım.

Anında, aralarında kaynayan duyguları maskelemek için gülümserler. Rahatsız edici gerginliği atlatıp, ihtiyacım olan şeyi alıp hızla geri çekilirim.

Votkayı bara bırakıp, grup üyeleri ve arkadaşlarından oluşan küçük gruba geri döndüm.

Drew'un kulağına eğilip soruyorum, "Avery ve Wesley yalnız kalırlarsa, ikisi de hayatta kalabilecek mi?"

"Son on yılda hiç kayıp olmadı, bu yüzden bu gece endişelenmemize gerek olmadığını söyleyebiliriz," diyor iç çekerek. Demek ki, onların bağırmaları oldukça sıradan bir olay.

Bunun üzerine, Drew tebrikleri kabul ederken onun yanına yerleşiyorum. Bu onun zaferi ve ben de bunun bir parçası olduğum için mutluyum. Eski iş arkadaşlarının, plak şirketi yöneticilerinin ve hayranlarının yüzleri birbirine karışınca dikkatimi vermiyorum. Sanki sınav olacak da.

Kendi adımın karıştığını duyduğumda tekrar o ana geri dönüyorum. "Lacey, bir dakikan var mı?" diye soruyor Martin. Takımı buruşmuş, saçları dağınık, ama onu bıraktığım durumdan sonra başka ne bekleyebilirdim ki?

Aslında onun burada olmasına şaşırdım.

Drew, kolunun altında saklandığım yere bakıyor. "Kalmamı ister misin?"

"Kızıma olan bağlılığın için minnettarım, ama bu özel bir konu," diye tersler Martin ve sinirli olduğu belli olur.

Drew'un vücudunun benimkine değdiği yerde gerginleştiğini hissediyorum. "Ben de geçmişimizi takdir ediyorum Martin, ama o kalmamı istiyorsa, kalacağım. Ve tüm saygıyla, onun hayatına geri döneli bir gün oldu. Ona öyle hitap etme hakkını kazandığını sanmıyorum."

Martin'in çenesi titrer. Dilinde kelimelerin oluştuğunu, kavganın başladığını görebiliyorum. Kendimi hazırlarım. Drew benim için yeterince müdahale etti. Bu benim kavgam.

Ama Martin patlamak yerine sönüp bana dönüyor. "Lacey?"

Bunun nasıl sonuçlanacağı benim seçimim. Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim, ama yapmak istiyorum.

Drew'un altından kayarak çıkıyorum ve hafifçe gülümsüyorum. "Sorun yok. Ben hallederim." Martin'i takip ederek ön tarafa doğru ilerlerken Drew'un ceketini daha sıkı sarıyorum.

"Bana bir şans verdiğin için teşekkürler," diyor Martin ve bir şey kazandığını düşündüğü belli. Ama ona bu düşünciyi daha fazla sürdürme zevkini yaşatmayacağım.

"Sana bir şans verdiğimi hiç söylemedim. Drew haklı. Beni ailen olarak görme hakkını kazanmadın. Şu anda sahip olduğun tek şey benim ilgim. Seni dinleyeceğim, ama sana hiçbir şey vaat etmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kararlı duruyorum.

Bu barın Martin'in müzik imparatorluğunun bir parçası olması önemli değil. Burası onun bölgesi değil, benim. Buraya onun yüzünden ait değilim. Ona rağmen buraya aidim. Kendi yerimi kendim yarattım ve burada kalmaya niyetliyim.

"Denemek istiyorum. Benimle gelmeni istiyorum. Turne fotoğrafçısı olabilirsin."

"Hayır." Onu reddettim. Teklifi neredeyse aŗaęılayıcıydı. Yıllar önce, kariyerime yeni baŗladığımda, bu teklif kariyerimi deęiŗtirebilirdi, ama portf y mle artık onun yardımına ihtiyaçım yok.

ŗaşkınlıkla bana baktı. "Neden olmasın? Bu harika olurdu."

"Anlamıyorsun galiba. Sana ihtiyaçım yok. Sonunda suçluluk duyduğun için bana bir Şey vermeni istemiyorum. Çok alıŗtıęım için zaten her Şeye sahibim ve o da her adımda bana destek oldu. Ya hayatımda olmak için daha iyi bir neden bul ya da hayatımdan uzak dur." Kanım kaynamaya baŗlıyor.

Ağırlığımyı kaydırıp, topuklarımı dönüp içeri girmeye hazırlanıyorum. Bunun için dıŗarı çıkmadım. Şimdi canı istediği için hayatıma geri dönebileceğini sanıyorsa, hayal görüyor demektir.

O da yılıyor, tavırları yumuŗıyor. "Bak, seni tanımıyorum. İkimiz de bunu biliyoruz." Kaldırımda doğru kelimeleri arıyormuŗ gibi baŗını eğiyor. "Onu  zl yorum. Onu sevdim. Ama onu doğru Şekilde sevmedim ve Şimdi o yok. Onun hikayesinin benim asla bilemeyeceğim bir parçası sende."

Göğsüm yanıyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki sadece hikayelerden onu yeniden oluŗturabilecekmiŗim gibi, onun parçalarını kavramaya alıŗmanın nasıl bir Şey olduğunu biliyorum. "Bu riski alıp onunla ilgili bu bilgileri seninle paylaŗırsam, bana onun eskiden nasıl biri olduğunu söyler misin?" Sesim duygudan çatallanıyor, güvenim sarsılıyor.

"Sanırım yapabilirim. Umarım ona haksızlık etmem." Gözleri benimkilerle kısa bir süre buluŗur, sonra nazık bir gülümseme belirir. "Umarım yakında g r ŗ z ."

"Görürsün," diyorum, gülümsemesine karŗılık vererek.

Bununla vedalaŗırız ve son bir kez birbirimize bakarız. Geri dönmek için arkanı döndüğümde, sonunda içimde bir kapanıŗ hissi uyandığını fark ederim.

İçeride, herkesi bıraktığıym yerde buluyorum, otobüslerinin bozulduğu zamanı ve otelde kalmak yerine yakındaki bir milli parkta kamp yapmaya karar verdiklerini konuŗuyorlar.

"O bir ayıydı!" diye bağırır Wes.

"O büyük bir k pekti, seni aptal," diyor Garrett, gözlerini devirerek.

"O bir ayıydı," diye ekliyor Evelyn, kolunu omzuma dolayarak ve fısıldayarak, "Aslında ben orada değildim. Sadece dahil olmak istiyorum." Bir yerlerde, leylak rengi elbisesinin üzerine giymek için birinin ceketini bulmuŗ.

Garrett'in ceketinin ortada görünmemesine bakılırsa, belki de sıradan biri değildir.

Ben başımı sallıyorum ve o da dikkatini tekrar gruba çeviriyor, parmakları arasında bir bardak sallıyor. "Oh hayır, içkim bitti. Keşke aranızda bir beyefendi olsaydı."

Garrett bardağı ondan kapar ve mırıldanarak bara doğru yürür.

"Ben de seni seviyorum," diye Evelyn ona seslenir, sonra fısıldayarak, "Taşınırken ağır kutuları onun taşımasını sağlayacağımı söylediğim için kızgın."

"Eminim ki, eşyalarını çalacak ve satacak gibi görünmeyen iyi bir nakliye şirketi bulmana yardım edecektir." Drew güler.

Evelyn komik bir surat yapar. "Bu hiç eğlenceli değil. Tüm o kasların sadece gösteriş için olup olmadığını görmek istiyorum. Onun aslında o kadar da kibirli olmadığını öğrenmek bir mucize olurdu."

"Ayı geri çekildikten sonra onu kışkırtma. Bence bu raundu zaten kazandın, Ev," diye mırıldanır Drew ve sözleri grubun geri kalanının sarhoş kahkahalarına neden olur.

"Her neyse." Evelyn, kardeşinin uyarısını önemsemez. "Peki ya sen ve Avery, Wesley? Senin eğlenceli küçük projen hakkında çok fazla dedikodu duyuyorum."

"İlk gösteriden sonra alevler içinde kalmazsa, başarılı olduğunu söyleyebilirim, ama ilk geceden sonra çöp kutusu yangınına dönüşürse, bunun kendi kendini gerçekleştiren kehanet olduğunu söylerim," diyor Wesley ve içkisini büyük bir yudumla içiyor.

"Harika! Kan banyosunu sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevaplar Evelyn.

"Neden ne zaman özür dilemeye çalışsam bağırmaya başlıyor?" Wesley ellerini yüzüne sürter.

"Çünkü özür dilemekte berbat ve kötü kararlar almakta mükemmelsin." Ev gerçekten herkesin küçük kız kardeşi. Her birini en etkili şekilde alay etmek için tam olarak ne yapması gerektiğini bilmesi bunu açıkça gösteriyor.

Hepsi, babamın hayatında iyi şeyler yaptığının kanıtı. Onların arasında ömür boyu sürecektir bağların kurulmasında onun da payı var.

Parti sona ermeye başladığında, saat üçü bulan tek kişiler köşelerde toplanmışken, Drew, Craig ve ben ortalığı temizliyoruz. Ben parıltıları ve konfeti süpürürken, topuklu ayakkabılarım bir köşede terk edilmiş durumda.

"Bar isimleri düşünmeye başlamalıyız," diyor Drew, çalışırken aramızda oluşan sessizliği bozarak.

"Bir daha söyler misin?" diye soruyor Craig.

"Bar isimleri. Yeni bir bar için ya da en azından acilen yenilenmesi gereken eski bir bar için," diye açıklıyor Drew.

"Lacey, onu ikna ettin mi? Çünkü şu anda seni öpebilirim," diyor.

"Craig," diye uyarıyor Drew.

"Tamam, öpüşmek yok." Craig ellerini havaya kaldırır.

Omuz silkiyorum ve en sevdiğim barmenime dönüyorum. "Benim için de yeni bir haber." "Hayatımdaki herkesin bana söylediği gibi, bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Craig'e bakar, o ise sadece sırtıtmaktadır. "Bu gece iyi bir son oldu. Ve pembe rengi artık biraz sıkıldım." Drew, masaları silmek için kullandığı bezi uzak bir kovaya atar ve bana döner. "Yeniden tasarım için fotoğraf çeker misin? Bakıp, bu noktaya gelmeme kimlerin yardım ettiğini hatırlamak istiyorum."

"Fotoğraflar. Duvarları yıkmak. İçecekleri denemek. Craig'le dalga geçmek," diyorum.

"Hey. Ben kum torbası değilim," diye itiraz eder

Craig. "Her şey için buradayım," diye söz veririm.

"Bütün bunlara zamanın olacak mı? Seni işle yıpratmak istemem," diye kontrol ediyor Drew.

Gülümserim, kendi itirafımı yapmaya hazırım. "Sezonu bitireceğim ve sonra biraz yavaşlayacağım." Drew bana bakarken, Craig kulaklarına inanamıyormuş gibi dramatik bir şekilde ikimizi birden bakar. "Ama bu aynı zamanda yeni bir yer arayabileceğim anlamına da geliyor. Bir yıl çalışmazsam kiram biraz yüksek olabilir."

Bu doğru. Bir molaya ihtiyacım var. Nefes almam lazım ve barda yardım edersem, boş boş oturup hiçbir şey yapmamış olmayacağım. Ek bir bonus olarak, Price'ın küçük ailesine yardım etmek için Mari ve bebeğin yanında olabilirim. Onlara yıllar boyunca bana verdikleri koşulsuz sevgiyi gösterebilirim.

"Oda kiralayan birini tanıyorum," diyor Drew, yorgun yüzünde mükemmel bir gülümseme beliriyor.

"Yemek yapar mı? Son ev arkadaşım yemek yapardı ve hoşuma giden başka hizmetler de sunardı. Bir sonraki adam için çıtayı çok yükseğe koydu," diye alay ediyorum, parmağımı gömleğinin kumaşında gezdirerek.

Drew'un sesi yanıtıyla alçalır. "Sanırım bir şeyler ayarlanabilir."

Craig öğürür. "Ben tamamen destekliyorum, ama hayatınızı değiştirecek kararlar vermeden önce biraz uyumayı beklemelisiniz, değil mi?"

Drew başını salladı. "Hayatımın en iyi kararlarını vermek için beklemenin bir anlamı yok." Bana dikkatini verirken sesi hoş bir gürültüyle çıktı. "Ne zaman geri dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bu gece. Bu gece eve dönmek istiyorum."

Ve bir daha asla ayrılmak istemiyorum.

Lacey *Epilog*

Beş ay sonra...

"Peki, bar hala kendini beğenmiş bir pisliğin sahibi gibi görünüyor mu?" Drew sırtıyor.

"O zamanlar oldukça acımasızdım, değil mi?" diye cevap verdim, o zamanlar söylediğim hiçbir kelimedenden pişmanlık duymadan, çünkü hepsi bu ana gelmeme yardımcı oldu. "Hayır. Bence tonunu yumuşatmakla iyi yaptık." Parlak ceviz ağacından yapılmış bar tezgahının üzerinde oturduğum yerden her şeyi içime çekiyorum.

Burası tanınmaz hale gelmiş. Pembe neon ışıklar, sıcak tonlu Edison ampullerle değiştirilmiş. Uzak köşede, gelecekteki açık mikrofon etkinlikleri ve küçük yerel sanatçıları desteklemek için küçük bir sahne var. Drew, geçmişine tamamen bağlı kalmadan ona saygı göstermek istemişti.

Geçen ay New York'ta Evelyn'i ziyaret ettik ve ben de kameramı yanımda götürdüm, iş ya da bar için değil, sadece kendim için istediğim her şeyi çekmek için. Ama sonunda en sevdiğim fotoğraflardan birini astık: Ev'in parmakları, yeni dairesine zar zor sığan bebek piyanonun siyah-beyaz tuşları üzerinde bulanık bir şekilde uçuyor.

"Evet. Ama en azından yanıldığını kanıtlama şansım oldu," diye ekliyor. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sahibinin kendine takıntılı olması dışında başka ne demiştin? Hmm, sanırım artık sorgulanmayan küçük bir penis hakkında bir yorum vardı."

"Ben öyle demem," diye onu kışkırtıyorum.

"Yine yanıldığını kanıtlayabilirim."

Tam o sırada Craig hazırlık alanından kafasını çıkarır. "Yemin ederim, bu barda bir daha pislik yaparsanız, kulaklarımı kesip gözlerimi oyup istifa ederim."

Bu talihsiz karşılaşmayı hatırlayınca yüzüm kızardı, ama her zamanki gibi Drew bunu önemsemedi.

"O zaman başka iş bulman zor olur," diye espri yapar Drew.

"Her neyse," diyor Craig ve gecenin hazırlıklarına devam ediyor.

"Onu başından beri bu işe karıştığı için hala affetmiyorum. Ama yine de seni daha çok seviyorum," diye fısıldarım.

"Onu sevebilirsin, ama *beni seviyorsun.*" "Öyle mi?"

"Çocuklar, otuz dakika sonra açılıyor ve o portakallar kendiliğinden soyulmayacak. İşe döndüğümüz ilk gecede süslemelerin eksik olmasını istemem," diye bağıyor Craig.

Son hazırlıklara yardım etmek için yerimden kalkıyorum. Tasarımda yardımcı olmanın yanı sıra, bir şekilde yetkin bir barmen de oldum. Ancak, bir şekilde "tuzlu katran" tadı veren bir içki yaptıktan sonra, tarif oluşturma becerilerimin yemek pişirme becerilerimle aynı seviyede olduğunu keşfettik.

Drew, küçük sahnemizde sahne alacak ilk grubu içeri almak için arkaya doğru ilerliyor. Grup, Hera's Heirs adında bir kadın R&B üçlüsü. Onlar enstrümanlarını akort ederken, Drew ekipmanlarını kurmalarına yardım ediyor.

Kapılar açılır açılmaz müşteriler hemen içeri akın ediyor. Mekan tam olması gerektiği gibi: insanlarla ve müzikle dolu. Tanıdık yüzler yeni yüzlerle karışıyor. Price ve Mari randevu gecesi için dışarı çıkmışlar; Mari hala benim çocukluk aşkı ile birlikte olduğum gerçeğini tam olarak kabullenememiş, ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Evelyn ve Avery bir kabinde oturmuşlar, beyzbol şapkaları ve güneş gözlükleri yüzlerini gizliyor.

Sürekli içki döküp karıştırmakla meşgulüm, kokteylleri sallamaktan kollarım hafifçe ağrıyor. Kaslarımdaki yanma hissi, bizi bu noktaya getiren kan, ter ve gözyaşlarını hatırlatıyor — sadece yeni binayı değil, uzaklaşmak yerine buraya geldiğim için dönüştüğümüz insanları da.

Barın akışında ve adrenaliniinde kaybolmak, buz üzerindeki aksiyonu yakalamak kadar canlandırıcıdır. Daha fazla sezon, daha fazla fotoğraf ve daha fazla zafer olacak, ama böyle bir gece sadece bir kez olacak. Yüzler bulanıklaşıyor ve hikayeler içkiler kadar kolay akıyor. Saate her baktığımda, saatlerin geçtiğini görüyorum.

Bara sırtımı dönüp yeni bir şişe alırken, tanıdık bir tabure sesi duyarım.

Tamamen dönmeden müşteri hizmetleri senaryomu başlatıyorum. "Perfect Stranger'a hoş geldiniz. Ne alırsınız?" Karşımdaki adamı görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor. Sadece onun cebinin derin olduğunu ve en iyi bahşişi bırakacağından emin olduğum için değil, çünkü o tamamen benim.

Drew çenesini eline dayayarak beni izliyor. "Ev viskisi."

Bu tanıdık bir sahne, ama onunla binlerce kez tekrar ederdim. Belki başkası için sıkıcı olabilir. Ama biz her zaman sıradanlıktan

sıradan şeylerden sihir
yaratmada her zaman başarılı
olmuşuzdur. "Kötü bir günü
yakıp kül etmek mi?"

"Senin içinde olduğun bir günü asla yakmazdım," diyor, gözleri beni imalı bir
bakışla tararken, neredeyse barın üzerinden atlayıp onu öpecektim.

Bunun yerine, karakterimi bozmamaya kararlı olarak dudağımı ısırıyorum.
"Nasıl istersin?"

"Buzlu."

Teşekkürler

Bu süreç boyunca annemi ne kadar rahatsız ettiğim halde hala benimle konuşmasına inanamıyorum. Anne, ihtiyacım olduğunda her zaman telefonu açıp (abartmıyorum, arkadaşlar) aynı olay örgüsünü sonunda kafama dank edene kadar yüzlerce saat dinlediğin için teşekkür ederim. Üçüncü perdede ayrılık sahnesinin berbat olduğunu söylediğin için teşekkür ederim (gerçekten öyleydi). Sen benim en sevdiğim eleştirmenimsin. Seni seviyorum.

İlk okuyucularım Ellie, Ashley, Caroline, Stori, Vai, Miah, Zoe ve Katy'ye teşekkür ederim. Bu süreç boyunca en çok ihtiyacım olduğu anda bana çok motivasyon verdiniz. Sizler olmasaydınız, muhtemelen kendi sahtekarlık sendromumun esiri olarak yerde yatıyor olurdum. Zoe, bu proje için hayatıma geri döndüğün için teşekkür ederim; bunu hiçbir şeye değişmem (insanlık tarihinin en berbat repliklerini çıkarmama yardım ettiği için ona teşekkür edebilirsiniz). Ellie, yardımın sihirden farksızdı. Katy, davulcularımıza şerefe.

Kapak tasarımcım Stef ile en iyi arkadaş olduğum için çok şanslıyım. Bu hayalin ilk adımlarını gerçeğe dönüştürmemi sağladığın için teşekkür ederim. Bana ilk "Bu benim yazar arkadaşımın yaşadığım deneyim" deneyimini yaşattın ve beni her zaman doğru yönde yönlendirdin ve destekledin. "Viski bardağı müzikal yağmur bulutu" ifadesini başka hiç kimseye emanet etmezdim ve bu hikayeyi barındıracak bir sanat eseri elde etmeyi umardım.

John ve Stella, bu kitabı yazarken beni tamamen bir keşişe dönüştürmediğiniz için teşekkür ederim.

Benim aslında büyük, endişeli bir bebek olduğum bir sır değil. Sevgili arkadaşlarım ve yazar arkadaşlarım Miah ve Vai olmasaydı, küçük bir delikte yaşıyor olurdum. Her sesli notu dinleyip bu kitabın yeterli olduğunu, benim de yeterli olduğumu söylemek için çok özen gösterdiler. Bu iki inanılmaz kadın, bu hikayenin en iyi haline gelmesine yardımcı oldu.

Vai, haftalık yazma maratonlarımız olmasaydı bu kitap kesinlikle zamanında çıkamazdı. Birkaç saat farkla başka bir zaman diliminde olman hiç önemli değildi, çünkü her zaman çok yakın hissettim. Kafamı duvara vurmak istememe neden olan olay örgüsünü her zaman benimle konuştuğun ve yaratıcılığımı ateşlediğin için teşekkür ederim.

Miah, bana ilk ulaşan ve başından beri benimle olan ilk kişiydin. Yazarların vahşi batısında iş arkadaşısı olduğumuzu söylemek tuhaf geliyor

ama dostluğumuzun yolculuğu, birlikte büyüdükçe zihnimde sürekli bir rahatlık hissi yarattı. Benimle sohbet ettiğin için teşekkür ederim.

Ve tabii ki, harika editörüm Sheisa. Sen olmasaydın bu hikayenin en önemli ve etkileyici anlarının bir kısmının eksik olacağını düşünmek beni ürpertir. Bu hikayeye olan heyecanımı ve tutkumu paylaşman için teşekkür ederim. Hikaye senin bakımın altında çiçek açtı ve bizim için bundan sonra neler olacağını sabırsızlıkla bekliyorum.

Yazar hakkında

Marja, Kuzey New Mexico'lu bir yazardır ve şu anda orada yaşamasa da, daşları her zaman evi olarak görmektedir. Önemli, küçük anları temel alan büyük hikayeler yazmaktadır. Yazmıyor veya okumuyorsa, güneşte uyumak için can atmaktadır.

Sorularınız için Marja ile ilemarja@mjgrahamauthor.com adresinden veya Instagram [@mjgraham.author](https://www.instagram.com/mjgraham.author) üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

İçindekiler

<u>Adanmışlık</u>	
<u>Çalma</u>	
<u>Listesi</u>	
<u>Yazarın notu</u>	
<u>1. Lacey.</u>	
<u>2. Drew</u>	
<u>3. Lacey.</u>	
<u>4. Lacey.</u>	
<u>5. Drew</u>	
<u>6. Lacey.</u>	
<u>7. Drew</u>	
<u>8. Lacey.</u>	
<u>9. Drew</u>	
<u>10. Lacey.</u>	
<u>11. Lacey.</u>	
<u>12. Drew</u>	
<u>13. Lacey.</u>	
<u>14. Lacey.</u>	
<u>15. Drew</u>	
<u>16. Drew</u>	
<u>17. Lacey.</u>	
<u>18. Lacey.</u>	
<u>19. Drew</u>	
<u>20. Drew</u>	
<u>21. Lacey.</u>	
<u>22. Drew</u>	
<u>23. Lacey.</u>	
<u>24. Drew</u>	
<u>25. Lacey.</u>	
<u>26. Drew</u>	
<u>27. Lacey.</u>	
<u>28. Drew</u>	
<u>29. Lacey.</u>	
<u>30. Lacey.</u>	
<u>31. Drew</u>	

[32. Lacey.](#)

[33. Lacey.](#)

[34. Drew](#)

[35. Lacey.](#)

[36. Drew](#)

[37. Lacey.](#)

[38. Drew](#)

[39. Lacey.](#)

[40. Drew](#)

[41. Lacey.](#)

[42. Drew](#)

[43. Lacey.](#)

[44. Lacey.](#)

[45. Drew](#)

[46. Lacey.](#)

[47. Lacey.](#)

[Teşekkürler Yazar
hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

